

ANDY WEIR

PROIECTUL HAIL MARY

ANDI WEIR

PROIECTUL HAIL MARY

Original: *Project Hail Mary* (2021)

Traducere din limba engleză de:
IULIA ANANIA

virtual-project.eu

N
N E M I R A

2021

CAPITOLUL 1

— *Cât fac doi plus doi?*

Ceva din întrebare mă irită. Sunt obosit. Ațipesc la loc.

După câteva minute, aud din nou:

— *Cât fac doi plus doi?*

Vocea moale, feminină, este lipsită de sentiment, iar pronunția este exact la fel ca prima dată. E un calculator. Mă sâcâie calculatorul. Acum sunt și mai iritat.

— Lmnt, spun.

Sunt surprins. Am vrut să zic „Lasă-mă în pace”, un răspuns perfect rezonabil, după părerea mea, dar n-am reușit să vorbesc.

— Incorect, spune calculatorul. Cât fac doi plus doi?

E timpul să facem un experiment. O să încerc să spun „salut”.

— Slt? rostesc.

Ce se-ntâmplă? Vreau să aflu, dar nu prea am cum. Nu văd. Nu aud nimic în afara calculatorului. Nici măcar nu simt. Nu, asta nu-i adevărat. Simt ceva. Stau culcat. Sunt pe ceva moale. Un pat.

Cred că am ochii închiși. Asta nu-i așa de rău. Nu trebuie decât să-i deschid. Încerc, dar nu se întâmplă nimic.

De ce nu pot să deschid ochii?

Deschideți-vă.

Știi... deschideți-vă!

Deschideți-vă, naibii, odată!

Ooh! De data asta am simțit un tremur. Mi s-au mișcat pleoapele. Am simțit.

Deschideți-vă!

Pleoapele mi se ridică, însă cu greu și niște lumini orbitoare îmi pârllesc retina.

— Bmn! zic.

Îmi țin ochii deschiși doar datorită voinței mele de fier. Totul în jur e alb, cu nuanțe de durere.

— Mișcare oculară detectată, spune torționara mea. Cât fac doi plus doi? Albul se împuținează. Ochii mi se adaptează. Încep să zăresc umbre, dar

nimic nu pare să aibă noimă încă. Ia să vedem... pot să-mi mișc mâinile? Nu.

Picioarele? Nici.

Dar pot să-mi mișc gura, corect? Tocmai am spus niște lucruri. Nu lucruri care să aibă sens, dar e ceva.

— Pppt.

— Incorect. Cât fac doi plus doi?

Formele încep să capete sens. Sunt într-un pat. Cumva... oval.

Luminile de deasupra mea sunt niște leduri. Din tavan, camere de luat vederi îmi pândesc fiecare mișcare. Chiar dacă e sinistru, sunt totuși mai îngrijorat din cauza brațelor robotice.

Din tavan atârnă două armături din oțel șlefuit. În locul în care ar trebui să se afle mâinile, fiecare deține diferite instrumente care par îngrijorător de penetrante. Nu pot să spun că-mi place cum arată.

— Ppp... aaaat... rrrru, zic.

O fi destul?

— Incorect. Cât fac doi plus doi?

Fir-ar să fie! Îmi adun toată voința și tăria interioară. De asemenea, încep să mă panichez nițel. Bun. O să folosesc și asta.

— Pppaatrrru, zic în cele din urmă.

— Corect.

Slavă Domnului! Pot să vorbesc. Întrucâtva.

Respir ușurat. Stai... tocmai mi-am controlat respirația! Respir din nou. Intenționat. Mă doare gura. Mă doare gâtul. Dar durerea e a *mea*. Dețin controlul.

Port o mască de respirat. Mi-e strânsă pe față și e conectată la un tub care mi se duce în spatele capului.

Pot să mă ridic?

Nu. Dar pot să-mi mișc nițel capul. Mă uit în jos la corpul meu. Sunt despuiat și conectat la mai multe tuburi decât pot să număr. Câte unul în fiecare braț, câte unul în fiecare picior, unu în „echipamentul meu de gentleman” și două care îmi dispar sub coapsă. Presupun că unul dintre ele este înfipt în locul în care nu strălucește niciodată soarele.

Asta nu-i a bună.

În plus, sunt acoperit de electrozi. Autocolante cu senzori, ca pentru EKG, dar sunt peste tot. Mă rog, măcar le am pe piele, nu înfipe prin mine.

- Uhhh..., șuier, apoi încerc din nou. Unde... mă... aflu?
- Care este rădăcina cubică a lui opt ? întreabă calculatorul.
- Unde mă aflu? repet, de data asta cu mai multă ușurință.
- Incorect. Care este rădăcina cubică a lui opt ?

Inspir adânc și vorbesc rar:

- De două ori e la puterea $-i\pi$.
- Incorect. Care este rădăcina cubică a lui opt ?

Dar nu greșisem. Voiam doar să văd cât de deștept era calculatorul.

Răspuns: nu foarte.

- Doi, spun.
- Corect.

Aștept următoarele întrebări, dar calculatorul pare satisfăcut.

Sunt obosit. Ațipesc din nou.

•

Mă trezesc. Cât am dormit? Pare că a trecut ceva timp, fiindcă mă simt odihnit. Deschid ochii fără niciun efort. Asta-i un progres.

Încerc să dau din degete. Acestea se mișcă după cum doresc. În regulă. Așa mai merge.

- Mișcare a mâinii detectată, spune calculatorul. Rămâneți nemișcat.
- Ce? De ce...?

Brațele robotice coboară spre mine. Se mișcă *rapid*. Până să mă dezmeticesc, mi-au scos majoritatea tuburilor din corp. N-am simțit nimic. Deși oricum parcă am pielea cumva amorțită.

Au rămas doar trei tuburi: o perfuzie în braț, un tub în fund și un cateter. Ultimele două sunt genul de specialitate a casei de care aș vrea să scap, dar asta e.

Ridic brațul drept și îl las să cadă înapoi pe pat. Fac la fel și cu stângul. Le simt grele ca naiba. Repet procesul de câteva ori. Am brațele musculoase. N-are sens. Presupun c-am avut vreo problemă medicală serioasă și sunt de ceva vreme în patul ăsta. Altminteri, de ce m-ar fi conectat la atâtea chestii? N-ar fi trebuit să apară atrofia musculară?

Și n-ar trebui să existe doctori? Sau măcar sunetele dintr-un spital? Și ce-i cu patul ăsta? Nu-i dreptunghiular, e oval și cred că este montat pe perete, în loc de podea.

- Scoate...

Vocea mi se pierde. Încă sunt destul de obosit.

— Scoate-mi tuburile...

Calculatorul nu răspunde.

Mai ridic de câteva ori brațele. Dau din degetele de la picioare. Fără îndoială, mă simt mai bine.

Întind labele picioarelor înainte și înapoi. Funcționează. Ridic genunchii. Și picioarele îmi sunt tonifiate. Nu au grosimea celor de culturist, dar tot arată prea sănătoase pentru cineva aflat în pragul morții. Totuși, nu-s sigur cât de groase ar trebui să fie.

Apăs palmele pe pat și împing. Torsul mi se saltă. Chiar mă ridic! Am nevoie de toată forța, dar perseverez, curajos. Patul se leagănă blând odată cu mișcarea mea. Cu siguranță, nu-i un pat normal. Pe măsură ce înalț capul, văd capetele patului eliptic, fixate de niște suporturi zdravene montate pe perete. Ca un fel de hamac rigid. Ciudat.

Curând, ajung să stau pe tubul din fund. Nu-i chiar cea mai confortabilă senzație, dar când a fost vreodată confortabil un tub în fund?

Acum văd mai bine lucrurile. Asta nu-i o cameră de spital obișnuită. Pereții par din plastic, iar încăperea este rotundă. Ledurile montate în tavan proiectează o lumină de un alb strălucitor.

Există încă alte două paturi-hamac montate pe pereți, fiecare cu pacientul lui. Suntem aranjați într-un triunghi, iar Brațele Sâcăielii montate în tavan se află în centru. Presupun că ne îngrijesc pe toți trei. Nu văd mare lucru din compatrioții mei – sunt afundați în paturile lor, așa cum eram și eu.

Nu există nicio ușă. Doar o scară pe perete care duce la... o trapă? Este rotundă și are în mijloc o roată de acționare. Mda, trebuie să fie un soi de trapă. Ca pe un submarin. Poate că noi trei avem vreo boală contagioasă. Poate că asta-i o cameră etanșă de carantină. Ici-colo pe perete există orificii mici de ventilare și simt un ușor curent de aer. Ar putea fi un mediu controlat.

Las să îmi alunece un picior peste marginea patului, ceea ce îl face să se lezene. Brațele robotice zoresc spre mine. Mă fac să tresar, dar se opresc din scurt și planează în apropiere. Cred că sunt gata să mă prindă dacă mă prăbușesc.

— Mișcare a întregului corp detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Pff, serios? întreb.

— Incorect. Încercarea numărul doi: cum vă numiți?

Deschid gura să răspund:

— Ăă...

— Incorect. Încercarea numărul trei: cum vă numiți?

Abia acum îmi dau seama: nu știu cine sunt. Nu știu ce fac. Nu mi-amintesc nimic.

— Îmm, spun.

— Incorect.

Mă înhață un val de oboseală. De fapt, e cumva plăcut. Trebuie să fi fost sedat de calculator prin intermediul perfuziei.

— ... așteaptăăă, mormăi.

Brațele robotice mă culcă înapoi, cu blândețe, pe pat.

•

Mă trezesc din nou. Unul dintre brațele robotice se află pe fața mea. Ce face?!

Mă cutremur, mai mult din cauza șocului. Brațul se retrage în baza lui din tavan. Mă pipăi pe față să simt pagubele. Pe o parte a feței sunt neras, iar pe alta, neted.

— Mă bărbiereai?

— Conștiință detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Asta tot nu știu.

— Incorect. Încercarea numărul doi: cum vă numiți?

Sunt caucazian, sunt bărbat, vorbesc engleza. Să ne asumăm riscul.

— J-John?

— Incorect. Încercarea numărul trei: cum vă numiți?

Îmi scot perfuzia din braț:

— Să mă pupi.

— Incorect.

Brațele robotice se întind spre mine. Mă rostogolesc din pat, ceea ce este o greșeală. Celelalte tuburi sunt în continuare conectate.

Tubul din fund iese imediat. Nici măcar nu doare. Cateterul încă gonflat mi se smulge din penis. Iar asta *chiar* că doare. E ca și cum ai urina o minge de golf.

Țip și mă zvârcolesc pe podea.

— Suferință fizică, spune calculatorul.

Brațele vin după mine. Mă târăsc pe podea ca să scap. Mă vâr sub unul

din celelalte paturi. Brațele se opresc brusc, dar nu renunță. Așteaptă. Sunt comandate de un calculator. Nu e ca și cum s-ar plictisi.

Îmi dau capul pe spate și icnesc după aer. După o vreme, durerea se potolește și îmi șterg lacrimile de la ochi.

Habar n-am ce se întâmplă aici.

— Hei! strig. Careva, treziți-vă!

— Cum vă numiți? întreabă calculatorul.

— Careva dintre *oameni*, treziți-vă, vă rog!

— Incorect, spune calculatorul.

Mă doare atât de tare între picioare, încât trebuie să râd. Este atât de absurd. În plus, endorfinele îmi fac efectul și mă înveslesc. Mă uit la cateterul de lângă culcușul meu. Scutur din cap, uimit. Chestia aia mi-a trecut prin uretră. Uau!

Și la ieșire a făcut și ceva pagube. Pe podea se află un firicel de sânge. Este doar o linie roșie subțire de...

•

Mi-am sorbit cafeaua, am azvârlit în gură ultima bucățică de pâine prăjită și i-am făcut semn chelneriței să îmi aducă nota. Dacă aș fi luat micul dejun acasă, în loc să mă duc în fiecare dimineață la un mic restaurant, aș fi putut economisi bani. Ceea ce probabil ar fi fost o idee bună, având în vedere salariul meu modest. Dar detest să gătesc și îmi plac ouăle cu șuncă.

Chelnerița a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre casa de marcat să-mi facă socoteala. Dar în acea clipă un alt client a vrut să se așeze la o masă.

M-am uitat la ceas. Abia trecut de șapte dimineața. Nicio grabă. Îmi plăcea să ajung la muncă la șapte și douăzeci, ca să am timp să mă pregătesc. Dar, de fapt, nu trebuia să fiu acolo decât la ora opt.

Mi-am scos telefonul și mi-am verificat e-mailurile.

CĂTRE: Curiozități astronomice astrocurious@scilists.org

DE LA: (dr. Irina Petrova) ipetrova@gaoran.ru

SUBIECT: Linia roșie subțire

M-am încruntat la ecran. Credeam că mă dezabonasem de la newsletterul ăla. Am părăsit viața aceea cu mult timp în urmă. Nu primeam mare lucru,

iar ceea ce primeam, dacă mi-aminteam bine, era, de obicei, destul de interesant, de la câțiva astronomi, astrofizicieni și alți experți din domeniu care descriau orice îi frapase.

I-am aruncat o privire chelneriței – clienții aveau o mulțime de întrebări despre meniu. Probabil întrebau dacă la Sally's Diner se servea cositură de gazon vegan fără gluten sau așa ceva. Oamenii cumsecade din San Francisco uneori chiar pot să pună la încercare.

Neavând altceva mai bun de făcut, am citit e-mailul.

Salutare, specialiști,

Mă numesc dr. Irina Petrova și lucrez la Observatorul Pulkovo din Sankt Petersburg, Rusia.

Vă scriu ca să vă cer ajutorul.

În ultimii doi ani am lucrat la o teorie despre emisiile în infraroșu (IR) provenite din nebuloase. Ca urmare, am făcut observații detaliate în câteva benzi de lumină IR specifice. Și am găsit ceva ciudat – nu în vreo nebuloasă, ci aici, în sistemul nostru solar.

În sistemul solar există o linie foarte slabă, dar detectabilă, care emite lumină infraroșie cu lungimea de undă de 25,984 de microni. Pare a fi doar acea lungime de undă, fără variații.

V-am atașat fișierul Excel de calcul cu datele mele. Am pus și câteva interpretări ale datelor, sub forma unui model 3D.

În model o să vedeți că linia este un arc pieziș care se ridică direct din Polul Nord al Soarelui, preț de 37 de milioane de kilometri. De acolo, coboară în unghi strâns și se îndepărtează de Soare spre Venus. După vârful arcului, norul se lărgeste ca o pâlnie. La Venus, secțiunea transversală a arcului este la fel de largă cât planeta însăși.

Radiația în infraroșu este foarte slabă. Am putut să o identific pentru că am folosit un echipament de detectare extrem de sensibil în timp ce căutam emisii IR din nebuloase.

Dar, ca să fiu sigură, am apelat la o favoare din partea Observatorului Atacama din Chile – din punctul meu de vedere, cel mai bun observator de IR din lume. Mi-au confirmat

constatările.

Există mai multe motive pentru care lumina infraroșie poate fi văzută în spațiul interplanetar. Poate să fie praf spațial sau alte particule care reflectă lumina Soarelui. Sau vreun compus molecular care poate absorbi energie și o poate reemite în lungimea de undă a infraroșului. Asta ar explica și de ce este constant aceeași lungime de undă.

Interesantă este forma arcului. Prima mea presupunere a fost că reprezintă o colecție de particule care se mișcă de-a lungul liniilor câmpului magnetic. Dar Venus nu are un câmp magnetic despre care să putem vorbi. Nici magnetosferă, nici ionosferă, nimic. Ce forțe ar putea face particulele să se arcuiască spre planetă? Și de ce ar avea radiații?

Orice sugestie sau teorie este bine-venită.

Ce naiba a fost asta?

Mi-am amintit dintr-odată totul. Pur și simplu, mi-a apărut în minte, fără niciun avertisment.

N-am aflat prea multe despre mine. Trăiesc în San Francisco – asta mi-amintesc. Și-mi place micul dejun. Și eram interesat de astronomie, dar acum nu mai sunt?

După câte se pare, creierul meu a decis că era important să-mi amintesc e-mailul acela. Nu lucruri minore precum ar fi *propriul nume*.

Subconștientul vrea să îmi spună ceva. Probabil că mi-am amintit de titlul e-mailului, „Linia roșie subțire”, când am văzut dâra de sânge. Dar ce-are asta de-a face cu mine?

Mă strecor de sub pat și mă ridic în capul oaselor, rezemându-mă de perete. Brațele se îndreaptă spre mine, dar tot nu mă pot atinge.

E timpul să arunc o privire spre colegii mei pacienți. Nu știu cine sunt sau de ce se află aici, dar măcar nu sunt singur... iar ei sunt morți.

Da, cu siguranță, morți. Pacientul cel mai apropiat de mine a fost o femeie, cred. A avut părul lung, cel puțin. În afară de asta, este o mumie, în cea mai mare parte. Pielea deshidratată învește oasele. Nu există niciun miros. Niciun fel de putrefacție activă. Trebuie să fi murit cu mult timp în urmă.

Persoana din celălalt pat a fost un bărbat. Cred c-a murit de și mai mult

timp. Pielea lui nu doar că este uscată și tăbăcită, ci se și sfărâmă.

În regulă. Deci mă aflu aici cu doi morți. Ar trebui să fiu degustat și îngrozit, dar nu sunt. S-au dus de atâta vreme, încât nici nu mai arată a oameni. Arată ca niște decorațiuni de Halloween. Sper că nu am fost prieten apropiat cu niciunul dintre ei. Sau, dacă am fost, sper să nu-mi amintesc.

Cadavrele sunt un motiv de îngrijorare, dar eu sunt mai îngrijorat de faptul că se află aici de atâta vreme. Chiar și într-o zonă de carantină cadavrele sunt îndepărtate, nu? Indiferent ce e în neregulă, trebuie să fie cu adevărat grav.

Mă ridic în picioare. E o activitate lentă și necesită o grămadă de efort. Mă țin de marginea patului doamnei Mumie. Acesta se clatină, iar eu mă clatin împreună cu el, dar rămân în picioare.

Brațele robotice se întind spre mine, dar mă lipesc din nou de perete.

Sunt destul de sigur că am fost în comă. Mda. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât e mai evident că am fost în comă.

Nu știu de câtă vreme sunt aici, dar, dacă am fost adus odată cu colegii mei de cameră, a trecut ceva timp de-atunci. Îmi frec fața pe jumătate bărbierită. Brațele alea sunt proiectate să gestioneze pierderea cunoștinței pe termen lung.

O dovadă în plus că am fost în comă.

Oare pot să ajung la trapa aia?

Fac un pas. Apoi încă unul. Și apoi mă prăbușesc pe podea. E, pur și simplu, prea mult pentru mine. Trebuie să mă odihnesc.

De ce sunt atât de slăbit, când am mușchi atât de tonificați? Și, dacă am fost în comă, de ce mai am mușchi? Ar trebui să fiu o garofiță ofilită, nu un vânjos numai bun să defileze pe plajă.

Habar n-am care-i scopul acestei povești. Ce ar trebui să fac? Și chiar sunt bolnav? Adică sigur că mă simt mizerabil, dar nu „bolnav”. Nu sunt îngrețoșat. Nu mă doare capul. Nu cred că am febră. Dacă nu sunt bolnav, de ce am fost în comă? Vreo rană?

Îmi pipăi capul de jur-împrejur. Nicio umflătură, nici cicatrice sau bandaje. Și restul corpului pare destul de zdravăn. Mai mult decât zdravăn. Arăt trăsnit.

Îmi vine să ațipesc, dar mă împotrivesc.

Este momentul să mai fac o încercare. Mă împing și mă ridic. E ca la

haltere. Dar ceva mai ușor, de data asta. Îmi revin din ce în ce mai mult (sper).

Mă târăsc de-a lungul peretelui, ajutându-mă de spate la fel de mult ca de picioare. Brațele încearcă mereu să mă ajungă, dar păstrez distanța.

Gâfâi și şuier. Mă simt ca și cum aș fi alergat la maraton. Poate am o infecție la plămâni? Poate sunt izolat pentru propria siguranță?

În sfârșit, reușesc să ajung la scară. Mă împleticesc înainte și înhaț una dintre trepte. Sunt atât de slăbit! Cum o să urc pe o scară de zece picioare?

O scară de zece picioare.

Gândesc în unități imperiale de măsură. Țsta e un indiciu. E posibil să fiu american. Sau englez. Sau poate canadian. Canadienii folosesc picioare și inch pentru distanțele scurte.

Mă întreb: ce distanță e între Los Angeles și New York? Răspunsul instinctiv: 3 000 de mile. Un canadian ar fi folosit kilometri. Așadar, sunt englez sau american. Sau sunt din Liberia.

Știu că Liberia folosește sistemul imperial, dar nu-mi știu propriul nume. E enervant.

Inspir adânc. Mă țin cu amândouă mâinile de scară și pun piciorul pe prima treaptă. Mă trag în sus. Este un proces instabil, dar îl duc la bun sfârșit. Acum am amândouă picioarele pe prima treaptă. Mă întind și apuc următoarea treaptă. În regulă, avansează. Mă simt ca și cum întreg corpul mi-ar fi făcut din plumb – totul necesită atât de mult efort! Încerc să mă trag în sus, dar mâna nu îmi este suficient de puternică.

Cad de pe scară pe spate. Asta o să doară. Nu doare. Brațele robotice mă prind înainte să ating podeaua, pentru că am căzut în raza lor de acțiune. Și nu le scapă nimic. Mă aduc înapoi la pat și mă așază în el așa cum o mamă își așază copilul la somn.

Știți ceva? E în regulă. În momentul ăsta chiar sunt obosit și îmi convine să stau întins. Legănatul molcom al patului este reconfortant. Mă deranjează ceva în legătură cu felul în care am căzut de pe scară. Derulez mișcările în mintea mea. Nu-mi dau seama despre ce anume e vorba, dar îmi dă senzația de ceva... „în neregulă”.

Hmm!

Ațipesc.

•

— Mâncați.

Pe pieptul meu se află un tub de pastă de dinți.

— Hă?

— Mâncați, spune din nou calculatorul.

Ridic tubul.

Este alb și are scris pe el cu negru ZIUA 1 – MASA 1.

— Ce naiba-i asta? întreb.

— Mâncați.

Deșurubez capacul și miros ceva îmbietor. Îmi lasă gura apă la idee. Abia acum îmi dau seama cât de foame îmi este. Strâng tubul, iar din el iese un noroi care arată dezgustător.

— Mâncați.

Cine sunt eu să mă îndoiesc de un stăpân calculator cu brațe robotice? Ling prudent substanța.

O, Doamne, cât e de bun! E-atât de bun! Este ca un sos gros, dar nu foarte dens. Îmi mai storc direct în gură și îl savurez. Mă jur că-i mai bun decât sexul.

Știu ce se petrece. Se zice că foamea e cel mai bun bucătar. Dacă ești flămând, creierul te răsplătește frumos când, în cele din urmă, mănânci. *Bună treabă*, zice el, *reușim să mai rămânem în viață o vreme!*

Lucrurile capătă sens. Dacă am fost mult timp în comă, probabil că am fost hrănit. Când m-am trezit, nu aveam un tub în abdomen, deci probabil că am fost hrănit cu un tub nazofaringian, prin esofag. Este modul cel mai puțin intruziv de a hrăni un pacient care nu poate să mănânce, dar care nu are nici probleme de digestie. În plus, sistemul digestiv este menținut activ și sănătos. Și asta explică de ce tubul nu mai era când m-am trezit. Pe cât se poate, tubul nazofaringian trebuie scos când pacientul este încă inconștient.

De unde știu asta? Sunt medic?

Îmi mai storc o porție de sos noroios în gură. În continuare este delicios. Îl hăpăi. În curând, tubul se golește.

— Mai vreau!

— Masă finalizată.

— Mi-e încă foame! Mai dă-mi un tub!

— Alocarea de hrană pentru această masă este completă.

Are sens. Sistemul meu digestiv se obișnuiește acum cu hrana semisolidă. Cel mai bine este să o iau încet. Dacă mănânc acum cât vreau, probabil că o să mi se facă rău. E corect ce face calculatorul.

— Mai dă-mi de mâncare!

Când îi e foame, nimănui nu-i pasă de ce este corect.

— Alocarea de hrană pentru această masă este completă.

— Pfui!

Totuși, mă simt mult mai bine decât înainte. Mâncarea mi-a dat imediat energie, plus că m-am mai odihnit.

Mă rostogolesc din pat, gata să o zbughesc spre perete, dar brațele nu mă urmează. Presupun că acum mi se dă voie să mă dau jos din pat, odată ce-am demonstrat că pot mânca.

Mă uit în jos la trupul meu gol. Nu mi se pare în regulă. Știu că singurii oameni din jur sunt morți, dar nici chiar așa.

— Îmi dai niște haine?

Calculatorul nu spune nimic.

— Bine. N-ai decât.

Trag cearșaful de pe pat și mi-l răsucesc de câteva ori în jurul torsului. Aduc din spate un colț peste umăr și îl leg cu un altul din față. O togă ad-hoc.

— Mers independent detectat, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Sunt Împăratul Comatos. Îngenunchează în fața mea!

— Incorect.

Este timpul să descopăr ce se află la capătul de sus al scării.

Chiar dacă puțin nesigur, încep să merg prin cameră. Asta este o victorie în sine – n-am nevoie de paturi care se clatină sau de pereți de care să mă țin. Sunt pe propriile picioare.

Ajung la scară și mă prind de ea. N-am *nevoie* de ceva de care să mă țin, dar, cu siguranță, îmi face viața mai ușoară. Trapa de deasupra arată destul de solidă. Presupun că este etanșă. Și mai mult ca sigur încuiată. Dar trebuie măcar să încerc.

Urc o treaptă. E greu, dar se poate. Încă o treaptă. În regulă, m-am prins cum funcționează. Încet și sigur.

Ajung la trapă. Mă țin de scară cu o mână și răsucesc mânerul circular al trapei cu cealaltă. Chiar se învâрте!

— Sfinte Sisoe! zic.

Sfinte Sisoe? Asta-i expresia mea de exprimare a surprizei? De fapt, cred că este în regulă. Mă așteptam la ceva care să nu fie chiar din anii 1950. Ce fel de ciudățenie mai sunt și eu?

După ce mânerul face trei rotații complete, aud un clic. Trapa se înclină în jos, iar eu mă feresc. Capacul se deschide complet, rămânând atârnat în balamaua solidă. Sunt liber!

Întrucâtva.

Dincolo de trapă nu se vede decât întuneric. Nițel intimidant, dar măcar este un progres.

Urc în noua cameră trecând prin podea. De îndată ce intru, se aprind luminile. Probabil opera calculatorului.

Încăperea pare a avea aceeași dimensiune și mărime ca aceea pe care tocmai am părăsit-o – o altă cameră rotundă.

În podea este montată o masă mare – de laborator, după cum arată. Trei scaune de laborator sunt și ele montate în apropiere. Peste tot de-a lungul pereților se află echipament de laborator. Este montat pe mese sau bănci care sunt ținute în podea. Ca și cum camera ar fi pregătită pentru un cutremur catastrofic.

O scară aflată de-a lungul peretelui conduce spre o altă trapă din tavan.

Mă aflu într-un laborator bine echipat. De când sunt lăsați pacienții în izolare să intre în laborator? Și asta oricum nu arată a laborator medical. Ce păpușa mea se petrece aici?

Păpușă? Pe bune? Poate că am copii mici. Sau sunt profund religios.

Mă ridic în picioare ca să mă uit mai bine la ce se află în jurul meu.

Laboratorul are echipamentul de mici dimensiuni fixat pe masă. Văd un microscop 8000x, o autoclavă, un suport de eprubete, seturi de sertare pentru instrumentar, un frigider pentru probe, un cuptor de calcinare, pipete... Stai așa! De unde știu toți termenii ăștia?

Mă uit la echipamentul de dimensiuni mai mari, aflat de-a lungul pereților. Un microscop electronic de baleiaj, o imprimantă 3D submilimetrică, o mașină de frezat cu 11 axe, un interferometru cu laser, o cameră de vid de un metru cub – știu ce sunt toate astea. Și știu și cum să le folosesc.

Sunt un om de știință! În sfârșit, ajungem undeva! Este momentul să folosesc știința. *În regulă, creier genial: ieși cu ceva la înaintare!*

... Mi-e foame.

Creierule, m-ai dezamăgit.

În regulă, habar nu am de ce se află aici laboratorul ăsta sau de ce îmi este permis accesul în el. Dar... înainte!

Trapa din tavan e la zece picioare distanță de podea. Asta înseamnă o nouă aventură pe scară. Dar măcar acum sunt mai în putere.

Răsuflu adânc de câteva ori și încep să urc. La fel ca mai înainte, acest simplu act este un efort enorm. Oi fi eu mai în putere, dar nu sunt „bine”.

Doamne, Dumnezeuule, cât de greu sunt! Abia reușesc să ajung sus.

Mă reazem de barele incomode și împing în mânerul trapei. Nu se mișcă.

— Pentru a debloca trapa, roștiți-vă numele, spune calculatorul.

— Dar nu știu cum mă cheamă!

— Incorect.

Dau cu palma în mâner. Nu se clintește, în schimb, acum mă doare palma. Așa că... mda. Fără succes.

Chestia asta o să trebuiască să aștepte. Poate că în curând o să-mi amintesc cum mă cheamă. Sau o să găsesc scris pe undeva.

Mă dau jos de pe scară. Cel puțin asta mi-este planul. Ați crede că la coborât e mai ușor și mai sigur decât la urcat. Dar nu. Nu. În loc să cobor grațios scara, îmi pun piciorul pe treapta de dedesubt într-un unghi ciudat, scap mânerul trapei și cad ca un nătărău.

Mă zbat ca o pisică furioasă, încercând să mă prind de ceva. Se dovedește a fi o idee extrem de proastă. Cad pe masă și, în cădere, mă lovesc cu fluierul piciorului de un dulap cu sertare pentru instrumentar. Doare al dracului! Țip, mă apuc de tibia îndurerată, mă rostogolesc accidental de pe masă și cad pe podea.

De data asta nu mă mai prinde niciun braț robotic. Aterizez pe spate și asta mă lasă fără suflare. Apoi, după moarte vine și rușinea: cabinetul cu sertare cade, sertarele se deschid și instrumentarul de laborator plouă peste mine. Tampoanele de bumbac nu-s o problemă. Eprubetele dor nițel (și, în mod surprinzător, nu se sparg). Dar ruleta mă izbește drept în frunte.

Și alte lucruri zăngănesc în cădere, dar sunt prea ocupat să-mi țin mâna la cucuiul care îmi crește în frunte ca să observ. Cât de grea e ruleta aia? O cădere de la trei picioare înălțime, de pe o masă, mi-a făcut un cucui.

— Asta chiar că n-a mers! rostesc către nimeni.

Toată experiența a fost, pur și simplu, ridicolă. Ca o secvență dintr-un film cu Charlie Chaplin.

De fapt, chiar așa a fost. Un picuț cam mult, chiar așa.

Mă izbește aceeași senzație de „neregulă”.

Apuc o eprubetă și o arunc în aer. Urcă și coboară așa cum ar trebui. Dar mă enervează. În clipa asta mă enervează ceva legat de obiectele care cad. Vreau să știu de ce.

De unde pot să încep? Ei bine, am un laborator întreg și știu cum să-l folosesc. Dar ce am cu adevărat la îndemână? Mă uit în jur la toate lucrurile căzute pe podea. Niște eprubete, ceva tamponane pentru probe, spatule de lemn, un cronometru digital, niște bandă adezivă, un pix...

În regulă, este posibil să am ce-mi trebuie.

Mă ridic în picioare și îmi scutur toga. Nu are praf pe ea – toată lumea mea pare cu adevărat curată și sterilă, dar oricum fac gestul.

Ridic ruleta și mă uit la ea. Este în sistem metric. Poate că mă aflu în Europa? Nu contează. Apoi înhaț cronometrul. Este destul de solid, ca un obiect pe care l-ai lua într-o excursie. Are o carcasă din plastic solidă, cu un inel de cauciuc dur în jurul ei. Fără îndoială, impermeabil. Dar și complet mort. Ecranul LCD este gol.

Apăs câteva butoane, dar nu se întâmplă nimic. Îl întorc să mă uit la compartimentul pentru baterii. Poate găsesc un sertar cu baterii, dacă știu de care fel are nevoie. Ochesc o panglicuță roșie de plastic, ce i se ițește din spate. O trag și iese cu totul. Cronometrul scoate un bip și învie.

Cam ca jucăriile cu baterii incluse. Fâșia de plastic se afla acolo ca să nu lase bateria să se consume înainte ca utilizatorul să-l folosească pentru întâia oară. În regulă, asta-i un cronometru nou-nouț. Sincer să fiu, tot ce se află în acest laborator arată nou-nouț. Curat, ordonat, fără semne de uzură. Nu sunt sigur ce să înțeleg din asta.

Mă joc o vreme cu cronometrul până îi înțeleg butoanele. Destul de simple, de altfel.

Folosesc ruleta ca să aflu cât de înaltă e masa. În orice caz, dosul tăbliei mesei se află la 91 de centimetri de podea.

Ridic o eprubetă. Nu-i din sticlă. S-ar putea să fie un soi de plastic foarte dens sau așa ceva. Cu siguranță, nu s-a spart când a căzut de la o înălțime de trei picioare pe o suprafață dură. În orice caz, indiferent din ce ar fi făcută, este suficient de densă pentru ca frecarea cu aerul să fie neglijabilă.

O așez pe masă și pregătesc cronometrul. Cu o mână împing eprubeta jos de pe masă, iar cu cealaltă pornesc cronometrul. Măsoar cât îi ia să atingă podeaua. Cam 0,37 de secunde. Asta-i destul de rapid. Sper că propriul meu timp de reacție nu modifică prea mult rezultatele.

Notez timpul cu pixul pe braț – încă n-am găsit niciun fel de hârtie.

Pun eprubeta înapoi și repet testul. De data asta obțin 0,33. O fac de douăzeci de ori în total, notând rezultatele, ca să reduc la minimum efectele marjei mele de eroare la pornirea și la oprirea cronometrului. În orice caz, obțin o medie de 0,348 de secunde. Brațul îmi arată ca o tablă de profesor de matematică, dar nu mă deranjează.

Fix 0,348 de secunde. Distanța este egală cu accelerația supra doi, totul înmulțit cu timpul la pătrat. Așadar, accelerația este egală cu de două ori distanța supra timpul la pătrat. Îmi amintesc cu ușurință formulele astea. O a doua natură. Cu siguranță, mă pricep la fizică. Asta-i bine de știut.

Calculez și ajung la un rezultat care nu-mi place. Gravitația din camera asta este prea mare. Este de 15 metri pe secundă la pătrat, când ar trebui să fie 9,8. De-asta mi se par „în neregulă” lucrurile care cad. Cad prea repede. Și de-asta sunt atât de slăbit, în ciuda mușchilor ăstora. Totul cântărește o dată și jumătate mai mult decât ar trebui.

Chestia este că gravitația nu-i afectată de nimic. Nu poți s-o crești sau s-o scazi. Gravitația Pământului este de 9,8 metri pe secundă la pătrat. Punct. Iar eu am parte de mai mult. Există o singură explicație posibilă.

Nu mă aflu pe Pământ.

CAPITOLUL 2

În regulă, respiră adânc. Să nu tragem concluzii pripite. Da, gravitația este prea mare. Începe de aici și gândește-te la răspunsuri *rezonabile*.

Aș putea să mă aflu într-o centrifugă. Ar trebui să fie destul de mare. Dar, dacă gravitația Pământului oferă o accelerație de 1 g, camerele astea ar putea să se deplaseze în unghi în jurul unei piste sau să se afle la capătul unui braț lung și solid ori ceva de genul ăsta. La rotirea angrenajului, forța centripetă agregată plus gravitația Pământului ar putea fi de 15 metri pe secundă la pătrat.

De ce ar construi cineva o centrifugă uriașă care să conțină paturi de spital și un laborator? Nu știu. Ar fi măcar posibil? Cât de mare ar trebui să fie raza? Și cât de rapidă rotația?

Cred că știu cum să aflu. Am nevoie de un accelerometru precis. Pentru estimări aproximative este în regulă să arunci lucruri de pe masă și să le cronometrezi, dar precizia este dată de timpul în care ating eu cronometrul. Îmi trebuie ceva mai bun. Și un singur lucru o să-mi ofere asta: o bucățică de sfoară.

Caut prin sertarele din laborator.

După câteva minute am deschis jumătate din sertare și am găsit aproape orice fel de materiale de laborator, mai puțin sfoară. Sunt cât pe ce să renunț când, în fine, dau peste un mosor cu ață de nailon.

— Da!

Desfac câțiva metri de ață și o retez cu dinții. Fac o buclă la un capăt, iar celălalt capăt îl leg în jurul ruletei. În experimentul ăsta ruleta va juca rolul greutateții. Acum îmi mai trebuie ceva de care s-o agăț.

Mă uit deasupra mea, la trapă. Mă cațăr pe scară (mai ușor decât mi-a fost până acum) și trec bucla peste mânerul principal. Apoi las greutatea ruletei să întindă firul.

Am un pendul.

O chestie tare în legătură cu pendulele: durata necesară unuia pentru a se legăna înainte și înapoi – perioada – nu se schimbă, indiferent cât de amplă este mișcarea. Dacă are multă energie, o să oscileze o distanță mai mare și mai rapid, dar perioada o să fie aceeași. De asta se folosesc ceasurile

mecanice pentru a măsura timpul. Perioada aceea sfârșește prin a fi definită de două lucruri și numai de acelea: lungimea pendulului și gravitația.

Ridic pendulul într-o parte. Îl eliberez și pornesc cronometrul. Număr ciclurile în timp ce oscilează înainte și înapoi. Nu-i nimic interesant. Aproape că-mi vine să adorm, dar mă țin de treabă.

Când ajung la reperul de zece minute, pendulul abia dacă se mai mișcă, așa că mă hotărâsc că este suficient. Total general: 346 de cicluri complete în exact zece minute.

Mai departe, faza a doua.

Măsoz distanța dintre mânerul trapei și podea. Este un pic peste doi metri și jumătate. Cobor încă o dată în „dormitor”. Din nou, scara nu prezintă nicio problemă. Mă simt mult mai bine acum. Mâncarea aia chiar a făcut treabă bună.

— Cum vă numiți? întreabă calculatorul.

Mă uit în jos spre toga mea de cearșaf.

— Sunt marele filosof Pendulus!

— Incorect.

Atârî pendulul de unul din brațele robotice, aproape de tavan. Sper că o să stea o vreme nemișcat. Măsoz din ochi distanța dintre mâna robotică și tavan – aș zice un metru. Pendulul meu este acum cu patru metri și jumătate mai jos decât a fost înainte.

Repet experimentul. Zece minute pe cronometru și număr ciclurile. Rezultatul: 346 de cicluri. La fel ca deasupra.

Cerule!

Chestia este că într-o centrifugă cu cât te îndepărtezi de centru, cu atât forța centripetă va fi mai mare. Așa că, dacă m-aș afla într-o centrifugă, „gravitația” de aici de jos ar fi mai mare decât cea de sus. Și nu este. Cel puțin nu suficient pentru a obține un alt număr de cicluri ale pendulului.

Dar dacă sunt într-o centrifugă *cu adevărat mare*? Atât de uriașă, încât diferența de forță dintre aici și laborator să fie atât de mică, încât să nu modifice numărul ciclurilor?

Să vedem... Formula pentru un pendul... și formula pentru forța unei centrifuge... Stai, n-am forța efectivă, doar un număr de cicluri, așa că-i implicat un factor $1/x$... Problema asta e chiar foarte instructivă!

Am un pix, dar n-am hârtie. În regulă – am un perete. Și, după ce mă joc multă vreme de-a „prizonierul nebun care mângălește pereții”, am și

răspunsul.

Să zicem că mă aflu pe Pământ și într-o centrifugă. Asta ar însemna că respectiva centrifugă oferă o parte din forță, iar restul este furnizat de Pământ. După calculul meu (și vă arăt toată munca!), centrifuga aceea ar trebui să aibă o rază de 700 de metri (adică aproape o jumătate de milă) și s-ar învârti cu 88 de metri pe secundă – cu aproape 200 de mile la oră!

Hmm! Când fac chestii științifice gândesc, mai degrabă, în sistem metric. Interesant. Totuși, așa fac majoritatea oamenilor de știință, nu? Chiar și cei care au crescut în America.

În orice caz, asta ar însemna cea mai mare centrifugă construită vreodată... Și de ce ar construi cineva așa ceva? În plus, ar fi zgomotoasă, nu glumă. Fluierând prin aer cu 200 de mile la oră? Ar exista cel puțin vreun fel de turbulență ici-colo, ca să nu mai spunem de zgomotul vântului. Or, eu nu aud și nu simt nimic de felul ăsta.

Devine bizar. În regulă, și dacă mă aflu în spațiu? Nu ar exista turbulențe sau rezistență a vântului, dar centrifuga ar trebui să fie mai mare și mai rapidă, pentru că nu există gravitație care să ajute.

Și mai multă matematică, și mai mult graffiti pe perete. Raza ar trebui să fie de 1 280 de metri – aproape o milă. Niciodată n-a fost construit ceva atât de mare pentru spațiu, nici pe departe.

Așa că nu sunt într-o centrifugă. Și nu sunt pe Pământ.

O altă planetă? Dar nu există nicio planetă, lună sau asteroid în sistemul solar care să aibă o gravitație atât de mare. Pământul este cel mai mare obiect solid din tot sistemul. Sigur, gigantele gazoase sunt mai mari, dar, cu excepția cazului în care mă aflu într-un balon și plutesc prin vânturile de pe Jupiter, nicăieri n-aș putea avea parte de o astfel de forță.

Cum de știu toate lucrurile astea despre spațiu? Pur și simplu, le știu. E ca o a doua natură – informații pe care le folosesc tot timpul. Poate că sunt un astronom sau un cercetător planetar. Poate că lucrez pentru NASA sau ESA^[1] ori...

•

În fiecare seară de joi mă întâlnesc cu Marissa la o friptură și o bere la Murphy's, pe strada Gough. Întotdeauna la șase postmeridian, iar pentru că personalul ne cunoștea stăteam întotdeauna la aceeași masă.

Ne cunoscuserăm cu aproape douăzeci de ani în urmă, în facultate. Ea se întâlnea cu colegul meu de cameră de atunci. Relația lor (ca majoritatea

celor din facultate) era un dezastru și s-au despărțit după trei luni. Dar ea și cu mine am ajuns prieteni buni.

Când plasatorul m-a văzut, a zâmbit și mi-a făcut semn cu degetul mare spre masa obișnuită. Mi-am croit drum spre Marissa prin decorul kitsch. Avea în fața ei două pahare scunde goale, iar în mână unul plin. După câte se părea, începuse mai devreme.

— Încălzirea, hm? am spus, așezându-mă.

S-a uitat în jos și și-a făcut de lucru cu paharul.

— Hei, ce s-a întâmplat?

A luat o înghițitură de whisky:

— O zi grea la muncă.

I-am făcut semn chelnerului. Acesta a încuviințat din cap și nici măcar n-a mai venit. Știa că vreau un cotlet mediu făcut, cu piure alături și o halbă de Guinness. Aceeași comandă în fiecare săptămână.

— Cât de grea putea să fie? am întrebat. O slujbă calduță la guvern, la DOE^[2]. Probabil că ai – cât? – douăzeci de zile libere pe an? E suficient să fii prezentă și ești plătită, corect?

Din nou, niciun râset. Nimic.

— Oh, haide! am spus. Cine și-a făcut nevoile în fulgii tăi de orez?

A oftat:

— Știi despre linia Petrova?

— Sigur. O enigmă destul de interesantă. Eu cred că-i o radiație solară. Venus n-are câmp *magnetic*, dar niște particule încărcate pozitiv pot să fie atrase într-acolo fiindcă e neutră *electric*...

— Nu, a spus ea. E altceva. Nu știm exact ce. Dar e ceva... altfel. În fine. Să mâncăm friptura.

Am pufnit:

— Haide, Marissa, varsă tot! Ce naiba se întâmplă cu tine?

A rumegat ideea o vreme.

— De ce nu? Oricum o s-o auzi de la președinte, peste vreo douăsprezece ore.

— De la președinte? Al Statelor Unite?

A luat o altă înghițitură zdravănă de whisky.

— Ai auzit de Amaterasu? E o sondă solară japoneză.

— Sigur, am răspuns. JAXA^[3] a obținut niște date grozave de la ea. E chiar tare. Se află pe o orbită solară, cam la jumătatea distanței dintre

Mercur și Venus. Are la bord douăzeci de instrumente diferite care...

— Da, știu. Nu contează. După datele lor, puterea Soarelui scade.

Am ridicat din umeri:

— Și? Unde suntem în ciclul solar?

Femeia a scuturat din cap.

— Nu-i ciclul solar de unsprezece ani. E altceva. JAXA a luat în considerare ciclul. Tot e o tendință descendentă. Ei spun că Soarele e cu 0,01 la sută mai puțin strălucitor decât ar trebui să fie.

— În regulă, interesant. Dar asta nu prea merită trei whisky-uri înainte de cină.

A strâns din buze.

— Așa m-am gândit. Dar spun că valoarea crește. Și se mărește și viteza cu care crește. E un fel de pierdere exponențială pe care au prins-o foarte, foarte devreme grație instrumentelor incredibil de sensibile ale sondei.

M-am lăsat pe spate în separeu.

— Nu știu, Marissa. Chiar pare puțin probabil să descoperi o progresie exponențială atât de devreme. Dar, în regulă, să zicem că savanții de la JAXA au dreptate. Unde se duce energia?

— Linia Petrova.

— Ha?

— Cei de la JAXA s-au uitat bine la linia Petrova și spun că devine mai luminoasă cu aceeași viteză cu care pălește Soarele. Într-un fel sau altul, indiferent ce-ar fi, linia Petrova fură energie de la Soare.

A scos un teanc de hârtii din geantă și le-a pus pe masă. Arătau ca un morman de diagrame și grafice. A frunzărit printre ele până l-a găsit pe cel pe care îl dorea, apoi l-a împins spre mine.

Axa x era etichetată „timp”, iar axa y era etichetată „pierdere luminozitate”. Linia era exponențială, cu siguranță.

— N-are cum să fie corect, am spus.

— E corect. Puterea Soarelui o să scadă în următorii nouă ani cu un procent întreg. În douăzeci de ani cifra aia o să devină cinci procente. Asta-i rău. Asta-i chiar rău.

M-am uitat îndelung la grafic.

— Asta ar însemna o eră glaciară. Cum ar veni... imediat. Era glaciară instantanee.

— Mda, cel puțin. Și pierderea recoltelor, foamete în masă... Nici măcar nu știu ce altceva.

Am scuturat din cap.

— Cum poate să apară o modificare bruscă a Soarelui? E o stea, pentru numele lui Dumnezeu! Lucrurile nu se întâmplă așa rapid pentru stele. Schimbările durează milioane de ani, nu zeci. Doar știi asta.

— Nu, nu știu asta. Credeam că știu. Acum știu doar că Soarele e pe moarte, a spus ea. Nu știu de ce și ce putem să facem în legătură cu asta. Dar știu că-i pe moarte.

— Cum...? m-am încruntat.

A dat pe gât restul băuturii.

— Președintele o să se adreseze națiunii mâine-dimineață. Cred că se coordonează cu alți lideri din lume ca să facă anunțul simultan.

Chelnerul mi-a adus Guinness-ul.

— Pofțiți, domnule! Fripturile o să vină în curând.

— Am nevoie de alt whisky, a spus Marissa.

— Adu două, am adăugat.

•

Clipesc. Altă amintire fulgerătoare.

A fost adevărat? Sau e doar o amintire aleatorie de când vorbeam cu cineva, care s-a transformat într-o teorie falsă despre sfârșitul lumii?

Nu. E adevărat. Sunt îngrozit numai când mă gândesc la asta. Și nu este doar groază dintr-odată. E o teroare intimă, confortabilă, care are un loc permanent la masă. Am simțit-o timp îndelungat.

Este adevărat. Soarele e pe moarte. Iar eu sunt implicat în povestea asta. Nu doar ca un cetățean oarecare de pe Pământ, care va muri odată cu toți ceilalți, ci sunt implicat activ. Am un sentiment de responsabilitate.

Tot nu-mi amintesc cum mă cheamă, dar îmi amintesc fragmente aleatorii de informații despre problema Petrova. I se spune problema Petrova. Tocmai mi-am amintit lucrul ăsta.

Subconștientul meu are priorități. Și încearcă disperat să mi le comunice. Cred că treaba mea este să rezolv problema Petrova.

... Într-un laborator mititel, purtând o togă din cearșaf, fără să am idee cine sunt și fără alt ajutor decât un calculator absurd și doi colegi de cameră mumificați.

Vederea mi se încețoșează. Îmi șterg ochii. Lacrimi. Nu-mi... Nu-mi

amintesc numele lor. Dar... mi-au fost prieteni. Camarazi.

Abia acum îmi dau seama că m-am uitat tot timpul în altă parte. Am făcut tot ce-am putut ca să nu îi privesc. Am mâzgălit peretele ca un nebun, având alături cadavrele unor oameni la care am ținut.

Dar acum distracția s-a sfârșit. Mă întorc și mă uit la ei.

Suspin. Fără niciun avertisment, mă năpădesc dintr-odată frânturi de amintiri. Ea era nostimă – întotdeauna făcea poante. El era profesionist și cu nervi de oțel. Cred că era militar și precis era comandantul nostru.

Cad pe podea și îmi las capul în mâini. Nu mai pot să mă abțin. Hohotesc de parcă sunt un copil. Am fost mult mai mult decât prieteni. Și nici „echipă” nu este cuvântul potrivit. Este ceva mai puternic de atât. Este... îmi stă pe limbă...

În fine, cuvântul mi se insinuează în mintea conștientă. A trebuit să aștepte până ce nu mă uitam ca să se strecoare.

Echipaj. Am fost un echipaj. Iar eu sunt singurul rămas.

Aceasta este o navă spațială. Acum știu asta. Nu știu cum de are gravitație, dar este o navă spațială.

Lucrurile încep să capete sens. Nu am fost bolnavi. Am fost în stază.

Dar paturile astea nu sunt „camere frigorifice” magice, ca în filme. Nu există nicio tehnologie specială aici. Cred că am fost în comă indusă medical. Tuburi de hrănire, perfuzii, îngrijire medicală constantă. Tot ce are nevoie un corp. Brațele acelea probabil că au schimbat cearșafuri, ne-au rotit ca să nu facem escare și s-au ocupat de toate celelalte lucruri pe care le fac de obicei infirmierele la terapie intensivă.

Și am fost ținută în formă. Cu electrozi peste tot pe corp, ca să ne stimuleze mișcarea musculară. O grămadă de exerciții.

Dar, până la urmă, coma este periculoasă. Foarte periculoasă. Numai eu am supraviețuit; și am creierul terci.

Mă îndrept spre femeie. Mă simt mai bine acum, când o privesc. Poate că e un sentiment de încheiere sau poate că e doar calmul care vine după o repriză de plâns.

Mumia nu are atașate tuburi, nu are niciun echipament. În încheietura ei pielosă există o gaură mititică. Aici a fost perfuzia când a murit, presupun. Iar rana nu a mai apucat să se vindece.

Când a murit, calculatorul trebuie să fi luat totul. Pentru economie, cred. N-are rost să risipești resurse pe oamenii morți. Rămân mai multe pentru

supraviețuitori.

Cu alte cuvinte, pentru mine.

Trag aer adânc în piept și îl las să iasă. Trebuie să fiu calm. Trebuie să gândesc limpede. Adineauri tocmai mi-am amintit o mulțime de lucruri – echipajul meu, unele trăsături ale personalităților lor, faptul că sunt pe o navă spațială (o să o iau razna mai târziu în privința asta). Ideea este că îmi revin mai multe amintiri și cumva când am nevoie de ele, nu la intervale aleatorii. Vreau să mă concentrez asupra acestui lucru, dar tristețea este prea puternică.

— Mâncați, spune calculatorul.

Se deschide un panou din centrul tavanului și cade un tub cu mâncare. Unul dintre brațele robotice îl prinde și mi-l pune pe pat. Pe etichetă scrie ZIUA 1 – MASA 2.

Nu am chef să mănânc, dar, de îndată ce văd tubul, îmi chiorăie stomacul. Indiferent de starea mea mentală, corpul meu are nevoie.

Desfac tubul și îmi storc mâzga în gură.

Trebuie să recunosc: este o altă combinație minunată de arome. Cred că e pui cu ceva legume. Sigur că nu are nicio textură – practic, este mâncare de bebeluși. Și este un pic mai groasă decât la masa anterioară. Totul se rezumă la a-mi obișnui din nou sistemul digestiv cu mâncare solidă.

— Apă? întreb între două molfăituri.

Panoul din tavan se deschide din nou, de data asta cu un cilindru de metal. Un braț mi-l aduce. Textul de pe recipientul lucios arată că e apă potabilă. Deșurubez capacul și, desigur, înăuntru se află apă.

Sorb o înghițitură. Are temperatura camerei și un gust plat. Probabil că este distilată și lipsită de minerale. Dar apa este apă.

Termin restul mesei. Încă n-am fost nevoit să folosesc o baie, dar în cele din urmă o să fiu. Aș prefera să nu fac treaba mică pe podea.

— Toaletă? întreb.

Un panou din perete se răsucesc și scoate la iveală o toaletă de metal. Este, pur și simplu, în perete, ca într-o celulă de închisoare. O privesc de aproape. Are butoane și alte lucruri pe ea. Cred că în vas este o conductă de vid. Și nu există apă. Cred că s-ar putea să fie o toaletă pentru zero g, modificată pentru folosință în prezența gravitației. De ce ar face asta?

— În regulă, aaa... renunță la toaletă.

Peretele se răsucesc din nou. Toaleta a dispărut.

În regulă. Sunt bine hrănit. Mă simt nițel mai bine în legătură cu toate. Mâncarea are efectul ăsta.

Trebuie să mă concentrez pe chestii pozitive. Trăiesc. Indiferent ce i-a ucis pe prietenii mei nu m-a ucis și pe mine. Sunt pe o navă spațială – nu știu detaliile, dar mă aflu pe o navă care pare să funcționeze corect.

Iar starea mea mentală se îmbunătățește. Sunt sigur de asta.

Mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate. Este momentul pentru un gest proactiv. Închid ochii și-mi las mintea să colinde. Vreau să-mi amintesc ceva – orice! – intenționat. Nu contează ce. Dar vreau să inițiez procesul. Să vedem ce obținem.

Încep cu ceva care mă face fericit. Îmi place știința. Știu asta. M-au încântat toate micile experimente pe care le-am făcut. Și mă aflu în spațiu. Așa că poate mă gândesc la spațiu și știință și să vedem ce obținem...

•

Am scos din microunde spaghetti fierbinți pentru cina în fața televizorului și m-am grăbit spre canapea. Am desfăcut plasticul de deasupra, ca să las aburul să iasă.

Am scos televizorul de pe *mute* și am ascultat știrile în direct. Mai mulți colegi și câțiva prieteni mă invitaseră să urmăresc transmisiunea cu ei, dar n-am vrut să-mi petrec toată seara răspunzând la întrebări. Voiam doar să mă uit în liniște.

A fost evenimentul cu cei mai mulți spectatori din istoria omenirii. Mai mulți decât la aselenizare. Mai mulți decât la orice finală de Cupă Mondială. Toate rețelele, serviciile de emisie, site-urile de știri și televiziunile locale au prezentat același lucru: transmisiunea în direct de la NASA.

O reporteriță s-a aflat împreună cu un bărbat mai în vârstă în galeria centrului de control al zborului. În spatele lor, bărbați și femei în cămăși albastre erau atenți la propriile terminale.

— Sunt Sandra Elias, a spus reporteriță. Mă aflu aici, la Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, California. Alături de mine este doctorul Browne, șeful Științelor Planetare de la NASA.

S-a întors spre savant:

— Domnule Browne, care este starea noastră acum?

Browne și-a dres glasul.

— Acum aproximativ nouăzeci de minute am primit confirmarea că

ArcLight s-a inserat cu succes pe orbită în jurul lui Venus. Acum așteptăm primul set de date.

Fusese un an dat naibii de când JAXA făcuse anunțul despre problema Petrova. Dar studiu după studiu nu făcuseră decât să le confirme descoperirea. Timpul se scurgea și lumea trebuia să afle ce se petrece. Așa se născuse Proiectul *ArcLight*.

Situația era îngrozitoare, dar proiectul în sine era uimitor. Tocilarul din mine nu se putea abține să nu fie entuziasmat.

ArcLight era cea mai costisitoare navă spațială fără pilot care fusese construită vreodată. Lumea necesita răspunsuri și nu avea timp de pierdut cu fleacuri. În mod normal, dacă ai fi cerut unei agenții spațiale să trimită o sondă pe Venus în mai puțin de un an, ți-ar fi răs în nas. Dar este uimitor ce poți realiza cu un buget nelimitat. Statele Unite, Uniunea Europeană, Rusia, China, India și Japonia, toate ajutaseră la acoperirea costurilor.

— Povestești-ne despre drumul spre Venus, a zis reporterița. De ce e atât de dificil?

— Principala problemă este combustibilul, a zis Browne. Există ferestre specifice de transfer, când călătoria interplanetară necesită cantitatea minimă de combustibil, dar nu ne aflăm nicidecum în preajma unei asemenea ferestre între Pământ și Venus. Așa că am fost nevoiți să punem mult mai mult combustibil pe orbită, numai ca să ajungem acolo cu *ArcLight*.

— Deci e un moment nepotrivit? a întrebat reporterița.

— Nu cred că există vreun moment bun pentru Soare ca să pălească.

— Ce-i drept. Continuați, vă rog.

— Venus se deplasează foarte rapid în comparație cu Pământul, ceea ce înseamnă mai mult combustibil numai ca s-o prindem din urmă. Chiar și în condiții ideale, avem nevoie de mai mult combustibil ca să ajungem la Venus decât ca să ajungem la Marte.

— Uimitor. Uimitor. Domnule Browne, unii oameni au întrebat: de ce să ne deranjăm cu planeta? Linia Petrova e uriașă, formând un arc între Soare și Venus. De ce nu alegem un loc între ele?

— Pentru că linia Petrova are lățime maximă acolo – lățimea întregii planete. Și putem să ne ajutăm de gravitația planetei. *ArcLight* va orbita de douăsprezece ori în jurul lui Venus pentru a colecta mostre din materia din care este făcută linia Petrova.

— Și despre ce materie credeți că este vorba?

— Nu avem nicio idee, a spus Browne. Nici cea mai mică idee. Dar este posibil să avem răspunsuri în curând. Odată ce *ArcLight* își încheie această primă misiune de orbitare, ar trebui să avem suficient material pentru laboratorul de analize aflat la bord.

— Și ce ne putem aștepta să aflăm în seara asta?

— Nu prea multe. Laboratorul de la bord este destul de rudimentar. Doar un microscop cu factor de mărire ridicat și un spectrometru de raze X. Adevărata misiune aici este întoarcerea cu probele. O să mai dureze trei luni până ce *ArcLight* o să revină acasă cu probele respective. Laboratorul este o rezervă ca să obținem măcar câteva date, în caz că faza de întoarcere eșuează.

— O planificare bună, ca de obicei, doctore Browne.

— Cu asta ne ocupăm.

Din spatele reporteriței au izbucnit urale.

— Aud...

Femeia a făcut o pauză ca să lase zgomotul să se diminueze.

— Aud că prima etapă de orbitare s-a încheiat și datele tocmai sosesc...

Principalul ecran din centrul de control s-a schimbat într-o imagine alb-negru. Fotografia era în cea mai mare parte cenușie, cu puncte negre împrăștiate ici-colo.

— La ce ne uităm acum, doctore? s-a auzit vocea reporteriței.

— Imaginea este de la microscopul intern, a răspuns Browne. Este mărită de zece mii de ori. Punctele acelea negre au cam 10 microni diametru.

— Punctele acelea sunt ceea ce căutam?

— Nu putem fi siguri. Pot fi simple particule de praf. Orice sursă majoră de gravitație, cum este o planetă, poate avea un nor de praf împrejur...

— Ce dracu'? s-a auzit o voce din fundal.

Mai mulți controlori de zbor au icnit.

Reporterita a chicotit:

— O dispoziție foarte bună aici, la JPL. Transmitem în direct, așa că vă cerem scuze pentru orice...

— Oh, Doamne! a făcut Browne.

Pe ecranul principal au apărut mai multe imagini. Una după cealaltă. Toate aproape identice.

Aproape.

Reporterița s-a uitat la imaginile aflate pe ecran.

— Particulele acelea... se mișcă?

Imaginile, redade succesiv, arătau punctele negre deformându-se și alunecând în mediul lor.

Reporterița și-a dres glasul și a oferit ceea ce mulți ar fi numit subestimarea secolului:

— Nu vi se pare că arată ca niște microbi mititei?

— Telemetria! a strigat dr. Browne. Vreun tremur al sondei?

— Am verificat deja, a răspuns cineva. Niciun tremur.

— Există vreo direcție consecventă a deplasării? Ceva care ar putea fi explicat printr-o forță externă? Poate magnetică? Electricitate statică?

Tăcerea a umplut camera.

— Careva! a exclamat Browne.

Eu am scăpat furculița în spaghete.

Există cu adevărat viață extraterestră? Să fiu oare atât de norocos? Să fiu în viață când omenirea descoperă pentru prima dată viața extraterestră?!

Uau! Adică... problema Petrova este în continuare terifiantă, dar... uau! Extraterestre! Ar putea fi extraterestre! Abia așteptam să vorbesc cu copiii a doua zi...

•

— Anomalie unghiulară, spune calculatorul.

— La naiba! rostesc eu. Aproape că reușisem! Aproape că-mi amintisem de mine!

— Anomalie unghiulară, repetă calculatorul.

Mă despățuresc și mă ridic în picioare. În limitele mele interacțiuni cu el, calculatorul a părut că a înțeles întrucâtva ce îi spun. Ca Siri sau Alexa. Așa că o să vorbesc cu el cum aș fi vorbit cu ele.

— Calculator, ce este o anomalie unghiulară?

— Anomalie unghiulară: un obiect sau un corp considerat vital nu se află în unghiul așteptat al locației cu cel puțin 0,01 radiani.

— Ce corp prezintă anomalie?

— Anomalie unghiulară.

Nu prea mă ajută. Sunt pe o navă, deci trebuie să fie o problemă de navigație. Asta nu-i a bună! Cum pot să pilotez chestia asta? Nu văd nimic asemănător comenzilor unei nave spațiale – nu că aș ști cu adevărat cum

arată acestea. Dar tot ce am descoperit până acum este o „cameră pentru comă” și un laborator.

Cealaltă trapă din laborator – cea care duce și mai sus – trebuie să fie importantă. Parcă aș fi într-un joc video. Explorează zona până ce găsești o ușă încuiată, apoi caută cheia. Dar, în loc să caut printre rafturi cu cărți și în coșuri de gunoi, trebuie să caut prin mintea mea. Pentru că „cheia” este chiar numele meu.

Calculatorul nu este absurd. Dacă nu-mi pot reaminti propriul nume, probabil că nu ar trebui să am acces în zone delicate ale navei.

Mă cațăr în pat și mă întind pe spate. Privesc circumspect brațele robotice de deasupra, dar acestea nu se mișcă. Presupun că pentru calculator este suficient faptul că deocamdată sunt independent.

Închid ochii și mă concentrez asupra străfulgerării de amintire. Pot să văd în minte fragmente din ea. Ca și cum m-aș uita la o fotografie veche care a fost deteriorată.

Sunt în casa mea... nu... în apartament. Am un apartament. Este ordonat, dar mic. Pe un perete se află o imagine a liniei orizontului din San Francisco. Inutilă. Știu deja că am locuit în San Francisco.

Pe măsuta de cafea din fața mea se află o porție de mâncare la microunde de la Lean Cuisine. Spaghete. Căldura încă nu s-a dispus uniform, așa că buzunare de tăieței aproape înghețați sunt alături de plasmă, care-ți topește limba. Dar mănânc oricum. Probabil mi-este foame.

Mă uit la televizor la NASA; văd toate lucrurile din amintirea mea anterioară. Primul meu gând este că... sunt încântat! Ar putea exista viață extraterestră? Abia aștept să le spun copiilor!

Am copii? Acesta este apartamentul unui bărbat singur, cu un bărbat singur care mănâncă mâncarea unui bărbat singur. Nu văd nimic feminin. Nimic nu sugerează prezența unei femei în viața mea. Sunt divorțat? Gay? În orice caz, nu există niciun semn că aici ar locui copii. Nici jucării, nici poze cu copii pe perete sau pe marginea șemineului, nimic. Iar locul este mult prea curat. Copiii fac dezordine peste tot. Mai ales când încep să mestece gumă. Toți trec prin faza cu guma – cel puțin, mulți din ei – și o lasă peste tot.

Cum de știu asta?

Îmi plac copiii. Hm. E doar un sentiment. Dar îmi plac. Sunt grozavi. E distractiv să stai cu ei.

Deci sunt un bărbat singur, am treizeci și ceva de ani și locuiesc singur într-un apartament mic. Nu am copii, dar îmi sunt dragi. Nu-mi place unde bat...

Profesor! Sunt profesor de școală generală! Acum mi-amintesc!

Oh, slavă Domnului! Sunt profesor.

CAPITOLUL 3

— În regulă, am spus, privind ceasul de pe perete. Avem un minut până la clopoțel. Știți ce înseamnă asta!

— Runda fulger! au răcnit elevii mei.

Viața se schimbase surprinzător cu puțin timp înainte de anunțul despre linia Petrova.

•

Situația era cumplită și letală, dar era și normală, totodată. În timpul bombardării Angliei^[4], în cel de-al Doilea Război Mondial, londonezii și-au văzut de viața lor ca de obicei, chiar dacă uneori clădirile explodau. Oricât de disperată era situația, cineva trebuia să livreze laptele. Iar în cazul în care casa doamnei McCreedy era bombardată peste noapte, ei bine, o tăiai de pe lista de livrare.

Așadar, cu toată apocalipsa iminentă – posibil cauzată de o formă de viață extraterestră –, mă aflu în fața unui grup de copii și îi învățam bazele științei. Căci ce rost avea să locuim pe o planetă dacă nu reușeam să o transmitem generațiilor următoare?

Copiii stăteau în băncuțe ordonate, orientate spre față. Nimic neobișnuit. Dar restul clasei era ca un laborator al unui om de știință trăsnet. Am petrecut ani întregi să pun la punct amplasamentul. Într-un colț, aveam o scară a lui Iacob (o țineam scoasă din priză, ca să nu se omoare copiii cu ea). De-a lungul unui alt perete se afla un raft plin cu borcane cu diverse părți ale unor animale în formaldehidă. Într-unul din borcane erau doar spaghete și un ou fiert. Copiii făceau o mulțime de speculații despre acesta.

Iar în mijlocul tavanului, onorându-l, se afla mândria și bucuria mea – o machetă uriașă ce reprezenta sistemul solar. Jupiter avea mărimea unei mingi de baschet, în timp ce micuțul Mercur era cât o mărgea.

Îmi luase ani întregi să-mi cultiv reputația de profesor „tare”. Copiii sunt mai isteți decât cred cei mai mulți oameni. Și își dau seama când unui profesor chiar îi pasă de ei, spre deosebire de cazul în care doar se prefacă. În orice caz, era momentul pentru runda fulger!

Am înhățat de pe catedră un pumn de săculețe cu boabe de fasole.

— Cum se cheamă, de fapt, Steaua Nordului?

— Polaris! a spus Jeff.

— Corect! am aruncat un săculeț spre el.

Înainte să-l prindă, am rostit următoarea întrebare:

— Care sunt cele trei tipuri elementare de roci?

— Vulcanice, sedimentare și metamorfice! a țipat Larry.

Era entuziast, ca să nu zic mai mult.

— Cât pe ce! am spus.

— Vulcanice, *sedimentare* și metamorfice, a spus Abby cu un rânjel.

Asta era o pacoste. Dar isteță foc.

— Da! am replicat aruncându-i un săculeț. Care e prima undă pe care o simțiți la un cutremur?

— Unda P, a zis Abby.

— Iar tu? i-am aruncat alt săculeț. Care este viteza luminii?

— De trei ori zece la a..., a început Abby.

— C! a zbierat Regina din spate.

Vorbea arareori. M-am bucurat s-o văd că iese din carapacea ei.

— Vicleșug, dar corect! i-am azvârlit un săculeț.

— Eu am răspuns prima! s-a plâns Abby.

— Dar ea a terminat prima răspunsul, am spus. Care-i steaua cea mai apropiată de Pământ?

— Alpha Centauri! a răspuns repede Abby.

— Greșit! am ripostat.

— Nu, nu-i adevărat!

— Ba da, ai greșit. Altcineva?

— Oh, a făcut Larry. E Soarele!

— Corect! Larry capătă săculețul cu fasole. Ai grijă cu presupunerile, Abby.

Fata și-a încrucișat brațele, pufnind.

— Cine-mi poate spune raza Pământului?

Trang a ridicat mâna:

— Trei mii nouă sut...

— Trang! a făcut Abby. Răspunsul e Trang.

Băiatul a înghețat, confuz.

— Ce? am întrebat.

Abby s-a sumețit:

— Ați întrebat *cine vă poate spune* raza Pământului. Trang vă poate

spune. V-am răspuns corect.

Păcălit de o puștoaică de treisprezece ani. Nu era prima dată. Am lăsat săculețul să cadă pe pupitrul ei exact când a sunat clopoțelul.

Copiii au sărit de pe scaune și și-au adunat cărțile și ghiozdanele. Abby, îmbujorată de victorie, a făcut-o ceva mai lent decât ceilalți.

— Aduceți-vă aminte să predați săculețele cu boabe de fasole la sfârșitul săptămânii pentru jucării și alte premii! am spus către spinările lor care dispăreau.

În curând, clasa era goală și doar ecourile zgomotelor copiilor pe hol sugerau vreo dovadă de viață. Am adunat temele lor de pe birou și le-am strecurat în valiză. Se terminase a șasea oră.

Era momentul să mă duc în cafeneaua profesorilor pentru o cană de cafea. Poate să corectez ceva lucrări înainte să plec acasă. Orice, numai să evit parcare. O flotă de mame elicopter avea să descindă asupra școlii ca să-și ia copiii. Și, dacă mă zărea vreuna din ele, *mereu* avea vreo plângere sau vreo sugestie. Nu pot învinovăți pe cineva că-și iubește copiii – și Dumnezeu știe că ne-ar fi de folos mai mulți părinți implicați în educația propriilor copii –, dar există o limită.

— Ryland Grace? a întrebat o voce de femeie.

M-am uitat în sus, cu o tresărire. N-o auzisem întrând.

Părea să aibă patruzeci și ceva de ani, purta un costum de afaceri bine croit. Ducea o servietă.

— Ăă, da, am răspuns. Pot să vă ajut cu ceva?

— Cred că puteți, a zis ea.

Avea un ușor accent. Ceva european – nu mi-am putut da seama exact.

— Mă numesc Eva Stratt. Sunt din partea Grupului operativ Petrova.

— Din partea cui?

— Grupului operativ Petrova. Este un organism internațional înființat pentru a se ocupa de situația liniei Petrova. Am fost însărcinată cu găsirea unei soluții. Ei mi-au oferit o anumită autoritate pentru a rezolva lucrurile.

— Care ei?

— Fiecare stat membru al Națiunilor Unite.

— Stați, ce? Cum de...?

— vot secret unanim. E complicat. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre un articol științific pe care l-ați scris.

— vot secret? Nu contează, am scuturat din cap. Vremea articolelor mele

științifice s-a dus de mult. Mediul academic n-a fost potrivit pentru mine.

— Sunteți profesor. Sunteți în continuare în mediul academic.

— Ei, mda. Dar mă refeream la *mediul academic*, știți. Cu savanți, evaluări *inter pares* și...

— Și nemernici care v-au dat afară din universitate? a ridicat ea din sprânceană. Și care v-au tăiat toate finanțările și s-au asigurat că nu veți mai publica niciodată?

— Mda. Ăla.

A scos un dosar din servietă.

L-a deschis și a citit prima pagină:

— „O analiză a ipotezelor bazate pe apă și recalibrarea așteptărilor pentru modelele de evoluție”.

A ridicat ochii spre mine:

— Dumneavoastră ați scris articolul ăsta, da?

— Scuze, dar cum ați făcut rost...?

— Trebuie să spun că titlul lui este banal, dar are un conținut foarte captivant.

Mi-am pus valiza pe birou.

— Uitați ce-i, eram într-o stare proastă când am scris chestia aia, în regulă? Mă săturasem de lumea cercetării, iar articolul a fost un fel de rămas-bun gen „pupați-mă în dos”. Acum sunt mult mai fericit, ca profesor.

A dat câteva pagini.

— Ați petrecut ani întregi combătând ipoteza că viața are nevoie de apă lichidă. Aveți o secțiune întreagă intitulată „Zona Goldilocks⁽⁵⁾ este pentru fraieri”. Ați identificat cu nume și prenume zeci de oameni de știință eminenți și i-ați mustrat pentru convingerea că este obligatoriu un interval de temperatură.

— Mda, dar...

— Doctoratul dumneavoastră este în biologie moleculară, corect? Nu sunt majoritatea savanților de acord că apa lichidă este necesară pentru evoluția vieții?

— Greșesc! mi-am încrucișat brațele. Nu există nimic magic în legătură cu hidrogenul și oxigenul! Sunt obligatorii pentru viața pe *Pământ*, sigur. Dar o altă planetă ar putea avea condiții complet diferite. Tot ce îi trebuie vieții este ca o reacție chimică să conducă la copii ale catalizatorului original. Și pentru asta nu-i nevoie de apă!

Am închis ochii, am inspirat adânc și am expirat.

— În orice caz, m-am enervat și am scris articolul ăla. Apoi am primit acreditarea ca profesor, o carieră nouă, și chiar am început să mă bucur de viață. Așa că mă bucur că nimeni nu m-a crezut. Mi-e mai bine așa.

— Vă cred.

— Mersi. Dar trebuie să corectez lucrări. Puteți să-mi spuneți de ce sunteți aici?

A pus dosarul înapoi în servietă.

— Presupun că știți despre sonda *ArcLight* și linia Petrova.

— Aș fi un profesor de științe cam jalnic dacă n-aș ști.

— Credeți că punctele acelea sunt vii? a întrebat.

— Nu știu – ar putea să fie doar praf care saltă în câmpurile magnetice. Presupun că o să aflăm când *ArcLight* se întoarce pe Pământ. Asta urmează, corect? Peste doar câteva săptămâni?

— Se întoarce pe douăzeci și trei. Roscosmos o s-o recupereze de pe orbita joasă a Pământului, cu o misiune Soyuz specială.

Am încuviințat din cap.

— Atunci, o să știm cât de curând. Cele mai strălucite minți din lume o să se uite la ele și o să afle ce sunt. Cine o să facă asta? Aveți idee?

— Dumneavoastră, a spus ea. Dumneavoastră o s-o faceți.

Am privit în gol.

Femeia și-a fluturat mâna prin fața mea:

— Alo!

— Vreți să mă uit *eu* la puncte? am întrebat.

— Da.

— Întreaga lume v-a însărcinat să rezolvați problema asta și ați venit direct la un profesor de științe de gimnaziu?

— Da.

M-am răsucit și am ieșit pe ușă.

— Fie mințiți, fie sunteți nebună sau e o combinație din cele două. Acum trebuie să plec.

— Nu aveți de ales, a spus ea în spatele meu.

— Mie mi se pare că am! i-am făcut cu mâna.

Mda. Nu am avut.

Când m-am întors la apartamentul meu, chiar înainte să ajung la ușa de intrare, m-au înconjurat patru bărbați bine îmbrăcați. Mi-au arătat insignele

FBI și m-au zorit într-unul dintre cele trei SUV-uri negre trase în parcare complexului. După douăzeci de minute de mers, în care nu mi-au răspuns la nicio întrebare și nu mi-au adresat niciun cuvânt, au parcat și m-au condus spre o clădire obișnuită dintr-un parc de afaceri.

Picioarele abia dacă îmi atingeau solul când m-au dus pe un hol golaș, unde cam la fiecare 30 de picioare se afla o ușă neinscripționată. În cele din urmă, au deschis niște uși duble de la capătul holului și mi-au dat un brânci lejer înăuntru.

Spre deosebire de restul clădirii abandonate, camera aceasta era plină de mobilier și dispozitive high-tech strălucitoare. Era cel mai bine dotat laborator de biologie pe care l-am văzut vreodată. Și fix în mijlocul lui se afla Eva Strat.

— Bună ziua, doctore Grace! a spus ea. Acesta este noul dumneavoastră laborator.

Agentii FBI au închis ușile în spatele meu, lăsându-ne singuri în laborator pe Strat și pe mine. Mi-am frecat umărul în locul în care mă manevraseră nițel cam dur.

M-am uitat la ușa din spatele meu.

— Deci... când ați spus că aveți „o anumită autoritate”...

— Am toată autoritatea.

— Vorbiți cu accent. Măcar sunteți din America?

— Sunt olandeză. Am fost administrator la ESA. Dar nu contează asta. Acum sunt însărcinată cu această treabă. Nu există *timp* pentru comitete internaționale lente. Soarele e pe moarte. Avem nevoie de o soluție. Este treaba mea s-o gădesc.

A tras un scaun de laborator și s-a așezat.

— „Punctele” acelea sunt probabil o formă de viață. Progresia exponențială a diminuării Soarelui concordă cu creșterea populațională exponențială a unei forme de viață tipice.

— Credeți că... *mănâncă* Soarele?

— Cel puțin îi mănâncă energia produsă.

— În regulă, asta-i... mă rog, terifiant. Dar independent de asta: ce naiba vreți de la mine?

— Sonda *ArcLight* va aduce probele pe Pământ. Este posibil ca unele dintre ele să fie încă în viață. Vreau să le examinați și să aflați tot ce puteți.

— Da, ați menționat asta mai devreme. Dar nu pot să cred că nu există

oameni mai calificați decât mine pentru a face asta.

— O să se uite la ele savanții din toată lumea, dar vreau să fiți primul care o face.

— De ce?

— Trăiesc pe sau în apropierea suprafeței Soarelui. Vi se pare c-ar putea fi o formă de viață bazată pe apă?

Avea dreptate. La temperaturile acelea, apa, pur și simplu, nu există. La peste aproximativ 3 000° Celsius, atomii de hidrogen și oxigen nu mai pot sta legați unul de celălalt. Suprafața Soarelui are 5 500° Celsius.

Femeia a continuat:

— Domeniul biologiei extraterestre speculative este restrâns, sunt doar vreo cinci sute de oameni în toată lumea. Și toți cei cu care am vorbit, de la profesori de la Oxford la cercetători de la Universitatea din Tokio, par să fie de acord că ați fi putut fi liderul acestui domeniu, dacă nu l-ați fi părăsit brusc.

— Măi să fie, n-am plecat amiabil! Sunt surprins că au spus lucruri atât de drăguțe despre mine.

— Toată lumea înțelege gravitatea situației. Nu-i timp de ranchiune vechi. Dar, dacă are vreo importanță, o să puteți demonstra tuturor că ați avut dreptate. Viața n-are nevoie de apă. Cu siguranță, vă doriți așa ceva.

— Sigur. Adică... da. Dar nu așa.

A sărit de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă.

— Lucrurile sunt așa cum sunt. Pe 23 la ora șapte seara să fiți aici. O să vă aduc proba.

— Ce? N-o să fie în Rusia?

— I-am comunicat Roscosmosului ca Soyuzul să aterizeze în Saskatchewan. Forțele Aeriene Regale Canadiene o să recupereze proba și o s-o aducă direct aici, la San Francisco, cu un avion de luptă. Statele Unite le vor permite canadienilor să folosească spațiul lor aerian.

— Saskatchewan?

— Capsulele Soyuz sunt lansate de pe cosmodromul Baikonur, care se află la atitudine ridicată. Locurile cele mai sigure pentru aterizare sunt la aceeași latitudine. Saskatchewan este zona deschisă și plată cea mai apropiată de San Francisco și care corespunde tuturor cerințelor.

Am ridicat o mână.

— Stați. Rușii, canadienii și americanii fac, pur și simplu, orice le

spuneți?

— Da. Fără discuție.

— Mă luați peste picior?!

— Obișnuiți-vă cu noul dumneavoastră laborator, dr. Grace. Am alte lucruri de făcut.

A ieșit pe ușă, fără alt cuvânt.

•

— Da! ridic pumnul în aer.

Sar în picioare și urc scara spre laborator. Odată ajuns acolo, urc cealaltă scară și mă prind de Trapa Misterioasă.

La fel ca data trecută, de îndată ce ating mânerul, calculatorul spune:

— Pentru a debloca trapa, spuneți-vă numele.

— Ryland Grace, zic cu un zâmbet îngâmfat. *Doctor Ryland Grace.*

Singurul răspuns pe care îl primesc este un clic mic din partea trapei. După toată meditația și introspecția pe care le-am făcut ca să-mi aflu propriul nume, îmi doream să am parte de ceva mai entuziasm. Confetti, poate.

Apuc mânerul și îl răsucesc. Se mișcă. Moșia mea este pe cale să se mărească cu cel puțin încă o cameră. Împing trapa în sus. Spre deosebire de racordul dintre dormitor și laborator, această trapă alunecă într-o parte. Camera următoare este destul de mică, așa că presupun că nu exista spațiu pentru o deschidere prin basculare a trapei. Iar această cameră este... Ăăă?

Se aprind leduri. Similar celorlalte două, camera este rotundă, dar nu este un cilindru. Pereții se înclină înspre tavan. Este un trunchi de con.

Am petrecut ultimele zile fără prea multe informații la dispoziție. Acum informațiile mă asaltează din toate direcțiile. Fiecare suprafață este acoperită cu monitoare de calculator și ecrane tactile. Numărul luminilor și al culorilor care clipesc este amețitor. Unele ecrane au rânduri de numere, altele au diagrame, altele sunt, pur și simplu, negre.

La marginea pereților conici se află o altă trapă. Aceasta este totuși mai puțin misterioasă. Deasupra ei stă scris cuvântul ECLUZĂ, iar trapa în sine are o fereastră rotundă. Prin fereastră pot să văd o cameră mititică – pentru o singură persoană – cu un costum spațial. Peretele îndepărtat are o altă trapă. Dap. Asta este o ecluză pneumatică.

Iar în centrul camerei în care mă aflu este un scaun. Perfect poziționat pentru ca ocupantul lui să poată atinge cu ușurință toate ecranele și

panourile tactile.

Mă cațăr în cameră și mă instalez în scaun. Este confortabil, ca un fel de scaun sport.

— Pilot detectat, spune calculatorul. Anomalie unghiulară.

Pilot. În regulă.

— Unde e anomalia? întreb.

— Anomalie unghiulară.

Cu siguranță, calculatorul ăsta nu e HAL 9000. Mă uit împrejur la numeroasele ecrane, în căutarea unui indiciu. Scaunul pivotează ușor, ceea ce este plăcut în arena asta de calculatoare de 360°. Ochesc un ecran cu o bordură roșie care clipește intermitent. Mă aplec să văd mai bine.

ANOMALIE UNGHIULARĂ: EROARE MIȘCARE
RELATIVĂ
VITEZĂ PRECONIZATĂ: 11 423 KPS
VITEZĂ MĂSURATĂ: 11 872 KPS
STARE: TRAIECTORIE CORECTATĂ AUTOMAT. NU
ESTE NECESARĂ
NICIO ACȚIUNE.

Bine. Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Cu excepția lui „kps”. Asta ar putea însemna „kilometri pe secundă.

Deasupra textului se află o imagine a Soarelui. Care se clatină ușurel.

Poate că este o înregistrare video? Ca o transmisiune directă? Sau este doar imaginația mea? La încercare, ating ecranul cu două degete și le îndepărtez unul de celălalt.

Desigur, imaginea se mărește. Ca la un telefon smart. În partea stângă a imaginii se află câteva pete solare. Le măresc până ce umplu ecranul. Imaginea rămâne uimitor de clară. Fie este o fotografie la o rezoluție foarte ridicată, fie este un telescop solar cu o rezoluție foarte ridicată.

Estimez că grupul de pete solare ocupă cam un procent din lățimea discului. Destul de normal pentru niște pete solare. Asta înseamnă că acum mă uit la o jumătate de grad din circumferința Soarelui (e vorba de un calcul foarte aproximativ). Soarele se rotește cam o dată la douăzeci și cinci de zile (profesorii de științe cunosc genul ăsta de lucruri). Așa că ar trebui ca petele să dispară de pe ecran cam într-o oră. O să verific mai târziu

să văd dacă au dispărut. Dacă da, este o imagine în direct. Dacă nu, este o fotografie.

Hmm... 11 872 de kilometri pe secundă.

Viteza este relativă. N-are niciun sens dacă nu compari două obiecte. O mașină de pe autostradă se poate deplasa cu 110 kilometri pe oră comparativ cu solul, dar comparând-o cu mașina de lângă ea viteza ei se apropie de zero. Așadar, la ce se referă „viteza măsurată”? Cred că știu.

Mă aflu într-o navă spațială, nu? Asta trebuie să fie. Deci valoarea aceea este probabil viteza mea. Dar comparată cu ce? Judecând după poza clasică cu un soare de deasupra textului, presupun că este vorba despre Soare. Deci mă deplasez cu 11 872 de kilometri pe secundă față de Soare.

Prind o mișcare în textul de dedesubt. S-a schimbat ceva?

ANOMALIE UNGHIULARĂ: EROARE MIȘCARE
RELATIVĂ
VITEZĂ PRECONIZATĂ: 11 422 KPS
VITEZĂ MĂSURATĂ: 11 871 KPS
STARE: TRAIECTORIE CORECTATĂ AUTOMAT NU
ESTE NECESARĂ
NICIO ACȚIUNE.

Numerele sunt diferite! Amândouă au scăzut cu o unitate. Oh, uau! Stai așa! Scot cronometrul din togă (cei mai grozavi filosofi greci din Antichitate aveau întotdeauna cronometre în togă). Apoi mă zgâiesc la ecran vreme de ceea ce pare o eternitate. Chiar înainte să renunț, numerele scad din nou cu o unitate. Pornesc cronometrul.

De data asta sunt pregătit să aștept oricât. Din nou, intervalul pare interminabil, dar rămân ferm. În fine, numerele scad din nou amândouă, iar eu opresc cronometrul.

Șaizeci și șase de secunde.

„Viteza măsurată” scade cu o unitate la fiecare șaizeci și șase de secunde. Un calcul rapid îmi spune că accelerația este de... 15 metri pe secundă la pătrat. Este aceeași accelerație „gravitațională” pe care am determinat-o mai devreme.

Forța pe care o simt nu este gravitație. Și nu este o centrifugă. Mă aflu într-o navă spațială care accelerează constant în mers liniar. Mă rog, de fapt,

își reduce viteza – valorile scad.

Iar viteza... Asta chiar că e viteză! Da, scade, dar uau! Ca să ajungi pe orbita Pământului ai nevoie de doar 8 kilometri pe secundă... Eu mă deplasez cu peste 11 000. Asta-i mai rapid decât orice din sistemul solar. Un obiect care se deplasează atât de rapid o să scape de gravitația Soarelui și o să iasă în spațiul interstelar.

Afișajul nu indică în ce direcție mă deplasez. Doar o viteză relativă. Așa că acum întrebarea mea este: gonesc *spre* Soare sau *dinspre* el?

Este aproape un subiect de nivel academic. Fie mă aflu pe o traiectorie de coliziune cu Soarele, fie mă pregătesc să ies în spațiul cosmic, fără speranță de întoarcere. Sau este posibil să mă îndrept spre Soare, în general, dar nu pe o traiectorie de coliziune. Dacă-i așa, o să trec pe lângă Soare... și *apoi* o să zbor spre spațiul cosmic, fără speranță de întoarcere.

Ei bine, dacă imaginea Soarelui este redată în timp real, atunci petele solare o să se mărească sau o să se micșoreze pe ecran pe măsură ce călătoresc. N-am decât să aștept ca să aflu dacă este în timp real. O să dureze cam o oră. Pornesc cronometrul.

Mă familiarizez cu celelalte un milion de ecrane din cămăruță. Majoritatea au ceva de spus, dar unul dintre ele arată doar imaginea unei embleme circulare. Cred că este probabil un ecran inactiv sau ceva de genul ăsta. Dacă îl ating, calculatorul respectiv va prinde viață. Dar ecranul acela inactiv ar putea să fie cel mai edificator lucru de aici.

Este simbolul unei misiuni. Am văzut suficiente documentare ale NASA ca să recunosc unul. Simbolul circular are un inel exterior albastru cu text alb. Textul de deasupra este HAIL MARY^[6], cel de dedesubt este PĂMÂNT. Numele și „portul de escală” al acestui vas.

Nu m-aș fi gândit că nava provine din altă parte decât Pământul, dar e în regulă. În orice caz, presupun că, în fine, știu numele navei pe care mă aflu.

Sunt la bordul lui *Hail Mary*.

Nu sunt sigur la ce-mi servește informația asta.

Dar asta nu e tot ce are să-mi spună simbolul. În interiorul benzii albastre se află un cerc negru care conține semne ciudate: un cerc galben cu un punct în mijloc, un cerc albastru cu o cruce albă și un cerc galben, mai mărunț, cu un *t* mic. N-am idee ce ar trebui să însemne asta. Pe marginea zonei negre scrie „姚” „Илюхина” și „GRACE”.

Echipajul.

„Grace” sunt eu, așadar, celelalte două nume trebuie să fie ale mumiilor din paturile de jos. O persoană din China și o persoană din Rusia. Amintirea lor este prezentă, dar nu îmi vine limpede în minte. Cred că o suprimă vreun mecanism interior de apărare. Când o să mi-i amintesc o să mă doară, așadar, creierul meu refuză să și-i amintească. Poate. Nu știu – sunt profesor de științe, nu psiholog specializat în traumă.

Îmi șterg ochii. Poate că nu o să insist în momentul ăsta asupra acelei amintiri.

Am o oră de pierdut. Îmi las mintea să colinde ca să văd ce altceva îmi pot aminti. Devine din ce în ce mai ușor.

•

— Nu sunt sută la sută în largul meu, am spus.

Vocea îmi era înăbușită de costumul integral de protecție pe care îl purtam. Respirația îmi aburea ferestruica de vinii transparent din dreptul feței.

— O să fiți bine, s-a auzit vocea lui Stratton prin intercom.

Urmărea scena de dincolo de sticla foarte groasă, în dublu strat.

Aduseseră câteva îmbunătățiri laboratorului. Oh, echipamentul era același, dar acum întreaga încăpere era etanșă. Pereții fuseseră dublați cu foi groase de plastic, ținute la un loc cu un fel de bandă specială. Văzusem emblemele CDC⁽²⁾-ului peste tot. Protocoale de carantină. În niciun caz liniștitoare.

Singurul acces era acum printr-un sas mare de plastic. Și mă obligaseră să-mi pun costumul de protecție înainte să intru. Un furtun de alimentare cu aer ducea de la o bobină din tavan la costumul meu.

Tot echipamentul de vârf era pregătit pentru orice doream să fac. Nu văzusem în viața mea un laborator atât de bine dotat. Iar în mijlocul lui se afla un cărucior cu roțile care susținea un container cilindric. Pe cilindru scria *объём*. Nu mă ajuta prea mult.

Stratton nu era singură în camera de observare. Alături de ea se aflau cam douăzeci de inși în uniforme militare, care priveau cu interes. Cu siguranță, erau niște americani, niște ruși, câțiva ofițeri chinezi plus multe alte uniforme unice pe care nici măcar nu le recunoșteam. Un mare grup internațional. Niciunul nu scosese o vorbă și, printr-un soi de acord tacit, stăteau cu toții la câteva picioare în spatele lui Stratton.

Am prins furtunul de aer cu mâna înmănușată și am făcut semn cu el

spre Stratt.

— Țsta chiar e necesar?

A apăsut pe butonul intercomului.

— Există o șansă foarte mare ca proba din cilindrul acela să fie o formă de viață extraterestră. Nu ne asumăm niciun risc.

— Stați...! *Voi* nu vă asumați niciun risc. Dar eu da!

— Nu-i chiar așa.

— Cum adică nu-i chiar așa?

A făcut o pauză.

— În regulă, e fix așa.

M-am îndreptat spre cilindru.

— A mai trecut și altcineva prin asta?

Femeia a privit spre militari, iar aceștia au ridicat din umeri spre ea.

— La cine vă referiți prin „altcineva”?

— Știți la cine, am răspuns. Oamenii care au transferat-o în containerul ăsta.

— Acela este containerul cu proba din capsulă. Sunt trei centimetri de plumb care înconjoară un miez de oțel de un centimetru. A fost sigilat de la plecarea de pe Venus. Are paisprezece încuietori pe care trebuie să le deschideți ca să ajungeți la proba propriu-zisă.

M-am uitat la cilindru, înapoi spre ea, din nou la cilindru și iar spre ea.

— Asta-i o mare vrăjeală.

— Priviți partea bună, a spus ea. O să fiți cunoscut pentru totdeauna drept omul care a avut primul contact cu viața extraterestră.

— Dacă măcar e vreo viață, am mormăit.

Am deschis cu ceva efort cele paisprezece încuietori. Erau destul de strânse. M-am întrebat vag cum le-a închis sonda *ArcLight*. Trebuie să fi fost vreun fel de sistem care acționează la frig.

Interiorul nu era impresionant. Nici nu mă așteptasem să fie. Doar o bilă mică din plastic, transparentă, care părea goală. Punctele misterioase erau microscopice și nici nu erau multe.

— Nu s-a detectat nicio radiație, a spus Stratt prin intercom.

I-am aruncat o privire. Urmărea concentrată tableta.

Am privit lung bila.

— E în vid?

— Nu, a răspuns femeia. Este plină cu argon la presiunea de o atmosferă.

Punctele s-au mișcat mereu pe parcursul întoarcerii sondei dinspre Venus. Se pare că argonul nu le afectează.

M-am uitat prin tot laboratorul.

— Nu există nicio cameră de izolare și control atmosferic. Nu pot să expun, pur și simplu, mostrele necunoscute la aerul normal.

— Toată camera e plină cu argon. Aveți grijă să nu dați peste conducta de aer și să nu vă sfâșiați costumul. Dacă respirați argon...

— O să mă sufoc și nici n-o să știu că se întâmplă. Mda, bine.

Am pus bila pe o tavă și am răsucit-o cu grijă până ce s-a desfăcut în două jumătăți. Am pus o jumătate într-un container de plastic sigilat și am șters cealaltă jumătate cu un tampon de bumbac uscat pentru probe. Am șters bețișorul pe o lamelă și am pus-o la un microscop.

Am crezut c-or să fie mai greu de găsit, dar iată-le. Duzini de puncte negre mici. Și într-adevăr fojgăiau.

— Înregistrați toate astea?

— Din treizeci și șase de unghiuri diferite, a răspuns Strat.

— Proba este formată din mai multe obiecte rotunde, am spus. Aproape nicio variație în dimensiune... Fiecare pare să aibă diametrul cam de 10 microni.

Am reglat focalizarea și am încercat diferite intensități de retroiluminat.

— Probele sunt opace. Nu pot să văd înăuntrul lor nici la lumina cea mai puternică.

— Sunt vii? a întrebat Strat.

M-am uitat urât la ea.

— Nu pot să spun asta dintr-o privire. Ce vă așteptați să se întâmple?

— Vreau să aflați dacă sunt în viață. Și, dacă da, cum funcționează.

— Țsta-i un ordin cam încrezut.

— De ce? Biologii și-au dat seama cum funcționează bacteriile. Faceți ce-au făcut și ei.

— A fost nevoie de mii de savanți și de două secole ca să-și dea seama!

— Mă rog... faceți-o mai rapid decât ei.

— Uitați ce, am arătat spre microscop, eu acum mă apuc de muncă. O să vă spun ce-mi dau seama când îmi voi da seama. Până atunci, puteți să vă bucurați cu toții în liniște de puțin timp de studiu.

Am petrecut următoarele șase ore făcând teste progresive. În acest timp, militarii s-au preumblat, lăsând-o în cele din urmă pe Strat singură. A

trebuit să-i admir răbdarea. S-a așezat în spatele camerei de observare și a lucrat pe tabletă, ridicând uneori ochii ca să vadă ce făceam.

S-a înviorat când am executat ciclul de traversare a sasului și am intrat în camera de observare.

— Ați obținut ceva? a întrebat.

Am desfăcut fermoarul costumului și am ieșit din el.

— Mda, o vezică plină.

A tastat pe tabletă.

— Nu m-am gândit la asta. La noapte o să pun să se instaleze o toaletă în zona de carantină. Va trebui să fie una chimică. Nu putem să lăsăm instalatorii să se preumbe înăuntru și-n afară.

— Bine, nu contează.

M-am grăbit spre toalete să-mi văd de treabă.

Când am revenit, Stratt trăsesese o masă mică și două scaune în mijlocul camerei de observare. Se așezase pe un scaun și mi-a făcut semn spre celălalt.

— Luați loc.

— Sunt în mijlocul...

— Luați loc.

Am luat loc. Avea o prezență impunătoare, asta era clar. Ceva din tonul vocii sau din atitudinea ei de încredere în sine poate? Într-un fel sau altul, când vorbea, pur și simplu, presupuneai că trebuie să faci ce spune.

— Ce ați aflat până acum? a întrebat.

— Abia a trecut o după-amiază.

— N-am întrebat cât a trecut. Am întrebat ce ați aflat până acum.

M-am scărpinat în cap. După niște ore petrecute în costumul acela, eram transpirat și probabil miroseam urât.

— E... ciudat. Nu știu din ce-s făcute punctele alea. Și chiar aș vrea să știu.

— Vă trebuie vreun echipament pe care nu-l aveți?

— Nu, nu. Acolo-i tot ce ți-ai putea dori. Doar că... nu merge pe punctele alea.

M-am lăsat pe spate în scaun. Stătusem în picioare aproape toată ziua și era plăcut să mă relaxez o clipă.

— Primul lucru pe care l-am încercat a fost spectrometrul de raze X. Trimite raze X spre o probă și o face să emită fotoni, din a căror lungime de

undă îți poți da seama ce elemente sunt prezente.

— Și ce v-a spus?

— Nimic. Din câte îmi dau seama, punctele astea absorb razele X. Razele X intră și nu mai ies. Nu iese nimic. Asta-i foarte bizar. Nu mă pot gândi la ceva care să se comporte așa.

— În regulă, a notat ea ceva pe tabletă. Ce altceva îmi puteți spune?

— Am încercat după aceea cromatografia de gaze. Proba este vaporizată și apoi identifici elementele sau componentele din gazul care rezultă. N-a mers nici asta.

— De ce nu?

Am ridicat brațele în aer.

— Pentru că nenorocitele alea de chestii, pur și simplu, nu se pot vaporiza. Ceea ce m-a dus la situația ciudată de a folosi arzătoare, cuptoare și cuptoare de inducție cu creuzet care n-au scos la iveală nimic. Punctele nu-s afectate de temperaturi de până la 2000° Celsius. Nimic.

— Și asta-i ciudat?

— E al naibii de ciudat. Dar lucrurile astea trăiesc pe Soare. Măcar o parte din timp. Așa că presupun că are sens că sunt foarte rezistente la căldură.

— *Trăiesc pe Soare?* a întrebat. Deci sunt o formă de viață?

— Sunt destul de sigur că sunt, da.

— Detaliați.

— Păi, se mișcă. E destul de vizibil la microscop. Asta nu înseamnă în sine că sunt vii – materia inertă se mișcă tot timpul din cauza încărcăturii statice, a câmpurilor magnetice sau altele ca acestea. Dar aici am observat altceva. Ceva ciudat, care a făcut ca lucrurile să aibă sens.

— În regulă.

— Am pus câteva puncte în mediu vidat și am făcut o spectrografie. Doar un simplu test, ca să văd dacă emit lumină. Și emit, desigur. Lumină infraroșie cu lungimea de undă de 25,984 de microni. Asta-i frecvența Petrova... Lumina care compune linia Petrova. Mă așteptam la asta. Dar pe urmă am observat că emit lumină numai când se mișcă. Și emit o grămadă, neică. Adică nu o grămadă din punctul nostru de vedere, dar pentru un organism unicelular mititel e o cantitate mare.

— Și de ce e relevant?

— Am făcut niște calcule rapide. Și sunt destul de sigur că lumina e

modul în care se mișcă.

Stratt a ridicat din sprânceană:

— Nu pricep.

— Puteți să mă credeți sau nu, lumina are impuls. Exercită o forță. Dacă ai fi în spațiu și ai aprinde o lanternă, prin asta ai obține un impuls minuscul.

— Nu știam asta.

— Acum știți. Și un impuls minuscul pentru o masă minusculă poate să fie o formă de propulsie eficientă. Am măsurat masa medie a punctelor și au cam douăzeci de picograme. Asta mi-a luat mult timp, apropo, dar echipamentul din laborator e spectaculos. În orice caz, mișcarea pe care o văd concordă cu impulsul luminii emise.

Și-a pus tableta jos. Se părea că reușisem isprava rarisimă de a-i capta atenția exclusivă.

— Asta e ceva ce se întâmplă în natură?

Am scuturat din cap:

— În niciun caz. Nimic din natură nu are genul ăsta de stocare a energiei. Nu înțelegeți câtă energie emit punctele astea. Este... Ajunge la nivelul conversiei masei. Gen $E = mc^2$. Punctulețele astea au stocat în ele atât de multă energie, încât nici nu are sens.

— Ei bine, tocmai au venit din Soare. Iar Soarele pierde energie.

— Mda. De-asta cred că sunt o formă de viață. Consumă energie, o stochează într-un fel pe care nu-l înțelegem, apoi o folosesc pentru propulsie. ăsta nu-i un simplu proces fizic sau chimic. E complex și direcționat. Ceva care trebuie să fi evoluat.

— Deci linia Petrova este... o multitudine de trene de rachete minuscule?

— Probabil. Și pun pariu că vedem doar un mic procent din lumina totală emisă din zona aia. O folosesc pentru propulsia spre Venus sau spre Soare. Sau în ambele direcții. Nu știu. Chestia e că lumina se îndepărtează de sensul lor de deplasare. Pământul nu face parte din această direcție, deci noi vedem numai lumina reflectată de praful cosmic din apropiere.

— De ce se îndreaptă spre Venus? Și cum se reproduc?

— Bune întrebări. N-am un răspuns la ele. Dar, dacă sunt organisme unicelulare care se conformează modelului stimul-răspuns, probabil că se reproduc prin mitoză.

Am făcut o pauză, apoi am reluat:

— Asta înseamnă că o celulă se divide ca să se transforme în două celule noi...

— Da, măcar atâta lucru știu, mersi! a ridicat ea ochii în tavan. Oamenii au presupus întotdeauna că primul nostru contact cu viața extraterestră o să fie prin intermediul omuleților verzi din OZN-uri. N-am luat niciodată în considerare ideea unei specii simple, neinteligente.

— Mda, de-asta nu trec vulcanienii pe-aici să ne salute. Astea sunt... alge spațiale.

— O specie invazivă. Ca broasca-de-trestie din Australia.

— Bună analogie, am încuviințat. Iar populația crește. Rapid. Cu cât sunt mai multe, cu atât se consumă mai multă energie solară.

S-a ciupit de bărbie.

— Cum i-ați putea spune unui organism a cărui dietă sunt stelele?

M-am străduit să-mi amintesc cuvintele de bază din greacă și latină.

— Cred că i-aș putea spune „astrofag”.

— Astrofag, a repetat ea, apoi a scris cuvântul pe tabletă. În regulă. Întoarceți-vă la lucru. Aflați cum se înmulțesc.

•

Astrofag!

Cuvântul în sine îmi face mușchii să se contracte. O spaimă tăioasă care mă lovește ca o greutate de plumb.

Așa se numește. Lucrul care amenință întreaga viață de pe Pământ. Astrofag.

Arunc o privire către monitorul cu imaginea mărită a Soarelui. Petele solare s-au deplasat evident. În regulă, este o imagine în timp real. Bine de știut.

Staaai... Nu cred că se deplasează cu viteza corectă. Verific cronometrul. Am visat cu ochii deschiși doar vreo zece minute. Petele solare ar fi trebuit să se deplaseze cu o fracțiune dintr-un grad. Dar sunt la jumătatea ecranului. Mult mai departe decât ar fi trebuit să se afle.

Scot ruleta din togă. Micșorez imaginea și măsoz dimensiunile efective ale Soarelui și ale petelor solare de pe ecran. Ajunge cu estimările brute. Vreau matematică adevărată.

Pe ecran, discul solar are 27 de centimetri, iar petele solare au 3 milimetri. Și s-au deplasat cu jumătate din lățimea lor (1,5 milimetri) în

zece minute. De fapt, în 517 secunde, după cronometrul meu. Mâzgălesc ceva socoteli pe braț.

La rezoluția asta, se deplasează cu câte un milimetru la fiecare 344,66 de secunde. Ca să traverseze toți cei 27 de centimetri, ar fi necesare (mâzgăleală, mâzgăleală) puțin peste 93 000 de secunde. Deci atât îi ia grupului să traverseze fața apropiată a Soarelui. O să dureze încă de două ori pe atâta ca să facă un ocol complet. Deci 186 000 de secunde. Asta înseamnă puțin peste două zile.

O rotație de peste zece ori mai rapidă decât ar trebui să fie.

Steaua asta la care mă uit... nu e Soarele.

Mă aflu într-un alt sistem solar.

CAPITOLUL 4

În regulă. Cred că este momentul *să mă uit, în papucii mei, mai serios* la ecranele astea!

Cum de mă aflu în alt sistem solar?! Nici măcar n-are sens! Și ce stea mai e și aia? O, Dumnezeule, cu siguranță, o să mor!

Respirația mi se accelerează o vreme.

Mi-aduc aminte ce le spun elevilor mei: dacă sunteți supărați, inspirați adânc, expirați și numărați până la zece. Lucrul ăsta a redus dramatic numărul de istericale de la ora mea.

Inspir.

— Unu, doi, t... Nu merge! O să mor!

Îmi prind capul în mâini.

— Oh, Doamne! Unde naiba mă aflu?

Scrutez monitoarele în căutarea a ceva ce aș putea înțelege. Nu e vorba de lipsă de informații – sunt prea multe! Fiecare ecran are pusă deasupra câte o etichetă utilă: „Sisteme vitale”, „Stare ecluză”, „Motoare”, „Robotică”, „Astrofag”, „Generatoare”, „Centrifugă” – stai așa! Astrofag?

Mă uit îndeaproape la panoul Astrofag.

RĂMAS: 20 906 KG

VITEZĂ DE CONSUM: 6,045 G/S

Mult mai interesantă decât numerele alea este diagrama de sub ele. Arată ceea ce presupun că este *Hail Mary*. Pentru prima oară văd cu adevărat cum arată nava asta.

Partea de sus a navei este un cilindru cu un nas conic în față. Asta-i o formă de rachetă, dacă am văzut vreodată una. Judecând după pereții înclinați și conici ai camerei de comandă, trebuie să fie chiar în botul navei. Sub mine se află laboratorul. Pe schiță, camera este etichetată „Lab”. Dedesubt se află camera în care m-am trezit.

Cea în care sunt prietenii mei morți.

Îmi trag nasul și îmi șterg o lacrimă. N-am timp de asta acum. Îmi scot acest aspect din minte și continui să mă uit la schiță. Camera este numită

„Dormitor”. În regulă, deci întreaga schiță corespunde cu ce știu. Și este plăcut să aflu numele oficial al lucrurilor. Sub dormitor se află o cameră mult mai scurtă, cam de un metru înălțime, numită „Depozit”. Aha! E vreun panou în podea pe care l-am ratat. Pun o notiță în minte să verific asta mai târziu.

Dar mai sunt multe. Mult mai multe. Sub zona de depozitare se află una numită „Derulare cablu”. Habar n-am ce este sau de ce există. Sub ea, nava se lărgește în ceea ce par a fi trei cilindri, cu aceeași lățime ca zona mea mică. Sunt toți alăturați. Presupun că au asamblat racheta în spațiu și diametrul cel mai mare pe care l-au putut lansa a fost de aproximativ 4 metri.

Trioul de cilindri – aș estima că reprezintă 75% din totalul volumului navei – este etichetat „Combustibil”.

Zona combustibilului este împărțită în nouă subcilindri. Ating unul dintre ei, din curiozitate, și se afișează ecranul pentru acel compartiment de combustibil. Pe el scrie ASTROFAG: 0,000 kg. Are și un buton pe care scrie „Ejectare”.

Ei bine, nu sunt sigur de ce mă aflu aici sau despre ce este vorba, dar, cu siguranță, nu vreau să ating vreun buton cu eticheta „Ejectare”.

Probabil că nu este atât de dramatic pe cât pare. Astea sunt rezervoare de combustibil. Dacă se consumă combustibilul, nava poate să scape de rezervor ca să-și reducă masa și să scadă consumul combustibilului rămas. Din același motiv, rachetele care se ridică de pe Pământ au mai multe etape de zbor.

Interesant că nava nu le-a aruncat automat pe măsură ce s-au golit. Închid fereastra și mă întorc la ecranul principal al navei.

Sub fiecare dintre zonele acelea mari pentru combustibil se află câte o arie trapezoidală etichetată „motor rotativ”. N-am mai auzit termenul ăsta, dar din moment ce se află la coada navei și conține termenul „motor”, presupun că este vorba despre sistemul de propulsie.

Motor rotativ... motor rotativ... Închid ochii și încerc să mă gândesc la el.

•

Nu se petrece nimic. Nu pot să apelez la amintiri după bunul-plac. Încă n-am ajuns acolo.

Mă uit mai îndeaproape la schiță. De ce sunt 20 000 de kilograme de

astrofag pe nava asta? Am o suspiciune puternică. Este combustibilul.

Și de ce nu? Astrofagul se poate propaga cu ajutorul luminii și are o capacitate absurdă de stocare a energiei. A avut la dispoziție Dumnezeu știe câte miliarde de ani de evoluție ca să se perfecționeze astfel. Așa cum un cal este mai eficient energetic decât un camion, astrofagul este mai eficient energetic decât o navă spațială.

În regulă, asta explică de ce pe navă există o încărcătură de astrofagi. Reprezintă combustibilul. Dar de ce să pui o schiță a navei pe ecranul ăsta? Este ca și cum ai pune un plan al unei mașini pe indicatorul de benzină.

În mod interesant, schița nu prea ia în considerare camerele. Nici măcar nu arată ce se află în interiorul lor – doar câte o etichetă pentru fiecare și asta-i tot. Totuși, schița este foarte detaliată în ce privește corpul și partea posterioară a navei.

Văd conducte roșii care duc de la zonele pentru combustibil la motoarele rotative. Probabil modul în care combustibilul ajunge la motoare. Dar văd și conducte de-a lungul întregului corp al navei. Și care traversează zona „Derulare cablu”. Așadar, combustibilul astrofag se află în cea mai mare parte în rezervorul de combustibil, dar și într-un înveliș de jur-împrejurul corpului navei.

De ce ai face una ca asta?

Oh, și peste tot sunt indicatoare de temperatură. Cred că temperatura este importantă, pentru că există puncte de măsurare la fiecare câțiva metri de-a lungul corpului navei. Și fiecare dintre ele indică 96,415° Celsius.

Hei, știu temperatura asta! Știu exact temperatura asta! De unde o știu? Haide, creierule... *haide...*!

•

Afișajul indica 96,415° Celsius.

— Ha! am făcut.

— Ce-i? a sărit Stratt imediat.

Era a doua zi petrecută în laborator. Stratt continuase să insiste să fiu singura persoană care se uită la astrofag – cel puțin deocamdată. A lăsat tableta pe masă și a venit la geamul camerei de observare:

— Ceva nou?

— Întrucâtva. Temperatura ambientală a unui astrofag este de 96,415° Celsius.

— E cam fierbinte, nu?

— Da, aproape de punctul de fierbere al apei. Letal pentru orice creatură care trăiește pe Pământ. Dar pentru ceva care se simte confortabil în apropierea Soarelui, cine știe?

— Atunci, de ce e important?

— Nu pot nici să îi încălzesc, nici să îi răcesc, am arătat spre experimentul pe care îl pusesem la cale în hotă. Am pus niște astrofagi în apă rece ca gheața vreme de o oră. Când i-am scos, aveau 96,415° Celsius. Pe urmă am pus câțiva în cuptorul laboratorului, la 1 000°. Din nou, după ce i-am scos: 96,415°.

Stratt se plimba încoace și-ncolo pe lângă fereastră:

— Poate că au o izolație foarte bună.

— M-am gândit la asta, așa c-am făcut alt experiment. Am luat o picătură foarte mică de apă și am pus câțiva astrofagi în ea. După câteva ore, toată picătura avea 96,415° Celsius. Astrofagii au încălzit apa, ceea ce înseamnă că poate să iasă energie termică din ei.

— Ce concluzie puteți să trageți?

Am încercat să mă scarpin în cap, dar m-am împiedicat de costumul de vinil.

— Păi, știm că au o cantitate uriașă de energie stocată în interior. Presupun c-o folosesc pentru a-și păstra temperatura corporală. La fel cum facem și noi.

— Un microorganism cu sânge cald? a întrebat Stratt.

Am ridicat din umeri.

— Așa pare. Hei, câtă vreme o să rămân singura persoană care lucrează la asta?

— Până când nu mai descoperiți nimic nou.

— Un singur ins într-un laborator? Știința nu funcționează așa. Ar trebui să fie sute de oameni care să lucreze la asta în toată lumea.

— Nu sunteți singurul care gândește așa. Azi m-au sunat trei șefi de stat.

— Atunci, lăsați și alți savanți să participe!

— Nu.

— De ce nu?

S-a uitat în lături o clipă, apoi m-a privit din nou prin sticlă.

— Astrofagul este un microb extraterestru. Dacă poate să infecteze oamenii? Dacă-i letal? Dacă costumele de protecție și mănușile de neopren

nu oferă suficientă protecție?

Am icnit:

— Stați așa! Sunt un cobai? Sunt un cobai!

— Nu, nu-i chiar așa.

M-am uitat lung la ea.

S-a uitat lung la mine.

— Bine, e fix așa.

— Fir-ar să fie! Nu-i deloc frumos!

— Nu fiți dramatic, a răspuns. Sunt doar precaută. Închipuiți-vă ce s-ar întâmpla dacă aş trimite astrofagi celor mai strălucite minți de pe planetă și i-ar ucide pe toți. Într-o clipă, am pierde exact oamenii de care avem cea mai multă nevoie acum. Nu pot să risc una ca asta.

M-am încruntat.

— Țsta nu-i un film siropos, Stratt. Patogenii evoluează lent în timp până atacă gazdele specifice. Astrofagii n-au fost niciodată până acum pe Pământ. Pur și simplu, nu au cum să „infecteze” oameni. Mai mult, au trecut două zile și eu n-am murit. Așa că trimiteți-i savanților adevărați.

— Dumneavoastră *sunteți* un savant adevărat. Și progresați la fel de repede ca oricine altcineva. N-are rost să risc alte vieți câtă vreme vă descurcați singur.

— Glumiți? Dacă s-ar ocupa de asta vreo câteva sute de minți, am face progrese mult mai rapide în legătură cu...

— Și, de asemenea, majoritatea bolilor letale au un minimum de cel puțin trei zile de incubație.

— Ah, asta era.

S-a întors la masă și și-a luat tableta.

— O să vină rândul și restului lumii. Deocamdată sunteți doar dumneavoastră. Măcar spuneți-mi din ce naiba sunt făcute cheștiile alea. Și pe urmă putem vorbi despre cum le trimitem către alți oameni de știință.

Și-a reluat lectura pe tabletă. Conversația se încheiase. Și o încheiase făcând ceva ce elevii mei ar fi numit „v-a zis-o”. În ciuda tuturor eforturilor mele, în continuare habar n-aveam din ce naiba erau făcuți astrofagii ăia.

Erau opaci la toate lungimile de undă cu care îi bombardasem. Spectru vizibil, infraroșu, ultraviolet, raze X, microunde... Pusesem chiar câțiva astrofagi într-un vas de iradiere și îi expusesem la razele gama emise de cesiu-137 (laboratorul ăsta are *de toate*). Îi spuseseam „testul Bruce Banner”.

Mi s-a părut un nume bun. În orice caz, nici măcar razele gama nu au putut pătrunde prin nemernicii ăia mici. Ceea ce este ca și cum ai trage cu gloanțe de calibrul 0,5 într-o foaie de hârtie și ar ricoșa. Pur și simplu, n-are sens.

M-am târât înapoi la microscop. Punctulețele se aflau pe lama pe care stăteau de ore întregi. Țasta era setul meu de control. Cel pe care nu îl bumbăcisem cu diferite surse de lumină.

— Poate că analizez prea mult..., am mormăit.

Am cotrobăit prin materialele de laborator până ce am găsit ce căutam: nanoseringi. Erau rare și scumpe, dar laboratorul avea și din astea. În esență, erau niște ace foarte, foarte mici. Suficient de mici și de ascuțite încât să fie folosite pentru înțeparea microorganismelor. Cu o chestiuță din asta puteai să scoți mitocondrii dintr-o celulă vie.

Înapoi la microscop.

— În regulă, netrebnici mici. Aveți protecție la radiații, într-adevăr. Dar dacă vă înfig asta în față?

În mod normal, o nanoseringă este controlată de un echipament cu reglaj fin. Dar aveam nevoie să înjunghii ceva și nu-mi păsa de integritatea uneltei. Am înhățat manșonul de prindere (care în mod normal se monta în mașinăria de control) și am adus acul în câmpul microscopului. Se numesc nanoseringi, dar, de fapt, sunt late cam de 50 de nanometri. Totuși, acul era micuț în comparație cu astrofagul masiv de 10 microni – avea doar cam a doua mia parte din lățimea acestuia.

Am înțepat un astrofag cu acul și ce s-a întâmplat în continuare nu a fost ceva la care să mă fi așteptat în vreun fel.

În primul rând, acul a pătruns. Niciun dubiu despre asta. Aparent, oricât de rezistent era la lumină și căldură, astrofagul nu era mai breaz decât vreo altă celulă în ce privește lucrurile ascuțite.

În clipa în care i-am dat gaură, întreaga celulă a devenit translucidă. Nu mai era un punct negru lipsit de caracteristici, ci o celulă cu organite și tot ce un microbiolog ca mine își dorește să vadă. Din senin. Ca și cum aș fi acționat un comutator.

Iar apoi a murit. Peretele celular s-a rupt, pur și simplu, și-a dat duhul și s-a destrămat pe de-a întregul. Astrofagul a trecut de la un obiect rotunjour și coerent la o băltoacă din ce în ce mai mare, fără granițe exterioare. Am înhățat un ac normal dintr-un raft din apropiere și am tras mâzga în el.

— Da! am exclamat. Am omorât unul!

— Bravo! a replicat Strat, fără să ridice ochii din tabletă. Primul om care a ucis un extraterestru. Exact ca Arnold Schwarzenegger în *Predator*.

— În regulă, știu că încercați să fiți nostimă, dar Prădătorul ăla a murit prin detonarea intenționată a unei bombe. Primul om care-a omorât cu adevărat un Prădător a fost Michael Harrigan – jucat de Danny Glover – în *Predator 2*.

M-a privit lung prin geam preț de o clipă, apoi a scuturat din cap și și-a ridicat ochii spre tavan.

— Important este că acum pot afla în sfârșit din ce e făcut astrofagul!

— Serios? a rostit ea lăsând tableta jos. A fost de-ajuns să-l omorâți?

— Așa cred. Nu mai e negru. Reflectă lumina. Indiferent care-a fost efectul ciudat care o bloca, nu mai există.

— Cum ați reușit? Ce l-a omorât?

— I-am penetrat membrana celulară exterioară cu o nanoseringă.

— L-ați împuns cu un băț?

— Nu! Mă rog. Da. Dar a fost o împungere științifică, făcută cu un băț foarte științific.

— V-a luat două zile să vă gândiți să-l împungeți cu un băț.

— Dumneata... să taci din gură.

Am dus acul la spectroscop și am evacuat mazăga astrofagului pe platformă. Apoi am sigilat camera și am pornit analiza. Am țopăit de pe un picior pe altul ca un puști în așteptarea rezultatelor.

Strat și-a lungit gâtul ca să se uite la mine:

— Și acum ce faceți?

— E un spectroscop de emisie atomică, i-am răspuns. V-am spus despre el mai devreme – trimite raze X într-o probă ca să excite atomii, apoi urmărește lungimile de undă care se întorc. N-a mers deloc când l-am folosit pe astrofagul viu, dar acum proprietățile magice de oprire a luminii au dispărut, lucrurile ar trebui să funcționeze normal.

Mașinăria a scos un bip.

— În regulă! Ia să vedem! E momentul să aflăm ce elemente chimice sunt într-o formă de viață care nu folosește apă!

M-am îndreptat spre ecranul LCD. Afișa toate peakurile și elementele pe care acestea le reprezentau. M-am uitat lung la ecran, în tăcere.

— Ei bine? a întrebat Strat. Ei bine?!

— Ăă... există carbon și azot... dar cea mai mare parte a probei este hidrogen și oxigen.

Am suspinat și m-am lăsat să cad pe scaunul de lângă aparat.

— Raportul dintre hidrogen și oxigen este de doi la unu.

— Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă asta?

— Apă. Astrofagul e compus în principal din apă.

I-a căzut falca:

— Cum? Cum poate să conțină apă ceva care se află pe suprafața Soarelui?

Am ridicat din umeri:

— Probabil pentru că își menține temperatura internă la 96,415° Celsius indiferent de ce se întâmplă în afara lui.

— Ce înseamnă toate astea?

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Înseamnă că toate articolele științifice pe care le-am scris vreodată sunt greșite.

•

Mda. Asta-i o lovitură serioasă unde-i greu voinicului.

Dar oricum nu eram fericit în laboratorul ăla. Și probabil au adus oameni mai deștepți decât mine, pentru că iată-mă-s aici: lângă o altă stea, într-o navă propulsată de astrofagi.

Așadar, de ce sunt eu aici? Tot ce am făcut a fost să demonstrez cum credința mea de-o viață a fost greșită.

Presupun că partea asta o să mi-o amintesc mai târziu. Deocamdată vreau să știu ce stea este asta. Și de ce am construit o navă ca să aducem oameni aici.

Toate sunt lucruri importante, desigur. Dar în clipa asta există o întreagă arie a navei pe care încă nu am explorat-o.

Depozitul.

Poate găsesc și altceva de purtat în afară de o togă improvizată.

Cobor scara în laborator și apoi mai jos, în dormitor.

Prietenii mei sunt în continuare aici. În continuare morți. Încerc să nu mă uit la ei.

Scanez podeaua în căutarea vreunui indiciu despre vreun panou de acces. Nimic. Așa că mă las în patru labe și mă târăsc de jur-împrejur. În fine, îl ochesc – o îmbinare foarte subțire ce marchează un pătrat, direct sub patul

colegului meu de echipaj. Este atât de subțire, încât nu-mi pot vârî în ea nici măcar unghia.

În laborator se află tot felul de unelte. Sunt sigur că există și o șurubelniță cu cap plat, pe care aș putea s-o folosesc pentru a deschide cu forța capacul ăsta. Sau...

— Hei, calculatorule! Deschide panoul de acces.

— Specificați apertura de deschis.

Arăt spre panou.

— Asta. Chestia asta. Deschide-o.

— Specificați apertura de deschis.

— Ăă... deschide apertura spre camera cu provizii.

— Se desigilează camera cu provizii, spune calculatorul.

Se aude un clic, iar panoul se înalță cu câțiva centimetri. În cursul acestei operații se rupe o garnitură de cauciuc din jurul îmbinării. Panoul era închis atât de bine, încât n-am putut s-o văd. Mă bucur că n-am încercat să-l deschid cu forța. Ar fi fost un chin.

Dezlipesc de pe panou restul garniturii, iar acesta începe să joace în deschizătură. Trag un pic de el înainte să-mi dau seama că trebuie rotit. Odată ce îl rotesc la 90°, se desprinde și îl pun deoparte. Vâr capul în camera de dedesubt și zăresc un grup de cuburi albe cu laturile moi. Presupun că are sens. Împachetarea lucrurilor în containere moi îți permite să îndeși mai multe în cameră.

Așa cum spunea și schița din camera de comandă, zona de depozitare are cam un metru înălțime. Și este complet plină cu containerele acelea moi. O să trebuiască să scot câteva numai ca să intru în ea – dacă vreau să intru în ea. Presupun că în cele din urmă va trebui s-o fac. Arată nițel claustrofobic, ca să fiu sincer. Ca un spațiu gol de sub o casă.

Înhaț cel mai apropiat pachet și îl scot prin deschizătură.

Pachetul este prins cu benzi cu arici. Le desfac, iar containerul se despăturește ca o cutie de mâncare chinezească la pachet. Înăuntru se află câteva uniforme.

Am dat lovitura! Deși nu este chiar o coincidență. Cine a împachetat asta a făcut-o după o planificare atentă. Și știa că echipajul o să își dorească uniforme de îndată ce se va trezi. Așa că acestea se află în primul pachet. Sunt cel puțin o duzină de uniforme în el. Fiecare în pungi de plastic sigilate în vid. Deschid una la întâmplare.

Este un combinezon dintr-o bucată, albastru-deschis. Haine de astronaut. Țesătura este subțire, dar pare confortabilă. Pe umărul stâng este ecusonul misiunii *Hail Mary*. Același design pe care l-am văzut în camera de comandă. Sub acesta se află steagul chinezesc. Pe umărul drept este un ecuson alb cu un vârf de săgeată albastru, înconjurat de desenul unei cununi și de literele „CNSA”. Îl recunosc imediat, ca un toțilar ce sunt. Este simbolul agenției spațiale chineze.

Deasupra buzunarului stâng de pe piept se află un ecuson cu un nume. Pe el scrie 姚 – același caracter pe care l-am văzut pe emblema misiunii *Hail Mary*. Se pronunță Yáo.

De unde știu...? Bineînțeles că știu. Comandantul Yáo. Era conducătorul nostru. Acum îi pot vedea chipul. Tânăr și remarcabil, cu o privire hotărâtă. Înțelesese importanța misiunii și greutatea ce-i apăsa pe umeri. Era pregătit pentru sarcină. Era sever, dar rezonabil. Și știa – pur și simplu, știa – că și-ar fi dat viața într-o clipă pentru misiune sau pentru echipajul său.

Scot o altă uniformă. Mult mai mică decât a comandantului. Ecusonul misiunii este același, dar sub el se află un steag rusesc. Iar umărul drept are un model în V roșu, înclinat, înconjurat de un inel. Este simbolul Roscosmos – agenția spațială rusească. Pe ecusonul pentru nume este scris Илюхина, un alt nume din misiune. Asta era uniforma Iliuhinei.

Olesia Iliuhina. Era foarte nostimă. Putea să te facă să te tăvălești de râs la doar treizeci de secunde de când făcuserăți cunoștință. Avea una din personalitățile acelea molipsitoare și joviale. Pe cât era Yáo de serios, pe atât de informală era Iliuhina. Se contraziceau pe tema asta din când în când, dar nici măcar Yáo nu putea rezista farmecelor ei. Mi-amintesc când în cele din urmă bărbatul a cedat și a râs la una dintre glumele ei. Nu poți să fii mereu serios sută la sută.

Mă ridic și mă uit la cadavre. Niciun comandant sever; nicio prietenă veselă. Doar două păstăi goale care au adăpostit cândva suflete, dar acum abia dacă mai arată a oameni. Merită mai mult decât atât. Merită o înmormântare.

Containerul conține mai multe costume pentru fiecare membru al echipajului. În cele din urmă, le găsesc și pe cele pentru mine. Sunt exact cum am presupus. Ecusonul cu Proiectul *Hail Mary* și steagul SUA dedesubt, un logo NASA pe umărul drept și un ecuson cu numele GRACE.

Îmi pun combinezonul. După ce mai scotocesc prin zona de depozitare, găsesc ceva de pus în picioare. Nu sunt chiar încălțări. Doar șosete groase cu tălpi de cauciuc – botoși cu ceva aderență. Cred că ne erau suficienți pentru misiune. Îi pun și pe aceștia.

Apoi mă apuc de sarcina sumbră a îmbrăcării camarazilor mei decedați. Combinezoanele nu arată nici pe departe ca și cum ar avea mărimea potrivită pentru trupurile lor subțiri, deshidratate. Le pun până și botoșii. De ce nu? Asta este uniforma noastră. Iar un călător merită să fie îngropat în uniformă.

Încep cu Iliuhina. Nu cântărește aproape mai nimic. O pun pe umăr în timp ce urc scările până în camera de comandă. Odată ajuns aici, o așez pe podea și deschid ecluza. Costumul spațial dinăuntru este masiv și îmi stă în drum. Îl mut bucată cu bucată în camera de comandă și îl așez în scaunul pilotului. Apoi o pun pe Olesia în ecluza pneumatică.

Comenzile ecluzei nu necesită explicații. Presiunea aerului în ecluză și chiar și ușa exterioară pot fi controlate de la panoul din camera de comandă. Există chiar și un buton EJECTARE. Închid ușa și activez procesul de ejectare.

Începe cu o alarmă ce răsună, lumini intermitente în ecluza pneumatică și o numărătoare verbală inversă. Înăuntru ecluzei se află trei tipuri diferite de butoane ANULARE care clipesc intermitent. Oricine s-ar afla acolo în timpul unei ejectări o poate anula cu ușurință.

Odată ce numărătorea inversă se încheie, ecluza se depresurizează la 10 procente dintr-o atmosferă (după cum indică afișajele). Apoi ușa exterioară se deschide. Cu un foșnet, Olesia dispăre. Și, cum nava accelerează constant, corpul, pur și simplu, cade, îndepărtându-se.

— Olesia Iliuhina, spun.

Nu-mi amintesc religia ei, dacă o fi avut vreuna. Nu știu ce și-ar fi dorit să se spună într-o asemenea împrejurare. Dar, cel puțin, o să îmi amintesc numele ei.

— Încredințez stelelor corpul tău.

Pare adecvat. Poate sentimental, dar mă face să mă simt mai bine.

Apoi îl transport pe comandantul Yáo în ecluza pneumatică. Îl așez înăuntru, etanșez ecluza și ejectez rămășițele bărbatului în același mod.

— Yáo Li-Jie, spun.

Nu știu cum de mi-am amintit numele lui de botez. Pur și simplu, mi-a

apărut în minte în această clipă.

— Încredințez stelelor corpul tău.

Ecluza își face programul și mă regăsesc singur. Eram singur și mai înainte, dar acum sunt cu adevărat singur. Singurul om în viață pe o distanță de câțiva ani-lumină, cel puțin.

Acum ce fac?

•

— Bun venit înapoi, domnule Grace! a spus Theresa.

Copiii ședeau toți la pupitrele lor, pregătiți pentru ora de științe.

— Mersi, Theresa, am răspuns.

Michael a rostit cu o voce pițigăiată:

— Suplinitorul a fost plictisitooor.

— Ei bine, eu nu sunt.

Am luat patru cutii de plastic din colț.

— Astăzi ne uităm la roci! În regulă, asta e nițel cam plictisitor.

Un chicotit din partea copiilor.

— O să vă împărțiți în patru echipe și fiecare echipă va căpăta o cutie. Trebuie să separați rocile vulcanice de cele sedimentare și de cele metamorfice. Prima echipă care termină – și clasifică corect fiecare rocă – primește săculețe cu boabe de fasole.

— Putem să ne alegem singuri echipele? a întrebat Trang entuziasmat.

— Nu. Asta iscă numai drame. Fiindcă toți copiii sunt animale. Niște animale oribile, oribile!

Toată lumea a râs.

— Membrii echipelor vor fi aleși în ordine alfabetică. Deci prima echipă e...

Abby a ridicat mâna:

— Domnule Grace, pot să pun o întrebare?

— Sigur.

— Ce se întâmplă cu Soarele?

Dintr-odată întreaga clasă a devenit mult mai atentă.

— Tata zice că nu-i mare lucru, a spus Michael.

— Tata zice că-i o conspirație a guvernului, a spus Tamora.

— Bine..., am pus cutiile jos și m-am așezat pe marginea catedrei. Deci... în principiu știți cum sunt algele în ocean, corect? Ei bine, există un fel de alge spațiale care cresc în Soare.

— Astrofagul? a întrebat Harrison.

Aproape că am alunecat de pe catedră.

— Un-unde ai auzit cuvântul ăsta?

— Așa i se zice acum, a răspuns Harrison. Așa i-a spus președintele aseară într-un discurs.

Fusesem atât de izolat în laborator, încât nici măcar nu știam că președintele a ținut un discurs. Și măiculiță! Inventasem cuvântul ăla pentru Stratt *cu o zi înainte*. În timpul ăsta ajunsese de la ea la președinte și la media.

Uau!

— În regulă, da. Astrofag. Și crește pe Soare. Sau pe lângă el. Lumea nu e sigură.

— Și care e problema? a întrebat Michael. Algele din ocean nu ne fac rău. De ce ar face-o algele de pe Soare?

Am arătat spre el:

— Bună întrebare. Ideea e că astrofagul începe să absoarbă mult din energia Soarelui. Mă rog, nu mult. Doar un procent foarte mic. Dar asta înseamnă că Pământul primește ceva mai puțină lumină solară. Iar asta poate duce la probleme serioase.

— Deci o să fie nițel mai frig? Cu cât: un grad sau două? a întrebat Abby. Ce mare lucru!

— Voi știți despre schimbarea climei, corect? Cum emisiile noastre de CO₂ au condus la o mulțime de probleme ale mediului?

— Tata zice că nu-i adevărat, a spus Tamora.

— Ei bine, este, am răspuns. În orice caz, toate problemele de mediu le avem din cauza schimbării climei, nu-i așa? Au avut loc pentru că temperatura medie globală a crescut cu un grad și jumătate. Atât. Doar un grad și jumătate.

— Cât o să schimbe astrofagul ăsta temperatura Pământului? a întrebat Luther.

M-am ridicat și m-am plimbat lent prin fața clasei.

— Nu știm. Dar, dacă ei se înmulțesc așa cum o fac algele, cu aproximativ aceeași viteză, climatologii spun că temperatura de pe Pământ ar putea scădea cu zece până la cincisprezece grade.

— Și ce-o să se întâmple? a întrebat Luther.

— O să fie rău. Foarte rău. Foarte multe animale – specii întregi – o să

moară, fiindcă habitatele lor o să fie prea reci. Apa din oceane o să se răcească și ea; și asta poate duce la colapsul unui întreg lanț trofic. Așa că și vietățile care ar putea supraviețui temperaturilor mai scăzute o să moară de foame, pentru că vor fi murit toate vietățile cu care se hrăneau.

Copiii s-au uitat la mine, copleșiți. De ce nu le explicaseră părinții lor lucrurile astea? Probabil pentru că nici ei nu le înțelegeau.

În plus, dacă aș avea câte un bănuț pentru fiecare dată în care am vrut să-i altoiesc pe părinții vreunui copil pentru că nu îl învățaseră nici cele mai elementare lucruri... ei bine... aș avea suficienți bănuți încât să-i pot pune într-o șosetă cu care să-i altoiesc pe părinții ăia.

— O să moară și animalele? a întrebat Abby, îngrozită.

Abby făcea echitație la nivel competițional și își petrecea majoritatea timpului la ferma de lactate a bunicului ei. Suferința omenească este deseori un concept abstract pentru copii. Dar suferința animalelor este cu totul altceva.

— Da, îmi pare rău, dar o mare parte din șeptel va muri. Și e mai rău decât atât. Culturile de pe câmp nu o să se coacă. Mâncarea pe care o mâncăm o să se împutineze. Când se întâmplă așa ceva, ordinea socială e adesea încălcată și...

M-am oprit acolo. Erau copii. De ce mersesem atât de departe?

— Cât..., a început Abby și s-a oprit.

N-o mai văzusem niciodată în pană de cuvinte.

— Cât mai durează până se va întâmpla asta? a reluat ea.

— Climatologii cred că o să se întâmple în următorii treizeci de ani.

Dintr-odată copiii s-au relaxat.

— Treizeci de ani? a râs Trang. Asta-i o veșnicie!

— Nu-i așa mult..., am spus.

Dar, pentru un grup de copii de doisprezece și treisprezece ani, treizeci de ani pot la fel de bine să fie un milion.

— Pot să fiu în echipa lui Tracy pentru sarcina sortării rocilor? a întrebat Michael.

Treizeci de ani. M-am uitat la fețișoarele lor. În treizeci de ani o să aibă toți patruzeci și un pic. O să ducă tot greul acestei probleme. Și nu va fi ușor. Copiii ăștia crescuți într-o lume idilică aveau să fie aruncați într-un coșmar apocaliptic.

Erau generația care avea să experimenteze cea de-a șasea extincție

majoră.

Am simțit o crampă adânc în stomac. Mă uitam la o clasă plină cu copii. Copii fericiți. Și existau multe șanse ca unii dintre ei să moară efectiv de foame.

— Eu..., m-am bâlbâit. Eu am ceva de făcut. Lăsați tema cu rocile.

— Ce? a întrebat Luther.

— Faceți... oră de studiu. Restul orei studiați. Faceți-vă temele de la orele cealalte. Rămâneți la locurile voastre și lucrați în liniște până sună clopoțelul.

Am părăsit camera fără alt cuvânt. Aproape că m-am prăbușit în hol din cauza tremuraturii. M-am dus la o țâșnitoare din apropiere și mi-am dat cu apă pe față. Apoi am inspirat adânc, mi-am recăpătat cumva autocontrolul și am alergat în parcare.

Am condus repede. Prea repede. Am trecut pe roșu. Am tăiat fața oamenilor. Nu făcusem niciodată așa ceva, dar în ziua aceea a fost ceva diferit. În ziua aceea a fost... nici nu știu cum.

Am frânat brusc în parcare laboratorului și mi-am lăsat mașina trasă câș.

La ușile complexului se aflau doi soldați din armata SUA. Așa cum se întâmplase și cu două zile înainte, când lucrasem aici. Am trecut ca vântul pe lângă ei.

— Ar fi trebuit să-l oprim? am auzit pe unul dintre ei întrebându-l pe celălalt.

Nu m-a interesat ce răspuns a primit.

Am intrat tropăind în camera de observare. Stratt era acolo, desigur, citindu-și tableta. A privit în sus și i-am observat pe chip o sclipire de surpriză autentică.

— Doctore Grace! Ce căutați aici?

Dincolo de ea, prin geamuri, am observat patru inși în costume de protecție care lucrau în laborator.

— Ei cine sunt? am întrebat, arătând spre fereastră. Și ce caută în laboratorul meu?

— Nu pot să spun că-mi place tonul dumneavoastră...

— Nu-mi pasă.

— Și nu-i laboratorul dumneavoastră. E laboratorul meu. Tehnicienii aceia colectează astrofagul.

— Ce aveți de gând să faceți cu el?

Și-a pus tableta la subraț.

— Vi se îndeplinește visul. Împart astrofagii și îi trimit la treizeci de laboratoare diferite din toată lumea. De la CERN la o unitate pentru arme biologice a CIA.

— CIA are o unitate pentru arme bio...? am început. Nu contează. Vreau să mai lucrez la ei.

A scuturat din cap.

— V-ați îndeplinit rolul. Am crezut că era viață anhidră. Se pare că nu este. Ați dovedit asta. Și, din moment ce nu v-a explodat niciun extraterestru din piept, putem să considerăm încheiată și faza de cobai. Deci ați terminat.

— Nu, n-am terminat. Mai sunt mult mai multe de aflat.

— Desigur că sunt. Și am treizeci de laboratoare care așteaptă cu nerăbdare să înceapă cercetarea.

Am făcut un pas înainte.

— Lăsați niște astrofagi aici. Lăsați-mă să mai lucrez la ei.

A făcut și ea un pas înainte:

— Nu.

— De ce nu?

— Conform notelor dumneavoastră, există o sută șaptezeci și patru de celule de astrofag vii în probă. Și ieri ați ucis una, așa că am ajuns la o sută șaptezeci și trei.

A arătat spre tabletă.

— Fiecare dintre laboratoarele acestea – uriașe, naționale – vor primi câte cinci sau șase celule. Asta-i tot. Am ajuns la nivelul acesta de penurie. Celulele acelea sunt cele mai importante o sută șaptezeci și trei de lucruri de pe Pământ în clipa asta. Supraviețuirea omenirii depinde de analizarea lor.

A făcut o pauză, apoi a reluat mai blând:

— Înțeleg. V-ați petrecut întreaga viață încercând să demonstrați că viața n-are nevoie de apă. Apoi, în mod incredibil, chiar cercetați o formă de viață extraterestră și se dovedește că necesită apă. Este dur. Treceți peste asta și întoarceți-vă la viața dumneavoastră. Mai departe mă ocup eu de ei.

— În continuare sunt un microbiolog care și-a format cariera lucrând la modele teoretice pentru viață extraterestră. Sunt o resursă utilă, cu un set de

abilitați pe care nu le are mai nimeni altcineva.

— Doctore Grace, nu îmi permit să las mostre aici numai ca să vă alin egoul rănit.

— Ego?! Nu-i vorba despre *egoul* meu! E vorba despre *copiii* mei!

— Nu aveți copii.

— Ba da! Am zeci de copii! Vin la orele mele în fiecare zi. Și o să ajungă toți într-o lume de coșmar ca în *Mad Max* dacă nu rezolvăm problema asta. Da, am greșit în privința apei. Dar nu-mi pasă de asta. Îmi pasă de copiii ăia. Așa că dați-mi niște nenorociți de astrofagi!

S-a dat înapoi și a strâns din buze. A privit într-o parte, gândindu-se. Apoi s-a întors spre mine:

— Trei. Vă dau trei astrofagi.

M-am relaxat.

— În regulă.

Am respirat nițel. Nu-mi dădusem seama cât de tensionat fusesem.

— În regulă. Trei. Mă descurc cu ei.

A tastat pe tabletă.

— O să păstrez laboratorul ăsta deschis. Vă aparține în totalitate. Dacă vă întoarceți în câteva ore, băieții mei vor fi plecat.

Eram deja pe jumătate într-un costum de protecție.

— Mă întorc la lucru acum. Spuneți-le băieților dumneavoastră să nu-mi stea în drum.

M-a săgetat cu privirea, dar n-a mai spus nimic.

•

Trebuie să fac asta pentru copiii mei.

Adică... nu-s copiii *mei*. Dar sunt copiii mei.

Mă uit la mulțimea de ecrane din fața mea. Trebuie să mă gândesc la asta.

Memoria mea este... ciuruită. Pare destul de sigură, dar incompletă. În loc să aștept o revelație care să-mi reamintească totul, de ce anume mă pot apuca imediat?

Pământul e la ananghie. Soarele este infectat cu astrofag. Eu mă aflu într-o navă spațială într-un alt sistem solar. Nava asta n-a fost ușor de construit și a avut un echipaj internațional. Vorbim despre o misiune interstelară – ceva ce ar trebui să fie imposibil cu tehnologia noastră. În regulă, deci umanitatea a investit mult timp și efort în misiunea aceasta, iar astrofagul

era veriga lipsă care a făcut-o posibilă.

Există o singură explicație: aici se află o soluție la problema astrofagului. Sau o potențială soluție. Ceva suficient de promițător ca să i se dedice o cantitate enormă de resurse.

Scrutez ecranele după mai multe informații. Majoritatea par să fie genul de lucruri la care te-ai aștepta pe o navă spațială. Sisteme vitale, navigație, treburi din astea. Un ecran e intitulat „Gândaci”. Următorul zice...

Stai așa, gândaci?

OK, nu știu dacă asta are de-a face cu ceva, dar trebuie să aflu dacă există niște gândaci pe nava asta! E, pur și simplu, genul de lucru pe care o persoană trebuie să-l știe.

Ecranul e împărțit în patru cadrane, fiecare afișând cam același lucru. O schemă mititică și multă informație sub formă de text. Schemele arată fiecare câte o formă bulboasă, prelungă, cu un cap ascuțit și un trapez pe spate. Dacă-ți înclini capul cât trebuie și mijești ochii, presupun că arată ca un gândac. Fiecare gândac are și un nume deasupra: „John”, „Paul”, „George” și „Ringo”^[8].

Mda, am înțeles. Nu râd, dar am înțeles.

Aleg la întâmplare un gândac, pe John, și mă uit mai bine la el.

John nu-i o insectă. Sunt destul de sigur că-i o navă spațială. Trapezul de pe spate e marcat cu „motor rotativ”, iar pe toată partea bulboasă scrie „Combustibil”. Capul mititel are o etichetă „Calculator” și una „Radio”.

Mă uit mai îndeaproape. Caseta de informații pentru combustibil zice ASTROFAG: 120 KG – TEMPERATURĂ: 96,415° C. Caseta pentru calculator zice ULTIMA VERIFICARE A MEMORIEI: ACUM 3 ZILE. 5 TERABYȚI FUNCȚIONEAZĂ CORECT. Iar informațiile despre radio sunt doar STARE: 100%.

E o sondă fără pilot. Ceva mic, presupun. Întreaga masă a combustibilului este de doar 120 de kilograme. Asta nu înseamnă mare lucru. Dar un astrofag mic te ține mult. Nu există etichete pentru niciun instrument științific. Care-i rostul unei nave fără pilot și care n-are nimic la bord?

Stai așa...! Dacă cei cinci terabyți de stocare sunt scopul navei?

Îmi pică o fisă.

— Oh! Fir-ar! spun.

Mă aflu în spațiu. Într-un alt sistem solar. Nu știu de cât astrofag am

avut nevoie ca să ajung aici, dar probabil de o grămadă. Trimiterea unei nave către o altă stea probabil că a necesitat o cantitate absurdă de combustibil. Trimiterea acelei nave către o altă stea și *aducerea ei înapoi* ar necesita de zece ori mai mult combustibil.

Verific afișajul pentru astrofag ca să-mi împrăpătez memoria.

RĂMAS: 20 862 KG

VITEZĂ DE CONSUM: 6,043 G/S

Mai înainte, viteza de consuni a fost de 6,045 g/s. Deci a scăzut un pic. Și cantitatea de combustibil a scăzut și ea. În esență, pe măsură ce combustibilul se consumă, masa totală a navei scade, așa că e nevoie de mai puțin combustibil per secundă ca să se mențină accelerația constantă. În regulă, are sens.

Habar n-am care e masa lui *Hail Mary*, dar ca să poată să accelereze la 1,5 g cu câteva grame de combustibil pe secundă... Astrofagul e cu adevărat uimitor.

În orice caz, nu știu exact cum se va modifica viteza de consum în timp (adică aș putea să calculez, dar e complicat). Așa că deocamdată o s-o aproximez la 6 g pe secundă. Cât va ține acel combustibil?

E drăguț să fii îmbrăcat în combinezon. Are buzunare pentru tot felul de mărunțișuri. Încă n-am găsit un calculator, așa că fac socoteala cu creionul pe hârtie. Total general: combustibilul o să mi se termine în vreo patruzeci de zile.

Nu știu ce stea e aia, dar nu e Soarele. Și, pur și simplu, nu ai cum să ajungi de la o altă stea la Pământ în doar patruzeci de zile de accelerare la 1,5 g. Probabil că a durat niște *ani* ca să ajung aici de pe Pământ – asta ar putea să fie motivul pentru care am fost în comă. Interesant.

În orice caz, toate astea pot însemna un singur lucru: *Hail Mary* nu se întoarce acasă. Asta-i un bilet doar dus. Și sunt destul de sigur că gândacii aceia sunt felul în care ar trebui să transmit informațiile înapoi pe Pământ.

Nu se poate să am un transmițător radio suficient de puternic cât să emită la câțiva ani-lumină. Nu știu dacă s-ar putea construi vreodată așa ceva. Așa că, în schimb, am navele astea „gândăcel” care au fiecare 5 terabyți de informație. O să zboare înapoi spre Pământ și o să emită datele. Sunt patru din motive de redundanță. Probabil că trebuie să pun în fiecare dintre ele

câte o copie după descoperirile mele și să le trimit pe toate acasă. Dacă măcar una dintre ele supraviețuiește călătoriei, Pământul este salvat.

Mă aflu într-o misiune sinucigașă. John, Paul, George și Ringo vor ajunge acasă, dar drumul meu lung și încâlcit se încheie aici. Trebuie să fi știut toate astea când m-am oferit voluntar. Dar pentru creierul meu înțesat de amnezie informațiile astea sunt noi. O să mor aici. Și o să mor singur.

CAPITOLUL 5

M-am uitat urât la astrofag.

— De ce naiba te duci pe Venus?

Imaginea de la microscop era afișată pe monitorul mare montat pe perete. La mărimea asta, fiecare dintre cele trei celule mititele avea un diametru de un picior. Am căutat vreun indiciu al motivațiilor lor, dar Larry, Curly și Moe nu mi-au oferit niciun răspuns.

Le dădusem nume, evident. E o chestie de-a profesorilor.

— Ce-i așa special la Venus? Și cum de ați găsit-o? mi-am încrucișat brațele.

Dacă astrofagii înțelegeau limbajul corpului, știau că nu-mi arde de glumă.

— E nevoie de o sală plină de inși isteți de la NASA ca să-și dea seama cum se ajunge pe Venus. Și voi o faceți, organisme unicelulare fără creier.

De două zile, Stratt mă lăsase singur în laborator. Tipii de la armată erau în continuare la intrare. Unul se numea Steve. Un tip prietenos. Celălalt nu mi vorbise niciodată.

Mi-am trecut mâinile prin părul unsuros (uitasem să fac duș în dimineața aceea). Măcar nu mai trebuia să port costumul de protecție. Oamenii de știință din Nairobi își încercaseră norocul cu un astrofag de-al lor și-l expuseseră la atmosfera Pământului să vadă ce se întâmplă. Nu fusese afectat. Așa că, grație lor, laboratoarele din toată lumea respiraseră ușurate și încetaseră să lucreze în încăperi umplute cu argon.

Am aruncat o privire grămezii de hârtii de pe birou. Comunitatea științifică se suprasolicitasă într-un mod foarte neștiințific. Apuseseră zilele evaluărilor *inter pares* minuțioase și ale articolelor publicate. Cercetarea astrofagului era care pe care, cercetătorii își postau imediat descoperirile, fără să verifice. Se ajunsese la neînțelegeri și la greșeli, dar, pur și simplu, nu aveam timp să facem lucrurile cum se cuvine.

Stratt mă ținuse la curent cu majoritatea lucrurilor. Nu cu toate, eram sigur. Cine știa de ce alte bizarerii era capabilă? Părea să dețină autoritatea peste tot.

O echipă de cercetători belgieni fusese în stare să dovedească faptul că

astrofagul reacționa la câmpurile magnetice, dar numai uneori. Alteori părea să ignore complet câmpurile magnetice, indiferent de cât de puternice erau. Cu toate astea, belgienii putuseră (în mod foarte inconsecvent) să își direcționeze astrofagul plasându-l într-un câmp magnetic și schimbând orientarea câmpului. Era util? Habar n-aveam. La momentul ăsta, toată lumea nu făcea altceva decât să colecteze date.

Un cercetător din Paraguay arătase că furnicile devin dezorientate când se află la o distanță de câțiva centimetri de un astrofag. Era util? OK, asta probabil că nu era! Dar era interesant.

Cel mai important, un grup din Perth sacrificase unul din astrofagii lor și făcuse o analiză detaliată a tuturor organitelor dinăuntru. Găsiseră ADN și mitocondrii. În orice altă situație, asta ar fi fost cea mai importantă descoperire a secolului. Forma de viață extraterestră – indiscutabil extraterestră – avea ADN și mitocondrii!

Și... bombăneală... o grămadă de apă...

Treaba este că interiorul unui astrofag nu era foarte diferit de interiorul oricărui alt organism unicelular de pe Pământ. Folosea ATP^[9], transcrierea ARN-ului și o mulțime de alte lucruri foarte familiare. Unii cercetători speculaseră că își avea originea pe Pământ. Alții postulaseră că acest set specific de molecule era singura modalitate de apariție a vieții și că astrofagul evoluase independent. Iar o facțiune mai mică, vocală, sugerase că era posibil ca viața să nu fi evoluat deloc pe Pământ și că astrofagul și viața terestră aveau un strămoș comun.

— Știți, le-am zis astrofagilor, dacă voi, băieți, n-ați fi amenințat întreaga viață de pe planeta mea, ați fi fost foarte tari. Aveți mistere peste mistere.

M-am rezemat de o masă.

— Aveți mitocondrii. În regulă, deci folosiți ATP-ul pentru stocarea energiei, ca noi. Dar lumina pe care o folosiți ca să vă deplasați necesită muuult mai multă energie decât poate păstra ATP-ul vostru. Deci aveți altă cale de stocare a energiei. Una pe care noi n-o înțelegem.

Unul dintre astrofagii de pe ecran s-a îndepărtat rapid și nițel mai la stânga. Era destul de comun. Din când în când, fără motiv, pur și simplu, oscilau.

— Ce vă face să vă mișcați? De ce vă mișcați? Și cum vă duce mișcarea asta aleatorie, smucită, de la Soare la Venus. Și de ce să vă duceți

la Venus?!

O mulțime de oameni lucrau la măruntaiele astrofagului. Încercând să-și dea seama ce-l face să funcționeze. Îi analizau ADN-ul. Bravo lor! Eu voiam să îi știu ciclul de viață elementar. Acesta era scopul meu.

Organismele unicelulare nu stochează grămezi de energie și nu zboară prin spațiu fără motiv. Astrofagii aveau nevoie de ceva de pe Venus, altminteri ar fi rămas pe Soare. Și aveau nevoie și de ceva de pe Soare, altfel ar fi rămas pe Venus.

Partea cu Soarele era destul de ușoară: pentru energie. Același motiv pentru care plantele fac frunze. Dacă ești o formă de viață, trebuie să obții energia aia atât de dulce de undeva. Este perfect logic. Dar cum rămâne cu Venus?

Am luat un pix și m-am jucat cu el, în timp ce mă gândeam.

— Conform Organizației Indiene de Cercetare a Spațiului, voi vă deplasați cu până la 0,92 ori viteza luminii, am arătat spre ei. Nu știți că putem să facem asta, este? Să ne dăm seama de viteza voastră? Pentru calculul ăsta au analizat efectul Doppler al luminii pe care o emiteți. Și, din cauza asta, știu și că vă deplasați în ambele direcții: *înspre* și *dinspre* Venus.

M-am încruntat.

— Dar, dacă atingeți o atmosferă la viteza aia, ar trebui să muriți. Așadar de ce nu se întâmplă așa?

Mi-am ciocănit fruntea cu încheietura unui deget.

— Fiindcă vă descurcați cu orice cantitate de energie. Corect. Deci vă năpustiți în atmosferă, dar nu vă încingeți. OK, dar ar trebui ca măcar să încetiniți! Deci ați fi doar în atmosfera superioară a lui Venus. Și pe urmă... cum? Faceți stânga-împrejur și vă întoarceți la Soare? De ce?

M-am uitat lung la ecran vreme de cel puțin zece minute, pe gânduri.

— În regulă, ajunge. Vreau să știu cum ați găsit-o pe Venus.

M-am dus la magazinul local de bricolaj și am cumpărat un snop de lemne de doi pe patru inch, placaj de trei sferturi de inch, scule electrice și alte chestii de care aveam nevoie. Steve de la armată m-a ajutat să car înăuntru multe dintre ele. Nesimțitul de la armată n-a făcut nimic.

În următoarele șase ore am construit un dulap în care nu pătrundea lumina, care avea un raft. Era suficient de mare ca să intru și să ies. Am pus microscopul pe raft. „Ușa” era un panou de placaj pe care îl puteam

demonta din șuruburi.

Am introdus în dulap cabluri de alimentare și video printr-un orificiu mic pe care l-am izolat cu chit, ca să mă asigur că nu pătrundea lumină nici pe acolo. Mi-am montat camera în infraroșu pe microscop și am sigilat dulapul.

În laborator, monitorul afișa lumina în infraroșu pe care o vedea camera. În esență, era o schimbare de frecvență. Frecvențele foarte joase de IR ar fi fost redate în culoarea roșie. Cele cu energie mai ridicată ar fi fost portocalii, galbene și așa mai departe, în sensul ascendent al culorilor curcubeului. Vedeam celulele astrofagului ca pe niște bule mici și roșii, ceea ce era de așteptat. La temperatura lor constantă de 96,415° Celsius, emiteau în mod natural o lungime de undă în infraroșu de 7,8 microni sau pe-acolo – capătul de jos a ceea ce setasem să caute camera. Era o confirmare bună a faptului că aranjamentul funcționa.

Dar nu-mi păsa de culoarea aceea roșu întunecat. Voiam să văd o sclipire de un galben strălucitor. Asta ar fi fost frecvența Petrova pe care astrofagul o emitea ca să se deplaseze. Dacă oricare dintre astrofagii mei s-ar fi mutat oricât de puțin, aș fi văzut o foarte evidentă sclipire galbenă.

Dar n-a fost așa. Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. De obicei, vedeam o tresărire a cel puțin unuia dintre ei la fiecare câteva secunde. Dar acum nu se petrecea nimic.

— Așa, am zis. V-ați liniștit, pușlamalelor, ai?

Lumină. Indiferent care le era sistemul de navigare, acesta se baza pe lumină. Bănuisem că despre asta era vorba. Ce altceva să folosești în spațiu? Nu există sunet. Nici miros. Trebuia să fie lumină, gravitație sau electromagnetism. Iar lumina e cel mai simplu de detectat dintre astea trei. Cel puțin, în ce privește evoluția.

Pentru următorul meu experiment, am lipit la un loc un led mic, alb și o baterie de ceas. Desigur, întâi le-am cablat invers, iar ledul nu s-a aprins. Cam asta e regula în electronică: nu nimerești niciodată din prima cum trebuie diodele. În orice caz, le-am cablat corect și ledul s-a aprins. Am lipit toată drăcia pe peretele interior al dulapului. M-am asigurat că e amplasată astfel încât astrofagii de pe lamă s-o vadă direct. Apoi am sigilat iarăși totul.

Acum, din punctul de vedere al astrofagilor, exista o mulțime de nimic negru și un singur punct alb strălucitor. Cam cum ar arăta Venus dacă ai fi

în spațiu și te-ai uita direct spre ea, având Soarele în spate.

N-au mișcat. Nici n-au clintit.

— Hmm, am făcut.

Sincer să fiu, nu prea avea cum să meargă. Dacă ai fi lângă Soare și te-ai uita în direcția opusă, cel mai strălucitor punct pe care l-ai vedea ar fi probabil Mercur, nu Venus. Mercur e mai mic decât Venus, dar e mult mai aproape, deci ai vedea mai multă lumină.

— De ce Venus? am cugetat.

Dar apoi m-am gândit la o întrebare mai bună:

— Cum o *identificați* pe Venus, băieți?

De ce se mișcau aleatoriu? Teoria mea: din pură întâmplare, la fiecare câteva secunde, un astrofag credea că a ochit-o pe Venus. Și se arunca în direcția aceea. Dar apoi momentul trecea și oprea motoarele.

Cheia trebuia să se afle în frecvențele luminii. Băieții mei nu tresăreau deloc în întuneric. Dar nu era vorba numai despre volumul de lumină, pentru că altminteri s-ar fi deplasat spre led. Era ceva în legătură cu *frecvența* luminii.

Planetele nu doar reflectă lumina. O și emit. Totul emite lumină. Temperatura obiectului definește lungimea de undă emisă. Planetele nu fac excepție. Așadar, poate că astrofagul căuta semnătura în infraroșu a lui Venus. N-ar fi atât de strălucitoare ca a lui Mercur, dar ar fi distinctă – o „culoare” diferită.

O scurtă căutare pe Google mi-a spus că temperatura medie a lui Venus era de 462° Celsius.

Aveam un sertar întreg plin cu becuri de rezervă pentru microscopie și alte instrumente din laborator. Becurile incandescente funcționează prin încălzirea filamentului atât de tare, încât acesta emite lumină vizibilă. Asta se întâmplă în jurul a 2 500° Celsius. Nu aveam nevoie de nimic așa de dramatic. Aveam nevoie doar de niște amărâte de 462°. Am ajustat în sus și-n jos alimentarea becului, urmărindu-l cu o cameră în infraroșu, până ce am obținut exact frecvența luminoasă pe care o doream.

Am mutat toată parascovenia în dulapul de testare, am urmărit monitorul pe care se aflau băieții mei și am aprins Venusul artificial.

Nimic. Absolut nicio mișcare a micilor nemernici.

— Ce vreți de la mine? am întrebat.

Mi-am scos ochelarii și i-am aruncat pe jos. Am răpăit cu degetele pe

masă.

— Dacă aş fi astronom şi cineva mi-ar arăta o masă luminoasă, cum aş şti că-i Venus?

Mi-am răspuns singur:

— M-aş uita după semnătura aia în IR! Dar astrofagii nu fac asta. OK, cineva mi-arată o masă luminoasă şi zice că n-am voie să folosesc infraroşul emis ca să află temperatura corpului respectiv! Cum *altfel* aş putea să află dacă-i Venus?

Spectroscopie. Caut dioxidul de carbon.

Când mi-a venit ideea, am ridicat din sprânceană.

Când lumina atinge moleculele de gaz, electronii se ambalează. Apoi se calmează şi reemit energia sub formă de lumină. Dar frecvenţa fotonilor pe care îi emit este foarte specifică moleculelor implicate. Astronomii folosesc asta de zeci de ani pentru a afla ce gaze se află foarte, foarte departe. La asta se referă spectroscopia.

Presiunea atmosferică de pe Venus este de nouăzeci de ori mai mare decât cea de pe Pământ şi este aproape integral formată din dioxid de carbon. Semnătura sa spectroscopică de CO₂ ar fi copleşitor de puternică. Mercur nu are deloc dioxid de carbon, deci următorul concurent ar fi Pământul. Dar noi avem o semnătură de CO₂ minusculă prin comparaţie cu Venus. Poate că astrofagul foloseşte spectrele de emisie ca să o găsească pe Venus!

Un nou plan!

Laboratorul are ceea ce pare o rezervă infinită de filtre de lumină. Pentru orice frecvenţă există un filtru. Am căutat semnătura spectrală a dioxidului de carbon – lungimile de undă peak erau de 4,26 microni şi 18,31 microni.

Am găsit filtrele corespunzătoare şi am construit o cutiuţă pentru ele. Înăuntru am pus un becuţ alb. Acum aveam o cutie care emitea semnătura spectrală a dioxidului de carbon.

L-am pus în dulapul de testare şi am ieşit să mă uit la monitor. Larry, Curly şi Moe tăiau frunză la câini pe lama lor, aşa cum o făcuseră cât fusese ziua de lungă.

Am aprins cutia luminoasă şi am aşteptat vreo reacţie.

Astrofagii au plecat. Nici măcar nu au oscilat spre lumină. Au dispărut. De tot.

— Ăă...!

Înregistrasem, desigur, transmisiunea camerei. Am derulat-o și am urmărit imaginile cadru cu cadru. Între două cadre, pur și simplu, dispăruseră.

— Ă!

Veste bună: astrofagii sunt atrași de semnătura spectrală a dioxidului de carbon!

Vești proaste: toți cei trei astrofagi ai mei de neînlocuit, fiecare de 10 microni diametru, s-au lansat într-o direcție – posibil cu viteze apropiate de cea a luminii – și n-am nici cea mai vagă idee încotro au luat-o.

— Rahaaaaat!

•

Miezul nopții. Întuneric peste tot. Tipii de la armată au făcut schimb de tură cu doi tipi pe care nu-i știam. Îmi lipsea Steve.

Am acoperit toate ferestrele din laborator cu folie de aluminiu și bandă adezivă. Am sigilat fisurile de la intrări și ieșiri cu bandă izolatoare. Am stins toate echipamentele care aveau vreun afișaj sau leduri de orice fel. Mi-am pus ceasul de mână într-un sertar, pentru că avea pe limbi vopsea fosforescentă.

Mi-am lăsat ochii să se adapteze la întuneric complet. Dacă vedeam o singură formă care nu era doar rodul imaginației mele, căutam scurgerea de lumină și puneam bandă peste ea. În cele din urmă am atins un nivel de întuneric atât de intens, încât nu mai vedeam nimic. Deschisul și închisul ochilor nu avea niciun efect.

Următorul pas au fost ochelarii mei cu IR nou-invențați.

Laboratorul avea multe lucruri, dar printre ele nu se aflau și ochelarii cu infraroșu. Mă gândisem să-l întreb pe Steve din armată dacă mi-ar fi putut face rost de unii. Probabil aș fi putut s-o sun pe Stratt, iar ea l-ar fi făcut pe președintele Peru-ului să mi-i livreze personal – sau așa ceva. Dar așa era mai rapid.

„Ochelarii” erau doar ecranul LCD al camerei mele în infraroșu, cu o mulțime de bandă înfășurată în jurul lor. Mi i-am apăsât pe față și am mai adăugat bandă. Apoi și mai multă, și mai multă. Sunt sigur că arătam ridicol. Dar nu conta.

Am pornit camera și m-am uitat împrejur prin laborator. O mulțime de semnături ale căldurii. Pereții erau calzi încă după lumina Soarelui din ziua aceea, tot ce era electric avea o aură, iar corpul meu strălucea ca un far. Am

ajustat intervalul frecvenței pentru căutarea lucrurilor mult mai fierbinți. Anume a celor de peste 90° Celsius.

M-am târât în dulapul meu confecționat pentru microscop și m-am uitat la cutia de lumină pe care o folosisem pentru emisia spectrală de COR

Astrofagii au doar 10 microni diametru. Nicio șansă să văd ceva așa mic cu camera (sau cu ochiul liber, că tot veni vorba). Dar micii mei extraterestri sunt foarte fierbinți și rămân fierbinți. Așa că, dacă nu se mișcă, trebuie să-și fi petrecut ultimele aproximativ șase ore încălzind lent împrejurimile lor. Asta mi-era speranța.

Și a dat roade. Am văzut imediat un cerc de lumină pe unul dintre filtrele de plastic pentru lumină.

— Oh, slavă Domnului! am icnit.

Era foarte slab, dar era acolo. Pata avea cam 3 milimetri diametru și era mai palidă și mai rece la distanță de centru. Micuțul încălzise plasticul vreme de niște ore. M-am uitat înainte și-napoi peste cele două pătrate din plastic. Am găsit rapid un al doilea punct.

Experimentul meu funcționase mai bine decât mă așteptasem. Văzuseră ceea ce crezuseră că este Venus și merseseră direct la țintă. Când au atins filtrele de lumină, n-au putut merge mai departe. Probabil că au continuat să împingă până ce am stins lumina.

În orice caz, dacă aș fi putut să confirm că erau prezenți toți cei trei astrofagi, aș fi putut să pun filtrele într-o punguță, iar apoi să petrec oricât timp era necesar ca să-i găsesc și să-i culeg pe băieți de pe filtre, cu un microscop și o pipetă.

Și iată că era acolo. Al treilea astrofag.

— E toată gașca aici! am spus.

Am vârât mâna în buzunar după o punguță pentru probe și m-am pregătit să scot cu multă atenție filtrul din cutia luminoasă. Atunci am văzut un al patrulea astrofag.

Care... pur și simplu, își vedea de treaba lui. O a patra celulă. Era exact în același grup general cu primii trei pe filtre.

— Sfântă...!

Mă uitam la tipii ăștia de o săptămână. În niciun caz nu avusesem cum să ratez vreunul. Exista o singură explicație: unul dintre astrofagi se divizase. Făcusem accidental un astrofag să se reproducă.

M-am holbat la al patrulea punct luminos vreme de un minut întreg,

absorbind magnitudinea a ceea ce tocmai se întâmplase. Creșterea numărului de astrofagi însemna că am fi avut o rezervă nelimitată pentru studiu. Puteam să-i omorâm, să-i înțepăm, să-i dezmembrăm, să le facem orice doream. Asta schimba regulile jocului.

— Salut, Shemp! am spus.

•

Am petrecut următoarele două zile studiind obsesiv acest comportament. Nici măcar nu m-am mai dus acasă – am dormit în laborator.

Steve din armată mi-a adus micul dejun. Grozav tip.

Ar fi trebuit să-mi împărtășesc toate descoperirile cu restul comunității științifice, dar am vrut să fiu sigur. Poate că evaluările *inter pares* fuseseră abandonate pe marginea drumului, dar puteam să-mi fac singur o revizie. Tot era mai bine decât deloc.

Primul lucru care m-a deranjat: emisiile spectrale ale CO₂ sunt de 4,26 și 18,31 microni. Dar astrofagii au doar 10 microni diametru, deci n-ar fi putut interacționa cu lumina cu o lungime de undă mai mare. Cum au putut să vadă banda de 18,31 microni?

Am repetat experimentul spectral anterior, folosind doar filtrul de 18,31 microni, și am obținut un rezultat la care nu mă așteptam. S-au întâmplat ciudățenii.

În primul rând, doi dintre astrofagi au tulit-o spre filtru. Au văzut lumina și s-au dus direct spre ea. Dar cum? Ar trebui să fie imposibil pentru astrofagi să reacționeze cu o lungime de undă atât de mare. Vreau să spun... *imposibil*, la propriu!

Lumina e o chestie interesantă. Lungimea ei de undă definește cu ce poate și cu ce nu poate să interacționeze. Orice este mai mic decât lungimea de undă este inexistent funcțional pentru fotonul respectiv. Din cauza asta există o plasă peste fereastra cuptorului cu microunde. Orificiile din plasă sunt prea mici ca să treacă prin ele microundele. Dar lumina vizibilă, care are o lungime de undă mult mai scurtă, poate trece liber prin plasă. Așa că vă puteți uita cum se gătește mâncarea fără să vi se topească fața.

Astrofagul este mai mic de 18,31 microni, dar cumva absoarbe lumină cu acea frecvență. Cum?

Dar asta nici măcar nu-i cel mai ciudat lucru care s-a întâmplat. Da, doi dintre ei au pornit-o spre filtru, dar ceilalți doi au rămas pe loc. Nu părea să le pese. Pur și simplu, își pierdeau vremea pe lamă. Poate că nu au

interacționat cu lungimea de undă mai mare.

Așa că am mai făcut un experiment. Am pus din nou pe ei lumină de 4,26 microni. Și am obținut același rezultat. Aceiași doi s-au dus direct spre filtru, iar ceilalți doi nici nu s-au sinchisit.

Asta era. Nu puteam să fiu sigur sută la sută, dar eram destul de sigur că tocmai descoperisem întregul ciclu de viață al astrofagilor. Mi-a făcut un declic în minte, ca niște piese de puzzle care, în fine, se potriveau.

Cei doi opozanți nu mai voiau să meargă pe Venus. Voiau să se întoarcă pe Soare. De ce? Pentru că unul dintre ei tocmai se divizase și-l crease pe celălalt.

Astrofagii lenevesc pe suprafața Soarelui și adună energie prin căldură. O stochează în interior într-un fel pe care nu îl înțelege nimeni.

Apoi, când au destulă, migrează spre Venus ca să se înmulțească, folosind energia aceea stocată ca să se deplaseze prin spațiu, utilizând lumina infraroșie drept carburant.

Multe specii migrează ca să se înmulțească. De ce ar fi astrofagii diferiți?

Australienii descoperiseră deja că interiorul astrofagului nu era foarte diferit de formele de viață de pe Pământ. Avea nevoie de carbon și de oxigen ca să producă proteinele complexe necesare pentru ADN, mitocondrii și toate celelalte chestii interesante care se află în celule. Pe Soare există mult hidrogen. Dar celelalte elemente, pur și simplu, nu sunt prezente. Așa că astrofagul migra la cea mai apropiată sursă de dioxid de carbon: Venus.

Mai întâi urma liniile de câmp magnetic și se îndepărta în linie dreaptă de Polul Nord al Soarelui. Trebuia să facă asta, pentru că altminteri lumina Soarelui ar fi fost prea orbitoare ca s-o găsească pe cea a lui Venus. Iar ridicarea în linie dreaptă față de pol însemna că astrofagul avea vedere directă asupra întregii orbite a lui Venus – nicio porțiune din ea nu era blocată de Soare.

Ah, de asta este astrofagul atât de inconsecvent în reacția la câmpurile magnetice. Nu-l interesează decât la începutul călătoriei, nu și ulterior.

Apoi caută semnătura spectrală masivă de dioxid de carbon a lui Venus. Mă rog, nu chiar „caută”. Este mai degrabă o chestie simplă de stimul-răspuns inițiată de benzile de lumină de 4,26 și 18,31 microni. În orice caz, de îndată ce o „vede” pe Venus, se duce direct spre ea. Calea pe care o

urmează este să se îndepărteze în linie dreaptă de polul solar, iar apoi să se întoarcă abrupt spre Venus – asta e linia Petrova.

Viteazul nostru astrofag atinge atmosfera superioară a lui Venus, colectează dioxidul de carbon de care are nevoie și se poate, în fine, reproduce. După aceasta, atât părintele, cât și copilul revin la Soare și ciclul începe din nou.

E chiar simplu. Obții energie, obții resurse și te multiplici. E același lucru pe care îl fac toate formele de viață de pe Pământ.

De aceea doi dintre năzdrăvani nu s-au îndreptat către lumină.

Deci cum găsește astrofagul Soarele? Presupun că se uită după chestia cea mai luminoasă și se îndreaptă într-acolo.

I-am separat pe Moe și Shemp (căutătorii de Soare) de Larry și Curly (căutătorii de Venus). I-am pus pe Larry și pe Curly pe o altă lamă și am pus-o într-un container de probe în care nu pătrundea lumina. Apoi am configurat un experiment în cabinetul întunecat pentru Moe și Shemp. De data asta, am pus înăuntru un bec cu incandescență foarte strălucitor și l-am aprins. Mă așteptam să se îndrepte direct spre el, dar nici gând. Nu s-au clintit. Probabil nu era suficient de strălucitor.

M-am dus la un magazin de articole fotografice din centru (San Francisco are o mulțime de entuziaști în ale fotografiei) și am cumpărat cel mai mare, cel mai strălucitor și cel mai puternic bliț pe care l-am putut găsi. Am înlocuit becul cu blițul și am refăcut experimentul.

Moe și Shemp au mușcat momeala!

A trebuit să mă așez ca să-mi trag răsuflarea. Ar fi trebuit să trag un pui de somn – nu dormisem de treizeci și șase de ore. Dar eram prea entuziasmat. Am scos telefonul mobil și am format numărul lui Stratt. A răspuns la jumătatea primului apel.

— Doctore Grace, a spus, ați găsit ceva?

— Mda. Mi-am dat seama cum se reproduce astrofagul și am reușit să îl determin să o facă.

Tăcere, preț de o secundă.

— Ați reușit să înmulțiți astrofagul?

— Da.

— Fără a-i distruge? a întrebat.

— Am avut trei celule. Acum am patru. Sunt toate bine, sănătoase.

Tăcere, preț de o altă secundă.

— Rămâneți acolo.

A închis.

— Hm! am zis, punând telefonul înapoi în halatul de laborator. Presupun că e pe drum încoace.

Steve de la armată a dat buzna în laborator.

— Doctore Grace?!

— Ce...? Ă, da?

— Vă rog să veniți cu mine.

— În regulă, am zis. Stați doar să pun bine mostrele de astrofag...

— O să vină tehnicienii de laborator, care o să se ocupe de asta. Trebuie să veniți cu mine acum.

— O... OK!

•

Următoarele douăsprezece ore au fost... unice.

Steve de la armată m-a dus cu mașina pe un teren de fotbal al unui liceu, unde aterizase deja un elicopter al Infanteriei Marine a SUA. Fără niciun cuvânt, m-au înghesuit în elicopter și ne-am ridicat spre cer. M-am străduit să nu mă uit în jos.

Elicopterul m-a dus la Baza Aeriană Travis, la aproximativ 60 de mile în nordul orașului. Se întâmpla des ca marina să aterizeze la bazele aeriene? Nu știu mare lucru despre armată, dar mi s-a părut ciudat. Și mi s-a părut și nițel exagerat să trimiți marina militară numai ca să nu conduc câteva ore prin trafic, dar, în fine.

Pe pista pe care a aterizat elicopterul mă aștepta un jeep, lângă care se afla un tip de la forțele aeriene. S-a prezentat, mă jur c-a făcut-o, dar nu-mi amintesc numele lui.

M-a condus peste pistă, până la un avion care aștepta. Nu, nu un avion de pasageri. Și nici vreun Learjet sau altceva de genul. Era un avion de luptă. Nu știu ce model era. Cum am spus, nu mă pricep la armată.

Ghidul meu m-a zorit pe o scară și m-a îndesat pe scaun în spatele pilotului. Mi-a dat o pastilă și un pahar mic de carton, plin cu apă.

— Luați asta.

— Ce e?

— O să vă ajute să nu vomitați prin carlinga noastră frumoasă și curată.

— În regulă.

Am înghițit pastila.

— Și o să vă ajute să dormiți.

— Ce?

A plecat, iar echipajul de la sol a tras scara la o parte. Pilotul nu mi-a adresat niciun cuvânt. Peste zece minute am decolat precum un liliac ieșit din iad. Nu simțisem o astfel de accelerație în viața mea. Pilula și-a făcut efectul. Cu *siguranță*, aș fi vomitat.

— Unde mergem? am întrebat prin cască.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am permisiunea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Atunci, o să fie o călătorie plictisitoare.

— Așa sunt, de obicei, a spus el.

Nu știu exact când am adormit, dar n-a durat mai mult de câteva minute de la decolare. Treizeci și șase de ore de știință nebună plus ce mai era în pilula aceea m-au transferat direct în țara viselor, cu tot zgomotul ridicol al motoarelor de avion din jurul meu.

M-am trezit în întuneric, cu o zguduitură. Aterizaserăm.

— Bun venit în Hawaii, domnule! a spus pilotul.

— Hawaii? De ce mă aflu în Hawaii?

— Nu mi-au fost oferite aceste informații.

Avionul a rulat pe o pistă laterală sau așa ceva, iar un echipaj de la sol a adus o scară. Nu ajunseseam la jumătatea scării când am auzit:

— Doctor Grace? Pe aici, vă rog!

Era un bărbat în uniformă Forțelor Navale SUA.

— Unde naiba mă aflu? am întrebat.

— Baza Navală Pearl Harbour, a răspuns ofițerul. Dar nu pentru mult timp. Vă rog să mă urmați.

— Sigur. De ce nu?

M-au pus în *alt* avion, cu *alt* pilot nevorbăreț. Singura diferență a fost că de data asta era un avion al forțelor navale, nu al forțelor aeriene.

Am zburat mult timp. Am pierdut șirul orelor. Oricum n-avea rost să-l țin. Nu știam cât de mult timp fuseserăm în aer. În cele din urmă – nu glumesc –, am aterizat pe un portavion, pe cuvânt de onoare.

Următorul lucru de care îmi amintesc e că mă aflu pe puntea de zbor, arătând ca un nătărău.

Mi-au dat niște căști de protecție pentru urechi și o haină și m-au târât la un heliport.

Acolo mă aștepta un elicopter al forțelor navale.

— Călătoria asta... o să se termine? Adică... vreodată?! am întrebat.

M-au ignorat și m-au legat înăuntru cu centurile. Elicopterul a decolat imediat. De data asta, zborul n-a mai fost nici pe departe atât de lung. Doar de vreo oră.

— Asta ar trebui să fie interesant, a zis pilotul.

A fost singurul lucru pe care l-a spus pe durata întregului zbor.

Am coborât și a scos trenul de aterizare. Sub noi se afla un alt portavion. Am mijit ochii la el. Ceva părea diferit. Ce era...? Ah, corect! Deasupra lui fâlfâia un mare steag chinezesc.

— Ăla-i un portavion chinezesc? am întrebat.

— Da, domnule.

— Noi, un elicopter al Forțelor Navale ale SUA, o să aterizăm pe portavionul ăla chinezesc?

— Da, domnule.

— Înțeleg.

Am aterizat pe heliportul portavionului și un grup de tipi de la forțele navale chineze ne-au urmărit cu interes. Nu avea să existe nicio deservire post zbor a acestui elicopter. Pilotul meu s-a uitat chiorâș la ei pe geam, iar ei i-au întors căutătura.

De îndată ce am coborât din el, a decolat din nou. Eram pe mâna Chinei acum.

Un militar s-a apropiat și mi-a făcut semn să îl urmez. Nu cred că vorbea careva engleza, dar am prins ideea de bază. M-a condus spre o ușă din structura turnului și am intrat înăuntru. Ne-am învârtit prin coridoare, scări și camere al căror rost nici măcar nu l-am înțeles. În tot acest timp, marinarii chinezi m-au urmărit curioși cu privirile.

În cele din urmă bărbatul s-a oprit în fața unei uși inscripționate cu caractere chinezești. A deschis ușa și a arătat înăuntru. Am intrat, iar el a trântit ușa în urma mea. Gata cu ghidul meu.

Cred că era o sală de conferință a ofițerilor. Cel puțin așa am presupus, luând în considerare masa mare la care ședeau cincisprezece inși. Au întors toți capetele și m-au privit. Unii erau albi, alții erau negri, alții, asiatici. Unii purtau halate de laborator. Alții purtau costume.

Stratt, desigur, ședea în capul mesei.

— Doctore Grace, cum a fost călătoria?

— Cum a fost călătoria? am întrebat. Am fost târât de-a lungul întregii blestemate de lumi fără să fiu în vreun fel prevenit...

A ridicat mâna.

— Era doar o amabilitate, doctore Grace. De fapt, nu-mi pasă cum ați călătorit.

S-a ridicat și s-a adresat întregii încăperi:

— Doamnelor și domnilor, dânsul este doctorul Ryland Grace din Statele Unite. A descoperit cum se înmulțește astrofagul.

Din jurul mesei s-au auzit icnete. Un bărbat a sărit în picioare și a vorbit cu accent german puternic:

— Serios? *Stratt, warum haben Sie...*? „Stratt, de ce ai făcut asta?”

— *Nur Englisch*, „numai engleză”, l-a întrerupt Stratt.

— De ce aflăm abia acum despre asta? a întrebat germanul.

— Voiam să am confirmarea mai înainte. Cât timp doctorul Grace a fost pe drum, am pus tehnicienii să-i împacheteze laboratorul. Au colectat din el patru astrofagi vii. Îi lăsasem doar trei.

Un bărbat în vârstă, într-un halat de laborator, a spus ceva în japoneză cu o voce calmă, liniștitoare. Alături de el, un tânăr japonez într-un costum de culoarea cărbunelui a tradus:

— Doctorul Matsuka dorește să solicite respectuos o descriere detaliată a procesului.

Stratt a făcut un pas în lateral și mi-a făcut semn spre scaunul ei.

— Doctore, luați loc și spuneți-ne despre ce e vorba!

— Stați așa, am zis. Cine-s oamenii ăștia? De ce mă aflu pe un portavion chinezesc? Și ați auzit vreodată de Skype?

— Acesta este un corp internațional de agenți politici și savanți de nivel înalt pe care i-am adunat pentru a conduce Proiectul *Hail Mary*.

— Ce-i aia?

— Ar dura ceva să vă explic. Toată lumea de aici este nerăbdătoare să afle ce ați descoperit în legătură cu astrofagul. Să începem cu asta.

M-am târât în partea din față a sălii și m-am așezat stânjenit în capul mesei. Toți ochii s-au întors spre mine.

Așa că le-am spus. Le-am spus totul despre experimentele din dulapul închis de lemn. Am explicat toate testele, ce am făcut pentru fiecare și cum le-am făcut. Apoi mi-am prezentat concluziile: le-am spus ipoteza mea despre ciclul de viață al astrofagului, cum funcționează și de ce. Au existat

câteva întrebări din partea ansamblului de oameni de știință și politicieni, dar în cea mai mare parte au ascultat și și-au luat notițe. Cătorva dintre ei le-au șoptit interpreții la ureche în timpul acestui proces.

— Așa că... mda, am spus. Cam asta-i tot. Adică... încă n-a fost testat riguros, dar pare destul de simplu.

Tipul german a ridicat mâna.

— Ar fi posibilă înmulțirea astrofagului la scară mare?

Toată lumea s-a aplecat nițel în față. Se părea că întrebarea asta era destul de importantă și că era pe buzele tuturor. Am fost surprins de tensiunea apărută brusc în cameră.

Chiar și Stratt a părut neobișnuit de interesată.

— Ei bine? a întrebat ea. Vă rog să-i răspundeți ministrului Voigt.

— Sigur, am spus. Adică... de ce nu?

— Cum ați face-o? a întrebat Stratt.

— Cred că aș construi o țevă mare din ceramică, în formă de cot, și aș umple-o cu dioxid de carbon. Aș încinge un capăt cât aș putea și aș pune acolo o lumină puternică. Aș răsuca o bobină magnetică în jurul ei ca să simuleze câmpul magnetic al Soarelui. Aș pune un emițător de infraroșu la capătul celălalt al cotului și l-aș face să emită lumină între 4,26 și 18,31 microni. Aș face interiorul țevii cât mai întunecat cu putință. Și ar trebui să meargă.

— Cum ar „merge”?

Am ridicat din umeri:

— Astrofagii o să adune energie la capătul „Soare” și, când sunt gata să se înmulțească, o să urmeze câmpul magnetic până la cotul țevii. Acolo ar vedea lumina în infraroșu de la capătul celălalt și s-ar îndrepta spre ea. Lumina aceea și expunerea la dioxid de carbon îi fac să se înmulțească. Apoi celulele părinte și fiică o să se întoarcă la capătul „Soare”. E destul de simplu.

Un ins care părea a fi politician a ridicat mâna și a vorbit cu un soi de accent african:

— Cât astrofag s-ar putea face așa? Cât de rapid e procesul?

— Ar avea un timp de dublare. Ca algele sau bacteriile. Nu știu cât durează, dar, având în vedere faptul că Soarele se diminuează, trebuie să fie destul de rapid.

O femeie în halat de laborator vorbise la mobil. L-a pus jos, apoi a vorbit

cu un puternic accent chinezesc:

— Oamenii noștri de știință au reprodus rezultatele dumneavoastră.

Ministrul Voigt s-a încruntat la ea:

— Cum ați știut despre acest proces? *Abia* ni l-a spus!

— Spioni, probabil, a spus Strat.

Neamțul a pufnit:

— Cum *îndrăzniți* să ne înșelați cu...?

— Șșt, a făcut Strat. Am trecut de toate astea. Domnișoară Xi, mai aveți informații suplimentare de împărtășit?

— Da, a răspuns femeia. Estimăm că timpul de dublare este puțin peste opt zile, în condiții optime.

— Asta ce înseamnă? a întrebat diplomatul african. Cât putem să facem?

— Păi..., am scos eu la iveală aplicația pentru calculator a mobilului și am atins câteva butoane. Dacă începeți cu cei o sută cincizeci de astrofagi pe care îi avem și îi înmulțiți vreme de un an, la final veți avea... cam 173 000 de kilograme de astrofag.

— Și astrofagul ăsta va fi la densitatea energetică maximă? Va fi tot capabil să se reproducă?

— Deci vreți... să-i zicem astrofag „îmbogățit”?

— Da, a spus el. E un cuvânt perfect pentru asta. Vrem astrofag care să conțină cât de multă energie se poate.

— Ăă... presupun că se poate rezolva, am spus. Întâi produceți cantitatea dorită de astrofag, apoi îl expuneți la multă energie termică, dar nu îi permiteți să vadă nicio linie spectrală de dioxid de carbon. O să colecteze energie și, pur și simplu, o să aștepte până descoperă un loc de unde să obțină CO₂.

— Și dacă avem nevoie de două milioane de kilograme de astrofag îmbogățit? a întrebat diplomatul.

— Se dublează la fiecare opt zile, am răspuns. Două milioane de kilograme ar însemna încă patru dublări, aproximativ. Deci încă o lună.

O femeie s-a aplecat peste masă, cu degetele împreunate:

— Este posibil să avem o șansă.

Avea accent american.

— O șansă puțin probabilă.

— Există speranță, a spus interpretul japonez, probabil vorbind pentru dr. Matsuka.

— Trebuie să discutăm între noi, a zis Stratt. Mergeți să vă odihniți puțin. Marinarul de afară o să vă arate unde veți dormi.

— Dar vreau să aflu despre Proiectul *Hail Mary*!

— Oh, o să aflați! Credeți-mă.

•

Am dormit paisprezece ore.

Portavioanele sunt nemaipomenite din multe puncte de vedere, dar nu sunt hoteluri de cinci stele. Chinezul îmi oferise un culcuș curat și confortabil într-un dormitor de ofițer. Nu m-am plâns. Eram atât de obosit, încât aș fi dormit și pe puntea de zbor.

Când m-am trezit, am simțit ceva ciudat pe frunte. Am ridicat mâna și am dat peste un post-it. Cineva mi-a pus o notiță post-it pe frunte în timp ce dormeam. Am luat-o de acolo și-am citit-o:

Haine curate și articole de toaletă în sacul de sub pat. După ce vă aranjați, arătați nota asta oricărui marinar:

请带我去甲板 7 的官员会议室

Stratt

— Femeia asta-i așa un ghimpe-n coastă..., am mormăit.

M-am ridicat din culcuș, împleticindu-mă. Câțiva ofițeri mi-au aruncat în treacăt priviri, dar în rest m-au ignorat. Am găsit sacul de marinar și înăuntru, așa cum promisese, haine, obiecte pentru igiena dentară și săpun. Am aruncat o privire prin dormitor și am văzut, printr-o ușă, un vestiar.

Am folosit baia (sau „closetul de proră”, presupun, pentru că mă aflam pe o navă). Apoi am făcut un duș, împreună cu alți trei tipi. M-am uscat și mi-am pus combinezonul dintr-o bucată pe care mi-l lăsase Stratt. Era de un galben strălucitor, avea caractere în chineză pe tot spatele și o dungă roșie mare în josul cracului stâng al pantalonilor. Presupun că era ca să se asigure că toată lumea știa că sunt un civil străin și nu îmi este permis accesul în anumite locuri.

I-am făcut semn să se oprească unui marinar care trecea și i-am arătat biletul. A încuviințat din cap și mi-a făcut semn să-l urmez. M-a condus printr-un labirint de coridoare mici și înguste, toate la fel, până ce am ajuns la sala în care fusesem în ziua anterioară.

Am intrat și i-am văzut pe Stratt și pe unii dintre... colegii ei de echipă? Un mic grup din gașca din ziua anterioară. Doar ministrul Voigt, savanta chineză – cred că o chema Xi – și un tip în uniformă militară rusească. Rusul fusese prezent și în ziua anterioară, dar nu spusese nimic. Păreau toți concentrați, iar masa era plină de hârtii. Din când în când mormăiau unul către celălalt. Nu știam exact în ce fel de relații erau, dar, cu siguranță, Stratt se afla în capul mesei.

Când am intrat, a ridicat ochii.

— Ah! Doctore Grace, arătați înviorat.

A făcut semn spre stânga ei:

— Este mâncare pe bufet.

Și chiar era! Orez, găluște la abur, gogoși în formă de bastonașe și un recipient cu cafea. M-am grăbit într-acolo și m-am aprovizionat. Îmi era al naibii de foame.

M-am așezat la masa de conferință cu o farfurie plină și o ceașcă de cafea.

— Așadar, am zis cu gura plină de orez. Aveți de gând să-mi spuneți de ce ne aflăm pe un portavion chinezesc?

— Aveam nevoie de un portavion. Chinezii mi-au dat unul. Mă rog, mi l-au împrumutat.

Am sorbit din cafea.

— A existat o vreme în care așa ceva m-ar fi surprins. Dar... știți... nu mai e cazul.

— Călătoriile aeriene comerciale durează prea mult și au șanse mari să întârzie. Aviația militară lucrează la orice oră e nevoie și călătorește cu viteză supersonică. Trebuie să pot aduce în aceeași sală experți de oriunde de pe Pământ, fără întârziere.

— Domnișoara Stratt poate fi foarte convingătoare, spuse ministrul Voigt.

Am mai îndesat niște mâncare în gură.

— Învinovățiți-i pe cei care i-au conferit toată autoritatea aia, am spus.

Voigt a chicotit:

— De fapt, și eu am făcut parte dintre cei care au luat decizia aceea. Sunt ministrul afacerilor externe al Germaniei. Echivalentul ministrului de externe din țara dumneavoastră.

M-am oprit din mestecat.

— Uau! am apucat să spun, după care mi-am înghițit îmbucătura. Sunteți persoana cu cel mai înalt rang pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu, nu sunt, a făcut el semn spre Stratt.

Femeia mi-a pus o hârtie în față:

— Asta a dus la Proiectul *Hail Mary*.

— Îi arătați? a întrebat Voigt. Acum? Fără să îi obțineți o autorizație...?

Stratt și-a pus mâna pe umărul meu.

— Doctore Ryland Grace, prin prezenta, vă acord autorizație pentru toate informațiile strict secrete care aparțin de Proiectul *Hail Mary*.

— Nu la asta m-am referit, a spus Voigt. Există procese și verificări ale antecedentelor care...

— N-avem timp, a zis Stratt. N-avem timp de nimic din toate astea. De-asta m-ați pus la conducere. Promptitudine.

S-a întors spre mine și a bătut în hârtie:

— Aici sunt datele de la astronomi amatori din toată lumea. Arată ceva foarte important.

Pagina avea coloane de numere. Am observat titlurile coloanelor: „Alfa Centauri”, „Sirius”, „Luyten 726-8” și așa mai departe.

— Stele? am întrebat. Astea sunt toate stelele din norul nostru local. Și, stați așa... ați zis astronomi *amatori*? Dacă îi puteți spune ministrului german al afacerilor externe ce să facă, de ce nu aveți astronomi profesioniști care să lucreze pentru dumneavoastră?

— Am, a răspuns Stratt. Dar astea sunt datele istorice colectate în ultimii câțiva ani. Astronomii profesioniști nu studiază stelele locale. Se uită după cele mai îndepărtate. Amatorii înregistrează date despre chestiile locale. Ca fanii trenurilor. Colecționari în curțile lor. Unii dintre ei cu echipamente de zeci de mii de dolari.

Am luat hârtia.

— În regulă, deci la ce mă uit?

— Prezentarea luminozității. Standardizată pentru mii de seturi de date generate de amatori și corectată pentru condițiile meteo și de vizibilitate cunoscute. Au fost implicate supercalculatoare. Ideea e următoarea: Soarele nostru nu este singurul care își pierde din luminozitate.

— Serios? am întrebat. Oh, asta chiar are sens! Astrofagul poate călători cu 92 la sută din viteza luminii. Dacă poate să hiberneze și să rămână în viață suficient timp cât să infecteze stelele din apropiere. Face spori! Ca

mucegaiul! Se împrăștie de la o stea la alta.

— Asta-i teoria noastră, da, a spus Strat. Datele astea se întind pe niște decenii în urmă. Nu sunt complet credibile, dar tendințele se văd. NSA a făcut calculul retroactiv...

— Stați așa. NSA! Agenția Națională de Securitate a SUA?

— Au unele dintre cele mai bune supercalculatoare din lume. Am avut nevoie de supercalculatoarele și inginerii lor ca să încerc toate tipurile de scenarii și modele de propagare pentru modul în care astrofagul ar putea să se deplaseze în galaxie. Să ne întoarcem de unde am plecat: lumina acestor stele locale slăbește de câteva zeci de ani. Iar viteza de diminuare crește exponențial, exact așa cum vedem și la Soare.

Mi-a înmănat o altă foaie de hârtie. Pe ea erau o sumă de puncte unite prin linii. Deasupra fiecărui punct se afla un nume de stea.

— Având în vedere viteza luminii, observațiile noastre în legătură cu diminuarea luminii au necesitat ajustări pentru distanțele dintre stele și toate cele, dar există un model clar de „infectare” de la o stea la alta. Știm când a fost infectată fiecare stea și de către care stea. Soarele nostru a fost infectat de o stea numită WISE 0855-0714. Acea stea a fost infectată de Sirius, care a fost infectată de Epsilon Eridani. De aici, urma se pierde.

Am privit lung harta.

— Hm. WISE 0855-0714 le-a infectat și pe Wolf 359, Lalande 21185 și Ross 128.

— Da, fiecare stea ajunge să-și infecteze toți vecinii. Luând în considerare datele noastre, credem că astrofagul are o împrăștiere maximă puțin sub opt ani-lumină. Orice stea aflată în raza aceea față de o stea infectată va ajunge să fie și ea infectată.

M-am uitat la date.

— De ce opt ani-lumină? De ce nu mai mulți? Sau mai puțini?

— Cea mai bună ipoteză a noastră e că astrofagul poate supraviețui doar atâta timp fără o stea și poate supraviețui cam opt ani-lumină între timp.

— E logic, din punctul de vedere al evoluției. Majoritatea stelelor au o altă stea la o distanță de cel mult opt ani-lumină, așa că astrofagul nu a fost nevoit să evolueze mai mult de atât pentru a călători în timp ce produce spori.

— Probabil, a spus Strat.

— N-a observat nimeni că stelele acelea slăbesc în intensitate?

— Luminozitatea lor ajunge să scadă doar cu zece procente, apoi nu se mai diminuează. Nu știm de ce. Nu e ceva evident pentru ochiul liber, dar...

— Dar dacă luminozitatea Soarelui nostru se reduce cu zece procente vom muri cu toții! am spus.

— Cam așa.

Xi s-a aplecat peste masă. Postura ei era extrem de corectă.

— Doamna Stratt nu v-a spus încă partea cea mai importantă.

Rusul a încuviințat din cap. Era prima dată când îl vedeam că se mișcă cât de puțin.

Xi a continuat:

— Știți ce e Tau Ceti?

— Dacă știi? Adică... știi că-i o stea. Cam la doisprezece ani-lumină distanță, cred.

— 11,8, a spus Xi. Foarte bine. Cei mai mulți oameni nu știu asta.

— Predau științe la gimnaziu. Apar și lucruri din astea.

Xi și rusul și-au aruncat priviri surprinse. Apoi s-au uitat amândoi spre Stratt.

Aceasta i-a înfruntat:

— Face mai mult de-atât.

Xi și-a recăpătat stăpânirea de sine (nu că și-o pierduse prea mult):

— Aha. În orice caz, Tau Ceti se află foarte aproape de centrul clusterului de stele infectate. De fapt, e chiar în mijloc.

— În regulă, am spus. Să înțeleg că e ceva special cu ea?

— Nu e infectată, a răspuns Xi. Toate stelele din jur sunt. Există două stele infectate aflate la distanță mult mai mică de opt ani-lumină față de Tau Ceti și totuși ea rămâne neafectată.

— Poftim?

Stratt și-a răsfoit hârtiile.

— Asta vrem să aflăm. Așa că o să facem o navă și o s-o trimitem acolo.

Am pufnit:

— Nu puteți să „faceți” o navă interstelară. N-avem tehnologia. N-avem *nici pe departe* ceva asemănător tehnologiei ăsteia.

Pentru prima dată rusul a deschis gura:

— De fapt, prietene, avem.

Stratt a făcut semn spre rus:

— Doctorul Komorov este...

— Vă rog, spuneți-mi Dimitri.

— *Dimitri* conduce cercetările Federației Ruse în privința astrofagului, a spus ea.

— E o plăcere să te cunosc, a spus insul. Mă bucur să te anunț că, de fapt, putem face călătorii interstelare.

— Nu, nu putem, am zis. Doar dacă n-aveți vreo navă spațială extraterestră despre care n-ați spus nimănui.

— Avem, într-un fel. Avem multe nave spațiale extraterestre. Le numim astrofag. Înțelegi? Grupul meu a studiat astrofagul din punctul de vedere al gestionării energiei. E *foarte* interesant.

Dintr-odată am uitat de tot ce altceva se petrecea în cameră.

— Oh, Doamne, te rog spune-mi că înțelegi unde se duce căldura! Nu-mi dau seama ce naiba se întâmplă cu energia termică!

— Ne-am dat seama, da, spuse Dimitri. Cu lasere. A fost un experiment care ne-a iluminat.

— Ai făcut un joc de cuvinte?

— Da.

— E bun!

Am râs amândoi. Stratt ne-a privit muștrător.

Dimitri și-a dres vocea.

— Ăă, da. Am țintit o celulă de astrofag cu un laser concentrat, de un kilowatt. Ca de obicei, aceasta nu s-a încălzit. Dar după douăzeci și cinci de minute, lumina a început să ricoșeze. Micul nostru astrofag era plin. O masă copioasă. A consumat 1,5 megajouli de energie luminoasă. Nu-i trebuie mai mult. Dar asta înseamnă foarte multă energie! Unde-o ține pe toată?

M-am aplecat prea tare peste masă, dar nu m-am putut abține:

— Unde?!

— Am măsurat celula astrofagului înainte și după experiment, desigur.

— Desigur.

— Celula astrofagului e acum mai grea cu șaptesprezece nanograme. Înțelegi unde bat, da?

— Nu, nu se poate. A câștigat în greutate din interacțiunile cu aerul sau ceva.

— Nu, a fost testat în vid, firește.

— Oh, Doamne!

Eram euforic.

— Șaptesprezece nanograme... ori nouă ori zece la a șaisprezecea... 1,5 megajouli!

M-am lăsat să cad înapoi pe scaun.

— Sfântă...! Vreau să zic... uau!

— Așa m-am simțit și eu, da.

Conversia masei. După cum a spus cândva marele Albert Einstein: $E = mc^2$. În masă există o cantitate absurdă de energie. O centrală nucleară modernă poate alimenta un întreg oraș vreme de un an cu energia stocată în nu mai mult de un kilogram de uraniu. Da. Asta-i tot. Întreaga producție a unui reactor nuclear vreme de un an vine dintr-un singur kilogram de masă.

Astrofagul poate, după câte se pare, să facă asta în direcție inversă. Ia energia termică și o convertește cumva în masă. Apoi, când vrea energia înapoi, transformă masa aceea în energie – sub forma luminii cu frecvența Petrova. Și o folosește ca să se deplaseze în spațiu. Așa că nu-i doar un mediu perfect de stocare a energiei, ci e o navă spațială perfectă.

Evoluția poate fi înnebunitor de eficientă dacă o lași în pace câteva miliarde de ani.

Îmi frec țeasta.

— E o nebunie. În sensul bun, totuși. Crezi că produce antimaterie în interior? Ceva de genul ăsta?

— Nu știm. Dar, cu siguranță, îi crește masa. Iar apoi, după ce folosește lumina pentru propulsie, pierde din masa corespunzătoare energiei eliberate.

— Asta-i... Dimitri, vreau să petrec timp cu tine. Adică... putem să petrecem timp împreună? Îți cumpăr o bere. Sau o votcă. Orice. Pun pariu că aici pe vas există un club al ofițerilor, corect?

— Mi-ar face plăcere.

— Mă bucur că deveniți prieteni, a spus Stratt. Dar aveți o mulțime de treabă înainte să începeți să colindați barurile.

— Eu? Ce-am de făcut?

— Trebuie să proiectați și să creați o instalație pentru înmulțirea astrofagului.

Am clipit. Apoi am sărit în picioare:

— O să faceți o navă alimentată cu astrofag!

Au încuviințat toți tacit.

— Măiculiță! Țsta-i cel mai eficient combustibil de rachetă care-a existat vreodată! De cât aveți nevoie ca să...? Oh! Două milioane de kilograme, corect? De-asta voiați să știți cât ar dura să avem atâta?

— Da, a răspuns Xi. Pentru o navă de o sută de mii de kilograme avem nevoie de două milioane de kilograme de astrofag ca s-o ducem până la Tau Ceti. Și, mulțumită dumneavoastră, acum știm cum să activăm astrofagul și să îl facem să genereze energie pentru propulsie după cum dorim.

M-am așezat din nou, mi-am scos telefonul și am pornit aplicația de calcul.

— Asta ar însemna cam... *multă* energie. Cam mai *multă* decât există în lume. Ar însemna cam zece la puterea douăzeci și trei de jouli. Cel mai mare reactor nuclear de pe Pământ produce cam 8 gigawați. Reactorul ăla ar avea nevoie de *două milioane de ani* ca să genereze atâta energie.

— Avem niște idei pentru găsirea energiei, a spus Stratt. Treaba dumneavoastră este să faceți crescătoria. Începeți cu ceva mic și obțineți un prototip funcțional.

— În regulă, sigur, am răspuns. Dar nu pot să zic că m-am dat în vânt după turul de onoare „militari din toată lumea” de care am avut parte până aici. Pot să iau un avion de pasageri până acasă? Clasa economică e în regulă.

— Sunteți acasă, a spus Stratt. Hangarul e gol. Îmi spuneți doar ce aveți nevoie – inclusiv personalul necesar – și rezolv.

M-am uitat la ceilalți inși aflați în sala de conferință. Xi, Voigt și Dimitri au încuviințat toți, mutește. Da, chiar era adevărat. Nu, Stratt nu glumea.

— De ce? am întrebat. De ce naiba nu puteți să fiți, pur și simplu, normală, Stratt? Că vă doriți transport militar rapid, în regulă, am înțeles, dar de ce nu putem să lucrăm la o bază aeriană sau în alt loc, cum ar face oamenii sănătoși la cap?!

— Pentru că o să facem experimente cu o mulțime de astrofagi, odată ce-i creștem. Și, dacă activăm din greșeală fie și câteva kilograme din chestia aia, explozia care o să rezulte o să fie mai mare decât cea mai mare bombă nucleară făcută vreodată.

— Bomba țarului, a spus Dimitri. Făcută de țara mea. Cincizeci de megatone. Bum.

Stratt a continuat:

— Deci preferăm să fim în mijlocul oceanului, unde nu o să eradicăm niciun oraș.

— Oh! am făcut eu.

— Și, pe măsură ce o să facem mai mulți astrofagi, o să avansăm în largul mării. În fine. Îndreptați-vă spre puntea hangarului. Dulgherii construiesc locuri de cazare și birouri, chiar în momentul ăsta. Alegeți-vă unul și puneți stăpânire pe el.

— Asta-i viața noastră acum, a zis Dimitri. Bun venit!

CAPITOLUL 6

În regulă, dacă tot o să mor, trebuie să însemne ceva. O să aflu ce se poate face pentru a opri astrofagul. Și apoi o să-mi trimit răspunsurile înapoi spre Pământ. Și apoi... o să mor. Există o mulțime de feluri de suicid nedureros aici – de la supradoze de medicamente la reducerea oxigenului până adorm și mor. Vesel gând. Mănânc un tub delicios de ZIUA 4 – MASA 2. Cred că are aromă de vită. Mâncarea a început să devină mai solidă acum. Există și bucăți prin ea. Cred că mestec un cubuleț de morcov. E plăcut să mai simți și ceva textură în mâncare.

— Mai vreau apă! spun.

„Doicăbotul” (cum am ajuns să-i spun) îmi ia repede paharul de plastic și îl înlocuiește cu unul plin. E nostim. Acum trei zile brațele alea montate în tavan erau ale unui monstru mecanic fugărindu-mă. Acum sunt doar... acolo. Parte din viață. Am descoperit că dormitorul e un loc bun pentru cugetat. În orice caz acum, când au dispărut corpurile celor morți. Laboratorul nu are niciun loc confortabil pentru relaxare. Camera de comandă are un scaun confortabil, dar e înghesuită și peste tot clipește lumini în ea. Dar în dormitor se află patul meu drăguț și confortabil în care pot să stau întins, în timp ce mă gândesc la ce să fac mai departe. În plus, dormitorul e locul de unde vine toată mâncarea.

Mi-am amintit multe în ultimele două zile. Se pare că a fost un succes, pentru că mă aflu aici, în alt sistem solar. Tau Ceti, presupun. E de înțeles de ce că am confundat-o cu Soarele. Tau Ceti e foarte asemănătoare Soarelui, din punctul de vedere al stelelor. Același tip spectral, aceeași culoare și așa mai departe.

Și știu de ce sunt aici! Nu în termeni vagi, gen „oh, vine sfârșitul lumii, fă să nu se întâmple asta!” Ci foarte specifici: află de ce Tau Ceti n-a fost afectată de astrofag.

Ușor de zis. Greu de făcut. Sper ca mai încolo să-mi mai amintesc și alte detalii.

Îmi trec prin minte un milion de întrebări. Unele dintre cele mai importante sunt:

1. Cum scotocesc printr-un *întreg sistem solar* după informații despre astrofag?

2. Ce ar trebui să fac? Să arunc niște combustibil astrofag spre Tau Ceti și să văd ce se întâmplă?

3. Apropo, cum pilotez nava asta?

4. Dacă găsesc informații utile, cum le transmit pe Pământ? Cred că la asta servesc gândacii. Dar cum încarc informații pe ei? Cum îi orientez? Cum îi lansez?

5. De ce a trebuit ca, dintre toți oamenii, eu să fac parte din misiunea asta? Da, am descoperit o mulțime de lucruri despre astrofag. Și? Sunt un laborant, nu un astronaut. Nu e ca și cum l-ar fi trimis în spațiu pe Wernher von Braun. Cu siguranță, existau oameni mai calificați.

Mă hotărâsc să încep cu lucrurile mărunte. Întâi trebuie să aflu ce poate face nava asta și cum s-o controlez. Au pus echipajul în comă. Trebuie să fi știut că era posibil să ne zăpăcească mințile. Trebuie să existe pe undeva un manual de instrucțiuni.

— Manual de zbor, spun cu glas tare.

— Informații despre navă pot fi găsite în camera de comandă, spune Doicăbotul.

— Unde?

— Informații despre navă pot fi găsite în camera de comandă.

— Nu. Unde pot fi găsite informații despre navă în camera de comandă?

— Informații despre navă pot fi găsite în camera de comandă.

— Ești cam nașpa, zic.

Mă îndrept spre camera de comandă și mă uit bine la fiecare ecran. Petrec o oră acolo, catalogând ce pare a spune fiecare zonă și presupunând ce funcții are. Ce caut cu adevărat este ceva gen „Informații” sau „Ați venit să salvați omenirea? Pentru a afla mai multe, apăsați acest buton!”

Niciun pic de noroc. După ore întregi de dibuit prin ecrane, n-am găsit nimic. Cred că și-au imaginat că, dacă membrii echipajului au creierul atât de terci, încât nu-și amintesc cum să folosească nava probabil că oricum nu mai sunt utili ca oameni de știință.

Am aflat totuși că orice ecran poate afișa orice tablou de bord. Sunt în mare măsură interșanjabile. E suficient să apeși pe colțul stânga sus și se

afișează un meniu. Din care alegi orice panou dorești.

Asta-i drăguț. Poți să personalizezi lucrurile la care te uiți. Iar ecranul aflat chiar în fața scaunului pilotului este cel mai mare.

Mă hotărâsc asupra unei abordări mai tactile: o să încep să apăs pe butoane!

Să sperăm că nu există niciun buton de tipul „Aruncă nava în aer”. Cred că Stratt n-ar fi permis așa ceva.

Stratt. Mă întreb ce-o face în clipa asta. Probabil se află undeva într-o cameră de comandă, unde oamenii îi fac o ceașcă de cafea. Era (este?) o persoană cu adevărat dominatoare. Dar la naiba dacă nu sunt bucuros că ea a fost persoana însărcinată cu realizarea acestei nave! Acum că mă aflu la bord și toate cele. Atenția ei la detalii și insistența asupra perfecțiunii sunt bine-venite de jur-împrejurul meu.

În orice caz, afișez panoul „Aparatură științifică” pe ecranul principal. E același panou cu care am petrecut anterior mult timp de calitate – cel care în prezent afișează o imagine a lui Tau Ceti. Are în colțul din stânga sus cuvântul „Helioscop”. Mai înainte nu observasem asta. În partea stângă a ecranului se află câteva pictograme. Altă aparatură, presupun. Apăs la întâmplare pe una din ele.

Tau Ceti dispare. Colțul din stânga sus se modifică, pe el scrie „Unitate de colectare externă”. Ecranul arată o diagramă a unui dreptunghi gol. Există câteva comenzi ici și colo pentru schimbarea unghiului, „deschidere provă” și „deschidere pupă”. În regulă. S-a notat. Nu-s sigur la ce-mi servește informația asta. Apăs altă pictogramă la întâmplare.

De data asta se schimbă la „Petrovascop”. În afară de asta, e doar un ecran negru cu un mesaj de eroare: PETROVASCOPUL NU POATE FI FOLOSIT CÂND MOTORUL ROTATIV ESTE ACTIV.

— Hm, zic.

OK, ce e un petrovascop? Cea mai bună ipoteză: un telescop și/sau o cameră de luat vederi care caută în mod specific lumina în infraroșu emisă de astrofag. Caută linia Petrova prin lungimea de undă Petrova, deci e un petrovascop – ar cam fi cazul să încetăm să punem „petrova” în fața tuturor cuvintelor.

De ce nu pot să-l folosesc când e activ motorul rotativ?

Nu știu cum funcționează un motor rotativ sau de ce se numește motor rotativ, dar știu că am unul la coada navei și că folosește astrofag drept

combustibil. Deci e motorul meu. Probabil că activează astrofag îmbogățit și-l folosește pentru propulsie.

Ah... asta ar însemna că prin dosul navei iese chiar acum o cantitate *absurd* de mare de lumină infraroșie! Cum ar fi... suficientă încât să vaporizeze un cuirasat sau ceva de genul?! Trebuie să calculez ca să aflu cu exactitate, dar... – nu pot să mă abțin, vreau să calculez chiar acum.

Motoarele consumă șase grame de astrofag pe secundă. Astrofagul stochează energia ca masă. Deci, teoretic, motorul rotativ convertește șase grame de masă în energie pură la fiecare secundă și o scuipă în urma lui. Mă rog, astrofagul face treaba asta, dar nu contează.

Afișez panoul „Utilitare” pe un ecran mai mic, în dreapta mea. Conține o mulțime de aplicații familiare, toate funcționale. Una dintre ele e un calculator. Îl folosesc pentru a calcula energia convertită din masă a acelor șase grame... Dumnezeu mare! Sunt 540 de *mii de miliarde* de jouli. Iar nava emite cantitatea asta de energie în fiecare secundă. Deci sunt 540 de mii de miliarde de wați. Nici măcar nu-mi pot imagina cantitatea asta de energie. E considerabil mai mare decât cea de la suprafața Soarelui. De parcă... dacă te-ai afla pe *suprafața Soarelui* ai avea parte de mai puțină energie decât dacă ai sta în spatele lui *Hail Mary* când accelerează la maximum.

În clipa asta decelerez. Trebuie. Planul e să mă opresc în sistemul Tau Ceti. Așa că probabil sunt orientat spre altă direcție decât steaua și încetinesc – după ce am petrecut un timp îndelungat la o viteză apropiată de cea a luminii, în timpul călătoriei.

În regulă, deci toată energia aceea luminoasă va lovi particule de praf, ioni și orice altceva se află între mine și Tau Ceti, pe măsură ce continui deplasarea. Amărâtele alea de particule mici vor fi vaporizate în mod brutal. Iar asta va împrăști ceva lumină infraroșie în spatele navei. Nu mare lucru, în comparație cu ce produce motorul, dar va fi orbitoare pentru petrovascop, care este fin reglat ca să caute urme la exact frecvența aceea.

Deci nu trebuie să folosesc petrovascopul cu motorul pornit.

Dar fir-ar! Chiar că mi-ar *plăcea* să știu dacă Tau Ceti are o linie Petrova.

Teoretic, orice stea infectată cu astrofag ar trebui să aibă una, corect? Pacostele astea mici au nevoie de dioxid de carbon ca să se înmulțească. Nu pot să-l obțină de la stea (decât dacă intră adânc în miezul ei; și cred că nici

măcar astrofagul n-ar supraviețui temperaturilor ăloră).

Dacă văd o linie Petrova, înseamnă că Tau Ceti are o populație de astrofagi activă care, dintr-un anume motiv, nu a scăpat de sub control, cum s-a întâmplat la celelalte. Iar linia aceea va conduce la o planetă care are dioxid de carbon. Poate că există vreo altă substanță chimică în atmosfera aceea care împiedică astrofagul. Poate că planeta are un câmp magnetic ciudat care îi încurcă abilitatea de a naviga. Poate că planeta are o sumedenie de luni cu care astrofagul intră în coliziune fizică.

Poate că Tau Ceti nu are nicio planetă cu dioxid de carbon în atmosferă. Asta ar fi nasol. Ar însemna că toată călătoria asta a fost degeaba, iar Pământul e condamnat.

Aș putea să speculez cât e ziua de lungă. Fără date, sunt doar presupuneri. Și, fără petrovascop, nu am date. În orice caz, nu datele pe care le doresc.

Îmi întorc atenția spre ecranul Navigație. Oare să mă joc cu el?

Adică... Nu știu cum să pilotez nava asta. Nava știe, dar eu nu. Dacă apăs butonul greșit, o să fiu mort în spațiu.

De fapt, ar putea să fie mai rău de atât. Aș putea să mă năpustesc spre Tau Ceti cu – verific informația de pe ecran – 7 595 de kilometri pe secundă. Uau. Acum câteva zile era de peste 11 000. Asta face accelerarea constantă la 1,5 g. Sau „decelerarea”, presupun. Din punctul de vedere al fizicii, e același lucru. Ideea e că încetinesc față de stea.

Pe ecran există un buton intitulat „Curs”. Pare că e logic să-l ating, nu? Celebrele ultime cuvinte. De fapt, ar trebui să aștept până ce calculatorul consideră că se termină călătoria. Dar nu mă pot abține.

Ating butonul. Ecranul se modifică, pentru a afișa sistemul solar Tau Ceti. În centru se află chiar Tau Ceti, indicată prin litera grecească tau.

Ohh...! La asta se referă litera mică *t* de pe emblema lui *Hail Mary*. E un tau, de la Tau Ceti. În regulă.

În orice caz, pe ecran sunt afișate patru orbite planetare, ca niște elipse mici și albe în jurul stelei. Locațiile planetelor în sine sunt afișate ca niște cercuri cu bare de eroare. Nu avem informații extrem de corecte despre exoplanete. Dacă mi-aș da seama cum să pun în funcțiune aparatura științifică, probabil că aș obține informații mult mai bune despre locurile în care sunt planetele acelea. Mă aflu cu doisprezece ani-lumină mai aproape de ele decât astronomii de pe Pământ.

O linie galbenă intră aproape direct în sistem, din afara ecranului. Se curbează spre stea undeva între a treia și a patra planetă și formează un cerc. Pe linie există un triunghi galben, foarte departe de cele patru planete. Sunt destul de sigur că ăla sunt eu. Iar linia galbenă este cursul meu. Deasupra hărții se află un text:

DURATĂ PÂNĂ LA OPRIRE MOTOR: 0005:20:39:06

Ultima cifră scade cu o unitate pe secundă. În regulă, am aflat câteva chestii. În primul rând mai am cam cinci zile (aproape șase) înainte să se oprească motorul. În al doilea rând, afișajul pentru zile are patru numere. Asta înseamnă că această călătorie a durat cel puțin o mie de zile. Peste trei ani. Ei bine, luminii chiar îi ia *doisprezece* ani ca să facă această călătorie, deci și mie îmi va lua mult.

Oh, corect. Relativitatea.

Habar n-am cât timp a durat. Sau, mai exact, habar n-am cât timp a trecut pentru mine. Când te apropii de viteza luminii, experimentezi dilatarea timpului. Pe Pământ a trecut mai mult timp decât am simțit eu de când am părăsit Pământul.

Relativitatea e ciudată.

Aici timpul e cel mai important. Și, din nefericire, cât timp am dormit, pe Pământ au trecut cel puțin treisprezece ani. Și chiar dacă găsesc în clipa asta o soluție pentru problema astrofagului, o să dureze cel puțin treisprezece ani ca informația asta să ajungă înapoi pe Pământ. Deci înseamnă că o să existe un minim absolut de douăzeci și șase de ani de suferință din cauza astrofagului pe Pământ. Nu pot decât să sper că au găsit soluții pentru asta. Sau măcar pentru ameliorarea pagubelor. Adică n-ar fi trimis nava pe *Hail Mary* dacă nu s-ar fi gândit că pot supraviețui acolo măcar douăzeci și șase de ani, corect?

În orice caz, călătoria a durat cel puțin trei ani (din punctul meu de vedere). De-asta am fost plasați în comă? Era o problemă dacă am fi rămas treji pe toată această durată?

Nu observ lacrimile decât abia când prima dintre ele îmi cade de pe față. Decizia de a ne plasa în comă indusă mi-a ucis doi prieteni apropiați. S-au dus. Nu-mi amintesc niciun moment petrecut cu vreunul dintre ei, dar sentimentul pierderii este copleșitor. În curând, o să mă alătur lor. Nu există

cale de întoarcere. Și eu o să mor aici. Dar, spre deosebire de ei, o să mor singur.

Îmi șterg ochii și încerc să mă gândesc la altceva. Întreaga mea specie este în pericol.

Judecând după traseul de pe hartă, nava mă va plasa automat pe o orbită stabilă în jurul lui Tau Ceti, între planetele a treia și a patra. Dacă ar fi să ghicesc, probabil că la o distanță de 1 ua^[10]. Distanța dintre Pământ și Soare. O distanță bună, sigură față de stea. O orbită lentă, care se parcurge cam într-un an. Probabil ceva mai mult, pentru că Tau Ceti este mai mică decât Soarele, așa că probabil are o masă mai mică. Masă mai mică înseamnă gravitație mai mică și o perioadă sinodică mai mică la o distanță dată.

În regulă, am cinci zile la dispoziție până ce se oprește motorul. Decât să mă prostesc cu diverse, pur și simplu, o să aștept. Odată ce motoarele sunt oprite, o să pornesc petrovascopul să văd ce-i afară. Până atunci, o să încerc să aflu cât mai multe cu putință despre navă.

Aș face orice acum numai să nu mă gândesc la Yáo și Iliuhina.

•

Tehnic, portavionul se numea *Nava Armată de Eliberare a Poporului Gansu*. De ce are flota lor cuvântul „armată” în denumire n-o să știu niciodată. Oricum, oamenii au încetat să-i spună așa și au început să-i spună *Copaia lui Stratt*. În ciuda obiecțiilor din partea marinarilor aflați la bord, porecla a prins. Cutreieram prin Marea Chinei de Sud fără să ne apropiem niciodată prea mult de continent.

Am petrecut o săptămână binecuvântată în care nu m-am ocupat de nimic altceva decât de știință.

Fără ședințe. Fără diversiuni. Doar experimente și inginerie. Uitasem ce bine e să te cufunzi într-o sarcină.

Primul meu prototip de crescătorie s-a dovedit un alt succes. Nu era mare lucru când te uita la el – în principiu, o țevă de metal lungă de 30 de picioare, cu niște aparatură de control urâtă, sudată pe ea ici și colo. Dar și-a făcut treaba. Nu putea să genereze decât câteva micrograme de astrofag pe oră, dar conceptul era de încredere.

Aveam un personal format din doisprezece oameni – ingineri din toată lumea. Doi frați din Mongolia erau cei mai buni. Pe ei i-am lăsat la comandă când am primit un telefon de la Stratt să ne întâlnim în sala de

conferință.

Am găsit-o singură în sală. Masa era presărată cu hârtii și hărți, ca de obicei. Pereții erau decorați cu grafice și diagrame – unele noi, altele vechi.

Stratt ședea la un capăt al mesei lungi, cu o sticlă de gin olandez și un pahar scund. N-o mai văzusem niciodată bând.

— Ați vrut să mă vedeți? am întrebat.

A ridicat privirea. Avea cearcăne. Nu dormise.

— Mda. Luați loc.

M-am așezat pe un scaun de lângă ea.

— Arătați groaznic. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să iau o hotărâre. Și nu-i ușor.

— Cum pot să ajut?

Mi-a oferit niște gin. Am scuturat din cap. Și-a completat propriul pahar.

— *Hail Mary* o să aibă un compartiment foarte mic pentru echipaj – cam 125 de metri cubi.

Am înclinat capul:

— Cam așa sunt navele spațiale de obicei, nu?

A fluturat din mână înainte și-napoi:

— E mare pentru o capsulă precum ar fi Soyuz sau Orion. Dar e mic pentru o stație spațială. E cam o zecime din compartimentul pentru echipaj de pe Stația Spațială Internațională.

— OK. Care-i problema?

— Problema este, a ridicat ea un dosar galben-închis și l-a trântit în fața mea, că membrii echipajului o să se omoare unul pe altul.

— Ha?

Am deschis dosarul. Înăuntru se aflau multe pagini scrise la mașină. De fapt, erau niște scanări după pagini bătute la mașină. Unele erau în engleză, altele erau în rusă.

— Ce-s toate astea?

— În timpul cursei pentru cucerirea spațiului, sovieticii au luat în vizor, pentru scurtă vreme, planeta Marte. S-au gândit că dacă reușesc să ducă oameni pe Marte aselenizarea SUA ar fi neînsemnată în comparație cu asta.

Am închis dosarul. Scrisul în chirilică n-avea niciun sens pentru mine. Dar presupuneam că Stratt putea să-l citească, întotdeauna păruse că știe orice limbă era folosită în jurul ei.

Și-a odihnit bărbia pe mâini.

— Ca să ajungi pe Marte cu tehnologia din 1970 trebuia să folosești o traiectorie de transfer Hohmann, ceea ce însemna că echipajul ar fi trebuit să-și petreacă puțin peste opt luni la bordul unei nave. Așa că sovieticii au testat ce se întâmplă când pui oameni la un loc într-un spațiu înghesuit și izolat vreme de mai multe luni.

— Și?

— După șaptezeci și una de zile, oamenii dinăuntru ajunseseră să se bată în fiecare zi. Au oprit experimentul în a nouăzeci și patra zi, pentru că unul dintre subiecți încercase să-l înjunghie mortal pe altul cu o sticlă spartă.

— Cât de mare o să fie echipajul pentru misiune?

— Planul curent este de trei, a răspuns ea.

— În regulă. Deci sunteți îngrijorată pentru ce o să se întâmple când o să trimitem trei astronauți într-o călătorie de patru ani într-un compartiment de 125 de metri cubi?

— Nu e vorba doar despre faptul că trebuie să se înțeleagă. Pe parcursul călătoriei, fiecare membru al echipajului va fi conștient că în câțiva ani o să moară. Și că acele câteva camere de pe navă sunt singura lume de care o să aibă parte pentru restul vieții lui scurte. Psihiatrui cu care am vorbit spun că o depresie zdrobitoare este foarte probabilă. Și că sinuciderea e un risc real.

— Mda, psihologia asta-i cam brută. Dar altceva ce putem face?

A ridicat un mănunchi de hârtii capsate și l-a împins spre mine. L-am săltat și am citit titlul: „Studiu asupra pacienților umani și a primatelor aflate în comă pe termen lung și efectele negative ulterioare – Srisuk și colaboratorii”.

— În regulă. La ce mă uit?

— E un studiu făcut de o companie din Thailanda care a dat faliment, a spus ea învârtindu-și ginul în pahar. Ideea lor a fost să pună pacienții cu cancer în comă indusă pentru tratamentele de chimioterapie. Pacientul primește chimioterapia, dar nu trebuie să fie treaz și să sufere în timpul procesului. Astfel sunt treziți când cancerul intră în remisie. Sau când nu mai poate fi tratat și este vremea pentru îngrijiri paliative. Indiferent de caz, scapă de multe suferințe.

— Asta... pare o idee grozavă, am spus.

A încuviințat din cap.

— Ar fi fost dacă n-ar fi fost atât de letală. După câte se pare corpul

omenesc nu e făcut să stea în comă o perioadă îndelungată. Chimioterapia durează niște luni și deseori necesită etape suplimentare. Au încercat pe primare diferite tipuri de comă indusă medical, iar primarele fie au murit în timpul comei, fie s-au trezit cu creierii terci.

— Deci de ce vorbim despre asta?

— Pentru că au făcut mai multe studii – de data asta pe pacienți umani aflați în comă. S-au uitat la cei care au trecut relativ nevătămați printr-o comă lungă și au încercat să vadă ce au în comun. Și au găsit.

Vechile documente ale Agenției Spațiale Ruse erau un mister pentru mine, dar articolele științifice erau punctul meu forte de mult timp. Am răsfoit articolul și am pescuit rezultatele.

— Markeri genetici? am întrebat.

— Mda. Au găsit o serie de gene care dau oamenilor „rezistență la comă”. Așa au numit-o. Secvențele se află în ceea ce oamenii de știință obișnuiau să considere ADN-ul rezidual. Dar se pare că am evoluat cu mult timp în urmă și, dintr-un motiv necunoscut, încă mai zace în codul genetic al unor indivizi.

— Sunt siguri că genele astea *provoacă* rezistență la comă? am întrebat. Sunt corelate, dar chiar o *provoacă*?

— Da, sunt siguri. Genele apar și la primarele inferioare. Indiferent ce ar fi, au apărut de mult în arborele evoluției. Există speculații că ar merge în urmă până la strămoșii noștri acvatici care obișnuiau să hiberneze. În orice caz, au făcut teste pe primarele care au aceste gene și ele au supraviețuit unei come lungi fără reacții adverse. Fiecare dintre ele.

— OK, înțeleg unde bateți! am replicat lăsând jos articolul. Faceți teste ADN pe toți candidații și îi folosiți doar pe cei care au genele rezistenței la comă. În timpul călătoriei, puneți echipajul în comă. Nu sunt nevoiți să experimenteze patru ani în care să se calce pe nervi unii pe alții sau să se scufunde în introspecții despre propriile morți.

A ridicat paharul spre mine.

— Asta nu-i tot. Dacă echipajul e în comă, problema hranei devine mult mai simplă. O pastă pulbere, echilibrată nutrițional, le e pompată direct în stomac. Nu-i nevoie de mii de kilograme de mese diverse. Doar pulberea și un sistem autonom de reciclare a apei.

Am zâmbit.

— Pare un vis devenit realitate. Ca staza din romanele SF. De ce sunteți

stresată și beți?

— Există niște probleme. În primul rând, ar trebui să dezvoltăm un sistem complet automat de monitorizare și acțiune care să aibă grijă de pacienții în comă. Dacă se strică, toată lumea moare. E vorba despre mai mult decât monitorizarea semnelor vitale și folosirea medicamentelor corecte în perfuzii. Ar trebui să mute fizic și să curețe pacienții, să se ocupe de escare, să diagnosticheze și să trateze probleme secundare, cum ar fi inflamația și infecția în jurul diferitelor puncte de intrare ale perfuziilor și sondelor. Chestii din astea.

— Bun, dar pare ceva ce ar putea fi rezolvat pentru noi de către comunitatea medicală globală. Folosiți-vă magia Stratt ca să faceți pe șeful cu ei sau ceva de genul.

A mai luat o înghițitură.

— Nu asta-i principala problemă. Principala problemă e asta: în medie, numai unu din șapte mii de oameni are secvența aceea genetică.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Ho!

— Mda. N-am putea trimite cei mai calificați oameni. Am trimite unu din șapte mii cei mai calificați oameni.

— În medie, al trei mii cinci sutelea cel mai calificat om.

Și-a dat ochii peste cap.

— Totuși, am zis. A șapte mia parte din populația globală înseamnă un milion de oameni. Gândiți-vă așa. Aveți un rezervor de un milion de oameni în care să căutați candidați. Și nu vă trebuie decât trei.

— Șase, a spus. Avem nevoie de un echipaj principal și unul de rezervă. Misiunea nu poate să eșueze fiindcă un ins traversând strada e lovit de o mașină chiar în ziua dinaintea lansării.

— În regulă, șase atunci.

— Mda. Șase oameni de calibrul astronauților, care să aibă abilitățile necesare de a afla ce se întâmplă cu astrofagul pe Tau Ceti și care să fie dispuși să plece într-o misiune sinucigașă.

— Dintr-o populație de un milion, am zis. Un *milion*.

A rămas tăcută și a mai luat o înghițitură de gin. Mi-am dres glasul:

— Așadar fie vă asumați riscurile alegând cei mai buni candidați, care poate se vor omorî reciproc, fie vă asumați riscurile și folosiți tehnologie medicală încă nedezvoltată pentru a îngriji automat un eșalon de oameni

mai slab pregătiți.

— Mai mult sau mai puțin. În ambele cazuri, e un risc îngrozitor. E cea mai grea decizie pe care a trebuit s-o iau vreodată.

— Atunci, e bine că v-ați hotărât deja, am spus.

— Ha? a ridicat ea din sprânceană.

— Sigur. Ați avut doar nevoie de cineva care să vă spună ce știați deja. Dacă lăsați echipajul treaz, nu puteți să faceți nimic în legătură cu riscul psihozei. Dar avem niște ani ca să perfecționăm tehnologia paturilor-automate-pentru-comă.

S-a încruntat nițel, dar n-a spus nimic. Mi-am domolit vocea:

— În plus, deja le cerem oamenilor astora să moară. N-ar trebui să le cerem să suporte și chinuri emoționale vreme de patru ani. Știința și moralitatea răspund la fel în privința asta; și o știți.

A încuviințat din cap, aproape imperceptibil. Apoi a dat pe gât restul ginului.

— În regulă. Puteți pleca.

Și-a tras laptopul în față și a început să tasteze.

Am părăsit-o fără vreun cuvânt în plus. Avea lucrurile ei cărora trebuia să le facă față, iar eu le aveam pe ale mele.

•

Amintirile îmi revin mai ușor acum. În continuare nu-mi pot aminti totul, dar când se întâmplă nu mai e o revelație. E un fel de... „Oh, hei, știam asta; de fapt, întotdeauna am știut-o!”

Presupun că sunt unul dintre cei rezistenți la comă. Asta explică de ce mă aflu eu aici, în locul altor candidați mult mai calificați care ar fi trebuit trimiși în misiune.

Dar Yáo și Iliuhina probabil că aveau și ei genele astea și n-au rezistat. Presupun că robotul medical n-a fost perfect. Trebuie să fi avut vreo problemă medicală pe care robotul n-a putut s-o rezolve.

Înlătur din minte amintirea lor.

Următoarele câteva zile sunt un exercițiu de răbdare. Ca să îmi distrag atenția, învăț mai multe despre navă.

Cataloghez tot laboratorul. Unul dintre primele lucruri pe care le găsesc este un calculator cu ecran tactil care se află într-un sertar retractil al mesei centrale. De fapt, e o descoperire fantastică, pentru că are o sumă de ecrane referitoare la cercetare, spre deosebire de panourile din camera de comandă

care se referă toate la navă sau la instrumentele ei.

Văd o grămadă de aplicații pentru matematică și știință – majoritatea sunt standard și îmi sunt familiare. Dar adevărata binecuvântare este biblioteca!

Din câte îmi dau seama, panoul acesta poate afișa, la propriu, orice manual științific scris vreodată, orice articol științific publicat vreodată pe orice subiect și multe altele. Există un director care se numește „Biblioteca Congresului” și care pare a fi întregul catalog digital a tot ce a primit vreodată drepturi de autor în Statele Unite. Din păcate, nicio carte despre *Hail Mary*.

Iar manualele de referință... Atâtea manuale de referință! Date peste date, cu alte date la mijloc. Cred că și-au dat seama că unitățile SSD^[11] sunt ușoare, așa că n-au avut motive să fie zgârciți cu informațiile. La naiba, e foarte posibil să fi copiat datele direct în ROM-uri^[12]!

Mi-au dat materiale de referință pentru lucruri care nu au cum să fie vreodată utile. Dar, hei, e drăguț să știu că dacă am nevoie de temperatura rectală medie a unei capre sănătoase o pot afla! (Este de 103,4° Fahrenheit/39,7° Celsius)

Mă joc cu afișajul și asta mă conduce spre următoarea descoperire: știu cum o să raporteze informațiile către Pământ cu ajutorul gândacilor.

Știam că sunt implicați, dar nu știam detaliile. Pe lângă varietatea absurdă de stocare a datelor de pe navă, panoul are montate și patru unități de disc externe, mici, prin comparație: John, Paul, George și Ringo. Fiecare dintre ele arată că are disponibili 5 terabyți. Nu este greu de presupus că alea sunt datele gândacilor.

Deci cum îi lansez când vine vremea? Ca să aflu, mă îndrept spre camera de comandă.

Trebuie să sap prin mai multe straturi de interfață de pe panoul Gândaci ca să găsesc comanda de lansare, dar o găsesc. Din câte-mi dau seama, este, pur și simplu, un buton etichetat „Lansare”. Presupun că se orientează singuri în funcție de stele și se îndreaptă spre Pământ. *Hail Mary* a făcut același lucru ca să ajungă aici, deci și ei știu cum s-o facă. N-are rost să introduci eroarea umană în alegerea cursului.

Cât sunt aici, îmi bag nasul și prin ecranul Aparatură științifică. Primele subferestre sunt helioscopul, petrovascopul și un telescop care poate vedea în spectrul vizibil, spectrul IR și alte câteva frecvențe.

Mă joc cu telescopul cu lumină vizibilă. E destul de distractiv. Mă pot uita la stele. Vreau să spun că afară nu-i nimic altceva. Chiar și planetele din jurul lui Tau Ceti s-ar vedea doar ca niște punctulețe din locul în care mă aflu. Dar tot e drăguț să văd în afara micii mele lumi închise.

Am găsit și un ecran AEV.^[13] dedicat. Are pe el, mai mult sau mai puțin, ceea ce m-aș fi așteptat. O sumă de comenzi pentru costumul de AEV propriu-zis, astfel încât un operator din camera de comandă să poată să rezolve orice problemă cu costumul în timpul unei AEV. Astfel, persoana din costum nu trebuie să se ocupe de asta. În plus, pare că nava are pe carcasă un sistem complicat de priponire. Practic, o sumă de șine pe care se poate plimba cârligul priponului. Chiar s-au gândit că o AEV ar fi importantă. Probabil pentru colectarea astrofagului local.

Dacă o exista.

Dacă Tau Ceti are o linie Petrova, atunci există astrofag de colectat. Primul pas ar fi să colectez așa ceva. Apoi să-l duc în laborator și să văd dacă e diferit de astrofagul de pe Pământ. Poate o tulpină mai puțin virulentă?

În următoarele două zile mă preocupă, în principal, îngrijorarea pentru ceea ce urmează. Oh, știu ce urmează – dar oricum îmi fac griji!

Mă foiesc în camera de comandă și mă uit cum trec secunde.

— O să fii la gravitație zero, spun. N-o să cazi. N-o să fii în pericol. Accelerarea navei se va opri. Dar e în regulă.

Nu-mi plac montagnes russes și nici toboganele cu apă. Senzația aia de cădere mă sperie îngrozitor. Iar în următoarele secunde o să simt exact senzația aia, pentru că „gravitația” de care am avut parte va înceta dintr-odată.

Secunde se scurg.

— Patru... trei... doi... Acu-i acu, spun. Unu... zero.

Exact conform programului, motoarele se opresc. 1,5 g-ul pe care l-am simțit tot timpul ăsta dispăre. Gravitația s-a dus.

Mă panichez. Niciun fel de pregătire mentală n-ar fi funcționat. Pur și simplu, sunt îngrozit.

Țip și dau din mâini și din picioare. Mă forțez să mă ghemuiesc într-o poziție fetală – este reconfortantă și mă împiedică să lovesc comenzi sau ecrane.

Am frisoane și dărdâi, în timp ce plutesc prin camera de comandă. Ar fi

trebuit să mă leg cu centura în scaun, dar nu m-am gândit. Netot.

— Nu cad! țip. Nu cad! E doar spațiu! Totul e în regulă!

Nu e în regulă. Îmi simt stomacul în gât. O să vărs. Vărsatul la zero g nu e în regulă. N-am nicio pungă. Sunt complet nepregătit pentru asta. Am fost un prost când am crezut că pot, pur și simplu, să mă conving să nu resimt o frică primară.

Trag de gulerul combinezonului și înclin capul. Exact la timp. Vărs întregul conținut al MESEI 3 din ZIUA 9 în cămașă. După aceea țin gulerul strâns pe lângă piept. E dezgustător, dar sub control. Mai bine decât să plutească prin camera de comandă și să devină un risc de înecare.

— Oh, Doamne, mă smiorcăi! Doamne... asta e...!

Pot să fac asta? O să fiu complet inutil din acest moment încolo? Omenirea o să piară pentru că nu m-am descurcat la gravitație zero?

Nu.

Strâng din dinți. Strâng din pumni. Strâng din fund. Strâng toate părțile din mine pe care știu cum să le strâng. Îmi dă un sentiment de control. Fac ceva, nefăcând nimic agresiv.

După o eternitate, panica începe să scadă. Creierul omenesc este uimitor. Putem să ne obișnuim cu aproape orice. Fac ajustarea.

Ușoara diminuare a fricii are un efect de feedback. Știu că acum o să-mi fie mai puțin frică. Și faptul că știu acest lucru face ca frica să scadă și mai rapid. În curând panica se reduce la teamă, iar aceasta se diluează în anxietate generală.

Mă uit prin camera de comandă și nimic nu pare la locul lui. Nu s-a schimbat nimic, dar acum nu mai există jos. Mi-e greață. Înhaț gulerul, în caz că trebuie să vărs din nou, dar nu e cazul. Îl țin strâns.

Senzația vomei calde strivite între pieptul meu și combinezon este dezgustătoare. Trebuie să mă schimb.

Mă orientez spre trapa care duce la laborator și lovesc în peretele despărțitor din spatele meu. Plutesc în jos și în laborator. Întreaga încăpere e aglomerată cu lucruri care plutesc la întâmplare. Când am catalogat lucrurile, le-am lăsat afară, pe masă. Acum toate astea hălăduiesc liber împrejur, purtate de curenții din gurile de ventilație ale sistemului de menținere a vieții.

— Netot, îmi spun.

Ar fi trebuit să prevăd asta.

Continui să mă deplasez spre dormitor. Deloc surprinzător, și aici plutesc lucruri peste tot. Am deschis majoritatea cutiilor din zona de depozitare ca să văd ce era în ele. Acum, cutiile și conținutul lor se deplasează de colo până colo.

— Curăță-mă! le spun brațelor.

Brațele nu fac nimic.

Mă dezbrac și folosesc combinezonul ca să șterg scârboșenia de pe mine. Am găsit acum câteva zile zona de baie cu bureți – doar o chiuvetă care iese din perete, prevăzută cu bureți. Presupun că nu era loc de duș. În orice caz, mă curăț cu chestia aia.

Nu sunt sigur ce să fac cu lucrurile murdare.

— Spălătorie? întreb.

Brațele coboară și îmi iau combinezonul murdar din mâini. Un panou din tavan se deschide, iar brațele pun rufele acolo. Ce se întâmplă când se umple locul acela? N-am idee.

Găsesc un combinezon printre obiectele plutitoare și mi-l pun. Îmbrăcatul hainelor la gravitație zero e o chestie interesantă. N-aș zice că e mai greu, dar e diferit. Reușesc să-mi trag pe mine noul combinezon. Mi-e cam strâmt. Verific ecusonul pentru nume. Pe el scrie 姚. E unul dintre combinezoanele lui Yáo. Ei bine, nu-i prea strâmt. Și nu vreau să țin toată ziua prin dormitor în căutarea unuia de-al meu. O să organizez toate astea mai târziu.

Deocamdată sunt prea nerăbdător să văd ce-i afară. Adică să fim serioși! Sunt primul om care explorează un alt sistem solar! Și-am ajuns!

Mă lansez de pe podea spre trapă... și ratez. Mă izbesc de tavan. Măcar apuc să-mi ridic brațele ca să-mi protejez fața. Ricoșez din tavan înapoi pe podea.

— Au! mormăi.

Încerc din nou, de data asta nițel mai încet, și am succes. Dau ocol laboratorului și intru în camera de comandă. Deplasarea în jur este, cu siguranță, mai simplă când nu există gravitație. Mă simt în continuare îngrețosât, dar trebuie să admit: e destul de distractiv.

Mă trag în scaunul pilotului și-mi pun centura ca să nu mai plutesc.

Ecranul Navigație afișează: TRANZIȚIE PRIMARĂ FINALIZATĂ. Ecranul Motor rotativ afișează: PROPULSIE – 0. Dar, mai important, ecranul Petrovascop afișează: PREGĂTIT.

Îmi frec mâinile, apoi mă întind spre ecran. Interfața este destul de simplă. În colț se află o pictogramă care este un comutator cu două stări: „Vizibil” și „Petrova”. În clipa aceasta este setat la „Vizibil”. Restul ecranului arată o imagine din navă, în lumină vizibilă. Pare o cameră obișnuită. Ating ecranul și-mi dau repede seama că pot să panoramez, să măresc sau să micșorez, să rotesc și așa mai departe.

Tot ce văd sunt stele în depărtare. Cred că ar trebui să panoramez până dau de Tau Ceti. Mișc degetul pe ecran spre stânga, spre stânga, spre stânga... încercând doar să văd unde se află steaua. Nu am un cadru de referință cu care să lucrez. La fiecare câteva glisări spre stânga, dau cu degetul și în jos. Ca să acopăr în timp toate unghiurile. În cele din urmă o găsesc pe Tau Ceti, dar nu arată așa cum ar trebui.

Acum câteva zile, când am privit-o prin helioscop, arăta ca orice altă stea. Dar acum este un disc negru, cu un inel cețos de lumină în jur. Îmi dau seama imediat de ce.

Petrovascopul este un dispozitiv destul de sensibil. Este reglat fin să identifice și cele mai mici cantități din lungimea de undă Petrova. O stea va oferi cantități absolut *obscene* de lumină, la toate lungimile de undă. Ar fi ca și cum te-ai uita la Soare cu binoclul. Dispozitivul trebuie să se protejeze față de stea. Probabil că are o placă metalică plasată mereu între senzori și stea. Așa că mă uit la dosul plăcii respective.

Bun design.

Mă întind spre comutator. Acum e-acum. Dacă nu există nicio linie Petrova aici, nu știu ce să fac. Adică o să încerc să mă gândesc la ceva. Dar o să fiu întrucâtva rătăcit.

Acționez comutatorul.

Stelele dispar. Inelul cețos care o înconjoară pe Tau Ceti rămâne. Asta era de așteptat. Este coroana unei stele, care va emite suficientă lumină, iar o parte din aceasta nu are cum să nu fie la lungimea de undă Petrova.

Caut cu disperare în imagine. La început nimic, dar apoi îl văd. Un splendid arc roșu-închis care iese din partea de jos din stânga lui Tau Ceti.

Bat din palme.

— Da!

Forma este inconfundabilă. Este o linie Petrova! Tau Ceti are o linie Petrova! Dansez nițel în scaun. Nu e ușor la zero g, dar dau ce-am mai bun. Așa mai venim de-acasă!

Sunt atât de multe experimente pe care trebuie să le fac, că nici nu știu de unde să încep. Înainte de toate, ar trebui să văd încotro duce linia. Una dintre planete, desigur, dar care dintre ele și ce are ea interesant? Și ar trebui să obțin o probă de astrofag local ca să văd dacă e identic cu cel pe care îl avem pe Pământ. Aș putea să fac asta zburând chiar în linia Petrova și apoi colectând praful de pe carcasă într-o AEV.

Aș putea să petrec o săptămână doar făcând lista cu experimentele pe care vreau să le fac!

Ochesc o strălucire pe ecran. Doar un impuls luminos scurt.

— Ce-i asta? întreb. Alt indiciu?

Sclipirea apare din nou. Panoramez și măresc porțiunea respectivă din spațiu. În niciun caz nu se află lângă linia Petrova sau Tau Ceti. Poate că e o reflexie a unei planete sau a unui asteroid?

Acum înțeleg cum ar putea să apară. Un asteroid foarte reflectant ar putea să întoarcă suficientă lumină de la Tau Ceti încât să-l văd pe petrovascop, dar e intermitentă, așa că pare a fi o formă neregulată care se rotește și...

Sclipirea devine o sursă de lumină stabilă. Acum e, pur și simplu... „pornită”. Constant.

Mă holbez la ecran.

— Ce... ce se petrece aici...?

Sursa luminoasă devine mai strălucitoare. Nu instantaneu. Treptat, în timp. O urmăresc preț de un minut. Acum pare să crească în intensitate mai rapid.

E un obiect care se îndreaptă spre mine?

În minte îmi răsare instantaneu o ipoteză: poate că astrofagul e cumva atras de alt astrofag. Poate că un subgrup al lui a văzut lumina de la motoarele mele, care este lungimea de undă folosită de el, și se îndreaptă spre mine. Poate că ăsta e modul în care își găsesc principalul grup de migrare. Deci acesta ar putea să fie un bulgăre de astrofagi care se îndreaptă spre mine crezând că-l pot conduce spre planeta cu dioxid de carbon?

Interesantă teorie. Dar nu este susținută de nimic.

Lumina constantă devine mai strălucitoare și mai strălucitoare, din ce în ce mai strălucitoare, iar în cele din urmă dispare.

— Ha! exclam.

Aștept câteva minute, dar lumina nu revine.

— Hmm...

Îmi pun o notiță în minte în legătură cu anomalia. Dar deocamdată nu am ce face în legătură cu asta. Indiferent ce-a fost a dispărut.

Înapoi la linia Petrova. Primul lucru pe care vreau să-l fac este să aflu către ce planetă se duce linia. Presupun că trebuie să îmi dau seama cum să pilotez nava, dar asta-i altă provocare.

Panoramez din nou ca să mă uit la linia Petrova. Unde acum ceva este în neregulă. Jumătate din ea... pur și simplu, a dispărut.

Iese din Tau Ceti, așa cum o făcea și acum câteva minute, dar apoi se oprește abrupt într-un punct care pare arbitrar în spațiu.

— Ce se-ntâmplă?

Le-am încurcat modelul de migrare poate? Dacă este atât de ușor, n-ar fi funcționat și când *Hail Mary* călătorea prin sistemul nostru solar?

Măresc punctul de oprire. Nu-i decât o linie dreaptă. Ca și cum cineva ar fi trecut un cuțit de precizie prin linia Petrova și ar fi aruncat restul.

O linie uriașă de astrofag care migrează nu dispare, pur și simplu. Am o explicație mai simplă: pe obiectivul camerei se află ceva. Vreo pată de la un deșeu. Poate vreun ghem de astrofag prea surescitat. Asta ar fi frumos. Aș avea imediat o mostră la care să mă uit!

Poate că imaginea în lumină vizibilă o să-mi permită să-mi fac o idee mai clară despre ce se întâmplă. Apăs pe butonul de comutare.

Și atunci îl văd.

Există un obiect pe lentilă care îmi blochează vederea spre linia Petrova. Se află chiar lângă nava mea. La câteva sute de metri distanță, poate. Are în mare forma unui triunghi și proeminențe ca niște frontoane pe carcasă.

Da. Am spus carcasă. Nu e un asteroid – liniile sunt prea netede, prea drepte. Obiectul acesta a fost făcut. Fabricat. Confectionat. În natură nu apar forme din astea.

Este o navă.

O altă navă.

În sistemul acesta există o altă navă, împreună cu a mea. Sclipirile acelea de lumină erau motoarele ei. Este alimentată cu astrofag. Exact ca *Hail Mary*. Dar designul și forma arată altfel decât orice navă pe care am văzut-o vreodată. Întreaga chestie e făcută din suprafețe uriașe, plate – cel mai greșit mod cu putință de a construi o navă sub presiune. Nimeni sănătos la cap nu ar face o navă cu forma aceea.

Nimeni de pe Pământ, în orice caz.

Clipesc de câteva ori în fața a ceea ce văd. Înghit în sec.

Asta... asta e o navă extraterestră. Făcută de extraterestre. Extraterestre suficient de inteligenți încât să facă o navă spațială.

Omenirea nu e singură în univers. Și tocmai i-am întâlnit pe vecinii noștri.

— Să fiu al naibii!

CAPITOLUL 7

Un val de gânduri mă năpădește instantaneu: nu suntem singuri. Ăsta-i un extraterestru. Nava asta e ciudată. Cum funcționează, inginereste vorbind? Asta-i steaua lor? Am iscat un incident interplanetar, rătăcind printr-un teritoriu extraterestru?

— Respiră, îmi spun.

În regulă, să le luăm pe rând. Dacă asta-i o altă navă de pe Pământ? Una pe care nu mi-o amintesc? La naiba, am avut nevoie de câteva zile numai ca să-mi amintesc propriul nume. Poate că Pământul a trimis mai multe nave cu diferite designuri? Cum ai zice, într-un proces de redundanță sau ca să crească șansele ca măcar una dintre ele să funcționeze. Poate că nava aia este *Lăudat fie Allah* sau *Binecuvântările lui Vișnu* sau altceva de genul.

Mă uit în jur prin camera de comandă. Există ecrane și comenzi pentru toate cele, dar nu și pentru un radio. Panoul AEV are ceva comenzi radio, dar sunt evident pentru discuția cu colegii de echipaj aflați afară.

Dacă ar fi trimis mai multe nave, cu siguranță, ar fi avut și vreun sistem radio prin care să putem comunica.

În plus, nava aceea... e o nebunie.

Derulez prin ecranele consolei de navigație până găsesc panoul Radar. L-am observat mai devreme, dar nu l-am băgat prea mult în seamă. Presupun că se află aici ca să pot ajunge în apropierea asteroizilor sau a altor obiecte fără să mă ciocnesc de ele.

După câteva încercări șovăielnice, reușesc să îi dau drumul. Reperează imediat cealaltă navă și pornește o alarmă. Zgomotul strident îmi zgârie urechile.

— Ho, ho, ho! exclam.

Scanez frenetic panoul până ce găsesc un buton pe care scrie „Alertă de proximitate în surdină”. Îl apăs și zgomotul încetează.

Cercetez restul ecranului. Există o mulțime de date aici, într-o fereastră intitulată „SEMNAL-A”. Presupun că dacă ar exista mai multe contacte aş avea mai multe ferestre. Nu contează. Datele conțin doar numere brute. Nimic util, ca o scanare izometrică – ca în *Star Trek* – sau altceva de felul ăsta.

„Viteza” este zero. Și-au potrivit viteza exact după a mea. Asta nu poate fi o coincidență.

„Distanța” este 217 metri. Presupun că este distanța până la cea mai apropiată componentă a celeilalte nave. Sau poate media. Nu, ar trebui să fie punctul cel mai apropiat. Rostul acestui sistem este probabil să evite coliziunile.

Că veni vorba de coliziuni – 217 metri e o distanță ridicol de mică în comparație cu dimensiunea unui sistem solar. În niciun caz nu este vorba despre vreo coincidență. Nava aceea s-a poziționat aici cu un scop – pentru că eu mă aflu aici.

Altă informație, „Lățimea unghiulară” este de $35,44^\circ$. În regulă, ceva matematică de bază rezolvă asta.

Afișez panoul Utilitare pe ecranul principal și lansez aplicația pentru calcul. Ceva aflat la 217 metri distanță ocupă $35,44^\circ$ din raza vizuală. Presupunând că radarul poate vedea la 360° ... (ar fi destul de nevrednic dacă n-ar fi în stare să facă asta), introduc niște cifre în calculator ca să fac o operație ARCTAN și:

Nava are o lungime de 139 de metri. Aproximativ.

Afișez pe alt ecran panoul Astrofag. Harta mică de acolo arată că *Hail Mary* are lungimea de doar 47 de metri. Mda. Nava extraterestră este de trei ori cât a mea. În niciun caz Pământul n-a trimis ceva atât de mare.

Și forma. Ce-i cu forma aia? Mă întorc spre petrovascop (care acum acționează drept cameră de luat vederi).

Centrul navei are formă de diamant – un romb. Mă rog, presupun că, de fapt, este un octaedru. Arată ca și cum ar avea opt fețe, fiecare triunghiulară. Numai partea aia are aproape dimensiunea navei mele.

Rombul este conectat prin trei vergele groase (nu știu cum altfel să le spun) de o bază trapezoidală lată. Arată ca și cum ar fi partea din spate. Iar în fața rombului se află o tulpină îngustă (la momentul ăsta inventez termeni, pur și simplu) care are patru panouri plate atașate paralel cu axa principală a navei. Panouri solare, poate? Tulpina continuă în față cu un nas conic, în formă de piramidă. Piramidă nazală, presupun.

Fiecare parte a carcasei este plată. Chiar și „vergelele” au fețe plate.

De ce ar face cineva așa ceva? Panourile plate sunt o idee groaznică. Nu știu nimic despre cine a făcut asta, dar presupun că au nevoie de vreun fel de atmosferă înăuntru, corect? Panourile uriașe, plane, sunt *teribile* pentru

așa ceva.

Poate că asta este doar o *sondă*, nu o navă adevărată. Poate că nu are niciun fel de atmosferă înăuntru, pentru că nu trăiește nimic în ea. Poate că mă uit la un artefact extraterestru, nu la o navă.

Totuși, rămâne cel mai palpitant moment din istoria omenirii.

Așadar, este propulsată de astrofag. Asta era strălucirea constantă pe frecvența Petrova pe care am văzut-o mai devreme. Interesant este că au aceeași tehnologie de propulsie ca noi. Dar, având în vedere că este cel mai bun mediu de stocare posibil, nu e o surpriză. Când marinarii europeni au întâlnit prima dată marinari asiatici, nimeni n-a fost surprins că ambele tabere foloseau pânze.

Dar „de ce”? Asta mă enervează. Vreo entitate aflată la bord (un calculator sau un echipaj) a decis să vină la nava mea. Cum de-au știut că sunt aici?

În același mod în care i-am văzut și eu, presupun. Cantitatea masivă de lumină IR emisă de motoarele mele. Și din moment ce spatele navei mele era ațintit spre Tau Ceti, asta însemna că aprinsesem o lanternă de 540 de mii de miliarde de wați în direcția lor. În funcție de locul în care se aflau în momentul acela, trebuie să fi părut mai luminos chiar decât Tau Ceti. Cel puțin pe frecvența Petrova.

Așadar, pot să vadă frecvența Petrova. Cum pot și eu.

Derulez ecranele consolei Motor rotativ până găsesc unul intitulat „Control manual”. Când îl selectez, apare o casetă de dialog de avertizare:

CONTROLUL MANUAL ESTE RECOMANDAT NUMAI
ÎN CAZ DE URGENȚĂ. SUNTEȚI SIGUR CĂ DORIȚI SĂ
INTRAȚI ÎN MODUL CONTROL MANUAL?

Ating „Da”.

Ceea ce face să apară o nouă casetă de dialog:

CONFIRMARE SECUNDARĂ: TASTAȚI „D-A”
PENTRU A ACCESA MODUL CONTROL MANUAL

Gem și titez D-A.

Panoul mă duce, în fine, la ecranul Control manual. Este un pic

însălmântător. Nu pentru că este complex, ci pentru că este nespun de simplu.

Există trei cursoare etichetate „Motor 1”, „Motor 2” și „Motor 3”, fiecare aflate acum la nivelul zero. În partea de sus, fiecare cursor are eticheta „ 10^7 N”. N-ul trebuie să însemne „Newtoni” o unitate de măsură pentru forță. Presupun că dacă ridic toate cele trei motoare la maximum mi-ar oferi 30 de milioane de newtoni. O forță cam de șaizeci de ori mai mare decât produc motoarele unui Boeing 747 la decolare.

Profesorii de științe știu o mulțime de lucruri aleatorii.

Există și câteva cursoare mai mici. În grupuri denumite „Girație”, „Tangaj” și „Ruliu”. Trebuie să fie motoarele rotative mici din părțile laterale ale navei, care îi ajustează orientarea. Cu siguranță, înțeleg de ce este o idee proastă să te joci cu panoul ăsta. O greșeală, și bag nava într-o răsucire care o face bucăți.

Dar măcar s-au gândit la asta. În mijlocul ecranului există un buton etichetat „Toate rotațiile la zero”. Bun.

Verific din nou petrovascopul. Semnalul-A nu s-a mișcat. Se află la babordul meu și puțin mai în față.

Trec petrovascopul din nou pe frecvența Petrova iar ecranul se întuneacă în cea mai mare parte. La fel ca înainte, pot să văd linia Petrova în fundal, ascunsă de Semnalul-A.

— Ia să vedem dacă ai ceva de zis..., mormăi.

Motorul rotativ 2 se află în centrul navei. Impulsul lui va fi în lungul axei mele centrale și sper că nu va produce vreo modificare de poziție. Vom vedea.

Îl setez o secundă la 0,1% din putere, apoi îl aduc înapoi la 0.

Chiar și cu un singur motor, la a mia parte din putere, preț de o secundă, nava alunecă puțin. Valoarea „Vitezei” pentru Semnalul-A de pe panoul Radar indică 0,086 m/s. Impulsul acela minuscul mi-a pus nava în mișcare cu aproximativ 8 centimetri pe secundă.

Dar nu-mi pasă de asta. Îmi pasă de cealaltă navă.

Urmăresc petrovascopul. O mărgică de sudoare mi se desprinde de pe frunte și plutește la distanță. Simt că inima o să-mi iasă din piept.

Apoi, spatele navei se aprinde preț de o secundă pe frecvența Petrova. Exact cum am făcut și eu.

— Uau!

Aprind și sting motorul de mai multe ori: trei impulsuri scurte, unul lung și încă unul scurt. Nu este niciun mesaj. Vreau doar să văd ce-o să facă ei.

De data asta au fost mai pregătiți. În doar câteva clipe, cealaltă navă repetă modelul.

Suspin. Și zâmbesc. Apoi mă trece un fior. Apoi zâmbesc din nou. Este cam mult de digerat.

A fost ceva prea rapid ca o sondă să poată răspunde. Dacă era controlată de la distanță sau ceva similar, controlorii ar fi trebuit să se afle la cel puțin câteva minute-lumină distanță – iar aici nu se află ceva care să-i poată adăposti.

La bordul acelei nave există o formă de viață inteligentă. Mă aflu cam la 200 de metri distanță de un extraterestru, pe cuvânt de onoare!

Vreau să zic că... și nava mea e alimentată de extratereștri. Dar ăsta nou este inteligent!

Oh, Doamne! Asta este! Primul contact! Eu sunt acela! Eu sunt cel care întâlnește extratereștri pentru prima dată!

Semnal-A (așa o să le numesc nava, deocamdată) își aprinde din nou motoarele, scurt. Îi urmăresc cu atenție ca să memorez secvența, dar este o singură lumină de intensitate scăzută. Nu semnalizează. Fac manevre.

Verific panoul Radar. Bineînțeles, *Semnal-A* se aliniază lângă *Hail Mary* și își menține poziția la 217 metri.

Frunzăresc prin panoul Științific, care să aduc înapoi camerele telescopice normale. Camera cu lumină normală a petrovascopului este doar pentru orientarea lunetei principale. Telescopul are rezoluție și claritate mult mai bune. Sunt prea entuziasmat ca să gândesc normal, din moment ce gândul acesta mi-a venit abia acum.

Imaginea este de departe mai clară prin telescopul principal. Cred că este doar o cameră cu o rezoluție nebunesc de mare, pentru că pot să măresc și să micșorez fără să pierd deloc din claritate. Acum am o panoramă foarte bună a lui *Semnal-A*.

Carcasa navei este împetrită de gri și cafeniu. Modelul pare aleatoriu și egal, ca și cum cineva a început să amestece culori și s-a oprit mult prea devreme.

Ochesc o mișcare în colțul ecranului. Un obiect de formă neregulată alunecă de-a lungul unei șine aflate pe carcasă. Este o tulpină ridicată, cu cinci „brațe” articulate care îi ies din vârf. Fiecare braț are la capăt câte o

„mână” ca o pensă.

Abia acum remarc o rețea de șine de-a lungul întregii carcase.

Este un robot. Ceva controlat dinăuntru. Cel puțin asta presupun că este. Nu arată ca un omuleț verde și, cu siguranță, nu arată ca un costum pentru AEV extraterestră.

Nu că aș avea vreo idee despre cum ar arăta cheștiile alea.

Mda, sunt destul de sigur că e un robot montat pe carcasă. Stațiile spațiale de pe Pământ au așa ceva. Sunt o modalitate comodă de a face lucruri în exteriorul navei fără să fii nevoit să-ți pui costumul.

Robotul își vede de drum de-a lungul carcasei până ce ajunge în punctul cel mai apropiat de *Hail Mary*. Una din pensele lui ține un obiect cilindric. Nu prea am simțul mărimii, dar robotul este minuscul în comparație cu nava. Am impresia că este de mărimea mea sau poate mai mic, dar este doar o bănuială.

Robotul se oprește, se întinde spre nava mea și eliberează cu blândețe cilindrul în spațiu.

Cilindrul se mișcă lent spre mine. Se dă lent peste cap. N-a fost o eliberare perfectă, dar a fost totuși foarte lină.

Verific panoul Radar. *Semnal-A* are viteza zero. Iar acum există și un ecran „Semnal-B”. El arată cilindrul mult mai mic; acesta se apropie cu 8,6 centimetri pe secundă.

Interesant. Este *exact* aceeași viteză cu care am deplasat-o pe *Hail Mary* acum o clipă, când am pâlپâit din motor în semn de salut. Asta nu poate fi o coincidență. Vor să am cilindrul ăla și vor să mi-l livreze la o viteză la care știu că mi-e confortabil să acționez.

— Foarte frumos din partea voastră..., zic.

Sunt extraterestri isteți.

În momentul ăsta sunt nevoit să presupun intenții amicale. Adică se dau peste cap să mă salute și să fie primitori. În plus, dacă aceasta ar fi o intenție ostilă, ce-aș putea face? Aș muri. Asta aș face. Sunt un om de știință, nu Buck Rogers.

Adică vreau să zic că presupunând că aș putea să ațintesc motoarele rotative spre nava lor și să le pornesc la maximum, ceea ce ar vaporiza... Știți ceva? Pur și simplu, nu vreau să mă gândesc la urmare acum.

Niște calcule rapide îmi spun că acel cilindru va avea nevoie de peste patruzeci de minute ca să ajungă la mine. ăsta este timpul pe care îl am ca

să intru într-un costum de AEV, să ies și să mă plasez pe carcasă pentru primirea primei pase trimise către omenire de un atacant extraterestru.

Am învățat o mulțime de lucruri despre ecluza pneumatică când le-am oferit colegilor mei din echipaj o înmormântare în spațiu și...

Iliuhinei i-ar fi plăcut momentul ăsta. Cu siguranță, ar fi țopăit în sus și-n jos de încântare prin toată cabina. Yáo ar fi fost stoic și pregătit, dar tot ar fi scăpat un zâmbet când ar fi crezut că nu ne uităm la el.

Lacrimile îmi încețoșează vederea. În lipsa gravitației, îmi îmbracă ochii. Este ca și cum ai încerca să privești pe sub apă. Le șterg și le arunc de-a lungul camerei de comandă. Se sparg de peretele opus. Nu am timp pentru asta. Trebuie să prind un lucrușor extraterestru.

Desfac centura scaunului și plutesc spre ecluză. Mi se învâрте mintea de atâtea idei și întrebări. Și sar la concluzii razna, nefondate, la tot pasul. Poate că specia asta extraterestră inteligentă a inventat astrofagul. Poate l-au creat prin inginerie genetică, special ca să-și „cultive” combustibil pentru navele spațiale. Ultimul răcnet în materie de energie solară.

Poate, odată ce le explic ce se întâmplă cu Pământul, o să aibă o soluție.

Sau poate că o să-mi abordeze nava și o să-și depună ouăle în creierul meu. Niciodată nu poți fi sigur.

Deschid ușa interioară a ecluzei și scot costumul de AEV. Am oare vreo idee despre cum pot să intru în chestia asta? Sau despre cum se folosește în siguranță?

Dezactivez închizătoarea de tip crisalidă a costumului AEV Orlan-MKS2 și îi deschid trapa din spate. Activez alimentarea principală prin acționarea unui comutator de pe centură. Costumul se activează aproape imediat, iar panoul de stare atașat pe componenta de pe piept indică TOATE SISTEMELE FUNCȚIONALE... Ce naiba? Știu tot ce se petrece aici.

Probabil c-am fost antrenați intensiv pentru asta. Știu procedura la fel cum știu fizica. Există în mintea mea, dar nu-mi amintesc s-o fi învățat.

Costumul făcut de ruși este un vas de presiune unic. Spre deosebire de modelele americane, în care îmbraci partea de sus și partea de jos, apoi o sumedenie de chestii complexe pentru cască și mânuși, seria Orlan este, practic, un combinezon cu o trapă în spate. Pășești în el, închizi trapa și ai rezolvat. E ca o insectă care năpârlește, dar invers.

Deschid spatele și mă strecor în costum. Gravitația zero este o adevărată

binecuvântare în cazul ăsta. Nu trebuie să mă lupt cu costumul nici pe departe cât aş fi făcut-o în mod normal. Ciudat. Ştiu că este mai uşor decât în alte dăţi în care am făcut-o, dar nu-mi amintesc acele alte dăţi. Cred că, din cauza comei, mi-a fost afectat creierul.

Sunt destul de funcţional, deocamdată. Mă grăbesc.

Îmi vâr picioarele şi braţele în găurile corespunzătoare. Combinezonul este inconfortabil în Orlan. Ar trebui să port o lenjerie specială. Ştiu chiar şi cum arată, dar este doar pentru reglarea temperaturii şi biomonitorizare. N-am timp s-o găsesc în zona de depozitare. Am întâlnire cu un cilindru.

Mă aflu în costum acum şi împing constant cu picioarele în peretele ecluzei ca deschizătura din spate a costumului să ajungă în peretele opus. Odată ce ajunge la câţiva inch (centimetri ar trebui să spun, în fond, este fabricat de ruşi), o lumină verde se aprinde pe panoul de stare montat pe piept. Întind mâna în mănuşă groasă spre panou şi apăs butonul Autoizolare.

Costumul închide cu un clichet trapa, cu o serie de clicuri răsunătoare. Izolaţia exterioară se încuie în lăcaşul ei cu un „clanc” final. Panoul meu de stare indică verde şi am la dispoziţie sisteme vitale pentru şapte ore. În interior, presiunea este de 400 de hectopascali – cam 40 la sută din atmosfera Pământului la nivelul mării. Este normal pentru costume spaţiale.

Întregul proces a durat doar cinci minute. Sunt pregătit să ies.

Interesant. N-a trebuit să trec printr-o etapă de decompresie. Pe staţiile spaţiale de acasă astronauţii trebuie să petreacă nişte ore într-o ecluză, aclimatizându-se lent la presiunea joasă necesară pentru costumul AEV, înainte să poată ieşi. Eu nu am problema asta. Din câte se pare, întreaga navetă *Hail Mary* se află la o presiune de 40 de procente.

Bun design. Singurul motiv pentru care staţiile spaţiale din jurul Pământului au atmosferă cu presiune integrală este pentru cazul în care astronauţii ar trebui să anuleze misiunea şi să revină rapid pe Pământ. Dar pentru echipajul de pe *Hail Mary*... Unde am putea să ne ducem? Putem folosi la fel de bine presiunea scăzută tot timpul. Este mai simplu pentru carcasă şi îţi permite să faci AEV-uri mai rapid.

Trag adânc aer în piept şi expir. De undeva din spatele meu se aude un bâzâit uşor şi de-a lungul spatelui şi umerilor vine un curent de aer rece. Aer condiţionat. Senzaţia este plăcută.

Apuc un mâner şi mă răsucesc. Închid uşa interioară a ecluzei şi apoi

rotesc pârghia principală ca să încep secvența de depresurizare. Se pornește o pompă. Este mai gălăgioasă decât aș fi crezut. Sună ca o motocicletă la ralanti. Țin mâna pe pârghie. Dacă o împing înapoi în poziția originală, ciclul va fi anulat și ecluza va fi represurizată. Dacă văd fie și o *păreră* de roșu pe panoul de pe costumul meu, o să răsucesc pârghia aia atât de repede, încât o să mă ia amețea.

După un minut, pompa devine mai silențioasă. Apoi și mai silențioasă. Probabil că este la fel de zgomotoasă ca la început. Dar cum aerul părăsește încăperea, zgomotul nu mai ajunge la mine decât prin picioarele care îmi ating platformele cu velcro de pe podea.

În cele din urmă pompa se oprește. Tăcerea este completă, cu excepția ventilatoarelor din costum. Comenzile ecluzei arată că presiunea dinăuntru este zero, iar galbenul unui indicator se transformă în verde. Am liber să deschid ușa exterioară.

Apuc manivela trapei, apoi ezit.

— Ce fac? întreb.

Este oare o idee bună? Vreau să prind cilindrul acela atât de mult, încât mă arunc înainte fără niciun fel de plan. Merită să-mi risc viața?

Da. Indubitabil.

OK, dar merită să risc viețile tuturor celor de pe Pământ? Pentru că, dacă o zbârcesc și mor aici, atunci întregul Proiect *Hail Mary* va fi fost în van.

Hmm.

Da. Tot merită. Nu știu cum sunt extratereștrii ăștia, ce vor sau ce au de gând să spună. Dar au informații. Orice fel de informații, chiar și lucrurile pe care mai bine nu le-aș cunoaște sunt mai bune decât nimic.

Învârt mânerul și deschid ușa. Dincolo de ea se întinde bezna pustie a spațiului. Lumina lui Tau Ceti se reflectă în ușă. Scot capul și o văd pe Tau Ceti cu propriii ochi. La distanța asta este doar ceva mai puțin strălucitoare decât Soarele văzut de pe Pământ.

Verific de două ori priponul ca să fiu naibii sigur că sunt legat, apoi pășesc în spațiu.

•

Sunt bun la asta.

Probabil am exersat o grămadă. Poate într-un bazin cu flotabilitate neutră sau ceva de genul ăsta. Dar mi-a intrat în sânge.

Ies din ecluză și îmi agăț unul dintre pripoane de o șină din exteriorul

carcasei. Întotdeauna să ai două pripoane. Și întotdeauna să ai cel puțin unul atașat. În felul acesta nu riști să plutești în derivă față de navă. Orlan-MKS2 este probabil cel mai bun costum de AEV făcut vreodată, dar nu are o unitate SAFER^[14], cum are costumul EMU de la NASA. Cu o unitate SAFER beneficiezi măcar de o capacitate minimă de impuls, ca să te poți întoarce la navă în cazul în care ajungi să plutești în derivă.

Toate informațiile astea îmi umplu mintea dintr-odată. Presupun că m-am gândit mult timp la costume spațiale. Poate că sunt specialistul în AEV al echipajului nostru. Nu știu.

Ridic vizorul solar și mă uit spre *Semnal-A*. Mi-aș dori să am parte de vreo revelație specială dacă îl văd cu ochii mei, dar este destul de departe. Telescopul lui *Hail Mary* mi-a oferit o panoramă mult mai bună. Totuși, este ceva... unic când privești direct o navă spațială extraterestră.

Prind o sclipire a cilindrului. Din când în când, capetele plate ale cilindrului care se rostogolește lent reflectă lumina Taului.

Apropo, am decis că lumina Taului este o formulă corectă. Lumina de la Tau Ceti. Nu este „lumina Soarelui”. Tau Ceti nu este Soarele. Așa că... Lumina Taului.

Mai am încă douăzeci de minute bune până când cilindrul va ajunge la navă. Îl urmăresc o vreme ca să aproximez unde va ajunge. Ar fi fost bine dacă aveam un coleg de echipaj înăuntru, la postul radarului.

Ar fi fost bine dacă aveam un coleg de echipaj.

După cinci minute, am cilindrul în vizor clar. Se îndreaptă cam spre centrul navei. Este un loc la fel de bun ca oricare altul spre care să țintească extraterestrii.

Îmi croiesc drum peste carcasă. *Hail Mary* este destul de mare. Mica mea zonă presurizată reprezintă doar jumătate din lungimea navei, iar jumătatea de la coadă se lărgeste de trei ori pe atâta. Cea mai mare parte este goală acum, presupun. A fost plină cu astrofag, pentru călătoria mea doar dus până aici.

Carcasa are peste tot șine și puncte de prindere pentru pripoanele AEV. Pripon după pripon, șină după șină, avansez spre centrul navei.

Trebuie să trec peste un inel gros. El înconjoară zona din navă destinată compartimentului echipajului. Are cel puțin două picioare grosime. Nu știu ce este, dar trebuie să fie destul de greu. Când este vorba despre designul navelor spațiale, masa este totul, așa că trebuie să fie ceva important. O să

fac mai târziu speculații în legătură cu asta.

Continui cu câte un punct de prindere după altul până ce mă aflu aproximativ în mijlocul carcasei. Cilindrul se târăște mai aproape. Îmi ajustez puțin poziția, ca să fiu în dreptul lui. După o așteptare chinuitoare, aproape că pot să-l ating.

Aștept. Nu-i cazul să fiu lacom. Dacă mă întind după el prea devreme, este posibil să-l lovesc și să-i schimb cursul, spre spațiu. Nu aș avea nicio cale să-l recuperez. Nu vreau să par netot în fața extratereștrilor.

Pentru că în momentul ăsta, cu siguranță, mă urmăresc. Numărându-mi probabil membrele, observând dimensiunea mea, dându-și seama ce parte ar trebui să-mi mănânce prima, în fine.

Las cilindrul să se apropie din ce în ce mai mult. Se deplasează cu mai puțin de o milă pe oră. Nu-i chiar o viteză de glonț.

Acum, că se află atât de aproape, îi pot estima dimensiunea. Nu este deloc mare. Cam de dimensiunea și forma unei cutii de cafea. Este de un gri monoton, cu pete gri un pic mai întunecate, aflate aleatoriu ici și colo. Cam cum este carcasa lui *Semnal-A*. Altă culoare, dar aceeași stropeală. Poate că este o chestie de stil. Stropii aleatorii sunt „pe val” în sezonul ăsta sau așa ceva.

Cilindrul îmi plutește în brațe și îl înhaț cu amândouă mâinile.

Este mai ușor decât mă așteptam. Probabil că este gol. E un recipient. Înăuntrul lui se află ceva ce ei vor să vadă.

Țin cilindrul sub un braț și îl folosesc pe celălalt ca să mă ocup de pripoane. Mă grăbesc spre ecluză. E o prostie. Nu există niciun motiv de grabă și, practic, îmi pune viața în pericol. O alunecare și aș fi pierdut în spațiu. Dar, pur și simplu, nu pot să aștept.

Intru înapoi în navă, presurizez ecluza și plutesc în camera de comandă cu premiul în mână. Deschid costumul Orlan, gândindu-mă deja ce teste o să fac pe cilindru. Am un întreg laborator cu care să lucrez!

Mirosul mă lovește imediat. Icnesc și tușesc. Cilindrul e stricat!

Nu, nu stricat. Dar *miroase* a stricat. Abia dacă pot să respir. Mirosul chimic este familiar. Ce-i asta? Pipi de pisică?

Amoniac. E amoniac.

— În regulă, șuier. În regulă. Gândește-te.

Primul instinct este să închid la loc costumul. Dar asta n-ar face decât să mă închidă într-un volum mai mic, împreună cu amoniacul care este deja

aici. Mai bine să las cilindrul să se aerisească în volumul mai mare al navei.

Amoniacul nu este toxic, cel puțin nu în cantități mici. Iar faptul că încă mai pot să respir îmi confirmă că este o cantitate mică. Dacă n-ar fi fost, plămânii mei ar fi avut arsuri caustice, iar acum aș fi fost inconștient sau mort.

Așa cum este, e doar un miros urât. Mă descurc cu un miros urât.

Mă strecoz afară din costum prin spate, în timp ce cilindrul plutește în mijlocul camerei de comandă. Acum, când nu mai este un șoc, mă descurc cu amoniacul. Nu este mai rău decât dacă ai folosi o grămadă de Windex într-o cameră mică. Neplăcut, dar nu periculos.

Înhaț cilindrul – și e fierbinte ca naiba!

Țip și îmi trag mâinile într-o parte. Suflu în ele o clipă și mă uit după arsuri. Nu-i așa de rău. Nu fierbinte ca o plită. Dar e fierbinte.

A fost o prostie să-l apuc cu mâinile goale. Logică eronată. Am presupus că, din moment ce l-am ținut mai înainte, era OK să o fac și acum. Dar mai înainte aveam mănușile foarte groase ale costumului spațial, care îmi protejau mâinile.

— Ai fost un cilindru extraterestru rău, îi spun. Ai nevoie de o pauză.

Trag de mânecă și-mi învelesc mâna în manșetă. Îmi folosesc încheieturile acum protejate ale degetelor ca să-i fac vânt cilindrului în ecluză. Odată ce ajunge acolo, închid ușa.

O să-l las în pace deocamdată. În cele din urmă o să se răcească la temperatura ambientală a aerului. Și, în timp ce face asta, nu vreau să plutească aiurea prin nava mea. Nu cred că în ecluză se află ceva care să sufere din cauza fierbințelii.

Cât de fierbinte era?

Ei bine, am avut ambele mâini pe el (ca un nătarău) o fracțiune de secundă. Propriul timp de reacție a fost suficient cât să nu mă ard. Așadar, probabil mai puțin de 100° Celsius.

Strâng și desfac mâinile de câteva ori. Nu mă mai dor, dar amintirea durerii adastă.

— De unde-a venit căldura? mormăi.

Cilindrul s-a aflat în spațiu peste patruzeci de minute. În timpul ăsta ar fi trebuit să iradiază căldură prin radiația corpului negru. Ar fi trebuit să fie rece, nu fierbinte. Sunt la aproximativ 1 ua de Tau Ceti, iar Tau Ceti are jumătate din luminozitatea Soarelui. Așa că nu cred că lumina Taului ar fi

putut încinge prea tare cilindrul. Cu siguranță, nu mai mult decât l-ar fi răcit radiația corpului negru.

Deci fie are un încălzitor înăuntru, fie era extrem de fierbinte când și-a început călătoria. Presupun că o să aflu destul de curând. Nu este foarte greu, deci probabil este subțire. Dacă nu există nicio sursă interioară de căldură, o să se răcească foarte repede în aerul de aici.

Încăperea încă miroase a amoniac. Căh!

Plutesc în jos spre laborator. Nu știu de unde să încep. Vreau să fac atât de multe lucruri. Poate că ar trebui să încep, pur și simplu, prin a identifica materialul din care este făcut cilindrul. Ceva inofensiv pentru echipajul de pe *Semnal-A* poate să fie incredibil de toxic pentru mine și niciunul dintre noi să nu știe asta.

Poate că ar trebui să verific dacă nu există radiații.

Mă las să alunec spre masa de laborator și mă reazem cu mâna de ea ca să mă echilibrez. Mă descurc din ce în ce mai bine la gravitație zero. Cred că mi-aduc aminte că am văzut un documentar cu astronauți care spunea că unii oameni se descurcă bine cu asta, în timp ce alții chiar se luptă cu ea. Pare că sunt unul dintre norocoși.

Și folosesc cuvântul „norocos” în sensul lui larg. Mă aflu într-o misiune sinucigașă. Așa că... mda.

Laboratorul este un mister. Și este așa de ceva vreme. Este clar că a fost configurat în ideea că va exista gravitație. Are mese, scaune, suporturi de eprubete și așa mai departe. Nu există nimic din ce te-ai aștepta să vezi într-un mediu imponderabil. Nici arici pe pereți, nici ecrane de calculatoare cu toate unghiurile. Spațiul nu este folosit eficient. Totul presupune că va exista o „podea”.

Nava poate să accelereze fără probleme. Multă vreme de acum încolo. M-a ținut la 1,5 g vreme de câțiva ani, probabil. Dar cei de acasă nu se pot aștepta să las, pur și simplu, motoarele pornite și să zbor în cerc pentru a menține gravitația în laborator, corect?

Mă uit împrejur la fiecare echipament de laborator și încerc să-mi relaxez mintea. Trebuie să existe un motiv pentru asta. Și el se află undeva în amintirile mele. Șmecheria este să mă gândesc la ce vreau să știu, dar să nu mă stresez prea tare în legătură cu asta. E ca și cum ai adormi. Nu poți să faci dacă te concentrezi prea tare la asta.

Atât de multe echipamente de vârf! Îmi las mintea să cutreiere, în timp

ce mă uit la ele toate...

CAPITOLUL 8

Când am ajuns la Geneva, pierdusem complet șirul zilelor. Modelele de pe calculator pentru crescătoria de astrofag nu se aliniau cu performanțele din viața reală. Chiar dacă reușisem să produc aproape șase grame de astrofag. Pe scurt, reactorul portavionului, pur și simplu, nu era în stare să genereze suficientă căldură încât să grăbească reacția. Strat continuă să spună vag că urmau să furnizeze o sursă de căldură capabilă să facă față, dar încă nu apăruse nimic.

Încă tastam pe laptop când avionul particular de lux s-a oprit la poarta de debarcare. Strat a trebuit să mă înghiontească pentru a mă opri din lucru.

Trei ore mai târziu, așteptam amândoi într-o sală de conferințe.

Tot timpul câte o sală de conferințe. În zilele acelea viața mea părea a fi o colecție de săli de conferințe. Măcar asta era mai plăcută decât majoritatea. Cu lambriuri elegante din lemn și o masă din mahon, elegantă. Chiar era deosebită.

Strat și cu mine nu vorbeam. Eu lucram la coeficienții vitezei de transfer termic, iar ea tasta pe laptop, făcând naiba știe ce. Și-așa petreceam suficient timp împreună.

În cele din urmă, o femeie cu un aer posac a intrat în încăpere și s-a așezat în fața lui Strat.

— Mulțumesc că ați acceptat să mă vedeți, doamnă Strat, a spus ea cu un accent norvegian.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, doctor Lokken. Mă aflu aici împotriva dorinței mele.

Am ridicat ochii din laptop.

— Împotrivă? Credeam că dumneavoastră ați programat întâlnirea.

Nu și-a luat privirea de la norvegiancă.

— Am programat-o pentru că m-au săcâit la telefon șase lideri globali. Până la urmă, am cedat.

— Iar dumneavoastră sunteți...? m-a întrebat Lokken.

— Ryland Grace.

S-a dat efectiv înapoi:

— *Acel* Ryland Grace? Autorul „Analizei ipotezelor bazate pe apă și

recalibrarea așteptărilor pentru modelele de evoluție”?

— Mda, aveți vreo problemă cu asta? am întrebat.

Stratt mi-a zâmbit pe jumătate:

— Sunteți faimos.

— Infam, a replicat Lokken. Articolul lui pueril a fost o palmă peste obrazul întregii comunități științifice. Tipul ăsta lucrează pentru dumneavoastră? Toate ipotezele lui despre viața extraterestră s-au dovedit greșite.

M-am încruntat:

— Hei! Eu susțin că viața nu are *nevoie* de apă ca să evolueze. Doar fiindcă am găsit o formă de viață care folosește apa, asta nu înseamnă că greșesc.

— Bineînțeles că exact asta înseamnă. Dacă două forme de viață care au evoluat independent necesită apă...

— Independent?! am pufnit. Nu sunteți în toate mințile? Chiar credeți că un lucru de complexitatea mitocondriilor ar evolua *de două ori* în același fel? Evident că e un eveniment de panspermie.

A fluturat din mână, respingându-mi afirmația, ca și cum ar fi fost o insectă deranjantă.

— Mitocondriile astrofagului sunt foarte diferite de cele de pe Pământ. Este evident că au evoluat separat.

— Sunt nouăzeci și opt la sută identice!

— Aha, a făcut Stratt. Nu înțeleg exact de ce vă certați, dar n-am putea să...?

Am arătat spre Lokken.

— Toanta asta crede că astrofagul a evoluat independent, dar e clar că astrofagul și viața de pe Pământ sunt corelate!

— Este fascinant, dar...

Lokken a lovit cu palma în masă:

— Cum ar fi putut un strămoș comun să traverseze spațiul interstelar?

— În același fel în care o face și astrofagul!

S-a aplecat spre mine:

— Atunci, de ce n-am observat până acum viață interstelară?

M-am aplecat spre ea:

— Habar n-am. Poate c-a fost o întâmplare.

— Cum explicați diferențele dintre mitocondrii?

— Patru miliarde de ani de evoluție divergentă!

— Încetați, a spus Stratt calmă. Nu știu ce-i asta... un fel de cine-o are mai mare, la modul științific? Nu de asta suntem aici. Doctore Grace, doctore Lokken, vă rog să luați loc.

M-am trântit pe scaun și mi-am încrucișat brațele. Lokken s-a așezat și ea.

Stratt a început să învâртеască un pix zicând:

— Doctor Lokken, ați zădărit guvernele ca să mă sâcâie pe mine. Iar și iar. Zi și noapte. Știu că vreți să fiți implicată în Proiectul *Hail Mary*, dar n-o să fac un deranj internațional uriaș. N-avem timp pentru jocurile politice și construirea de imperii care au loc de fiecare dată când e vorba despre proiecte mari.

— Nici eu nu-s fericită să mă aflu aici, replică Lokken. Îmi este la fel de neplăcut să fiu aici pe cât vă este și dumneavoastră, fiindcă a fost singura modalitate să vă atrag atenția asupra unui viciu uriaș al proiectării navei *Hail Mary*.

Stratt a oftat:

— Am trimis proiectele alea preliminare pentru un feedback general. Nu pentru ordine să mă înființez la Geneva.

— Atunci, considerați asta „feedback general”.

— Ar fi putut fi un e-mail.

— L-ați fi șters. Trebuie să mă ascultați, Stratt. Este important.

Stratt și-a mai răsucit pixul de câteva ori.

— Ei bine, sunt aici. Dați-i drumul.

Lokken și-a dres glasul:

— Corectați-mă dacă greșesc, dar întregul scop al lui *Hail Mary* este să fie un laborator. Unul pe care să-l putem trimite până la Tau Ceti ca să aflăm de ce steaua aceea – și numai ea – e imună la astrofag.

— Corect.

A încuviințat:

— Atunci, sunteți de acord și că laboratorul acesta de la bordul navei e cea mai importantă componentă a ei?

— Da, a confirmat Stratt. Fără el, misiunea n-are sens.

— Atunci, avem o problemă serioasă, a replicat Lokken scoțând din geantă mai multe foi de hârtie. Am o listă cu echipamentul de laborator pe care îl vreți la bord. Spectrometre, secvențiatoare ADN, microscopie,

sticlărie de laborator...

— Știu ce conține lista, a spus Stratt, eu am aprobat-o.

Lokken a lăsat hârtiile să cadă pe masă.

— Majoritatea instrumentelor ăstora nu funcționează la zero g.

Stratt și-a dat ochii peste cap:

— Evident că ne-am gândit la asta. Companiile din toată lumea lucrează chiar acum la versiuni ale acestor echipamente adecvate pentru funcționarea la zero g.

Lokken a scuturat din cap:

— Aveți idee câtă cercetare și dezvoltare s-au băgat în microscopul electronic? În cromatografele de gaze? În tot ce se află pe lista asta? Un secol de progres științific generat de eșec după eșec. Vă *asumați* faptul că toate echipamentele astea, abia făcute funcționale pentru zero g, o să meargă de la prima încercare?

— Altceva nu văd ce-am putea să facem, cu excepția cazului în care ați inventat gravitația artificială.

— Dar chiar *am inventat* gravitația artificială, a insistat Lokken. Acum mult timp.

Stratt mi-a aruncat o privire. Fusese prinsă pe picior greșit, evident.

— Cred că se referă la o centrifugă, am zis.

— Știu că se referă la o centrifugă, a răspuns Stratt. Ce credeți?

— Nu m-am mai gândit la asta. Cred că... ar putea să meargă...

Stratt a scuturat din cap.

— Nu. N-o să țină. Trebuie să păstrăm lucrurile într-un mod simplu. Cât mai simplu cu putință. O navă mare, solidă, cu minimum de părți mobile. Cu cât avem mai multe complicații, cu atât cresc riscurile de a eșua.

— Merită riscul, a spus Lokken.

— Ar trebui să-i adăugăm lui *Hail Mary* o contragreutate uriașă numai ca să facem asta, a strâns Stratt din buze. Îmi pare rău, dar abia dacă avem suficientă energie ca să producem astrofagul pentru limita de masă curentă. Nu putem s-o dublăm, pur și simplu.

— Stați! Abia avem energie ca să producem tot combustibilul? Când s-a întâmplat asta...? am întrebat.

— Nu-i nevoie de masă suplimentară, a spus Lokken scoțând altă hârtie din geantă și trântind-o pe masă. Dacă luați modelul curent și îl tăiați în două între compartimentul pentru echipaj și rezervoarele de combustibil,

cele două părți o să aibă un raport bun între mase pentru o centrifugă.

Stratt s-a uitat atentă la schemă.

— Puneți tot combustibilul de aceeași parte. Asta înseamnă două milioane de kilograme.

— Nu, am scuturat din cap. Combustibilul o să fie epuizat.

S-au uitat amândouă la mine.

— E o misiune sinucigașă. Când va ajunge nava la Tau Ceti, combustibilul o să se termine. Lokken a ales un punct de împărțire în care partea din spate a navei o să cântărească de trei ori cât partea din față. E un raport între mase bun pentru o centrifugă. Poate să funcționeze.

— Mulțumesc, a făcut Lokken.

— Cum tai o navă pe din două? a întrebat Stratt. Cum devine o centrifugă?

Lokken a întors schema pentru a dezvălui o imagine detaliată a unui parcurs între cele două jumătăți ale navei:

— Role de cablu din zylon între compartimentul echipajului și restul navei. Cu o separare de o sută de metri, putem să simulăm o gravitație de un g.

Stratt s-a ciupit de bărbie. Reușise cineva să o facă să se răzgândească?

— Nu-mi place complexitatea..., a spus. Nu-mi place riscul.

— Chestia asta *îndepărtează* complexitatea și riscul, a răspuns Lokken. Nava, echipajul, astrofagul... toate reprezintă doar un sistem de suport pentru echipamentul de laborator. Aveți *nevoie* de echipament fiabil. Lucruri care sunt în uz de ani de zile, cu milioane de ore de folosire comercială. Din sistemele alea au fost eliminate toate bâlbele imaginabile. Dacă aveți gravitație de un g, ca să vă asigurați că o să se afle în mediul pentru care au fost perfecționate, obțineți tot beneficiul fiabilității lor.

— Hmm, a făcut Stratt. Grace? Părerii?

— Cred... cred că-i o idee bună.

— Serios?

— Da. Oricum trebuie să proiectăm nava ca să reziste vreme de patru ani la accelerație constantă de un g și jumătate sau așa ceva. O să fie destul de solidă.

A privit mai îndeaproape schema lui Lokken.

— N-ar face astfel gravitația artificială ca zona echipajului să stea cu susul în jos?

Și avea dreptate. *Hail Mary* fusese proiectată astfel încât „josul” să fie „înspre motoare”. Când nava accelerează, echipajul este împins „în jos” spre podea. Dar înăuntrul unei centrifuge „josul” este întotdeauna „în direcția opusă centrului de rotație”. Așadar, echipajul ar fi împins spre botul navei.

— Da, asta ar fi o problemă, a arătat Lokken spre diagramă.

Cablurile nu se atașau direct de compartimentul echipajului. Prinseseră două discuri mari de fiecare parte a compartimentului.

— Cablurile se atașează de balamalele astea uriașe. Toată jumătatea din față a navei se poate roti cu 180°. Deci când este în modul Centrifugă, botul navei se întoarce spre cealaltă jumătate. În interiorul compartimentului pentru echipaj, forța gravitației o să fie în direcția opusă botului navei, la fel ca atunci când sunt propulsați de motoare.

Stratt se lăsă absorbită:

— Asta-i o mașinărie destul de complicată, căci nava se va separa în două părți. Chiar credeți că-i un risc mai mic?

— E un risc mai mic decât folosirea unor echipamente noi-nouțe, insuficient testate. Credeți-mă, am folosit aparatură sensibilă cea mai mare parte a carierei mele! am spus. Echipamentul este pretențios și delicat chiar și în condiții ideale.

Stratt și-a luat pixul și a lovit cu el în masă de câteva ori.

— În regulă. O facem.

Lokken a zâmbit:

— Excelent. O să întocmesc un document și o să-l trimit la Națiunile Unite. Putem să formăm un comitet...

— Nu, am spus că noi o să-l facem, s-a ridicat Stratt. Acum sunteți de-a noastră, doctor Lokken. Faceți-vă bagajul și ne întâlnim la aeroportul din Geneva. Terminalul trei, avionul particular numit *Stratt*.

— Ce? Lucrez pentru Agenția Spațială Europeană. Nu pot, pur și simplu, să...

— Mda, nu vă deranjați, am spus. O să-l sune pe șeful dumneavoastră sau pe șeful șefului dumneavoastră sau nu contează pe cine și o să-i fiți asignată. Tocmai ați fost recrutată.

— Dar eu... nu mă ofeream să *proiectez* eu, personal, a protestat Lokken. Am vrut doar să atrag atenția că...

— N-am spus că v-ați oferit, a răspuns Stratt. Nu-i niciun fel de

voluntariat.

— Nu puteți să mă obligați, pur și simplu, să lucrez pentru dumneavoastră!

Dar Stratt ieșea deja din cameră:

— Ne întâlnim într-o oră la aeroport sau pun jandarmeria elvețiană să vă aducă acolo târâș în două ore. Cum doriți.

Lokken s-a holbat spre ușă, stupefiată, apoi spre mine.

— O să vă obișnuiți, i-am spus.

•

Nava este o centrifugă! Acum mi-amintesc totul!

De-asta există o zonă misterioasă numită „Derulare cablu”. Acolo se află rolele și cablurile din zylon. Nava se poate desface în două, compartimentul echipajului se răsucesce pe loc și tot ansamblul se învârte.

Partea aceea cu învârtitul – asta era inelul ciudat pe care l-am văzut pe carcasă în timpul AEV! Acum mi-amintesc designul. Are pe el două balamale mari, care permit compartimentului pentru echipaj să se rotească înainte de activarea centrifugei.

Amintește în mod ciudat de nava spațială Apollo. La lansare, modulul care a aselenizat era atașat sub modulul de comandă, dar în timpul călătoriei spre Lună s-au separat, au răsucit modulul de comandă și l-au reconectat cu modulul de aselenizare. Este unul dintre lucrurile acelea care arată ridicol, dar ajung a fi cel mai eficient mod de rezolvare a problemei.

Plutesc înapoi în carlingă și trec prin ecranele de pe diferite console. Când unul dintre ele nu se dovedește a fi ceea ce caut, trec la următorul. În cele din urmă, îl găsesc. Ecranul „Centrifugă”. Se ascundea ca subpanou în ecranul Sisteme vitale.

Arată destul de simplu. Are datele despre rotație, tangaj și ruliu, care arată starea actuală a navei, la fel ca panoul Navigație. Un afișaj separat este etichetat „Unghi compartiment echipaj” – aici trebuie să fie secvența pentru răsucire. Toate indică „0° pe secundă”.

Sub acestea se află un buton inscripționat „Activare secvență centrifugă”. Dedesubt există un grup de numere corelate cu viteza de accelerație a rotației, viteza finală, viteza de bobinare, forța gravitațională estimată pe podeaua laboratorului, patru ecrane diferite pentru starea rolor (presupun că sunt patru role, două pe fiecare parte), ce protocoale de urgență trebuie urmate dacă apare vreo problemă și multe altele pe care nu

o să pretind că le înțeleg. Chestia importantă este că toate afișajele acestea prezintă deja valori.

N-ai cum să nu iubești calculatoarele. Gândesc totul în locul tău, ca să nu fii tu nevoit s-o faci.

Mă uit mai atent la modul pentru protocolul de urgență. Afișează doar „Scădere rotire”. Ating afișajul și apare un meniu vertical. Se pare că opțiunile mele sunt „Scădere rotire”, „Oprire toate rolele” și una cu roșu etichetată „Separare”. Sunt destul de sigur că nu vreau să fac asta. Presupun că „Scădere rotire” va decelera încet rotirea navei, în cazul în care apare vreo problemă. Sună bine, așa că îl las setat la această valoare.

Mă pregătesc să activez centrifuga, dar apoi mă opresc. Oare se leagă totul? Este sigur să aplic brusc o forță asupra navei? Alung gândurile astea. Nava a accelerat constant vreme de câțiva ani. N-are cum să fie deranjată de nițică activitate centrifugală, corect?

Corect?

La fel ca sute de astronauți înaintea mea, îmi pun încrederea și viața în mâinile inginerilor care au proiectat sistemul. Doctorul Lokken, presupun. Sper că și-a făcut treaba.

Apăs pe buton.

La început nu se întâmplă nimic. Mă întreb chiar dacă l-am apăsat corect sau doar am băjbăit pe ecran, cum am făcut de atâtea ori pe telefon.

Dar apoi se aude o alertă în toată nava. Semnalul sonor triplu, pătrunzător, se repetă la fiecare câteva secunde. Niciun membru al echipajului nu are cum să rateze un astfel de semnal. Un avertisment final, presupun, în caz că astronauții nu au reușit să comunice între ei.

Deasupra capului meu, ecranul petrovascopului se modifică la modul blocare. Asta îmi confirmă suspiciunea anterioară că motoarele de manevră ale navei sunt bazate pe astrofag. Dacă te gândești, e destul de evident. Dar n-am fost sigur până adineauri.

Sunetul se oprește și nu se întâmplă nimic. Apoi observ că mă aflu mai aproape de panoul Navigație decât eram înainte. Am alunecat spre marginea camerei. Întind o mână ca să mă echilibrez și să revin la normal. Și apoi alunec din nou spre panoul Navigație.

— Ohh! exclam.

A început. Nu alunec spre panoul Navigație. Toată carlinga alunecă spre mine. Nava a început să se rotească.

Totul virează și își schimbă direcția. Asta pentru că, pe măsură ce nava se învârtă, compartimentul echipajului se răsucesce și el. S-ar putea să se complice toată treaba.

— Ah... corect!

Lovesc cu picioarele în perete și ajung în scaunul pilotului.

Mă înclin. Sau, mai degrabă, camera se înclină. Nu, asta n-are sens. Nimic nu se înclină. Nava se învârtă din ce în ce mai rapid. Accelerează și accelerația. De asemenea, jumătatea din față a navei s-a detașat de jumătatea din spate și se rotește în jurul celor două balamale mari. Când va termina, botul va fi ațintit spre jumătatea din spate a navei. Toate astea se întâmplă simultan, așa că forțele pe care le simt sunt cu adevărat bizare. Este o chestie foarte complicată și, de asemenea, nu este problema mea. E treaba calculatorului să se ocupe de asta.

Urmăresc panoul Centrifugă. Rata de înclinare arată $0,17^\circ$ pe secundă. Un alt afișaj etichetat „Separare componente” indică 2,4 metri. Se aude un bip scurt, iar afișajul „Unghi compartiment echipaj” clipește. Arată 180° . Presupun că toată această secvență a fost rezolvată cu mult timp înainte, pentru a reduce șocul sistemului și/sau al echipajului.

Simt cu fundul o ușoară presiune, pe măsură ce scaunul se împinge în mine. Tranziția este foarte lină. Simt doar... din ce în ce mai multă gravitație în ceea ce pare a fi o cameră care se înclină. Este o senzație ciudată.

Știu, logic, că mă aflu într-o navă care se învârtă. Dar nu există ferestre pe care să te uiți afară. Doar ecrane. Verific ecranul telescopului, în continuare ațintit spre *Semnal-A*. Stelele din fundal nu se mișcă. Dispozitivul ia cumva în calcul rotația mea și o anulează. Bucătica aia de software a fost, cred, complicată, luând în considerare faptul că probabil camera de luat vederi nu se află în centrul exact al rotației.

Brațele mi se îngreunează, așa că le așez pe cotiere. Trebuie să încep să-mi folosesc din nou mușchii gâtului, pentru prima oară după ceva vreme.

La cinci minute după începerea secvenței, am parte de o gravitație ceva mai mică decât cea normală de pe Pământ. Un bip cvadruplu anunță finalizarea secvenței.

Verific ecranul Centrifugă. Arată o rată de înclinare de $20,71^\circ$ pe secundă, o separare totală de 104 metri și o „Gravitație laborator” de 1 g.

Schema navei o arată pe *Hail Mary* împărțită în două bucăți, cu botul

compartimentului echipajului ațintit spre interior, către cealaltă jumătate. Cele două jumătăți sunt caraghios de îndepărtate; întregul sistem se răsucesc lent. Mă rog, de fapt, destul de rapid, dar pare lent la scara aceea.

Mă dezleg din scaun, mă îndrept spre ecluză și deschid trapa. Mirosul de amoniac pătrunde din nou în carlingă, dar nici pe departe atât de deranjant ca mai înainte. Artefactul extraterestru zace pe podea. Îl ating rapid cu un deget ca să-i estimez temperatura. E încă destul de cald, dar nu mai e fierbinte. Bun. Nu are niciun fel de încălzitor intern sau altă bizarerie similară. Pur și simplu, a fost foarte fierbinte la început.

Îl ridic. A venit momentul să văd din ce e făcută chestia asta. Și ce se află înăuntrul ei.

Înainte de a părăsi carlinga, arunc o ultimă privire la ecranul Telescop. Nu știu de ce – presupun că vreau doar să văd cu ce se ocupă navele extraterestre din vecinătatea mea.

Semnal-A se rotește în spațiu. Se dă peste cap, probabil cu exact aceeași viteză ca *Hail Mary*. Cred că m-au văzut pornind centrifuga și și-au închipuit că este tot ceva legat de comunicare.

Prima comunicare greșită a omenirii cu o rasă extraterestră inteligentă. Mă bucur că am putut lua parte la ea.

Pun cilindrul pe masa din laborator. De unde să încep? De peste tot!

Îl verific cu un contor Geiger să văd dacă nu este radioactiv. Nu este. Asta-i drăguț.

Îl împung cu diferite chestii ca să-mi dau seama cât de dur este. E dur.

Arată ca metalul, dar nu se simte chiar ca un metal. Folosesc un multimetru ca să văd dacă are conductivitate. Nu are. Interesant.

Iau un ciocan și o dală. Îmi trebuie o bucățică din materialul cilindrului pentru cromatografia de gaze – ca să aflu din ce elemente este făcut. După câteva lovituri cu ciocanul, dală se ciobește. Cilindrul nici măcar nu s-a îndoit.

— Hm.

Cilindrul e prea mare ca să-l pun în cromatograful de gaze. Dar găsesc un spectrometru de raze X portabil. Arată ca un scanner de la UPC. Destul de ușor de folosit și o să-mi permită să-mi fac o idee despre materialul din care e făcută chestia asta. Nu e chiar așa de precis ca un cromatograf, dar e mai mult decât nimic.

După o scanare rapidă, îmi spune că acest cilindru este făcut din xenon.

— Poftim...?

Folosesc spectrometrul pe masa de oțel din laborator, ca să mă asigur că funcționează corect. Indică fier, nichel, crom și așa mai departe. Exact ceea ce ar trebui să arate. Așa că verific din nou cilindrul și obțin același rezultat excentric exact ca la primul test. Îl mai testez de patru ori, dar continui să primesc același răspuns.

De ce am făcut testul de atâtea ori? Pentru că rezultatele alea nu au niciun sens. Xenonul este un gaz nobil. Nu reacționează cu nimic. Nu formează legături cu nimic. Și la temperatura camerei este un gaz. Dar cumva face parte din acest material solid!

Și, nu, nu este un cilindru umplut cu xenon sau ceva de genul ăsta. Un spectrometru nu este un scanner de penetrare profundă. Nu îți poate spune decât ce se află la suprafață. Dacă îl îndrept spre ceva din nichel placat cu aur o să spună „100% aur”, pentru că numai asta vede. Nu îmi poate spune decât ce material se află pe suprafața cilindrului. După câte se pare, xenon.

Spectrometrul acesta portabil nu poate să detecteze elemente cu masă mai mică decât cea a aluminiului. Deci ar putea să fie și carbon, hidrogen, azot și orice altceva poate să colcăie pe acolo. Dar în ce privește elementele din intervalul lui de detectare... Am în față xenon pur.

— Cum?!

Mă las să cad pe un scaun de laborator și mă zgâiesc la cilindru. Ce artefact ciudat! Cum să le spun gazelor nobile care interacționează cu lucruri? Infame?

Dar perplexitatea are și un efect colateral benefic. Mă face să încetez atacul frenetic asupra cilindrului și doar să mă uit la el. Pentru prima dată văd că are o linie fină în jurul circumferinței, la o distanță de aproape un inch de partea de sus. O ating cu degetul. Cu siguranță, este un fel de adâncitură. Să fie un capac? Poate că se deschide, pur și simplu.

Iau cilindrul și încerc să trag de partea de sus. Nu se mișcă. Spontan, încerc să-l deșurubez. Nici așa nu se mișcă.

Dar nu există niciun motiv pentru care extraterestrii ar urma regula rotirii în sensul acelor de ceasornic și inversului acesteia, nu?

Răsucesc un picuț capacul spre dreapta și acesta se rotește. Îmi stă inima!

Continui să răsucesc. După 90° simt că se desprinde. Desfac cele două părți.

Amândouă jumătățile au înăuntru chestii complicate. Arată ca un fel de... modele? De la baza fiecăruia ies niște bețe subțiri ca niște mustăți de pisică ce conduc spre niște sfere de diferite dimensiuni. Nu văd nicio parte în mișcare și totul pare a fi făcut din același material bizar ca al carcasei.

Verific mai întâi jumătatea de jos. De undeva trebuie să încep.

O singură mustață ține... o sculptură abstractă? Este o sferă de dimensiunea unei bile de sticlă și o sferă de mărime mai mică, fixate de mustăți subțiri care se ramifică din „trunchiul” vertical principal. Există și o formă ciudat de parabolică; aceasta conectează părțile de sus ale celor două sfere. Toată chestia asta mi se pare familiară... De ce...?

— Linia Petrova! îmi scapă.

Am văzut forma aceea de arc de atâtea ori, încât o știu pe dinafară. Inima mi-o ia la goană.

Arăt spre sfera mare:

— Deci tu trebuie să fii o stea. Iar asta mică trebuie să fie o planetă.

Extraterestrii ăștia sunt conștienți de astrofag. Sau, cel puțin, de linia Petrova. Dar asta nu-mi spune cu adevărat mare lucru. Se află într-o navă alimentată cu astrofag, deci firește că știu despre astrofag. Și conversăm într-un sistem solar care are o linie Petrova, deci nici asta nu e surprinzător. Din ce știu eu, ăsta s-ar putea să fie sistemul lor de origine.

Este totuși un început bun. Am „discutat” prin pornirea motoarelor. Așa că și ei știu că eu folosesc astrofag și că pot să „văd” (cu ajutorul navei) frecvența Petrova. De aici, au conchis că pot să văd linia Petrova. Sunt isteți.

Mă uit la cealaltă jumătate a drăciei. Din baza ei se ridică câteva duzini de fire. Au toate diferite lungimi și fiecare se termină cu o sferă mai mică de un milimetru. Împing un fir cu degetul, dar acesta nu se îndoaie. Apăs din ce în ce mai tare. Până la urmă toată șmecheria alunecă pe masă. Mustățile alea sunt mai dure decât ar trebui să fie ceva atât de subțire.

Presupun că xenonul este un material destul de rezistent când îl faci să interacționeze cu alte lucruri. Îmi scoate din țâțâni inima blajină de savant! Încerc să mi-l scot din minte și revin la ce am în față.

Număr treizeci și una de mustăți, fiecare cu sfera ei mică în capăt. În timp ce număr, observ ceva special. Există un fir care iese exact din centrul discului, dar, spre deosebire de celelalte, nu este conectat la o sferă. Mijesc ochii ca să văd mai bine.

În locul unei singure sfere, sunt două sfere de dimensiuni diferite și un arc – în regulă, înțeleg. Este o replică foarte mică a modelului liniei Petrova din cealaltă jumătate a marafetului. La scară de poate unu la douăzeci.

Iar modelul ăla mititel al liniei Petrova are o mustață *și mai subțire* care îl leagă de o altă sferă aflată la vârful altei mustăți. Nu, nu e chiar o sferă. Este un alt model al liniei Petrova. Scrutez restul marafetului ca să văd dacă mai există și altele, dar nu văd niciunul. Doar cel din mijloc și cel de pe margine.

— Stai nițel...! Staaaaai nițel...!

Trag sertarul care are încastrat ecranul calculatorului de laborator. E timpul să mă folosesc de materialul acela de referință, practic, infinit. Găsesc o foaie de calcul uriașă cu informațiile de care am nevoie, o aduc în Excel (lui Stratt îi plac produsele obișnuite, îndelung testate) și fac în ea o serie de operații. În curând am reprezentarea dorită a datelor. Și corespunde.

Stele. Sferele mici de la capătul mustăților sunt stele. Bineînțeles că sunt. Ce altceva ar avea o linie Petrova?

Dar nu sunt doar orice fel de stele. Astea sunt niște stele anume. Se află toate în poziție relativă reciproc corectă și Tau Ceti e fix în centru. Punctul de vedere al hărții este cam ciudat. Ca să fac sferele să corespundă cu reprezentarea mea a locațiilor stelelor, trebuie să țin marafetul la un unghi de 30° și cumva să-l rotesc nițel.

Dar, firește, toate datele de pe Pământ sunt calculate având planul orbital al Pământului ca punct de referință. Oamenii de pe altă planetă au un alt sistem de coordonate. Însă indiferent cum te uiți la el, rezultatul final este același: marafetul este o hartă a stelelor locale.

Apoi devin dintr-odată foarte interesat de filamentul acela mic; el conectează sfera din centru (Tau Ceti) de o altă sferă. Verific steaua corespunzătoare din catalogul meu – se numește 40 Eridani. Dar pun pariu că echipajul de pe *Semnal-A* îi spune „acasă”.

Ăsta-i mesajul. „Noi suntem din sistemul 40 Eridani. Iar acum suntem aici, la Tau Ceti”.

Dar mai este ceva. Mai spun și: „40 Eridani are o linie Petrova, exact ca Tau Ceti”.

Mă opresc pentru a asimila informația.

— Suntem în aceeași barcă?! gândesc.

Bineînțeles că suntem! Astrofagul ajunge la toate stelele locale. Oamenii

ăștia sunt de pe o planetă care orbitează în jurul lui 40 Eridani, iar 40 Eridani este infectat la fel ca Soarele în jurul căruia orbitează Pământul! Au o știință destul de avansată, așa c-au făcut același lucru pe care l-am făcut și noi. Au construit o navă și s-au dus la Tau Ceti să vadă de ce nu moare!

— Sfinte Sisoe! exclam.

Da, trag o concluzie pripită. Poate că recoltează astrofag din linia lor Petrova și o consideră un avantaj. Poate că ei au *inventat* astrofagul. Poate că se gândesc doar că liniile Petrova sunt drăguțe. Ar putea însemna o mulțime de lucruri. Dar cel mai probabil, după părerea mea, ce-i drept subiectivă, au venit aici ca să caute o soluție.

Extraterestri.

Extraterestri adevărați.

Extraterestri din sistemul 40 Eridani. Presupun că asta-i face eridanieni? Greu de pronunțat, dar și mai greu de reținut. Eridani? Nu. Dar eridieni? Sună cam ca „iridiu”, care-i unul din elementele cu cele mai tari nume din întregul tabel periodic. Mda, o să le zic eridieni.

Și cred că-i destul de evident cum o să le răspund.

Cu câteva zile în urmă am scotocit prin tot laboratorul. Într-unul dintre sertare există un set pentru electronică. Șmecheria este să-mi amintesc în care dintre ele.

Firește că nu-mi amintesc. Îmi ia ceva timp să-l caut și nu chiar să înjur în timp ce o fac, dar în cele din urmă îl găsesc.

N-am niciun fel de xenonit (așa o să-i spun compusului ăștia extraterestru bizar și nimeni nu mă poate împiedica s-o fac). Dar am aliaj și-un ciocan de lipit. Rup o bucățică de aliaj, topesc un capăt și îl lipesc de sfera Tau Ceti. Se ține destul de bine, ceea ce este o ușurare. Cu xenonitul nu știi niciodată.

Verific, verific a doua oară și verific și a treia oară ca să mă asigur c-am identificat corect care dintre stelutele din model este Sol (Soarele Pământului). Lipesc de Sol celălalt capăt al firului.

Caut prin laborator până găsesc niște parafină dură. Cu ajutorul câtorva împunsături, flăcări deschise și înjurături blânde, reușesc să fac o aproximare cu adevărat amărâtă a liniei Petrova emblematică pe care mi-au trimis-o. O strivesc pe Soarele din model. Arată în regulă. Cel puțin, suficient de bine pentru ei ca să prindă ideea.

Arunc o privire. Liniile subțiri, zvelte ale mustăților de xenonit sunt

distruse de adiția mea de cositor strâmbă, cu picătură la capăt, și modelul căcăcios din ceară. E ca și cum cineva a adăugat într-un colț al unei opere a lui Da Vinci un desen în creion, dar va trebui să fie suficient.

Încerc să pun la un loc și să înșurubez capacul de fundul marafetului.

Refuză să se împerecheze. Încerc din nou. Tot nu merge. Mi-amintesc că eridienii folosesc filetarea inversă la șuruburi. Așa că fac ceea ce, pentru mine, e o mișcare de deșurubare. Cele două piese se îmbucă perfect.

Este timpul să li-l arunc înapoi. Politicos.

Cu excepția faptului că nu pot. Nu când nava se învârtește așa. Dacă încerc să ies din ecluză, o să zbor în spațiu.

Înhaț șmecheria și mă cațăr în camera de comandă. Mă leg de scaun și comand navei să înceteze învârtitul.

La fel ca ultima dată, simt camera cum se înclină, deși de data asta se înclină în direcția opusă. Și, din nou, știu că, de fapt, nu se înclină; este percepția mea asupra accelerării laterale aplicate, dar nu contează.

Simt descreșterea gravitației și reducerea înclinării camerei până ce mă aflu din nou la zero g. De data asta nu mai am parte de dezorientare. Probabil creierul meu reptilian s-a împăcat cu faptul că gravitația apare și dispare. Operațiunea se încheie cu un „clanc” final, când compartimentul echipajului, reorientat, se așază în jumătatea posterioară a navei.

Mă vâr din nou în costumul de AEV, apuc șmecheria și ies din nou în spațiu. De data asta nu am nevoie să traversez carcasa navei cu ajutorul pripoanelor. Îmi prind doar priponul în ecluză.

Semnal-A a încetat să se învârtă – probabil odată cu *Hail Mary*. Și se află în continuare la 217 metri distanță.

Nu trebuie să fiu Joe Montana pentru pasa asta. E suficient să pun șmecheria în mișcare spre *Semnal-A*. Nava are un diametru de peste o sută de metri. Ar trebui să fiu în stare s-o nimeresc.

Îi dau un brânci marafetului. Acesta plutește, îndepărtându-se de mine cu o viteză rezonabilă. Poate doi metri pe secundă – abia dacă atinge pasul de jogging. Și acesta este un soi de comunicare. Le spun noilor mei prieteni că mă descurc cu livrări ceva mai rapide.

Șmecheria plutește spre nava eridiană, iar eu mă întorc într-a mea.

— În regulă, băieți! spun. Dușmanul dușmanului meu îmi este prieten. Dacă astrofagul e inamicul vostru, eu sunt prietenul vostru.

Urmăresc ecranul Telescop. Din când în când mă uit în altă parte. Uneori joc Solitaire Klondike pe panoul de navigație. Dar nu stau niciodată mai mult de câteva secunde fără să verific telescopul. O pereche de mănuși groase, culese mai înainte din laborator, încearcă să se îndepărteze, plutind. Le înhaț și le îndes în spate, pe scaunul pilotului.

Au trecut două ore și prietenii mei extraterestri n-au avut nimic de spus. Așteaptă să spun eu altceva? Abia ce le-am zis de pe ce stea sunt. E rândul lor să spună ceva, corect?

Oare or avea conceptul de vorbit pe rând? Sau asta-i o chestie pur omenească?

Și dacă eridienii au o durată de viață de două milioane de ani și este considerat politicos să aștepți un secol ca să răspunzi?

Cum o să scap de șaptele ăsta roșu din teancul cel mai din dreapta? N-am niciun opt negru în pachet și...

Mișcare!

Mă răsucesc spre ecranul Telescop atât de rapid, încât picioarele îmi zboară în mijlocul camerei de comandă. Un alt cilindru se îndreaptă spre mine. Presupun că l-a aruncat robotul cu multe brațe de pe carcasă, cu o clipă în urmă. Verific ecranul Radar. *Semnal-B* își dă toată silința, cu peste un metru pe secundă. Am doar câteva minute ca să-mi pun costumul!

Trec înapoi în costumul de AEV și depresurizez ecluza. Odată ce deschid ușa exterioară, văd cilindrul care se rostogolește. S-ar putea să fie același sau s-ar putea să fie unul nou. Și de data asta se îndreaptă direct spre ecluză. Presupun că au văzut că pe aici am ieșit și am intrat în navă și s-au hotărât să simplifice lucrurile pentru mine.

Foarte amabil din partea lor.

Au și țintă. Un minut mai târziu, cilindrul plutește direct prin mijlocul ecluzei deschise. Îl prind. Fac cu mâna spre *Semnal-A* și închid ecluza. Probabil că ei nu știu ce înseamnă făcutul cu mâna, dar m-am simțit obligat.

Mă întorc în camera de comandă și șerpuiesc afară din costumul de AEV, lăsând cilindrul să plutească aproape de ecluză. Mirosul de amoniac este puternic, dar de data asta sunt pregătit pentru el.

Îmi pun mănușile groase de laborator și înhaț cilindrul. Pot să simt căldura chiar și prin mănușile refractare. Știu că ar trebui să aștept să se răcească, dar nu vreau.

Arată la fel ca înainte. Îl deşurubez tot în direcţia inversă. De data asta, nu este o hartă stelară. În schimb, este un model. La ce mă uit aici?

Un singur stâlp din bază poartă o formă neregulată. Nu, *două* forme neregulate conectate printr-un tub. Hei, staţi aşa! Una dintre forme este *Hail Mary*. Oh, iar cealaltă este *Semnal-A*!

Modelele nu au detalii sau textură. Dar sunt suficient de bune pentru mine ca să recunosc ce reprezintă; aşa că şi-au făcut treaba. *Hail Mary* are doar trei inch lungime, în timp ce *Semnal-A* are aproape opt inch. Phii, nava aia e uriaşă!

Iar tubul acela care le leagă? Se conectează la ecluza lui *Hail Mary* şi duce până în centrul segmentului în formă de romb al lui *Semnal-A*. Tunelul are lăţimea optimă ca să îmi acopere uşa ecluzei.

Vor să ne întâlnim.

CAPITOLUL 9

Las modelul să plutească în mijlocul camerei. Xenonitul este aproape indestructibil, așa că nu-i nevoie să mă îngrijorez dacă se lovește de ceva.

Este oare o idee bună? Am de salvat o planetă. Oricât de nemaipomenit ar fi să mă întâlnesc cu extraterestri inteligenți, oare merită riscul?

Eridienii clar înțeleg astrofagul. Cel puțin suficient încât să facă motoare din el. Și – cred – încearcă să-mi spună că se află aici din același motiv pentru care mă aflu și eu. S-ar putea să dețină informații pe care eu nu le cunosc. S-ar putea chiar să aibă soluția pe care o caut. Și par suficient de prietenoși.

Dar este echivalentul interstelar al unui străin care îmi oferă o bomboană. Vreau bomboana (informațiile), dar nu îl cunosc pe străin.

Ce alternativă am? Să îi ignor?

Mi-aș putea continua misiunea ca și cum nici nu i-aș fi văzut. Probabil că sunt la fel de speriați de întâlnirea cu mine pe cât sunt și eu de întâlnirea cu ei. Ar putea să continue să încerce să discutăm, dar probabil că nu ar deveni ostili, nu cred.

Sau ar deveni? N-am cum să știu.

Nu, este la mintea cocoșului. Trebuie, cel puțin, să am o conversație cu ei. Dacă au vreun fel de informații despre astrofag, indiferent cât de neînsemnate, trebuie să vorbesc cu ei. E un risc, da, dar toată misiunea asta este un risc.

În regulă. Deci ce-aș face eu în locul lor?

Sunt eridian. Vreau să construiesc un tunel care să se conecteze la bizara navă a oamenilor. Dar nu știu din ce material este făcută nava aceasta. Cum pot să garantez orice fel de atașare sau etanșare? Cunoașterea mea despre xenonit este indiscutabilă, dar cum îl conectez la „humanu” sau din ce-o fi făcută nava aia? Am trimis omului modele din xenonit. Deci știe ce am eu. Dar eu tot nu știu ce are el.

O să aibă nevoie de o mostră din carcasa mea. Și trebuie să știe că este o mostră din carcasa mea.

— Corect! vorbesc de unul singur.

Nu știu dacă asta este o idee bună sau o idee teribilă. Dar o să șterpelesc

o bucată de carcasă.

Înhaț un set de unelte pentru AEV, care își duc viața în laborator, în Sertarul 17E. Le-am găsit cu ceva timp în urmă. Se află pe o centură de scule care se poate prinde de costumul de AEV și de restul echipamentului. Stratt și gașca s-au asigurat că deținem tot echipamentul de care am putea avea nevoie pentru repararea carcasei, dacă ar fi cazul. În mod normal ar fi trebuit Iliuhinei să repare lucruri, dar ea s-a dus.

Ha! Amintire aleatorie. Iliuhina era inginerul nostru – fata „repară-tot”. În regulă. Ei bine, acum eu sunt.

Mă întorc în costumul de AEV și ies afară. Din nou. Țopăitul ăsta când afară, când înăuntru începe să devină cam enervant. Sper că o să funcționeze chestia cu tunelul.

Mă deplasez de-a lungul carcasei, punând un pripon după altul. Și încep să mă gândesc...

La ce bun un tunel, mai exact? Mă îndoiesc că avem medii de viață compatibile. Nu putem să conectăm navele printr-un tunel, pur și simplu, și să ne strângem mâinile. Cred că dincolo se găsește o grămadă de amoniac.

Și mai e și temperatura. Cilindrii ăia erau fierbinți când i-am primit.

Niște calcule simple îmi spun că primul cilindru pe care l-au trimis trebuie să fi pierdut 100° Celsius sau chiar mai mult în timpul călătoriei de patruzeci de minute (în funcție de temperatura inițială). Și era tot fierbinte când a ajuns la mine. Deci când a părăsit nava lor era *cu adevărat* încins. Vreau să zic... cu mult peste punctul de fierbere al apei.

Încerc să nu speculez complet alandala, dar să fim serioși! Sunt un om de știință, iar ăștia sunt extraterestri. O să speculez.

Eridienii trăiesc într-un mediu mai fierbinte decât punctul de fierbere al apei? Dacă da, asta dovedește că am avut dreptate! Zona Goldilocks este o vrăjeală! N-ai nevoie de apă lichidă pentru viață!

Ar trebui să mă concentrez mai mult asupra „primului contact cu extraterestri inteligenți” sau asupra „salvării întregii omeniri”, dar – la naiba! – pot să petrec un moment de fericire, fiindcă am avut dreptate când tot restul lumii a zis că m-am înșelat!

În cele din urmă, ajung la un punct de pe carcasă potrivit pentru ce îmi trebuie. Mă aflu la pupa față de întreaga porțiune presurizată a navei, mult dincolo de zona în care se lărgeste. Dacă am dreptate, stau pe un rezervor mare și gol, care a fost cândva plin cu astrofag. Dacă fac o spărtură în

carcasă aici n-ar trebui să conteze.

Scot un ciocan și o daltă. Nu e chiar cel mai elegant mod de a face asta, dar nu mă pot gândi la nimic mai breaz. Încep prin a pune un colț al dălții pe carcasă și a o lovi ușor. Se formează o îndoitură vizibilă. Nu e nevoie de mare forță ca să trec prin stratul acesta exterior.

Folosesc ciocanul și daltă ca să separ din materialul carcasei un disc cu diametrul de șase inch. Dedesubt se află un strat de ceva. Îl simt sub daltă. Izolație, probabil.

Trebuie să scot discul cu daltă. Stratul de dedesubt se ține tare, dar apoi cedează brusc. Mostra de carcasă zboară în spațiu.

— Fir-ar!

Sar de pe navă. Reușesc să apuc discul exact înainte ca priponul să se întindă. Respir o secundă, gândindu-mă cât de netot sunt, apoi mă trag înapoi de-a lungul priponului până la navă. Mă uit la disc și observ că are atașată pe spate o substanță ușoară, spumoasă. Polistiren, poate. Sau ceva mai complicat decât atât.

— Sper că ați urmărit toată acțiunea, zic. Fiindcă n-o s-o repet.

Arunc bucata de carcasă spre *Semnal-A*.

Dacă fac asta exact în fața lor, o să știe, cu siguranță, că le trimit o mostră de carcasă. Sper că este suficient pentru ce intenționează să facă. Nici măcar nu știu dacă o voiau sau dacă aveau nevoie de ea. S-ar putea ca în clipa asta să se uite la ecrane și să întrebe: „Ce face năărăul ăla? Dă o gaură în propria navă? De ce?”

Rămân pe carcasă și urmăresc bucata cum se rostogolește în lumina lui Tău. Robotul multibraț de pe carcasa lui *Semnal-A* alunecă pe șine pentru receptare. Odată poziționat, așteaptă sosirea bucății de carcasă și execută o prindere perfectă.

Iar apoi – mă jur pe Dumnezeu! –, îmi face cu mâna! Flutură unul din brațele lui mici spre mine!

Îi fac și eu cu mâna.

Îmi face și el cu mâna din nou.

În regulă, putem s-o ținem așa toată ziua. Mă îndrept înapoi spre ecluză. E rândul vostru, băieți!

•

Rândul lor durează mult și mă plictisesc.

Uau! Mă aflu aici, într-o navă spațială, în sistemul Tau Ceti, așteptând ca

extraterestrii inteligenți pe care tocmai i-am întâlnit să continue conversația și... mă plictisesc. Ființele umane au o capacitate remarcabilă de a accepta anormalul și de a-l transforma în normal.

Mă uit peste comenzile de pe panoul Radar ca să văd ce alte caracteristici mai are. După ceva săpături prin casetele de dialog pentru preferințe, găsesc ceea ce caut: parametrii pentru avertismentul de proximitate. Momentan, setați la 100 de kilometri. Destul de rezonabil. Te-ai aștepta ca lucrurile să se afle la milioane de kilometri distanță. Zeci de mii, măcar. Așa că, dacă vreo rocă se află la 100 de kilometri de tine, asta-i o problemă gravă.

Modific setarea la 0,26 kilometri. Mă îngrijorez că-mi va respinge setarea, căci are o valoare prea mică, dar nu o face.

Mă întind de spate și mă ridic de pe scaunul pilotului. *Semnal-A* se află la 271 de metri distanță. Dacă se apropie la mai puțin de 260 de metri sau îmi mai trimit alt cadou care ajunge la distanța aceea, o să pornească alerta de proximitate. Nu mai trebuie să stau aici și să mă zgâiesc la ecran. Când *Semnal-A* o să facă vreo mișcare interesantă, camera de comandă o să trâmbițeze un avertisment.

Plutesc jos, în dormitor.

— Mâncare, spun.

Brațele scot o cutie din ascunzătoarea lor mică din tavan și mi-o lipesc de pat. Cândva ar trebui să arunc o privire acolo și să văd ce e disponibil. Deocamdată lovesc cu piciorul în tavan și mă îndrept în jos, spre mâncare. Cutia, etichetată ZIUA 10 – MASA 1, are pe fund o bandă ca de arici care o ajută să stea fixată de așternut. O deschid și văd un *burrito*.

Nu sunt sigur la ce mă așteptam, dar în regulă. *Burrito* să fie.

Se dovedește a fi un *burrito* la temperatura camerei. Fasole, brânză, niște sos roșu... toate foarte gustoase, cu adevărat. Dar la temperatura camerei. Fie echipajul nu capătă mese calde aici, fie mașina nu are încredere într-un pacient aflat până recent în comă că nu se va arde cu mâncare fierbinte. Probabil, varianta a doua.

Plutesc până la laborator și pun *burrito*-ul în cuptorul pentru probe. Îl las acolo câteva minute înainte să-l scot cu niște clești. Brânza face bulbuci și un nor de aburi se împrăștie lent în toate direcțiile.

Las *burrito*-ul să plutească în aer și să se răcească.

Chicotesc. Dacă *chiar* aș fi vrut un *burrito* fierbinte, aș fi pornit

motoarele rotative, m-aș fi costumat în AEV și aș fi ținut *burrito*-ul în lumina emisă de ele. Asta l-ar fi încins cu adevărat rapid. Adică: ar fi fost pulverizat împreună cu brațul meu și orice altceva s-ar fi aflat în raza suflului, pentru că...

•

— Bun venit în Mica Rusie! a spus Dimitri.

A făcut un gest teatral spre hangarul de pe puntea inferioară a portavionului. Întregul spațiu fusese transformat într-o serie de laboratoare pline cu aparatură avansată. Zeci de savanți în halate de laborator trudeau la treburile lor, vorbind din când în când între ei în rusă. Băștinașii lui Dimitri, le spuneam. Probabil depuneam mai mult efort ca să poreclim lucrurile decât ar fi fost cazul.

Mi-am strâns containerul mic de probe, așa cum ar fi făcut Scrooge cu o pungă de bani.

— Nu prea-mi place asta.

— Oh, șșșt! a făcut Strat.

— Abia am produs opt grame de astrofag până acum și ar trebui să fac, pur și simplu, cadou două grame din el? Poate că două grame nu reprezintă mult, dar sunt nouăzeci și cinci de miliarde de celule de astrofag.

— E pentru o cauză bună, prietene! a spus Dimitri. Ți promit c-o să-ți placă. Vino, vino!

Ne-a condus pe Strat și pe mine până la laboratorul principal. Centrul era dominat de o cameră de vid cilindrică, uriașă. Camera era deschisă și trei tehnicieni montau ceva pe o masă dinăuntru ei.

Dimitri le-a spus ceva în rusă. Ei au răspuns. El a continuat să le vorbească făcându-le un semn spre mine. Ei au zâmbit și-au scos niște sunete rusești de fericire.

Apoi Strat a spus ceva aspru în rusă.

— Scuze! a spus Dimitri. Numai în engleză de-acum, prieteni! Pentru american!

— Salutare, american! a zis unul dintre tehnicieni. Vorbesc pe engleză pentru tine! Ai combustibil?

Am strâns și mai tare la piept containerul cu proba.

— Am *niște* combustibil...

Strat m-a privit așa cum îmi priveam eu elevii încăpățânați la ore.

— Dați-l încoace, doctore Grace.

— Știți că în crescătoria mea populația de astrofagi se dublează în timp, da? Dacă luați două grame acum e ca și cum ați lua patru grame luna viitoare.

Ea mi-a smuls containerul din mâini și i l-a dat lui Dimitri. Bărbatul a ridicat flaconul metalic și l-a admirat.

— Asta-i o zi bună. Am așteptat această zi. Doctore Grace, permite-mi să-ți arăt motorul meu rotativ!

Mi-a făcut semn să-l urmez și a săltat în sus pe scări în camera de vid. Tehnicienii au ieșit unul câte unul, pentru a ne face loc.

— Totul e atașat, a spus unul dintre ei. Lista de verificări e făcută. Gata pentru test.

— Bun, bun, a zis Dimitri. Doctore Grace, doamnă Stratt. Veniți, veniți!

Ne-a condus, pe Stratt și pe mine, în camera de vid. De un perete era rezemată o placă din metal groasă, strălucitoare. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă cu un soi de dispozitiv pe ea.

— Acesta este motorul rotativ, a spus Dimitri radios.

Nu prea aveai la ce să te uiți. Un diametru de câteva picioare, în cea mai mare parte circular, dar cu o față tăiată plan. Din deschizăturile aflate peste tot ieșeau senzori și fire.

Dimitri a ridicat capacul, dând la iveală măruntaiele. Lucrurile se complicau. Înăuntru se afla un triunghi transparent pe un rotor. Dimitri l-a învârtit un pic.

— Vezi, acesta e motorul rotativ!

— Și cum funcționează?

A arătat spre triunghi.

— Acesta este revolverul, polycarbonat transparent cu rezistență înaltă. Iar acesta, a arătat el spre o adâncitură dintre revolver și carcasa exterioară, este locul în care intră combustibilul. Emițătorul de IR dinăuntru al acelei părți a revolverului transmite o cantitate mică de lumină cu lungimile de undă între 4,26 și 18,31 microni; astea sunt lungimile de undă care atrag astrofagul. Astrofagul se îndreaptă spre acea față a revolverului. Dar nu prea repede. Propulsia astrofagului se bazează pe intensitatea luminii în IR. Lumina slabă dă o propulsie slabă. Dar suficientă încât să facă astrofagul să se lipească de suprafață.

A rotit triunghiul și a aliniat o muchie cu partea plată a carcasei.

— Rotim cu 120° – fața asta a revolverului cu astrofagul lipit de ea este

îndreptată acum spre spatele navei. Creștem intensitatea luminii IR dinăuntru. Astrofagul, acum *foarte* excitat, împinge *foarte* tare spre lumina IR! Impulsul lor, lumina la frecvența Petrova, iese prin spatele navei. Asta împinge nava înainte. Milioane de astrofagi mici care împing nava din urmă o fac să meargă, da?

M-am aplecat să mă uit.

— Înțeleg. În felul ăsta, nicio parte a navei nu trebuie să se afle în zona de ieșire a luminii.

— Da, da! a spus Dimitri. Forța astrofagului este limitată doar de strălucirea luminii IR care îl atrage. Am făcut multe calcule și am decis că e cel mai bine ca astrofagul să-și epuizeze toată energia în patru secunde. Mai repede de atât, forța va distruge revolverul.

A rotit revolverul cu alte 120° și l-a îndreptat spre treimea rămasă din carcasă.

— Aici e zona de curățare. Lama de cauciuc șterge astrofagul mort de pe revolver.

A arătat spre zona de curățare, spre zona de alimentare și apoi spre fața deschisă.

— Toate trei zonele sunt active în același timp. Deci, în timp ce zona asta curăță astrofagul mort de pe față, zona de alimentare adaugă astrofag pe față aceea, iar cealaltă față e orientată spre spatele navei, oferind propulsie. Pozarea conductelor înseamnă că partea triunghiului orientată spre spatele navei oferă tot timpul propulsie.

Dimitri a deschis flaconul meu cu astrofag și l-a pus în camera de combustibil. Presupun că, din moment ce astrofagul își găsea singur calea spre fața triunghiului, nu era nevoie de nicio manipulare specială. Putea, pur și simplu... să lase combustibilul să vadă infraroșul.

— Veniți, veniți! a spus el. Momentul experimentului!

Am părăsit camera de vid, iar Dimitri a sigilat-o. A strigat ceva în rusă și toți rușii au început să repete același lucru. S-au îndreptat cu toții spre partea îndepărtată a hangarului, iar noi la fel.

Așezaseră o masă pliantă. Pe ea se afla un laptop, care avea pe ecran ceva scris în chirilică.

— Doamnă Stratt, cât de departe e portavionul de țarm? a întrebat Dimitri.

— Cam trei sute de kilometri, a răspuns ea.

— Asta-i bine.

— Stai, de ce? am întrebat eu. De ce e bine?

Dimitri a strâns din buze:

— Este... bine. E vremea științei!

A apăsat un buton. Dinspre zona îndepărtată a punții s-a auzit o bufnitură surdă, apoi un vâjâit și apoi nimic.

— Experimentul s-a finalizat.

S-a aplecat în față ca să citească de pe ecran.

— Șaizeci de mii de newtoni forță!

S-a întors spre ceilalți ruși:

— 60 000 НЬЮТОНОВ!

Au izbucnit cu toții în urale.

Stratt s-a întors spre mine:

— Asta-i mult, nu?

Eram prea ocupat să mă holbez cu gura căscată la Dimitri ca să-i răspund ei.

— Ai zis șaizeci de *mii* de newtoni?

A ridicat pumnul în aer:

— Da! Șaizeci de mii de newtoni! Menținuți pentru o sută de milisecunde!

— Oh, Doamne, Dumnezeu! Din chestia aia minusculă?!

Am dat să plec. Trebuia să văd cu ochii mei.

Dimitri m-a prins de braț:

— Nu. Stai aici, prietene. Toți stăm aici. A fost eliberată energie luminoasă de 1,8 miliarde de jouli. De-asta ne trebuie o cameră de vid și o mie de kilograme de siliciu. Nu se ionizează aerul. Lumina merge direct în blocul de siliciu. Energia e absorbită prin topirea metalului. Vezi?

A răsucit laptopul spre mine. O cameră care transmitea imagini dinăuntrul camerei de vid arăta grămada strălucitoare care fusese cândva o placă groasă de metal.

— Ho...! am exclamat.

— Da, da, a zis Dimitri. Domnul acela Einstein, cu $E = mc^2$ a lui. O chestie foarte puternică. Lăsăm sistemul de răcire să funcționeze câteva ore. Folosește apă de mare. O să fie în regulă.

N-am putut decât să scutur din cap, uimit. În doar 100 de microsecunde – asta înseamnă o zecime de miime de secundă –, motorul rotativ al lui

Dimitri topise o tonă de metal. Toată energia aceea fusese stocată în micii mei astrofagi. Culeși încet, în timp, de pe căldura motorului nuclear al portavionului, în crescătoria mea. Vreau să zic că toate calculele se verificau, dar să văd demonstrația cu ochii mei – asta era cu totul altceva.

— Stai...! Cât astrofag ai folosit aici?

Dimitri a zâmbit:

— Nu pot decât să estimez pe baza impulsului generat. Dar au fost aproape douăzeci de micrograme.

— Ți-am dat două *grame* întregi! Poți să-mi dai restul înapoi, te rog?

— Nu fiți lacom, a spus Stratt. Dimitri are nevoie de el pentru continuarea experimentelor.

S-a întors spre el:

— Bună treabă! Cât de mare o să fie motorul adevărat?

Dimitri a arătat spre imaginile video:

— Atât de mare. Acela e motor adevărat.

— Nu, vreau să spun cel de pe navă.

— Acela, a spus bărbatul, arătând din nou cu mâna. Vreți redundanță, siguranță, stabilitate, da? Deci nu facem doar un motor mare. Facem o mie de motoare mici. O mie nouă, de fapt. Suficiente pentru toată propulsia necesară și încă mult peste. Vreo defecțiune în timpul călătoriei? Nicio problemă. Mai mult impuls de la celelalte, pentru compensare.

— Ah! a încuviințat Stratt. Grămezi de motoare rotative mici. Îmi place. Țineți-o tot așa.

S-a îndreptat spre casa scării.

M-am holbat la Dimitri:

— Dacă folosești toate cele două grame de probă deodată...

A ridicat din umeri.

— Pfuuu! Suntem vaporizați. Noi, toți. Și portavionul. Explozia ar face un mic tsunami. Dar sunt trei sute de kilometri distanță până la țărm, așa că e OK.

M-a plesnit pe spate:

— Și ți-aș fi dator cu o băutură în viața de apoi, da? Ha, ha, ha, ha!

•

— Hm, îmi spun. Deci așa funcționează motorul rotativ.

Ciugulesc din *burrito*.

Presupun că am o mie din astea („O mie nouă!”, aud vocea lui Dimitri în

cap). Cel puțin, cu atâtea am pornit. Probabil că unele au fost distruse în timpul călătoriei. Probabil că există un panou pe consola Motor rotativ care o să-mi spună starea fiecărui mititel din asta.

Alerta de proximitate îmi întrerupe gândurile.

— În fine!

„Scap” *burrito*-ul (care plutește acolo unde-i dau drumul) și mă lansez spre camera de comandă. Trapa dinspre dormitor spre laborator nu este aliniată cu cea din laborator spre camera de comandă, dar există un parcurs în diagonală care mă va trece prin amândouă, dac-o fac cum trebuie.

De data asta n-o fac cum trebuie. Pe drum trebuie să mă împing într-un perete al laboratorului. Totuși, devin din ce în ce mai priceput.

Verific panoul Radar și, bineînțeles, *Semnal-A* se apropie! De data asta nu e doar un cilindru. Întreaga navă vine spre mine, ușurel. Poate că încearcă o abordare neamenințătoare? În orice caz, aproape că a ajuns.

Arată ca și cum carcasa are un adaos nou. În partea romboidală, care este la fel de mare cât toată nava *Hail Mary*, se află un tub cilindric, ce iese drept în sus. Robotul de pe carcasă stă lângă el și pare mândru de sine. S-ar putea să antropomorfizez eu nițel.

Tubul pare a fi din xenonit. Pete de gri și cafeniu, cu linii ca niște nervuri de-a lungul tubului. Greu de spus din unghiul ăsta, dar pare a fi gol.

Cred că știu ce urmează. Dacă se țin de planul indicat prin model, o să pună celălalt capăt al tubului la ecluza mea.

Cum o să atașeze tunelul? Ecluza mea are capacitate de andocare – probabil pentru nava care ne-o fi adus pe mine și pe colegii mei de echipaj la bordul lui *Hail Mary* –, dar nu mă pot aștepta ca eridienii să cunoască complexitatea unei ecluze universale.

Semnal-A se apropie și mai mult. Și dacă apare o eroare? Dacă au calculat greșit? Dacă îmi găuresc accidental carcasa? Eu sunt tot ce a rămas între omenire și extincție. O să fie specia mea condamnată la extincție de o eroare de calcul extraterestră?

Mă grăbesc spre ecluză și îmi pun costumul de AEV. Intru în el în timp record. Paza bună trece primejdia rea.

Semnal-A se află acum atât de aproape, încât ecranul Telescop afișează doar un petic de carcasă pestriță. Trec pe camerele exterioare. Carcasa navei este plină de ele. Sunt toate controlate dintr-o fereastră din panoul AEV. Presupun că întotdeauna e bine să știi unde se află astronautul tău când îi

dai instrucțiuni pentru AEV.

Tunelul are cam douăzeci de picioare lungime. Sau șapte metri. Neicușorule, rău e uneori să fii astronaut american! Gândești în unități de măsură aleatorii, imprevizibile, în funcție de situația în care te afli.

Robotul de pe carcasă întinde niște brațe foarte telescopice. Habar n-aveam că poate să facă așa ceva. Se extind mult dincolo de tunel, spre ecluza mea. Nu-i deloc înspăimântător. Cinci brațe de robot extraterestru care cresc întruna, întinzându-se spre ușa mea de intrare. Niciun motiv de îngrijorare.

„Mâna” cu trei degete a fiecărui braț ține... ceva. O bară curbată, la capete având atașată câte o placă dreaptă. Ca o toartă de la cana de cafea. Trei dintre brațe ajung la *Hail Mary* și lipesc de carcasă partea plată a dispozitivelor. În scurtă vreme și celelalte două brațe fac la fel. Apoi toate cinci se retrag, trăgând-o pe *Hail Mary* spre tunel.

În regulă. Deci chestiile alea plate sunt mânere. Cum sunt atașate? Bună întrebare! Carcasa mea este netedă și făcută din aluminiu nonmagnetic (de ce mi-am amintit asta dintr-odată?). Mânerele, cu siguranță, nu sunt conectate prin vreun mijloc mecanic. Trebuie să fie un adeziv.

Și totul începe să capete sens.

Bineînțeles că n-o să descifreze modul de funcționare a mecanismului de andocare. O să lipească un capăt al tunelului de nava mea. De ce nu? Mult mai simplu.

Nava mea geme. Este un echipament de 100 000 de kilograme care, cu siguranță, nu a fost proiectat ca să fie tras de ecluză. O să reziste carcasa?

Verific încă o dată etanșeitatea costumului meu pentru AEV.

Camera de comandă se mișcă în jurul meu. Nu rapid – doar cu câțiva centimetri pe secundă. Hei, pentru viteze mici ale navelor spațiale gândesc în sistemul metric! Mult mai bine decât „coți pe păresimi” sau ceva similar.

Las peretele să mă ajungă. La un anumit nivel al creierului reptilian, prefer să mă aflu ceva mai departe de ecluză. Acolo se petrec niște chestii înspăimântătoare.

Clanc.

Tunelul eridian a lovit carcasa. Urmează clinchete și hârșăituri. Urmăresc transmisiunile camerelor de pe carcasă.

Gura tunelului, acum ținută ferm la deschizătura ecluzei, este mai mare decât toată ușa ecluzei. Cred că asta-i tot. Presupunând că lipiciul va rezista

la presiune. Ei nici nu știu care este presiunea atmosferică de aici. Din ce este făcut lipiciul? Atâtea întrebări...

Nu pot să acționez panourile din camera de comandă cu mânușile costumului de AEV. Aș vrea să pot să măresc imaginea sau așa ceva. Mijesc ochii la una dintre transmisiuni, care arată tunelul. Cu siguranță, mi se pare strâns lipit de carcasă. În jurul aceluiași punct, carcasa este întrucâtva curbata. O formă destul de complicat de replicat, dar eridienii au duplicat-o perfect.

După un alt minut, brațele robotice au dat drumul mânerelor, lăsându-le pe carcasă.

Dinspre ecluză se aude un sunet înfundat. Un vuiet. E cumva un curent de aer? Presurizează tunelul!

Inima îmi gonește. Poate carcasa mea să suporte asta? Dacă aerul lor dizolvă aluminiul? Dacă aluminiul este extrem de toxic pentru eridieni și o simplă adiere îi va ucide instantaneu? Asta este o idee îngrozitoare!

Vuietul încetează.

Înghit în sec.

Au terminat. Nu s-a dizolvat nimic încă. Plutesc spre ecluză ca să văd mai de aproape.

Sigilasem ambele uși ale ecluzei, firește. Mai multă protecție în cazul unei fisuri. Deschid ușa interioară și plutesc înăuntru. Mă uit pe geamul hubloului.

Capătul tunelului este prea aproape. Nu vreau să spun că sunt deranjat de el. Vreau să spun că se află la nici douăzeci de picioare distanță. Mai degrabă zece. Și în timp ce restul tunelului este făcut din xenonitul pestriț în gri și cafeniu, peretele de la capăt are un model hexagonal în culori aleatorii.

Nu doar că au conectat un tunel, ci au conectat ecluza mea cu a lor, punând un perete la mijloc.

Isteț lucru!

Închid ușa interioară a ecluzei în timp ce mă aflu înăuntru și o depresurizez. Învârt mânerul ușii exterioare și o împing. Se deschide fără a opune rezistență. Tunelul este vid – cel puțin pe partea mea a separatorului.

Cred că înțeleg. Acesta este un test. Au avut aceleași îngrijorări ca mine. L-au atașat, mă lasă să presurizez jumătatea mea cu aer și vedem ce se întâmplă. Fie merge, fie nu. Dacă merge, grozav! Dacă nu, o să încerce

altceva. Sau poate o să îmi ceară mie să încerc ceva.

În regulă. Să vedem.

Indic ecluzei să se represurizeze. Refuză – ușa exterioară este deschisă. Este bine de știut că există un dispozitiv de sincronizare, dar trebuie să îl ocolesc.

Nu este dificil – există un ventil de aerisire manual care va lăsa aerul să iasă din navă în ecluză. Ocolește toate controalele calculatorului. Doar nu vreți să moară cineva din cauza unui defect de software, așa-i?

Deschid ventilul de aerisire. Aerul năvălește dinspre *Hail Mary* și, ecluza fiind larg deschisă, intră în tunel. În trei minute, curentul de aer încetinește și apoi se oprește. Afișajele de pe costum îmi spun că afară presiunea este de 400 de hectopascali. *Hail Mary* s-a echilibrat cu partea mea de tunel.

Închid ventilul de aerisire și aștept. Urmăresc indicatorul de presiune externă de pe costumul meu AEV. Presiunea rămâne stabilă la 400 de hectopascali. Avem o izolare bună.

Eridienii știu cum să lipească xenonit de aluminiu. Bineînțeles că știu. Aluminiul este un element și orice specie care a putut să inventeze xenonitul trebuie să se fi descurcat prin tabelul periodic de o mie de ori mai bine decât noi.

Este momentul pentru un act de credință. Desfac izolațiile costumului pentru AEV și mă strecor afară din el. În aer plutește un miros puternic de amoniac, dar altminteri se poate respira. Până la urmă, este propria rezervă de aer. Împing costumul de AEV înapoi în ecluză. Lanternele de pe cască sunt singura mea sursă de lumină, așa că reușesc să așez costumul astfel încât luminile să rămână îndreptate spre tunel.

Plutesc spre peretele misterios și mă întind să-l ating, dar mă opresc brusc. Simt fierbințeala chiar de la câțiva inch distanță. Eridienilor le place atmosfera încinsă.

De fapt, încep să transpir. Pereții tunelului încălzesc aerul. E inconfortabil, dar nu prea rău. Pot să deschid ușa interioară a ecluzei lui *Hail Mary* dacă vreau să preia controlul climatizarea mea. Apoi se pot lupta între ele sistemele noastre de susținere a vieții. Ei o să-și păstreze fierbinte partea fierbinte, iar eu o să-mi păstrez rece partea rece.

Cu toată transpirația care mi se formează pe frunte și cu mirosul puternic de amoniac, ce mă face să lăcrimez, totuși, mă apropiu. Sunt prea curios ca

să nu fac asta. Ar putea cineva să mă învinovățească?

Pe peretele acesta se află cel puțin douăzeci de hexagoane mici. Sunt toate de culori și texturi diferite și cred că vreo două sunt translucide. Ar trebui să le cataloghez pe toate și să încerc să văd dacă pot să identific materialul din care sunt făcute. Uitându-mă mai îndeaproape, văd că există o îmbinare pe marginile hexagoanelor.

Și atunci aud din partea cealaltă un sunet:

Cioc, cioc, cioc!

CAPITOLUL 10

Au ciocănit, așa c-ar fi políticos din partea mea să le răspund la fel. Știu că peretele o să fie fierbinte, așa că răpăi în el cu încheieturile degetelor cât de iute pot.

Ciocănesc de trei ori, exact cum au făcut și ei.

Nu primesc niciun răspuns imediat. Mă uit bine la peretele hexagonal. Sunt patruzeci de hexagoane, aș spune, și fiecare pare unic. Poate materiale diferite? Am senzația că ar trebui să fac ceva, dar ce?

Oare ei mă urmăresc? Nu văd ceva care să arate a cameră de luat vederi.

Ridic un deget și arăt înapoi spre ecluză. Nu știu dacă pot să mă vadă sau dacă au măcar idee ce înseamnă gestul acela. Lovesc cu piciorul în peretele de hexagoane și mă îndrept spre ecluză, apoi deschid ușa interioară. De ce nu? Presiunea este identică de ambele părți. Este în regulă să las ecluza deschisă. Dacă apare o pierdere de presiune în tunel, aerul care părăsește nava va trânti și va închide ușa interioară a ecluzei, iar eu voi rămâne în viață.

Mă duc în laborator și îmi împachetez câteva lucruri, apoi mă întorc în tunel.

Întâi lipesc lămpi cu leduri în diferite locuri de-a lungul tunelului și le îndrept spre peretele hexagonal. Acum măcar văd și eu ce fac. Îmi scot credinciosul spectrometru de raze X portabil și scanez unul dintre hexagoane. Este xenonit. Aproape aceeași compoziție ca cea a cilindrilor pe care mi i-au trimis mai devreme.

Aproape.

Există câteva diferențe la elementele sub formă de urme. Interesant! Poate că xenonitul este ca oțelul – cu o mulțime de rețete diferite? Verific următorul hexagon. O altă combinație ușor unică.

Cel mai probabil: diferitele tipuri de xenonit sunt optime pentru diferite situații. Nu aveau nicio idee cum e aerul meu. Așa că au vrut să testeze la el diferiți compuși. Când o să părăsesc tunelul, o să inspecteze hexagoanele ca să decidă care se potrivește cel mai bine.

Asta înseamnă că ar trebui să părăsesc tunelul. Ar trebui să depresurizez partea mea pentru ei? Așa ar fi políticos. Mi-ar fi ușor s-o fac – i-aș cere

doar ecluzei să inițieze procesul. S-ar gândi: „Măi să fie, ce de aer am în mine azi!”, dar ar continua să pompeze până la vid.

Pe de altă parte, poate că au o metodă de prelevare de probe din aerul de pe partea aceasta. Dacă așa e, ar trebui să-l las așa, nu?

Mă hotărâsc să-l las în pace. Probabil că au o tehnică de prelevare. Dacă așa fi construit eu tunelul, așa așa fi făcut; iar ei par destul de isteți.

Mă întorc înapoi spre ecluză, dar ceva îmi atrage privirea. Mișcare!

Îmi îndrept iar atenția spre peretele de hexagoane. Nu s-a schimbat nimic. Dar așa putea să jur că s-a mișcat ceva. Unele dintre hexagoane sunt strălucitoare – probabil că am prins o reflexie a mea.

Stai așa...!

Un hexagon este ieșit în afară. De ce?

Este aproape de peretele tunelului. Nu este foarte evident. Plutesc într-acolo ca să mă uit mai îndeaproape.

— Sfinte Sisoe! exclam.

Hexagonul este transparent! Toate celelalte sunt opace, dar acesta este ca sticla! Trag o lampă de pe perete și o țin lângă hexagon. Îmi apăs capul de peretele fierbinte ca să mă uit mai cu atenție.

Lumina pătrunde în partea cealaltă. Pot să văd pereții de dincolo ai tunelului. Fie pe partea lor este tot vid, fie aerul lor este limpede. În orice caz, nimic nu îmi blochează, nici nu-mi încetează vederea.

Dintr-odată, o piatră lovește cealaltă parte a hexagonului. Rămâne acolo. Se află la doar câțiva inch depărtare de mine. Este aproximativ triunghiulară, un fel de maroniu-închis, și are marginile aspre, zimțate. De genul celei pe care ați putea s-o vedeți în vârful unei sulite la un om al cavernelor.

Am întâlnit oameni ai peșterilor care călătoresc?

Încetează să fii netot, Ryland!

De ce au pus o piatră acolo? Și este lipicioasă? Încearcă să-mi blocheze vederea? Dacă da, atunci fac o treabă jalnică. Triunghiulețul are doar câțiva inch în locul cel mai lat, iar hexagonul are peste opt inch lățime.

Iar lucrurile devin și mai caraghioase. Acum, piatra se îndoaie din articulații, și mai există încă două pietre similare care fac același lucru, având o piatră mai lungă atașată la ele care...

Asta nu-i o piatră. E un clește! E un clește cu trei degete!

Sunt disperat să văd mai mult! Îmi apăs fața de hexagon. Arde, dar rezist

imboldului de a mă retrage. Mă doare, da, și probabil o să lase un semn. Ar trebui să mă întorc în laborator și să caut o cameră foto, dar să fim serioși! Nimeni n-ar avea așa o prezență de spirit într-un moment ca ăsta.

Gem în timp ce mă ustură fața, dar sunt răsplătit cu o vedere mai bună.

Cleștele extraterestrului – ăăă... o să-i spun mână. Sună mai puțin înspăimântător. *Mana* extraterestrului are trei degete triumfiulare, fiecare cu puncte de articulație. Încheieturi, presupun. Se pot închide în forma unei picături sau desface într-un fel de stea-de-mare cu trei picioare.

Pielea este ciudată. Arată ca o piatră de un negru-marونی. Este neregulată și are protuberanțe, ca și cum cineva a sculptat mâna din granit și n-a ajuns încă s-o netezească. O armură naturală, poate? Ca o carcasă de țestoasă, dar mai puțin organizată?

Există și un braț. Abia îl pot vedea din unghiul ăsta, indiferent cât de tare îmi apăs fața, în mod stupid, de Zidul Fierbinte al Durerii. Dar, cu siguranță, există un braț care pleacă de la mână. Adică ar trebui să existe, așa-i? Nu-i doar o mână plutitoare magică.

Nu mai suport durerea. Trag capul la o parte. Îmi pipăi fața. E destul de iritată, dar nu am bășici.

Toc, toc, toc.

Extraterestrul bate cu un deget în hexagonul transparent. Așa că îl lovesc și eu cu degetul de trei ori.

Bate din nou în hexagon de trei ori. Așa că bat și eu din nou.

Apoi se întâmplă ceva înfricoșător. Cleș... *mâna* se retrage și revine cu un obiect pe care îl ține în fața hexagonului transparent. Indiferent ce ar fi este mic. Plutesc mai aproape de perete ca să văd mai bine. Căldura îmi încălzește fața.

Obiectul este din xenonit, desigur. Are cam o jumătate de inch înălțime și detalii fine. Arată ca o păpușă. Dar are un cap foarte mare și mâini și picioare groase...

— Oh!

Sunt eu. Este un costumaș rusesc Orlan-MKS2 pentru AEV, mititel de tot. Asta e tot ce-au văzut din mine până acum.

Apare o altă mână. Hei, eu am două mâini, așa că n-ar trebui să fiu surprins că și ei au două! A doua mână ține un model al lui *Hail Mary*. Pare a avea aceeași scară ca figurina care mă reprezintă. Mâinile îl împing apoi pe micul de mine în mica ecluză a lui *Hail Mary*.

Destul de clar. Zice: *du-te înapoi în nava ta.*

Fac semn cu degetul mare ridicat. Extraterestrul lasă modelele pentru mine și *Hail Mary* să se îndepărteze plutind. Apoi își contorsionează mâna în ceva care aduce a semnul făcut de mine. Sunt doar două degete strânse ghem și al treilea orientat în sus. Măcar nu este cel mijlociu.

Mă întorc pe *Hail Mary* și închid ușa ecluzei în urma mea.

Gâfâi și şuier de încântare. Nu-mi vine să cred că tocmai s-a întâmplat așa ceva.

Ăla e un extraterestru. Tocmai am văzut un extraterestru. Nu doar o navă extraterestră. O *ființă extraterestră*. Adică – numai clește... ăăă, mâna lui. Dar da.

Mă rog, spun „mâna lui”, dar poate că e mâna *ei*. Sau un alt pronume pentru care n-am niciun cuvânt. După câte știu eu, ar putea să aibă șaptesprezece sexe biologice. Sau niciunul. Nimeni nu vorbește despre lucrurile *cu adevărat* dificile la primul contact cu extraterestri inteligenți: pronumele. O să folosesc deocamdată „el”, pentru că mi se pare nepolitic să numesc „lucru” o ființă gânditoare.

De asemenea, până nu aflu altceva, numele lui este Rocky.

•

În regulă, și acum? Rocky mi-a zis să mă duc înapoi la navă. Și asta am făcut.

Mă simt ca un netot. Există o mulțime de lucruri științifice pe care ar trebui să le fac, nu-i așa?

Arunc o privire prin hubloul ecluzei. Lămpile mele sunt încă lipite de pereții tunelului și văd că au avut loc unele... modificări.

Peretele din hexagoane a dispărut. Pur și simplu, a dispărut. Pot să văd tocmai până la carcasa lui *Semnal-A*. Unde se află un robot pe carcasă, care se întinde și face lucruri cu mânuțele lui de robot.

Și, da, mâinile lui arată cam ca mâinile lui Rocky, în linii mari. Trei degete. Cam de aceeași dimensiune ca mâinile lui Rocky. Probabil controlate dinăuntru navei cu ceva gen mânușa Power de la Nintendo.

Pfuii, ce bătrân sunt!

Robotul este interesat în mod special de lămpile mele. La naiba, și eu aș fi! Acelea sunt artefacte extraterestre cu tehnologie extraterestră. Sigur, sunt doar niște lumini, dar pentru prietenii mei eridieni de colea sunt lumini *extraterestre*. Probabil cea mai palpitantă descoperire științifică din istoria

lor. Brațele robotice le așază într-o cămăruță mică de pe *Semnal-A* care se închide cu un zăvor. Pun pariu că alea o să fie cele mai studiate lămpi din istoria lămpilor.

Mă bucur că extraterestrii au avut parte de momentul ăla de descoperire și toate celelalte, dar mi-au luat sursa de lumină. Pot să aud câte un zgomot ocazional, dar înăuntru e întineric beznă.

Ăsta e un lucru interesant în sine. Eu nu sunt un extraterestru de pe 40 Eridani, dar, dacă aș fi lucrat cu un robot controlat de la distanță, aș avea undeva pe el o cameră de luat vederi și o sursă de lumină ca să văd ce fac. Dar ei nu au nevoie de asta. N-au nevoie de lumină.

Mă rog, stai așa! Poate că spectrul lor vizibil este complet diferit de al nostru. Oamenii văd doar o fracțiune minuscule din toate lungimile de undă existente. Am evoluat pentru a vedea lungimile de undă care sunt cele mai întâlnite pe Pământ. Poate că eridienii au evoluat în direcția observării altor lungimi de undă. Camera ar putea să fie bine luminată cu lumină infraroșie sau ultravioletă, iar eu n-aș fi în stare să văd nimic.

Hmm. Un robot. De ce un robot? Acum câteva minute acolo a fost o creatură vie – amicul meu Rocky. De ce să fie înlocuit de un robot?

Vid.

Probabil că au scos tot aerul din tunel. Au o mostră din carcasa mea – știu că e făcută din aluminiu și cam cât de groasă este. Poate că nu sunt siguri dacă nava mea poate să reziste la presiune exterioară. Sau poate că atmosfera lor reacționează prost cu aluminiul.

Așa că mențin vidul în tunel, ceea ce înseamnă că trebuie să lucreze cu un robot.

Mă simt ca Sherlock Holmes. Tot ce am văzut a fost „nimic” și am tras o mulțime de concluzii! Concluzii care sunt complet speculative și nu sunt susținute de ceva, dar sunt niște concluzii!

Ar trebui să iau altă lampă – mai sunt câteva în laborator. Aș putea să le îndrept într-acolo ca să văd ce face robo-Rocky. Dar o să aflu destul de curând. Și nu vreau să mă aflu în altă parte a navei dacă se întâmplă ceva interesant.

De îndată ce mă gândesc la asta, se întâmplă ceva interesant.

Cioc, cioc, cioc.

Nu, nu este deloc sinistru. Este perfect normal să te afli într-o navă spațială la doisprezece ani-lumină de casă și să-ți bată cineva la ușă.

În regulă, acum am *nevoie* de o altă lampă. Mă azvârl în jos spre laborator ca să înhaț una, apoi mă întorc în camera de comandă. Presurizez ecluza fără să mă deranjez să îmi pun costumul de AEV. Răsucesc supapele de aerisire manuale de la ambele uși pentru a represuriza tunelul. Funcționează exact cum mă așteptam. Izolarea de afară rezistă încă.

Deschid ușa exterioară și plutesc în tunel, cu lampa în mână.

Peretele de hexagoane a dispărut – este înlocuit cu un perete dur din material transparent. Iar de partea cealaltă a peretelui se află Rocky.

Este un păianjen. Un păianjen cu fundul mare.

Mă răsucesc să fug. Dar creierul rațional preia comanda.

— Ușurel... ușurel... sunt prietenoși, îmi spun.

Mă întorc și încerc să înțeleg ce văd.

Rocky este mai mic decât un om. Cam cât un labrador. Are cinci picioare ce radiază din ceva care arată ca o carapace centrală. Carapacea, care este aproximativ un pentagon, are 18 inch diametru, iar grosimea e pe jumătate. Nu văd nicăieri ochi sau vreun chip.

Fiecare picior are o încheietură în mijloc – o să-i spun un cot. Fiecare picior (sau ar trebui să spun braț?) se termină cu o mână. Deci are cinci mâini. Fiecare mână are degetele acelea triunghiulare la care m-am uitat bine data trecută. Toate cinci mâinile par identice. Nu bag de seamă să aibă vreo „față” și vreun „spate”. El pare a fi simetric pentagonal.

Poartă îmbrăcămintă. Picioarele sunt goale, dezvăluind pielea asemănătoare pietrei, dar pe carapace există o țesătură. Arată ca o cămașă cu cinci găuri pentru brațe. Nu știu din ce este făcută cămașa, dar pare mai groasă decât o îmbrăcămintă omenească obișnuită. Este de un maro-verzui șters și cu diverse hașuri.

Partea de sus a cămășii are o deschizătură mare. Cum ar fi gulerul la un tricou. Gaura aceea este mai mică decât carapacea. Deci trebuie să și-o fi pus-o trăgând în jos și scoțând brațele prin găurile respective. Din nou, ca o cămașă omenească.

Dar nu există niciun gât și niciun cap care să treacă prin gaura din mijloc. Doar un pentagon stâncos care pare dur și care iese puțin în evidență față de pielea crustoasă.

Pe partea lui de tunel are mânere și grilaje pe pereți. Atârnă ocazional de două bare cu două mâini. Presupun că atunci când ai cinci mâini, gravitația zero nu e mare scofală. Aloci o mână sau două ca să te țină locului și le

folosești pe celelalte trei ca să-ți faci treburile.

Pentru mine tunelul e cam mic. Dar pentru el e absolut spațios.

Îmi face cu mâna cu un braț liber. Știe un mod de salut uman și, la naiba, are de gând să-l folosească.

Îi fac și eu cu mâna. Face și el, din nou. Scutur din cap. Ajunge cu făcutul cu mâna.

Își pivotează „umerii” pentru a-și roti carapacea înainte și înapoi. „Scutură din cap” așa cum poate. Mă întreb cum o să întrerupem acest joc de-a eridianul vede, eridianul face, dar are el grijă de asta pentru mine.

Bate de trei ori în peretele transparent cu un deget, apoi ține degetul întins. Îmi... arată?

Urmez cu privirea direcția indicată și, uau! În tunelul meu se află lucruri! Mi-au lăsat un cadou!

Pot fi iertat că nu am observat. Faptul că am văzut un extraterestru m-a distras de la micuța colecție de obiecte care se află pe peretele tunelului.

— În regulă, zic. Să vedem ce mi-ai lăsat.

— ♪♪ ♪ ♪♪, zice Rocky.

Îmi cade falca. Da, mă aflu în gravitație zero. Tot îmi cade.

Nu a fost nicio pronunție sau inflexiune a sunetelor. Doar note. Ca un cântec de balenă. Cu excepția faptului că nu e chiar ca un cântec de balenă, pentru că au fost mai multe odată. Acorduri de balenă, presupun. Și mi-a răspuns. Ceea ce înseamnă că poate să audă.

Și, mai ales, sunetele au fost în registrul meu auditiv. Unele dintre note au fost joase, altele au fost înalte. Dar, cu siguranță, audibile. Fie și numai asta este uimitor, când mă gândesc. Este de pe o altă planetă, o linie evolutivă complet diferită, dar am sfârșit prin a avea registre compatibile de sunete.

Și, în plus, a decis că sunetele mele justificau un răspuns.

— Ai limbaj! exclam. Cum de ai limbaj?! N-ai gură!

— ♪♪♪, explică Rocky.

Dacă mă gândesc rațional, nu poți să construiești nave spațiale fără civilizație și nu poți să ai civilizație dacă nu poți să comunici. Deci bineînțeles că au limbaj. Este interesant că și ei comunică prin sunete, la fel ca oamenii. Coincidență? Probabil că nu. Poate că este cel mai simplu mod de a dezvolta această trăsătură în decursul evoluției.

— ♪, arată Rocky spre obiectele pe care mi le-au lăsat.

— Bine, bine, zic.

Toată chestia cu limbajul e mult mai interesantă pentru mine și aș prefera să explorez asta. Dar, deocamdată, Rocky vrea să știe ce cred despre cadourile lui.

Plutesc spre obiecte. Sunt prinse de perete cu propria mea bandă adezivă.

Obiectele sunt o pereche de sfere. Fiecare dintre ele are o imagine ștanțată în relief. Pe una dintre ele se află *Hail Mary*, pe cealaltă *Semnal-A*.

Desprind bila cu *Hail Mary* de pe bandă. Nu este caldă. De fapt, tunelul nu mai este cald. Interesant. Poate că au observat că îmi plac lucrurile mai răcoroase și au făcut ceva ca să îmi fie mai confortabil.

Dinăuntru bilei zornăie ceva. O scutur și ascult. Zornăie și mai mult.

Găsesc o îmbinare. Rotesc partea de sus și cea de jos a bilei una față de cealaltă și, desigur, se răsucesc. Spre stânga, firește.

Mă uit spre Rocky, căutând aprobare. Nu are chip, prin urmare, nici expresii faciale. Nu face decât să plutească, urmărindu-mă. Mă rog, nu urmărind... n-are ochi. De fapt, așteptând. Cum de știe ce fac? Clar știe – mi-a făcut cu mâna și toate celelalte. Trebuie să aibă ochi pe undeva. Probabil că nu-i recunosc, doar.

Îmi îndrept atenția înapoi spre sferă. Desfac cele două jumătăți, iar înăuntru se află... o grămadă de sfere mai mici.

Oftez. Chestia asta mai mult ridică întrebări decât să ofere răspunsuri.

Mărgelele plutesc afară și se împrăștie în raza vederii mele. Nu sunt elemente individuale. Sunt conectate între ele prin firușoare. Ca un colier complicat. Îl desfac cât de bine pot.

Arată – în lipsa unui termen mai bun – ca niște cătușe din mărgele. Două cercuri de mărgele pe ață, conectate între ele printr-o punte mică de fir. Fiecare cerc are pe el opt mărgele. Firul de conectare nu are niciuna. Pare ceva făcut cu o intenție. Dar n-am idee ce înseamnă.

Poate că bila cealaltă – cea cu desenul lui *Semnal-A* pe ea – o să facă lumină. Las cătușele să plutească și o trag pe *Semnal-A* de pe perete. O scutur și aud o grămadă de zornăieli dinăuntru. Deșurubez cele două jumătăți și din ele iese un alt set de mărgele.

Spre deosebire de cătușe, în construcția aceasta există un singur inel. Și are șapte mărgele, nu opt. De asemenea, are trei fire de legătură care ies din cerc și conduc fiecare la câte o mărgică. Cam ca un fel de colier cu un ornament care atârna din el.

Înăuntru mai există lucruri. Scutur modelul și din el plutește un alt colier. Mă uit la el și văd că este identic cu cel pe care l-am inspectat mai devreme. Continui să scutur și ies din ce în ce mai multe coliere. Fiecare identic. Le adun pe toate și mi le îndes în buzunare.

— Asta mi-amintește de ceva... mă plesnesc peste frunte. De ce îmi amintește...?

Rocky se bate în carapace cu un clește. Știu că doar îmi imită mișcările, dar mă simt ca și cum ar spune: *Gândește, tăntălăule!*

Ce le-aș spune elevilor mei într-un moment ca ăsta?

De ce m-am gândit dintr-odată la elevii mei? Îmi aduc aminte de o imagine din sala de curs. O străfulgerare a memoriei. Țin în mână un model al unei molecule și explic...

— Molecule! Înhaț cătușele și i le arăt lui Rocky. Astea sunt molecule! Încerci să-mi spui ceva despre chimie!

— ♪♪♪♪♪.

Dar stați nițel, astea sunt niște molecule ciudate. N-au sens. Mă uit la cătușe. Nimic nu formează molecule în felul ăsta. Opt atomi pe o parte, opt pe cealaltă și legați prin... ce? Firul de legătură nici măcar nu iese dintr-o mărgică. Pur și simplu, pornește din firele celor două cercuri.

— Atomi! spun. Mărgelele sunt *protoni*. Deci cercurile de mărgele sunt atomi. Iar conectorii mici sunt legături chimice! În regulă, dacă așa stă treaba...

Ridic cătușele și număr totul din nou.

— Atunci, aici sunt doi atomi, fiecare cu opt protoni, legați unul de celălalt. Elementul cu numărul opt este oxigenul. Doi oxigeni. O₂! Și se afla în bila cu *Hail Mary*.

O ridic spre Rocky:

— Istețule, asta-i atmosfera mea!

Înhaț celălalt set de mărgele.

— Deci atmosfera ta este... șapte protoni legați de trei atomi individuali, fiecare cu câte un proton. Un azot legat de trei hidrogeni. Amoniac! Bineînțeles că e amoniac! Respirați amoniac!

Asta explică mirosul persistent de pe toate micile cadouri pe care mi le-au lăsat. Urme reziduale din aerul lor.

Zâmbetul îmi pălește.

— Îh! Respirați amoniac?

Număr toate lămpișoarele de amoniac pe care mi le-au dat. Am primit doar o moleculă de O_2 , dar mi-a dat douăzeci și nouă de amoniac.

Mă gândesc o clipă.

— Oh, spun. M-am prins. Înțeleg ce spui.

Mă uit la omologul meu extraterestru.

— Aveți de douăzeci și nouă de ori mai multă atmosferă decât pe planeta mea.

Uau! Imediat îmi vin în minte două lucruri: primul este că eridienii trăiesc într-un mediu cu o presiune *imensă*. Ca și cum te-ai afla la o mie de picioare în adâncul oceanului de pe Pământ. Al doilea este că xenonitul e uimitor. Nu știu cât de gros este peretele acela – poate o jumătate de inch? Mai puțin? Dar rezistă la o presiune de 28 de atmosfere. În tot acest timp, este un panou mare, plat, neranforsat (cel mai greșit mod cu putință de a face un vas de presiune). La naiba, toată nava lor este făcută din panouri mari și plate! Rezistența la rupere a chestiei ăleia trebuie să fie imensă. Nu mă mir că n-am putut îndoi sau rupe ce mi-au trimis mai înainte.

Nu avem medii *nici pe departe* compatibile. Dacă aș fi pe partea lui de tunel aș muri în câteva secunde. Și presupun că nici el nu s-ar simți mai bine în a douăzeci și noua parte din atmosfera lui normală și fără pic de amoniac.

În regulă, nu-i o problemă. Avem sunet și putem face pantomimă. Ăsta-i un început bun pentru comunicare.

Stau o clipă ca să asimilez toate astea. Este uimitor. Am aici un amic extraterestru și discut cu el! Abia dacă îmi pot ține firea! Problema este că nu mi-o țin. Oboseala mă năpădește atât de crunt, încât abia mă pot concentra. Nu am mai dormit de două zile. Tot timpul s-a întâmplat ceva monumental. Nu pot să stau treaz la nesfârșit. Am nevoie de somn.

Ridic un deget. Semnul pentru „stai nițel”. Sper că și-l amintește de ultima dată. Ridică și el un deget de la o mână, ca răspuns.

Zoresc înapoi în navă și cârmesc în jos, spre laborator. Pe perete se află un ceas analogic. Pentru că fiecare laborator are nevoie de un ceas analogic. E nevoie de ceva muncă, dar îl scot de pe perete și îl iau la subraț. Iau de pe masa de lucru și un marker care se șterge.

Mă întorc, prin camera de comandă, în Tunelul cu extraterestri. Rocky se află încă acolo. Pare să se învioneze când mă întorc. De unde știu? Nu știu. Pur și simplu, se re pozi ționează și pare mai atent.

Îi arăt ceasul. Dau limbile înapoi. Vreau să vadă doar cum se mișcă limbile pe cadran. Face un semn circular cu o mână. Pricepe!

Pun ceasul la 12:00. Apoi folosesc markerul ca să trag o linie lungă din centru spre douăsprezece și o linie scurtă din centru la două. Aș prefera să dorm opt ore legate, dar nu vreau să-l fac pe Rocky să mă aștepte prea mult. O să mă descurc cu un pui de somn de două ore.

— O să mă întorc când ceasul corespunde cu astea, îi zic.

Ca și cum asta l-ar ajuta să înțeleagă.

— ♪ ♪♪, gesticulează el.

Întinde în față două mâini și prinde... nimic. Apoi trage nimicul spre el.

— Ce?

Bate în perete și arată spre ceas, apoi repetă gestul. Vrea să fie ceasul mai aproape de perete?

Împing ceasul mai aproape. Asta pare să-l entuziasmeze. Face gestul mai rapid. Mut ceasul și mai în față. Aproape că atinge peretele acum. Face gestul din nou, dar de data asta mai lent.

În momentul ăsta nu am idee ce vrea. Așa că împing ceasul mai sus pe perete. Acum se ating. Ridică mâinile și le scutură, cumva. Fluturări de mâini extraterestre. O fi un lucru bun?

În regulă, sper că înțelege că o să mă întorc în două ore. Dau să plec, dar aud imediat *toc, toc, toc*.

— Ceee? întreb.

— ♪♪♪♪, spune el, arătând spre ceas.

S-a îndepărtat puțin de perete. Nu-i place asta.

— Ăăă, bine! spun.

Trag o buclă de bandă adezivă de pe perete, o desfăc și o rup în două. Folosesc cele două jumătăți ca să lipesc laturile ceasului de peretele transparent.

Rocky îmi face iar semn fluturând din mâini. Cred că înseamnă „da” sau „sunt de acord cu asta”. Ca o încuviințare din cap.

Mă întorc din nou să plec, dar *toc, toc, toc*!

Mă răsucesc:

— Prietene, vreau doar să ațipesc naibii!

Ridică un deget. Folosește propriul meu limbaj al semnelor împotriva mea. Acum trebuie să aștept! Presupun că așa e corect. Ridic și eu un deget ca să-i confirm.

Deschide o ușă circulară care conduce spre nava lui. Are dimensiunea potrivită pentru un eridian – mi-ar fi greu să mă strecur prin ea, dacă s-ar pune vreodată problema. Dispare înăuntru, lăsând ușa deschisă. Mi-ar plăcea să știu ce se află dincolo de ușă, dar nu văd nimic. E întuneric beznă.

Hmm, interesant! În nava lui e complet întuneric. Ușa aia probabil că duce spre o ecluză. Dar chiar și o ecluză ar avea niște lumini în ea, nu?

Rocky n-are nicio problemă să circule așa. Dar știu că poate să vadă, căci răspunde la gesturile mele. Asta susține teoria mea anterioară despre vederea eridiană: cred că ei văd o altă parte a spectrului decât oamenii. Poate că văd complet în infraroșu sau în ultraviolet. Ecluză aceea ar putea fi perfect luminată din punctul de vedere al lui Rocky, dar eu nu văd nimic. La fel, luminile mele sunt complet inutile pentru el.

Mă întreb dacă avem vreo lungime de undă în comun. Poate roșul (culoarea cu cea mai scăzută lungime de undă pe care o pot vedea oamenii) înseamnă „♫ ♪ ♪ ”, cea mai mare lungime de undă pe care o pot vedea ei. Sau așa ceva. Merită cercetat. Ar trebui să aduc un curcubeu de lumini și să aflu dacă poate... Oh, s-a întors!

Rocky saltă prin tunel și merge ca un păianjen de-a lungul șinelor, până la peretele despărțitor. O face incredibil de grațios. Fie este foarte versat cu gravitația zero, fie eridienii sunt doar foarte buni la cățărare. Au cinci mâini cu degete opozabile, iar el este un călător interstelar, deci probabil are câte puțin din fiecare.

Într-o mână ține un dispozitiv pe care mi-l arată. Este... Nu știu ce este.

E un cilindru (nene, ce le mai plac ăstora cilindrii!) lung de un picior și lat poate de șase inch. Văd că strânsoarea lui deformează nițel carcasa. Este făcut dintr-un material moale, ca spuma de cauciuc. Cilindrul are cinci ferestre pătrate aliniate pe orizontală. În fiecare fereastră se află câte o formă. Cred că pot să fie litere. Dar nu sunt din cerneală și hârtie. Sunt pe o suprafață plană, iar simbolurile propriu-zise sunt ridicate cam o optime de inch sau așa ceva.

— Ha! spun.

Simbolul din dreapta se rotește și este înlocuit de un simbol nou. După două secunde se întâmplă din nou. Și apoi din nou.

— E un ceas! zic. Ți-am arătat un ceas, așa că mi-ai arătat un ceas!

Arăt spre ceasul meu, încă lipit de perete, apoi spre al lui.

Flutură din cele două mâini pe care nu le folosește în acest moment. Flutur și eu din mâini.

Privesc o vreme ceasul eridian. Rocky îl ține pe loc să-l văd. Simbolurile – numere, probabil – se derulează prin fereastra cea mai din dreapta. Sunt pe un rotor. Ca un ceas digital de școală veche de acasă. După o vreme, rotorul aflat cu o poziție mai la stânga se schimbă cu o unitate. Aha!

Din ce îmi dau seama, rotorul din dreapta se schimbă la fiecare două secunde. Ceva mai mult de două secunde, cred. Rulează șase simboluri unice înainte să se repete: „ℓ”, „I”, „V”, „λ”, „+” și „W”, în această ordine. Ori de câte ori ajunge la „ℓ”, următorul rotor din stânga avansează un pas. În cele din urmă, după vreun minut, al doilea rotor din dreapta trece prin toate simbolurile și, când ajunge la „ℓ”, avansează și al treilea rotor din dreapta.

Se pare că citesc informația de la stânga la dreapta – la fel ca englezii. Drăguță coincidență! Deși nu este complet neverosimilă. Adică, de fapt, există doar patru opțiuni: de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, de sus în jos și de jos în sus. Așa că era o șansă din patru să fim la fel.

Deci ceasul este intuitiv de citit pentru mine. Și funcționează ca un odometru. „ℓ” este clar simbolul lor pentru zero. De aici știu că „I” este 1, „V” este 2, „λ” este 3, „+” este 4, iar „W” este 5. Dar numerele de la 6 până la 9? Nu există. După „W” ne întoarcem la „ℓ”. Eridienii folosesc baza șase.

Din toate lucrurile pe care le predau elevilor mei, bazele numerice sunt cel mai dificil de înțeles. Nu există nimic special în legătură cu numărul 10. Avem zece cifre unice pentru că avem zece degete. Asta este tot. Alde Rocky au câte trei degete la fiecare mână și presupun că le place să folosească doar două mâini atunci când numără (probabil că folosesc celelalte trei picioare/mâini pe sol, ca să își țină echilibrul). Deci au șase degete cu care pot lucra.

— Îmi place de tine, Rocky! Ești un geniu!

Și chiar este! Cu acest gest simplu, Rocky mi-a arătat:

- cum funcționează numerele eridiene (în baza șase);
- cum sunt scrise numerele eridiene (ℓ, I, V, λ, +, W);
- cum scriu eridienii informațiile (de la stânga la dreapta);
- cât de lungă este o secundă eridiană.

Ridic un deget și mă grăbesc înapoi pe navă ca să-mi iau cronometrul. Mă întorc și cronometrez ceasul lui Rocky. Pornesc cronometrul exact când al *treilea* rotor își schimbă starea. Rotorul din dreapta continuă să țacănească la fiecare două secunde și ceva, iar la fiecare șase pași rotorul următor avansează și el cu unu. O să dureze ceva vreme, dar vreau o numărătoare cât mai precisă cu puțință. Durează cam un minut și jumătate pentru ca al treilea rotor să se deplaseze cu un pas. Mă aștept să dureze cam zece minute. Dar vreau să urmăresc tot timpul ăsta.

Rocky se plictisește. Cel puțin, asta cred că se întâmplă. Începe să se foiască, apoi lasă ceasul să plutească în loc, lângă peretele despărțitor. Apoi se plimbă prin partea lui de tunel. Nu sunt sigur dacă face ceva anume. Deschide o ușă care merge spre nava lui, începe să urce prin ea, apoi se oprește. Pare să se gândească și apoi să se răzgândească. Închide ușa. Nu vrea să plece cât mă aflu încă aici. În fond, s-ar putea să fac sau să spun ceva interesant.

— ♪♪ ♪ , zice.

— Știu, știu, îi răspund, ridicând un deget.

Ridică și el un deget, apoi își reia săltatul lent de la un perete la celălalt. Fățâitul la zero g.

În cele din urmă, al treilea rotor face o cursă completă, iar eu opresc cronometrul. Durată totală: 511,0 secunde. N-am niciun calculator și sunt prea entuziasmat ca să mă întorc în navă și să aduc unul. Scot un pix și fac o împărțire lungă în palma celeilalte mâini. O secundă eridiană are 2,366 secunde pământene.

Încercuiesc răspunsul în palmă și mă holbez la el. Aaug câteva semne de exclamare lângă el, pentru că mi se pare că merită.

Știu că nu pare mare lucru, dar este un lucru uriaș. Rocky și cu mine suntem astronauți. Dacă e să vorbim, o să vorbim despre știință. Și, în acest mod simplu, Rocky și cu mine am stabilit o unitate fundamentală a timpului. Urmează: lungimea și masa!

Nu, de fapt, urmează: un pui de somn. Sunt atât de obosit! Trag ceasul de pe perete, încercuiesc 2-ul cu markerul, ca să fie cât mai clar cu puțință, apoi îl lipesc la loc. Fac cu mâna. Face și el cu mâna. Apoi mă întorc în navă pentru o soileală.

•

Este ridicol. Cum aș putea să dorm? Cum ar putea cineva să doarmă în

circumstanțele astea? Încă mă obișnuiesc cu ce se întâmplă. Afară se află un extraterestru.

Și mă chinuie ideea că nu pot să descopăr ce știe el despre astrofag. Dar nu poți vorbi cu cineva despre concepte științifice complexe prin pantomimă. Avem nevoie de un limbaj comun, oricât de rudimentar ar fi.

Trebuie să continui să fac ceea ce fac acum. Să lucrez la comunicarea științifică. Verbele și substantivele din fizică. Este singurul set de concepte pe care, cu siguranță, îl împărtășim – legile fizicii sunt aceleași peste tot. Și, odată ce avem destule cuvinte ca să vorbim despre știință, o să începem să vorbim despre astrofag.

Și în „VVℓλI” secunde eridiene o să vorbesc din nou cu el. Cum naiba poate cineva să adoarmă într-un moment ca ăsta? Sub nicio formă n-o să pot, pur și simplu, să...

CAPITOLUL 11

Sună alarma cronometrului. Am pus-o la două ore. Tocmai a ajuns la zero. Clipesc de câteva ori. Plutesc în poziția fetei în camera de comandă. Nici măcar n-am ajuns în dormitor.

Nu sunt odihnit deloc. Fiecare por din ființa mea țipă la mine să mă întorc la somn, dar i-am spus lui Rocky că mă întorc în două ore și n-aș vrea să creadă că oamenii nu sunt de încredere. Adică... suntem destul de neserioși, dar nu vreau să știe asta. Îmi târăsc picioarele (se poate să-ți târăști picioarele la zero g? – eu zic că da) prin ecluză. Rocky este acolo și mă așteaptă în tunel. A fost ocupat în lipsa mea. Acum sunt tot felul de lucruri acolo.

Ceasul eridian continuă să ticăie – acum montat pe unul din stâlpii grilajului. Dar și mai interesantă pentru mine este cutia care a fost adăugată la peretele despărțitor. Este un cub cu latura de un picior și iese în afară, în jumătatea mea de tunel. Este făcut din același xenonit transparent ca restul peretelui.

Pe partea lui Rocky, cutia are o ușă panou dreaptă, cu o margine de xenonit opacă. De asemenea, există o gaură pătrată cu o conductă pătrată perfect potrivită, care iese din cutie.

Pe conductă, lângă cutie, există niște... comenzi? Butoane, poate? Un fir care iese din cutia de comandă se târăște de-a lungul conductei, dispărând în carcasă odată cu aceasta.

Între timp, pe partea mea de cub se află un mâner, cam de aceeași formă cu mânerul de pe propria ecluză. Și acesta este atașat la un panou pătrat, la fel cum este cel de pe partea lui Rocky și...

— E o ecluză! exclam. Ai făcut o ecluză în tunelul nostru dintre ecluze!

Sclipitor! Pur și simplu, sclipitor! Și eu, și Rocky avem acces la ea. El poate să controleze aerul din cămăruța aceea prin intermediul conductei misterioase, care probabil conduce către niște pompe sau altceva din *Semnal-A*, iar butoanele acelea – sau ce or fi – sunt comenzile. Și, uite așa, avem cum să transferăm lucruri între noi.

Flutur din mâini. Flutură și el.

Hmm. Din nou cu pătratul, panouri plate. Cine face o ecluză pătrată?

Mai ales una destinată să reziste presiunii atmosferice eridiene. Chiar și conducta care deservește miniecluza este pătrată. Știu că pot să producă xenonit rotund – cilindrii pe care mi i-a trimis când ne-am întâlnit prima oară erau rotunzi. Tunelul acesta este rotund.

Poate că mă gândesc prea mult la asta. Xenonitul este dur, deci nu trebuie să-l modelezi cu grijă în vase de presiune. Panourile plate sunt, probabil, mai lesne de confecționat.

Asta e excelent. Ridic un deget – îmi imită gestul. Zbor jos în laborator și înhaț o ruletă. Mi-a arătat o unitate pentru timp, o să-i arăt o unitate pentru lungime. Ruleta este metrică, slavă Domnului! Și-așa o să fie destul de derutant să folosesc secunde eridiene în bază șase. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să aduc în discuție unitățile imperiale, chiar dacă pentru mine sunt ceva obișnuit.

Revin în tunel. Ridic ruleta. Trag nițel de ea, apoi o eliberez și se retrage. Repet procesul de câteva ori. Flutură din mâini. Arăt spre ecluza pătrată și flutură din nou din mâini.

Sper că asta înseamnă că înăuntru nu-s 29 de atmosfere de amoniac în momentul ăsta. Presupun că o să aflăm...

Răsucesc mânerul și deschid ușa mea. Se balansează înspre mine cu ușurință.

Nu explodează nimic. De fapt, nici măcar nu miroase a amoniac. Și nici vid nu e înăuntru. N-aș fi putut să deschid ușa dacă ar fi fost. Rocky a setat spațiul exact la atmosfera mea. Frumos din partea lui.

Pun ruleta cam în mijlocul cutiei și o las să plutească acolo. Închid ușa și răsucesc mânerul.

Rocky apasă un buton de pe comenzi și aud un *ffamp* urmat de un şuierat continuu. Din conductă năvălește un gaz cețos. Amoniac, probabil. Ruleta țopăie înăuntru – împinsă de colo până colo ca o frunză în vânt. În curând, şuieratul se reduce la un susur.

Și atunci îmi dau seama de greșeala pe care am făcut-o.

Ruleta este una din acelea zdravene pentru construcții, care sunt făcute din metal, cu punctele de prindere din cauciuc solid. Chestia e că eridienilor le place atmosfera fierbinte. Cât de fierbinte? Nu știu cu siguranță, dar acum e clar că mai fierbinte decât punctul de topire al cauciucului de pe ruletă.

Picătura de cauciuc lichid se ondulează pe ruletă și se lipește de ea, din

cauza tensiunii superficiale. Rocky deschide ușa și ia cu grijă cadoul meu, apucându-l de partea din metal. Măcar aia este încă solidă. Cred că este făcută din aluminiu. E bine de știut că aerul eridian nu este atât de fierbinte, încât să-l topească și pe acela.

Când Rocky trage ruleta spre el, picătura de cauciuc se dezlipește de pe ea și plutește în partea lui de tub.

Eridianul o împunge cu degetul, iar picătura i se lipește de clește. O scutură de pe deget fără mare dificultate. Evident, temperatura nu-l deranjează. Presupun că nu este nicio diferență față de felul în care ne-am scutura noi apa de pe mână.

În atmosfera mea, cauciucul atât de fierbinte ar arde. Ar exista și tot felul de gaze neplăcute, otrăvitoare, care ar ieși din el. Dar pe partea de perete a lui Rocky nu există oxigen. Așa încât cauciucul, pur și simplu... rămâne lichid. Plutește pe lângă peretele tunelului și se lipește de el.

Ridic din umeri către extraterestru. Poate că o să înțeleagă că înseamnă „îmi pare rău”.

Ridică și el din umeri, într-un fel. Doar că o face cu toți cinci umerii. Arată ciudat și nu știu dacă a înțeles ce voiam să zic.

Trage puțin de bandă, apoi o lasă să se retragă. Este evident surprins, chiar dacă ar fi trebuit să-și dea seama că o să se întâmple. O scoate cu totul și o lasă să ruleze la loc în fața lui. O prinde și trage din nou de ea. Și din nou.

Și din nou.

— Da, e nostim, zic. Dar uită-te la marcaje. Ția sunt centimetri. CEN-TI-ME-TRI.

Data următoare când trage de bandă îi fac semn către ea.

— Uite!

Continuă s-o tragă înainte și înapoi. Nu văd niciun semn că îi pasă de ce scrie pe ea.

— Uf!

Ridic un deget. Mă duc în laborator și iau o altă ruletă. Este un laborator bine dotat și nicio misiune spațială n-ar fi completă fără redundanțe. Mă întorc în tunel.

Rocky continuă să se joace cu ruleta. Acum chiar că se distrează. Trage banda afară cât de mult poate, ceea ce înseamnă cam un metru, apoi dă drumul și benzii, și ruletei în același timp. Reculul rezultat și retragerea

benzii fac ruleta să se învârtască nebunește în fața lui.

— ♪ ♪♪♪! spune.

Sunt destul de sigur că ăla a fost un chițait de veselie.

— Uite. Uite, îi spun. Rocky. Rocky! Alo!

În cele din urmă încetează să se amuze cu jucăria improvizată.

Trag niște bandă afară din ruletă, apoi îi arăt însemnele:

— Uite! Aici! Vezi astea?

Trage și el de banda lui, cam la aceeași distanță. Văd că marcajele de pe ea sunt în continuare acolo – nu s-au copt în căldura eridiană sau așa ceva. Care este problema?

Arăt spre linia de un centimetru.

— Uite. Un centimetru. Linia asta. Aici, spun lovind linia de mai multe ori.

Rocky ține banda cu două mâini și o lovește cu a treia. Își potrivește tempoul după al meu, dar nu e nici pe departe lângă marcajul de 1 centimetru.

— Aici! lovesc banda mai tare. Ești orb?!

Fac o pauză.

— Stai. Ești orb?

Rocky mai lovește banda de câteva ori.

Mereu am presupus că are ochi undeva și că nu-i recunosc. Dar dacă nu are deloc ochi?

Ecluza de pe *Semnal-A* era întunecată, iar Rocky nu avea nicio problemă cu asta. Așa că am presupus că vede în frecvențe ale luminii pe care eu nu le pot vedea. Dar ruleta are banda albă cu marcaje negre pe ea. *Orice* vedere în *orice* spectru ar trebui să discearnă negrul pe alb. Negrul este absența luminii, iar albul – toate frecvențele reflectate în mod egal.

Stai așa, asta n-are sens! Știe ce fac. Îmi imită gesturile. Dacă nu vede, cum îmi poate citi ceasul? Cum își poate citi *propriul* ceas?

Hmm... ceasul lui are numere groase. Cam cât o optime de inch. Și, acum, că mă gândesc, chiar a avut niște probleme cu ceasul meu. Mi-a cerut să-l lipesc de peretele despărțitor. Când plutea la un inch distanță, s-a supărat. Nu era suficient să fie aproape de separator. Trebuia să-l *atingă*.

— Sunet? zic. „Vezi” prin sunete?

Ar avea sens. Oamenii folosesc undele electromagnetice ca să înțeleagă spațiul tridimensional. Deci de ce n-ar folosi o altă specie undele sonore? E

același principiu – și îl avem și pe Pământ. Liliiecii și delfinii folosesc ecolocația pentru a „vedea” prin sunete. Poate că eridienii au capacitatea aceea, dar pe steroizi. Spre deosebire de lilieci și delfini, eridienii au un sonar *pasiv*. Folosesc undele sonore ambientale pentru a-și descoperi mediul, în loc să scoată sunete specifice pentru a urmări prada.

Este doar o teorie. Dar corespunde datelor.

De asta cifrele de pe ceasul lui sunt groase. Pentru că sonarul lui nu percepe lucruri care sunt prea subțiri. Ceasul meu a fost o provocare pentru el. Nu poate să „vadă” cerneala, dar limbile sunt obiecte solide. Așa că a știut de ele. Dar când toată povestea este încastrată în plastic...

Îmi dau o palmă peste frunte.

— De-asta ai avut nevoie să lipesc ceasul de perete. Trebuia ca undele sonore care se lovesc de el să ajungă mai ușor la tine. Și ruleta pe care tocmai ți-am dat-o e inutilă. Nu poți să vezi deloc cerneala.

Se mai joacă nițel cu ruleta.

Ridic un deget. Este mai concentrat pe jucăria ruletă, dar îmi întoarce absent gestul cu una dintre mâinile de rezervă.

Zbor înapoi în navă, prin camera de comandă, și în laborator. Înhaț o șurubelniță și mă îndrept mai departe spre dormitor. Detașez un panou de stocare de pe podea. O foaie simplă de aluminiu. Cu grosimea de poate un inch, cu colțurile rotunjite, ca să nu ne tăiem. Puternică, durabilă și ușoară. Perfectă pentru călătoriile spațiale. Zbor înapoi în tunel.

Rocky a răsucit un capăt al benzii pe după unul dintre mânerele de pe tunelul lui și l-a legat într-un soi de nod brut. Atârnă de rolă cu o mână și le folosește pe celelalte ca să se cațare cu spatele de-a lungul barelor.

— Hei! zic, ridicând mâna. Hei!

Se oprește o clipă din joaca lui cu ruleta.

— ♪ ♪ ♪ ?

Ridic două degete.

Rocky ridică și el două degete.

— Mda, OK, suntem iar în modul de imitare.

Ridic un deget, apoi ridic două, apoi din nou doar unu și în cele din urmă trei.

Rocky repetă secvența, așa cum am sperat să o facă.

Acum pun panoul de aluminiu între mâna mea și Rocky. În spatele panoului, ridic două degete, apoi unul, apoi trei, apoi cinci.

Rocky ridică două degete, apoi unu, apoi toate trei. Se ajută de o a doua mână din care mai ridică două degete pentru un total de cinci.

— Uau! exclam.

O foaie de aluminiu de o șaisprezecime de inch oprește cam toată lumina. Unele frecvențe absurd de înalte pot să o străbată, dar frecvențele acelea ar trece și prin mine. Așa că Rocky nu mi-ar vedea mâinile. Dar sunetul trece prin metal bine mersi.

Asta e dovada. Nu folosește lumina ca să perceapă ce se întâmplă. Înseamnă că folosește sunetul. Pentru Rocky, placa asta de aluminiu e ca o fereastră din sticlă.

Poate că strică nițel imaginea, dar nu cu mult. La naiba, probabil știe cum arată camera de comandă a lui *Hail Mary*! De ce nu? Carcasa e doar făcută din mai mult aluminiu.

M-a văzut în spațiu? În spațiu nu există aer. Deci nici sunete.

Stai. Nu. Asta-i o întrebare tembelă. Nu e un om al cavernelor care hoinărește prin spațiu. E un călător interstelar avansat. Are tehnologie. Probabil că are camere și radare și alte chestii care traduc datele în ceva ce poate să înțeleagă. Nicio diferență față de petrovascopul meu. Eu nu pot să văd lumina în infraroșu, dar aparatul poate și apoi mi-o arată pe un monitor cu frecvențele de lumină pe care le pot vedea.

Camera de comandă de pe *Semnal-A* trebuie să aibă niște afișaje gen Braille care arată trăsnet. Mă rog, sunt sigur că e mult mai avansată de atâta.

— Uau..., mă holbez la el. Omenirea a petrecut mii de ani privind în sus spre stele și întrebându-se ce se află acolo. Voi n-ați văzut niciodată stelele, dar tot ați reușit să călătoriți în spațiu. Ce inși uimitori trebuie să fiți voi, eridienii! Niște genii ale științei.

Nodul ruletei se slăbește, banda se strânge la loc cu viteză și îl plesnește pe Rocky peste mână. Acesta scutură un moment din mâna îndurerată, apoi continuă să-și facă de lucru cu ruleta.

— Mda. E clar că ești un om de știință.

•

— Toată lumea în picioare, spune aprodul. Începe ședința Tribunalului districtual al Statelor Unite pentru Districtul de vest al Washingtonului. Prezidează onorabila judecătoare Meredith Spencer.

Întreaga sală de judecată s-a ridicat, în timp ce judecătorea s-a așezat.

— Luați loc! a spus aprodul, înmânându-i judecătorei un dosar. Onorată

instanță, cazul de astăzi este Alianța pentru Proprietatea Intelectuală *versus* Proiectul *Hail Mary*.

Judecătoria a încuviințat.

— Partea vătămată, sunteți pregătiți pentru proces?

La masa reclamantului se afla o îngrămădeală de bărbați și femei bine îmbrăcate. Cel mai în vârstă dintre ei, un bărbat de vreo șaizeci de ani, s-a ridicat ca să răspundă:

— Suntem, onorată instanță.

— Apărarea, sunteți pregătiți pentru proces?

Stratt se afla singură la masa apărării, tastând întruna pe tabletă.

Judecătoria și-a dres glasul:

— Apărarea?

Stratt a terminat de tastat și s-a ridicat:

— Sunt pregătită.

Judecătoria Spencer a făcut semn spre masa lui Stratt:

— Doamnă avocat, unde vă este restul echipei?

— Sunt doar eu. Și nu sunt avocat, sunt acuzată.

— Doamnă Stratt, și-a scos judecătoria Spencer ochelarii și s-a holbat la ea. Acuzatul în acest caz este un consorțiu interguvernamental de oameni de știință, destul de cunoscut.

— Conduc de mine, a spus Stratt. Solicit respingerea acuzațiilor.

— Nu puteți să formulați încă solicitări, doamnă Stratt, a spus Spencer. Spuneți-mi doar dacă sunteți pregătită să continuăm.

— Sunt pregătită.

— În regulă. Reclamant, puteți începe pledoaria de deschidere.

Bărbatul s-a ridicat.

— Onorată Curte, doamnelor și domnilor din juriu, numele meu este Theodore Canton, avocat în această acțiune pentru Alianța pentru Proprietatea Intelectuală. În timpul acestui proces, vom arăta că Proiectul *Hail Mary* și-a depășit autoritatea în materia achizițiilor și a licențelor de date digitale. Au în posesia lor o rețea gigantică SSD pe care au copiat, *ad litteram*, toate software-urile care au fost licențiate vreodată, precum și toate cărțile și operele literare care au fost vreodată disponibile în vreun format digital. Toate acestea fără niciun fel de plată sau de licență către deținătorii reali ai drepturilor de autor sau către proprietarii drepturilor intelectuale. În plus, multe dintre proiectele lor tehnologice încalcă patente

deținute de...

— Onorată instanță, l-a întrerupt Strat. Acum pot să formulez solicitări?

— Tehnic, da, a răspuns judecătoarea, dar e neobiș...

— Solicit respingerea.

— Onorată instanță! a protestat Canton.

— În baza cărui temei, doamnă Strat? a întrebat judecătoarea.

— Fiindcă n-am timp de rahaturile astea, a răspuns ea. Construim o navă spațială ca să ne salvăm specia, la propriu. Și avem foarte puțin timp la dispoziție ca să o facem. O să aibă trei astronauți – doar trei –, care vor face experimente la care, acum, nici nu ne putem gândi. Este nevoie să fie pregătiți pentru orice fel de direcție de studiu pe care o consideră necesară. Deci le oferim totul. Colecția de cunoștințe a omenirii, împreună cu tot software-ul. O parte dintre ele sunt stupide. Probabil că n-o să aibă nevoie de Minesweeper pentru Windows 3.1 și nici de o versiune completă a Dicționarului sanscrit-englez, dar o să le aibă la dispoziția lor.

Canton a scuturat din cap:

— Onorată instanță, clienții mei nu contestă natura nobilă a Proiectului *Hail Mary*. Plângerea este pentru folosirea ilegală a materialului protejat prin drepturi de autor și a mecanismelor patentate.

Strat a scuturat din cap:

— Ar fi nevoie de o cantitate ridicolă de timp și de energie ca să rezolvăm acordurile de licențiere cu toate companiile. Așa că nu o facem.

— Vă asigur, doamnă Strat, că o să vă supuneți legii, a spus judecătoarea.

— Numai când doresc eu, a ridicat Strat o foaie de hârtie. Conform acestui tratat internațional, eu, personal, sunt imună față de orice urmărire penală pentru orice încălcare a legii oriunde pe Pământ. Senatul Statelor Unite a ratificat acest tratat acum două luni.

A ridicat o a doua foaie de hârtie:

— Și, pentru a eficientiza situații ca aceasta, am și o grație preventivă din partea președintelui Statelor Unite pentru oricare și toate încălcările de lege de care sunt acuzată în cadrul jurisdicțiilor din Statele Unite.

Aprodul a luat hârtiile și i le-a înmânat judecătoarei.

— Asta... este exact ce ați spus că este.

— Sunt aici numai din politețe, a spus Strat. Nu eram obligată nici măcar să vin. Dar, din moment ce industria software-ului, trolii patentelor și

toți ceilalți care au legătură cu proprietatea intelectuală s-au înhăit într-un singur proces, m-am gândit că este mai rapid să înăbuș în fașă totul deodată.

Și-a luat rucsacul și a pus tableta înăuntru.

— Mă duc să-mi văd de treabă.

— Stați așa, doamnă Stratt, a spus judecătoarea Spencer. Acesta este totuși un tribunal și veți rămâne aici pe durata acestui proces!

— Nu, nu voi rămâne, a spus Stratt.

Aprodul a făcut un pas înainte:

— Doamnă, dacă nu vă conformați, o să fiu nevoit să vă rețin.

— Dumneata și care armată? a întrebat Stratt.

Cinci bărbați în uniforme militare au intrat în sala de judecată și s-au postat în jurul ei.

— Pentru că eu am armata Statelor Unite alături de mine, a replicat ea. Și e o armată dată naibii!

•

Frunzăresc prin software-ul pe care îl am la dispoziție, în timp ce ronțai dintr-o *tortilla* cu unt de arahide. Știu că nu sună gustos, dar este.

Am descoperit cum să mă țin cu picioarele de scaunul de laborator ca să nu plutesc în timp ce folosesc laptopul. Se pare că am o mulțime de laptopuri. Deocamdată am găsit cel puțin șase în zona de stocare. Și sunt toate conectate la o rețea wi-fi disponibilă în toată nava. Ce comod!

Dacă mă ajută memoria, ar trebui să am cam tot software-ul ascuns undeva pe aici prin navă. Șmecheria este să îl găsesc pe cel de care am nevoie. Nici măcar nu știu cum este denumit. Din fericire, una dintre cărțile din biblioteca digitală este o listă a aplicațiilor software. Așa că asta mă ajută.

În cele din urmă găsesc ceva care va funcționa – „Analizor spectral de la Tympanum Labs”. În biblioteca mea, se află tot felul de pachete de software care analizează forme de unde. Acesta are cele mai bune evaluări, conform unei reviste de calculatoare din 2017, care a trecut în revistă analizoarele spectrale.

Instalez software-ul pe unul dintre laptopuri. Este destul de simplu de utilizat și are o pleoră de caracteristici. Dar cea de care sunt cel mai interesat este transformata Fourier. Este instrumentul cel mai simplu de analiză a undelor sonore și, fără îndoială, cel mai important. Sunt foarte

multe calcule complicate în spate, dar rezultatul final este acesta: dacă treci o undă sonoră printr-o transformată Fourier, o să-ți ofere o listă a notelor individuale redată în același timp. Deci, dacă aș cânta un acord în do major și aș lăsa aplicația să înregistreze, aceasta mi-ar spune că există un do, un mi și un sol. Este incredibil de utilă.

Ajunge cu pantomima. Este timpul să învăț eridianeza. Da, tocmai am inventat acest cuvânt. Nu, nu mă simt prost în legătură cu asta. O să fac o mulțime de lucruri pentru prima dată în istoria omenirii, aici, afară, și există o mulțime de chestii care au nevoie de nume. Bucurați-vă că nu le dau numele meu.

Pornesc Microsoft Excel pe un alt laptop și lipesc cele două laptopuri spate în spate cu bandă adezivă. Da, aș fi putut să rulez ambele aplicații pe un singur laptop, dar nu vreau să trec de la una la alta.

Zbor prin navă în sus și înapoi în tunel. Rocky nu-i aici.

Hmm.

Rocky nu poate să-și petreacă toată ziua așteptându-mă, dar de ce n-au pe cineva în tunel tot timpul? Dacă colegii mei de echipaj ar mai fi fost prin preajmă, cu siguranță, am fi făcut cu schimbul sau ceva similar. La naiba, Iliuhina ar fi campat aici probabil non-stop și ar fi plecat numai când ar fi fost nevoită să doarmă.

Și dacă *au* înși diferiți în tunel? De unde știu că Rocky e o singură persoană? Nu-i deosebesc pe eridieni. Poate că am vorbit cu șase persoane diferite. Țsta e un gând neliniștitor.

Nu... n-a fost așa. Sunt destul de sigur că Rocky e doar Rocky. Liniile de pe carapacea lui și proeminențele bolovănoase de pe mâinile lui sunt unice. Mi-aduc aminte că pe unul dintre degete are o neregularitate neașteptată... da. E același tip.

Dacă v-ați uita la o piatră ore la rând și cineva ar înlocui-o cu una foarte asemănătoare, dar ușor diferită, v-ați da seama.

În regulă, deci unde se află restul echipajului? Eu sunt singur, pentru că nu a supraviețuit niciunul dintre colegii mei de echipaj. Dar eridienii au o tehnologie mai bună în privința spațiului. Navă mai mare, material al carcasei aproape indestructibil. Trebuie să existe un echipaj.

Ah! Pun pariu că Rocky este căpitanul. Se expune riscului, vorbind cu extraterestrul înspăimântător. Tot restul lumii rămâne pe navă. Așa ar face căpitanul Kirk. Așadar, de ce nu și căpitanul Rocky?

În orice caz, am chestii interesante de făcut și sunt nerăbdător.

— Alo, Rocky! țip. Vino încoace!

Trag cu urechea după zgomote provocate de mișcare.

— Haide, omule! Toată alimentarea ta senzorială se bazează pe sunet – pun pariu că poți să auzi de la o milă un ac în cădere! Știi că te chem! Mută-ți... orice îți servește drept fund! Vreau să vorbim!

Aștept și aștept, dar nici urmă de Rocky.

Presupun că reprezintă o prioritate destul de ridicată pentru el. Așa că indiferent ce face este, probabil, ceva cu adevărat important. În fond, are o navă întreagă de condus. Probabil că are și el nevoie să mănânce și să doarmă. Mă rog, în orice caz trebuie să mănânce – toate organismele biologice trebuie să obțină cumva energie. Nu știu dacă eridienii dorm.

Acum, că mă gândesc, poate că dormitul nu-i o idee chiar așa de rea. În ultimele patruzeci și opt de ore am avut parte doar de un pui de somn de două ore. Ceasul lui Rocky este încă acolo, îndesat între o bară din grilaj și peretele despărțitor. Ticăie normal. Este interesant că acest ceas are doar cinci cifre. După calculul meu, ajunge înapoi la $lllll$ la fiecare cinci ore sau cam așa ceva. Poate că asta e durata unei zile eridiene?

Să facem speculații mai târziu. Prioritatea este somnul. Pregătesc o foaie de calcul în Excelul din laptopul meu ca să convertească timpul lui Rocky în al meu și viceversa. Vreau să dorm opt ore. Introduc ora curentă din ceasul lui Rocky, care este $lIV\lambda$, și pun foaia de calcul să-mi spună ce o să arate ceasul acela peste opt ore. Răspunsul este $l\lambda+VV\lambda$.

Mă grăbesc înapoi în laborator ca să iau câteva spatule de lemn și bandă adezivă. Rocky nu vede cerneala, așa că trebuie să improvizez.

Lipesc bețele de peretele separator pentru ca Rocky să știe când revin: $l\lambda+VV\lambda$. Din fericire, simbolurile sunt făcute, în cea mai mare parte, din linii drepte, așa că micul meu proiect artizanal ar trebui să fie suficient pentru ca el să-l citească.

În mod interesant, ora mea de întoarcere are șase cifre. Cu o cifră mai mult decât arată ceasul lui Rocky. Dar sunt sigur că o să înțeleagă. Dacă Rocky ar fi spus: „Mă întorc la ora treizeci și șapte”, sunt sigur că aș fi înțeles la ce se referă.

Înainte să merg la culcare, culeg o minicameră de luat vederi din camera de vid a laboratorului. Este doar o cameră mică, fără fir, conectată la un LCD portabil atașat ei. Lipesc sus, în tunel, camera, ațintită spre peretele

despărțitor. Aduc afișajul cu mine în dormitor.

Așa. Acum am instalat în tunel un monitor pentru bebeluși. Nu există transmisiune audio – camera este pentru urmărirea experimentelor, nu pentru discuții între indivizi. Dar este suficient.

Îndes păturile și cearșafurile de pe pat de jur-împrejurul saltelei ovale. Mă strecor între ele. Așa n-o să plutesc prin somn.

Marile mele planuri de comunicare cu Rocky vor trebui să aștepte. Sunt nițel frustrat, dar nu pentru multă vreme. Cad lat aproape imediat.

CAPITOLUL 12

Toc-toc-toc.

Sunetul abia dacă mi se infiltrează în conștiință. Este foarte îndepărtat.

Toc-toc-toc.

Mă trezesc dintr-un somn fără vise.

— Hă?

Toc-toc-toc.

— Mic dejun, mormăi.

Brațele mecanice intră într-un compartiment și scot mâncarea împachetată. Aici, în fiecare zi este ca de Crăciun. Smulg partea de deasupra și aburul se împrăștie în toate direcțiile. Înăuntru se află un *burrito* de mic dejun.

— Bun, spun. Cafea?

— Se prepară...

Iau o îmbucătură din *burrito*-ul pentru mic dejun. E bun. Toată mâncarea este bună. Presupun că s-au gândit că, dacă tot murim, măcar să mâncăm chestii bune.

— Cafea, spune calculatorul.

Un braț mecanic îmi înmânează o punguță care are un pai în vârf. Ca un Capri Sun pentru adulți. Adaptări pentru gravitație zero.

Las *burrito*-ul să plutească în apropiere și sorb o gură de cafea. Este delicioasă, desigur. Are chiar și cantitatea potrivită de lapte și de zahăr. Asta este o preferință foarte personală, care variază foarte mult de la o persoană la alta.

Toc-toc-toc.

Chiar, ce se aude?

Verific ecranul LCD lipit lângă culcușul meu. Rocky este în tunel și bate în peretele despărțitor.

— Calculator! Cât am dormit?

— Pacientul a fost inconștient vreme de zece ore și șaptesprezece minute.

— Oh, fir-ar!

Viermuiesc afară din pat și țopăi în sus prin navă, spre camera de

comandă. Îmi iau *burrito*-ul și cafeaua cu mine pentru că mor de foame.

Mă ridic în tunel.

— Scuze! Scuze!

Rocky bate în peretele despărțitor și mai tare acum, când sunt aici. Arată spre numerele din spatule de lemn pe care le-am lipit de separator și apoi spre ceasul lui. Își strânge o mână pumn.

— Îmi pare rău!

Îmi lipesc palmele la un loc, ca și cum m-aș ruga. Nu știu ce altceva să fac. Nu există un simbol interplanetar pentru implorare. Nu știu dacă înțelege, dar își descleștează pumnul.

Poate că era o admonestare blândă. Adică ar fi putut să strângă pumn cinci mâini, dar a folosit doar una.

În orice caz, l-am făcut să aștepte mai mult de două ore. Este normal să fie supărat. Sper ca trucul care urmează să-l împace.

Ridic un deget. Ridică și el unu.

Îmi iau laptopurile lipite cu bandă adezivă și pe unul lansez software-ul de analiză a formei undelor, iar pe celălalt, Excelul. Le lipesc de peretele tunelului și le asigur cu bandă adezivă.

Dezlipesc numerele din spatule de lemn de pe peretele despărțitor. Sunt foarte bune ca să încep cu ele. Ridic „I-ul și arăt spre el.

— Unu, spun. Unu.

Arăt spre gură, apoi iar spre numărul eridian.

— Unu.

Apoi arăt spre Rocky.

El arată spre „I” și spune „♯”.

Pun analizorul spectral pe pauză și derulez înapoi câteva secunde.

— Așa...

Cuvântul lui Rocky pentru „unu” este format din două note rediate simultan. Există și o sumă de armonice și rezonanțe acolo, dar vârfurile principale de frecvență sunt doar două note.

Tastez „unu” în foaia de calcul de pe celălalt calculator și notez frecvențele relevante.

— În regulă...

Mă întorc la separator și ridic simbolul „V”.

— Doi, spun.

— ♯, spune și el.

Un alt cuvânt dintr-o singură silabă. Cele mai vechi cuvinte dintr-o limbă sunt, de obicei, și cele mai scurte.

De data asta este un acord format din patru note distincte. Introduc „doi” și înregistrez frecvențele pentru acel cuvânt.

Începe să fie entuziasmat. Cred că știe ce intenționez și asta îl bucură.

Ridic „λ”-ul și, înainte să apuc să spun ceva, el arată spre semn și spune:

— ♪♪.

Excelent! Primul nostru cuvânt din două silabe. Trebuie să derulez nițel înainte și înapoi prin datele formelor undelor ca să obțin acordul potrivit. Prima silabă are doar două note, dar a doua are cinci! Rocky poate să emită cel puțin cinci note diferite în același timp. Trebuie să aibă mai multe seturi de coarde vocale sau așa ceva. Mă rog, are cinci brațe și cinci mâini. De ce n-ar avea și cinci seturi de coarde vocale?

Nu văd nicăieri vreo gură. Notele vin de undeva dinăuntrul lui. Când l-am auzit vorbind prima dată, am crezut că sună ca un cântec de balenă. S-ar putea să fi fost mai corect decât mi-am dat seama. Balenele scot sunetele acelea pentru că plimbă aerul înainte și înapoi peste coardele vocale fără să-l dea afară. S-ar putea ca Rocky să facă același lucru.

Toc-toc-toc-toc!

— Ce-i? mă uit înapoi la el.

Arată spre simbolul „λ”, care este în continuare în mâna mea, și apoi spre mine. Apoi îndărăt spre și iar spre mine. Este aproape frenetic.

— Oh, scuze! spun.

Ridic numărul cum trebuie și spun:

— Trei.

Flutură din mâini. Flutur și eu din mâini.

Hm. Dacă tot suntem la subiectul ăsta...

Stau liniștit o clipă ca să înțeleagă că este o întrerupere a conversației. Apoi flutur din mâini și spun:

— Da.

Repet gestul.

— Da.

Face și el gestul către mine și spune:

— ♪♪.

Îl notez și înregistrez frecvențele în laptop.

— Bun, acum avem și „da” în vocabular, zic.

Toc-toc-toc.

Mă uit într-acolo. Odată ce știe că mi-a atras atenția, flutură din nou din mâini și zice:

— ♪ ♩ .

Același acord ca mai înainte.

— Da, zic, îl avem pe ăsta.

Ridică un deget preț de o clipă. Apoi strânge pumn două mâini și le lipește una de alta:

— ♪ ♪.

... Ce?

— Ooh! zic.

Sunt profesor. Ce i-aș preda cuiva care tocmai a învățat cuvântul „da”?

— ăsta-i „nu”.

Cel puțin, așa sper.

Strâng pumnii laolaltă:

— Nu.

— ♪ ♩ , spune el.

Verific laptopul. Tocmai a spus da.

Stai așa. Asta înseamnă că nu este nu? Este un alt da? Acum sunt confuz.

— Nu? întreb.

— *Nu*, spune el în eridiană.

— Deci „da”?

— *Nu, da.*

— Da?

— *Nu. Nu.*

— Da, da?

— *Nu!* strânge pumnul către mine, clar frustrat.

Ajunge cu numărul ăsta de Abbott și Costello între specii. Ridic un deget.

Își descleștează pumnul și îmi returnează gestul.

Introduc în foaia de calcul frecvențele pentru ceea ce cred că este „nu”.

Dacă mă înșel, mă înșel și o s-o rezolvăm mai târziu.

Ridic simbolul pentru „+”:

— Patru.

Ridică trei degete de la o mână și unul de la alta:

— ♪ ♪.

Notez frecvențele.

•

În următoarele câteva ore, ne-am extins vocabularul comun la câteva mii de cuvinte. Limba este un fel de sistem exponențial. Cu cât știi mai multe cuvinte, cu atât este mai ușor să le descrii pe cele noi.

Comunicarea este îngreunată de sistemul meu lent și stângaci de ascultare a lui Rocky. Verific pe un laptop frecvențele pe care le emite, apoi le caut în foaia de calcul de pe celălalt laptop. Nu-i un sistem prea grozav. Îmi ajunge.

Mă scuz vreme de o oră ca să scriu o aplicație de software. Nu sunt expert în calculatoare, dar știu ceva programare rudimentară. Scriu un program care să preia rezultatele software-ului de analiză audio și să caute cuvinte în tabel. Nici măcar nu e un program, mai degrabă un script. Nu este deloc eficient, dar calculatoarele sunt rapide.

Din fericire, Rocky vorbește în acorduri muzicale. Deși este foarte greu să faci un calculator să transforme vorbirea umană în text, este foarte ușor să faci un calculator să identifice notele muzicale și să le găsească într-un tabel.

De la acest punct, ecranul laptopului îmi arată traducerea în engleză a ceea ce spune Rocky în timp real. Când apare un cuvânt nou, îl introduc în baza mea de date și din acel moment calculatorul îl recunoaște.

În acest timp, Rocky nu folosește niciun sistem de înregistrare a ceea ce spun sau fac. Niciun calculator, niciun instrument de scris, niciun microfon. Nimic. Este doar atent. Și, după câte îmi pot da seama, își amintește tot ce i-am spus. Fiecare cuvânt. Chiar dacă i l-am spus o singură dată, cu niște ore în urmă. De-ar fi și elevii mei la fel de atenți...

Suspectez că eridienii au o memorie mult mai bună decât oamenii.

Generic vorbind, creierul omenesc este o colecție de piratări de software compilate într-o singură unitate, întrucâtva funcțională. Fiecare „caracteristică” a fost adăugată ca o mutație aleatorie care a rezolvat o anumită problemă, pentru a ne crește șansele de supraviețuire.

Pe scurt, creierul omenesc este o harababură. Tot ce ține de evoluție este o harababură. Așa că presupun că și eridienii sunt o harababură de mutații aleatorii. Dar indiferent ce a făcut ca ai lor creieri să fie așa cum sunt le-a

oferit ceea ce noi, oamenii, numim „memorie fotografică”.

Probabil că este chiar mai complicat de atât. Oamenii au o întreagă secțiune din creier dedicată vederii, care are chiar și propria memorie cache. Poate că eridienii sunt, pur și simplu, buni la reamintirea sunetelor. În fond, este simțul lor principal.

Știu că este prea devreme, dar nu mai pot aștepta. Iau un flacon de astrofag din rezervele laboratorului și îl aduc în tunel. Îl ridic:

— Astrofag, spun.

Întreaga postură a lui Rocky se modifică. Își coboară carapacea nițel mai jos. Își strânge nițel cleștii pe barele pe care le folosește ca să se țină într-un loc.

— ♪♪♪♪, spune el, cu vocea mai cuminte decât de obicei.

Cercetez calculatorul. Nu este un cuvânt pe care să-l fi înregistrat până acum. Trebuie să fie cuvântul lui pentru astrofag. Îl notez în baza de date.

Arăt spre flacon:

— Astrofag pe steaua mea. Rău.

— ♪ ♪ ♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪, zice Rocky.

Calculatorul traduce: *Astrofag pe stea mine. Rău, rău, rău.*

În regulă! Teorie confirmată. Se află aici din același motiv ca mine. Vreau să-i pun atât de multe întrebări! Dar, pur și simplu, nu avem cuvintele. Este exasperant!

— ♪♪♪♪ ♪ ♪ ♪♪ ♪♪♪♪, zice Rocky.

Calculatorul afișează textul: *Vii de unde, întrebare?*

Rocky a prins ordinea de bază a cuvintelor din engleză. Cred că și-a dat seama destul de iute că nu pot să-mi amintesc automat toate lucrurile, așa că mai degrabă folosește sistemul meu, în loc să încerce să mă învețe sistemul lui. Sincer să fiu, probabil că par destul de netot. Dar ceva din gramatica lui se mai furișează din când în când. Întotdeauna încheie o întrebare cu cuvântul „întrebare”.

— Nu înțeleg, spun.

— *Stea tu este ce nume, întrebare?*

— Oh! exclam eu.

Vrea să știe *numele* stelei mele.

— Sol. Steaua mea este numită „Sol”.

— *Înțeleg. Nume eridian pentru stea tu este* ♪♪♪♪ ♪ ♪ .

Notez noul cuvânt. Asta-i cuvântul lui Rocky pentru „Sol”. Spre

deosebire de doi oameni care se străduie să comunice, Rocky și cu mine nici măcar nu putem pronunța numele proprii ale celuilalt.

— Numele meu pentru steaua ta este Eridani, zic.

Tehnic o numim „40 Eridani”, dar decid să nu complic lucrurile.

— *Nume eridian pentru steaua mea este* ♪ ♫ ♪♪♪.

Adaug cuvântul în dicționar.

— Înțeleg.

— *Bine.*

Nu trebuie să citesc ecranul calculatorului pentru această traducere. Am început să recunosc câteva dintre cuvintele cele mai folosite, cum ar fi „tu”, „eu”, „bine”, „rău” etc. N-am fost niciodată prea artistic și sunt cât se poate de departe de a avea ureche muzicală. Dar, după ce ai auzit un acord de o sută de ori, ai tendința să îl reții.

Îmi verific ceasul – da, acum am un ceas. Cronometrul funcționează și ca un ceas. Doar că mi-a luat o vreme să observ. Aveam alte lucruri în minte.

Am făcut treaba asta toată ziua și sunt obosit. Eridienii au idee măcar ce este somnul? Cred că a venit vremea să aflu.

— Corpurile omenești trebuie să doarmă. Dormitul este asta.

Mă ghemuiesc și închid ochii, într-o reprezentare exagerată a somnului. Scot un sforăit fals, pentru că sunt un actor prost.

Revin la poziția normală și arăt spre ceasul lui.

— Oamenii dorm vreme de douăzeci și nouă de mii de secunde.

Pe lângă o memorie perfectă, eridienii sunt foarte buni la calcule. Cel puțin, așa este Rocky. În timp ce ne croiam drum prin unitățile de măsură, a fost imediat evident că poate face conversia din unitățile lui într-ale mele cât ai clipi. Și nu are nicio problemă cu înțelegerea bazei zece.

— *Multe secunde...*, spune el. *De ce să fii liniștit atâtea secunde, întrebare...? Înțeleg!*

Își relaxează membrele și acestea se blegesc. Se ghemuiește ca un gândac mort și rămâne nemișcat o vreme.

— *Eridieni la fel!* ♪♪♪♪♪!

Oh, slavă Domnului! Nu mă puteam imagina explicând ce este „somnul” cuiva care n-a auzit niciodată de el. *Hei, o să devin inconștient și o să halucinez o vreme! Apropo, îmi petrec o treime din timp făcând asta. Și, dacă n-o pot face o vreme, înnebunesc și, în cele din urmă, mor. N-avea*

nicio grijă.

Adaug cuvântul lui pentru „somn” în dicționar.

Mă răsucesc să plec:

— Mă duc la somn acum. Mă întorc în douăzeci și nouă de mii de secunde.

— *Eu observ*, spune el.

— Tu observi?

— *Eu observ*.

— Ăă...

Vrea să mă vadă cum dorm? În orice alt context ar fi dubios, dar când studiezi o formă de viață nouă se cuvine, presupun.

— O să fiu nemișcat douăzeci și nouă de mii de secunde, îl avertizez. Multe secunde. Nu o să fac nimic.

— *Eu observ. Așteaptă.*

Se întoarce în nava lui. O să aducă în sfârșit ceva cu care să ia notițe? După câteva minute se întoarce ținând într-o mână un dispozitiv, iar în alte două un săculeț.

— *Eu observ*.

Arăt spre dispozitiv:

— Ce este ăla?

— ♪♪ ♪ ♪, spune el scoțând un fel de unealtă din săculeț. ♪♪ ♪ ♪ *nu funcționare.*

Împunge de câteva ori dispozitivul cu unealta.

— *Eu schimb. ♪♪ ♪ ♪ funcționare.*

Nu mă deranjez să scriu noul cuvânt. Drept ce l-aș introduce? „Chestia pe care o ținea Rocky în mână atunci”? Indiferent ce este are câteva fire care ies din el și o deschizătură care arată niște măruntaie complexe.

Obiectul în sine este irelevant. Chestia e că îl repară. Un cuvânt nou pentru noi.

— Repari, zic. Îl repari.

— ♪♪♪♪, spune.

Adaug „reparare” în dicționar. Bănuiesc că o să îl aud de multe ori.

Vrea să mă vadă dormind. Știe că n-o să fie nimic palpitant, dar vrea s-o facă oricum. Așa că și-a adus ceva de lucru cu el ca să aibă o ocupație.

În regulă. Orice îl face fericit.

— Așteaptă, spun.

Mă întorc în navă și mă îndrept spre dormitor.

Trag salteaua, cearșafurile și pătura de pe pat. Aș putea să folosesc unul dintre celelalte două paturi, dar... în ele au stat prietenii mei morți și nu vreau.

Aduc salteaua și cearșafurile prin laborator, în mod stângaci, prin camera de comandă și apoi în tunel. Folosesc o cantitate copioasă de bandă adezivă ca să prind salteaua de perete, apoi asigur și cearșafurile, și pătura.

— Eu somn acum, spun.

— *Somn.*

Sting luminile din tunel. Întuneric complet pentru mine, niciun efect pentru Rocky, care vrea să mă urmărească. O combinație perfectă.

Mă strecor în pat și rezist tentației de a spune noapte bună. N-ar face decât să dea naștere altor întrebări.

Adorm în clinchetul și râcâitul ocazionale ale lui Rocky, care lucrează la dispozitivul lui.

•

Următoarele câteva zile sunt repetitive, dar nici pe departe plictisitoare. Ne îmbogățim mult vocabularul și avem o cantitate decentă de gramatică. Timpuri, forme de plural, de condițional... limba este dificilă. Dar o descâlcim pas cu pas.

Și, oricât de lent este procesul, rețin din ce în ce mai multe sunete din limba lui. Nu mai am nevoie de calculator atât de des. Deși tot nu mă descurc fără el – asta o să dureze ceva.

Petrec câte o oră în fiecare zi studiind vocabularul eridian. Am făcut un mic script care alege cuvinte aleatorii din foaia mea de calcul Excel și redă notele printr-o aplicație MIDI. Din nou, un program rudimentar, scris ineficient, dar calculatoarele sunt rapide. Vreau să scap cât de repede pot de foaia de calcul. Deocamdată, am mereu nevoie de ea. Dar, din când în când, înțeleg câte o propoziție întreagă fără să apelez la calculator. Pași mărunți.

În fiecare noapte, dorm în tunel. El mă urmărește. Nu știu de ce. N-am vorbit încă despre asta. Am fost prea ocupați cu alte chestii. Dar chiar nu vrea să dorm dacă nu mă urmărește. Fie și dacă trag doar un pui de somn.

Astăzi vreau să lucrăm la o unitate științifică extrem de importantă, care ne-a scăpat. În principiu, pentru că trăim în gravitație zero.

— Trebuie să vorbim despre masă.

— *Da. Kilogram.*

— Exact. Cum să-ți spun despre un kilogram? întreb.

Rocky face ghem săculețul. Are cam dimensiunea unei mingi de ping-pong.

— *Știu masă acest ghem. Tu măsoari. Tu îmi spui câte kilograme este ghemul. Atunci știu kilogram.*

Și-a dat seama!

— Da! Dă-mi ghemul.

Se atârână cu diferite mâini de câțiva stâlpi de suport și îl pune în miniecluză. După câteva minute în care așteaptă să se răcească, îl ține în mână. Este neted și făcut dintr-un metal. Destul de dens, mă gândesc.

— Cum să măsoar asta? mormăi.

— *Douăzeci și șase*, spune Rocky din senin.

— Ce-i cu douăzeci și șase?

Arată spre ghemul din mâna mea.

— *Ghemul este douăzeci și șase.*

Oh, înțeleg! Ghemul cântărește douăzeci și șase de ceva. Unitatea aia a lui. În regulă. Tot ce trebuie să fac este să aflu masa ghemului, s-o împart la douăzeci și șase și să-i spun răspunsul.

— Înțeleg. Ghemul este o masă de douăzeci și șase.

— *Nu. Nu este.*

Fac o pauză.

— Nu este?

— *Nu este. Ghemul este douăzeci și șase.*

Se gândește o clipă, apoi spune:

— *Așteaptă.*

Dispare în nava lui.

Cât este plecat, încerc să speculez cum să cântăresc ceva la gravitație zero. Are în continuare masă, desigur. Doar că nu pot să-l pun pe cântar. Nu avem gravitație. Și nu pot să pornesc gravitația centrifugală a lui *Hail Mary*. Tunelul este legat de botul ei.

Aș putea să fac o centrifugă mică. Ceva destul de mare pentru cel mai mic cântar de laborator pe care îl am. Care să se rotească la o viteză constantă, având cântarul înăuntru. Să măsoar ceva a cărui masă o știu, iar apoi să măsoar ghemul. Aș putea calcula masa ghemului din raportul dintre cele două măsurători.

Dar ar trebui să construiesc o centrifugă consistentă. Cum să fac asta?

Pot să învârt ceva destul de ușor în mediul zero g al laboratorului, dar cum îl învârt cu o viteză constantă în mai multe experimente?

Oooh! N-am nevoie de o viteză constantă! Am nevoie doar de o sfoară marcată la mijloc!

Zbor în *Hail Mary*. Rocky o să mă ierte c-am dispărut. La naiba, probabil că oricum mă poate „observa” de oriunde s-ar afla pe nava lui!

Duc ghemul în laborator. Iau o bucată de sfoară de nailon și îi leg fiecare capăt în jurul câte unui recipient din plastic pentru probe. Acum am o sfoară cu niște găleți mici la fiecare capăt. Pun recipientele unul lângă celălalt și trag de sfoara îndoită. Folosesc un pix ca să-i marchez punctul cel mai îndepărtat. Acesta este centrul exact al acestei drăcii.

Mișc cu mâna ghemul de câteva ori înainte și-napoi, ca să-i simt masa. Probabil mai puțin de o livră. Mai puțin de o jumătate de kilogram.

Las totul plutind în laborator și lovesc din picioare ca să cobor în dormitor.

— Apă, spun.

— Apă solicitată, zice calculatorul.

Brațele din metal îmi dau un „pai” de apă. Este doar o pungă de plastic cu un pai în ea, care lasă să treacă apa numai dacă desfaci o clemă mică. Iar înăuntru se află un litru de apă. Brațele îmi dau mereu câte un litru de apă odată. Trebuie să te menții hidratat dacă vrei să salvezi lumea.

Mă întorc în laborator. Storc jumătate din apă într-o cutie pentru mostre și o sigilez. Pun punga cu „paiul” pe jumătate golită într-una dintre găleți și ghemul de metal în cealaltă. Încep să învârt prin aer toată povestea.

Cele două mase clar nu sunt egale. Rotația asimetrică a celor două containere legate arată că partea cu apa este mult mai grea. Bun. Asta voiam.

O pescuiesc din aer și iau o înghițitură de apă. Înviu din nou. Tot dezechilibrat, dar nu la fel de rău.

Mai iau câte o înghițitură de apă, mai rotesc, iar mai înghit apă și tot așa, până ce dispozitivul meu se rotește perfect în jurul centrului marcat.

Asta înseamnă că masa apei este egală cu masa ghemului.

Desfac cleva pungi. Știu cât este densitatea apei – un kilogram pe litru. Deci trebuie să aflu volumul apei ca să îi aflu masa și, prin urmare, masa ghemului de metal.

Iau dintre consumabile o seringă mare din plastic. Poate să tragă un

volum de maximum 100 de centimetri cubi.

Atașez seringă la pungă și desfac paiul. Trag 100 de centimetri cubi de apă, apoi îi vărs în „cutia de apă reziduală”. Repet operația de câteva ori. Când golesc punga, ultima seringă este plină doar pe sfert.

Rezultat: 325 de centimetri cubi de apă, care cântăresc 325 de grame! Deci ghemul lui Rocky cântărește și el 325 de grame.

Mă întorc în tunel ca să-i spun lui Rocky cât de deștept sunt.

Când intru, strânge pumnul către mine:

— *Ai plecat! Rău!*

— Am măsurat masa! Am făcut un experiment foarte deștept.

Ridică un șirag cu mărgelile pe el:

— *Douăzeci și șase.*

Șiragul cu mărgelile este exact ca acelea pe care mi le-a trimis când vorbeam despre atmosferele noastre...

— Oh! zic.

Este un atom. Așa vorbește despre atomi. Număr mărgelile. Sunt douăzeci și șase cu totul.

Se referă la elementul douăzeci și șase – unul dintre cele mai comune de pe Pământ.

— Fier, spun.

Arăt spre colier.

— Fier.

Arată și el spre colier și spune:

— ♪ ♪ ♪ ♪ ♪.

Înregistrez cuvântul în dicționar.

— *Fier*, spune din nou, arătând spre colier.

— Fier.

Arată spre ghemul din mâna mea.

— *Fier.*

Îmi ia o secundă să-mi dau seama. Apoi mă plesnesc peste frunte.

— *Tu ești rău.*

A fost un experiment simpatic, dar o totală pierdere de timp. Rocky mi-a dat toate informațiile de care aveam nevoie. Sau, cel puțin, a încercat. Cunosc densitatea fierului și știu cum să calculez volumul unei sfere. Pentru a obține masa din asta nu-i nevoie decât de puțină aritmetică.

Scot un șubler din trusa de instrumente pe care o țin în tunel și măsoar

diametrul sferei. Are 4,3 centimetri. Din asta obțin volumul, înmulțesc cu densitatea fierului și îmi rezultă o masă mult mai exactă de 328,25 de grame.

— Nu greșisem decât cu un procent, mormăi.

— *Vorbești cu tu, întrebare?*

— Da! Vorbesc cu mine.

— *Oameni sunt neobișnuiți.*

— Da, zic.

Rocky își întinde picioarele.

— *Eu somn acum.*

— Uau! fac eu.

De când ne-am întâlnit este prima dată când trebuie să doarmă. Bun. Asta o să-mi dea ceva timp de lucru în laborator. Dar cât timp?

— Cât dorm eridienii?

— *Nu știu.*

— Nu știi? Ești eridian. Cum nu știi cât dorm eridienii?

— *Eridieni nu știu cât durează somn. Poate timp scurt. Poate timp lung.*

Dorm perioade de timp impredictibile. Presupun că nu există nicio regulă care să spună că somnul trebuie să se desfășoare într-un tipar regulat. Măcar știe între ce intervale de timp se încadrează?

— Există un timp minim? Un timp maxim?

— *Minim este 12 265 de secunde. Maxim este 42 928 de secunde.*

Deseori obțin din partea lui Rocky numere bizar de exacte pentru lucruri care ar trebui să fie estimative. Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama, dar în cele din urmă mi-a picat fisa. De fapt, folosește estimări rotunjite. Dar sunt în unitățile lui de măsură și în baza șase. Pentru el este, de fapt, mai ușor să convertească valorile acelea în secunde pământești în baza zece decât să gândească direct în secunde pământești.

Dacă aș converti din nou valorile acelea în secunde eridiene și m-aș uita la numere în baza șase, pun pariu că ar fi un număr rotunjit. Dar mi-e prea lene. De ce să „desconvertesc” niște date pe care le-a convertit el deja? Nu l-am văzut niciodată să greșească la calcule.

Între timp, trebuie să împart la 60 de două ori pe un calculator, numai ca să convertesc dintr-o unitate de măsură de pe planeta mea în altă unitate de măsură de pe planeta mea. O să doarmă minimum trei ore și jumătate și maximum aproape douăsprezece ore.

— Înțeleg, spun.

Mă îndrept înapoi spre ecluză.

— *Tu observi, întrebare?* face Rocky.

M-a urmărit dormind, așa că este corect să îmi propună să-l privesc. Sunt sigur că oamenii de știință de pe Pământ ar da buzna să descopere cum arată un eridian care doarme. Dar eu, în fine, am timp să fac niște analize mai aprofundate xenonitului și *mor* de curiozitate să aflu cum se leagă xenonul cu alte elemente. Asta dacă pot să-mi fac vreun echipament din laborator care să funcționeze la gravitație zero.

— Nu neapărat.

— *Tu observi, întrebare?* repetă.

— Nu.

— *Observi.*

— Vrei să te observ cât dormi?

— *Da. Vreau, vreau, vreau.*

Printr-un acord tacit, un cuvânt triplu înseamnă subliniere extremă.

— De ce?

— *Dorm mai bine dacă observi.*

— De ce?

Flutură din câteva dintre brațe, încercând să găsească un mod de a o fraza.

— *Eridienii fac asta.*

Eridienii se urmăresc unii pe alții dormind. E o chestie. Ar trebui să fiu mai atent din punct de vedere cultural, dar m-a dezaprobat când am vorbit cu mine însumi.

— Eridienii sunt neobișnuiți.

— *Observi. Dorm mai bine.*

Nu vreau să urmăresc un păianjen cât un câine care nu se mișcă preț de mai multe ore. Există un echipaj acolo, corect? Să o facă unul dintre ei. Arăt spre nava lui:

— Pune alt eridian să te observe.

— *Nu.*

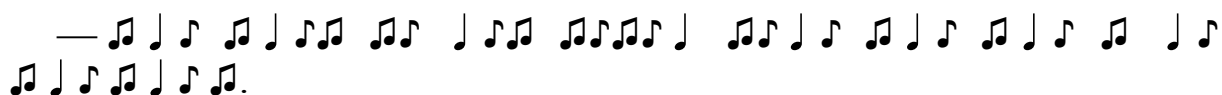
— De ce nu?

— *Eu sunt singur eridian aici.*

Rămân cu gura căscată.

— Ești singura persoană de pe nava aia uriașă?!

Tace o clipă, apoi spune:

—

Un nonsens complet. Mi s-a defectat software-ul de traducere înjghebat? Îl verific. Nu, funcționează bine mersi. Examinez formele undelor. Par similare cu cele pe care le-am văzut înainte. Dar sunt mai joase. Dacă stau să mă gândesc, întreaga frază a părut mai joasă ca ton decât tot ce-a mai spus Rocky până acum. Selectez tot segmentul din istoricul înregistrărilor din software și îl ridic cu o octavă. Octava este ceva universal, nu este specifică oamenilor. Înseamnă dublarea frecvenței fiecărei note.

Calculatorul traduce imediat rezultatul: *Echipaj original a fost douăzeci și trei. Acum sunt doar eu.*

Scăderea aceea de o octavă... cred că este emoție.

— Au... au murit?

— *Da.*

Mă frec la ochi. Uau! *Semnal-A* a avut un echipaj de douăzeci și trei de suflete. Rocky este singurul supraviețuitor și este afectat de asta, pe bună dreptate.

— De... ăăă, mă bâlbâi. Rău.

— *Rău, rău, rău.*

Oftez.

— Echipajul meu original a fost de trei. Acum sunt doar eu.

Pun mâna pe geamul despărțitor.

Rocky pune un clește pe despărțitor, în dreptul mâinii mele.

— *Rău.*

— Rău, rău, rău, spun.

Stăm așa o clipă.

— O să te urmăresc cum dormi.

— *Bine, Eu dorm, spune.*

Brațul i se relaxează și arată exact ca un gândac mort. Plutește liber în partea lui de tunel, fără să se mai țină de nicio bară de susținere.

— Ei bine, zic, nu mai ești singur, amice. Și nici eu.

CAPITOLUL 13

— Domnule Easton, nu cred că trebuie să fim percheziționați, a spus Strat.

— Ba cred că trebuie, a spus șeful paznicilor de la închisoare.

Accentul lui pronunțat de neozeelandez a sunat prietenos, dar nu foarte. Bărbatul acesta își făcuse o întreagă carieră din a nu tolera aiurelile altora.

— Suntem scutiți de orice...

— Opriți-vă, a spus Easton. Nimeni nu intră și nu iese din Pare fără o percheziție completă.

Închisoarea din Auckland, pe care localnicii o numeau „Pare^[15]” din nu știu ce motiv, era unica închisoare de maximă securitate din Noua Zeelandă. Singurul punct de acces era înțesat de camere de supraveghere și avea un microscanner pentru toți vizitatorii. Chiar și gardienii treceau prin detector când intrau.

Asistentul lui Easton și cu mine am stat deoparte în timp ce șefii noștri se certau. Ne-am privit reciproc și am ridicat din umeri. O mică fraternitate între subalterni cu șefi încăpățânați.

— Nu îmi predau pistolul cu electroșocuri. Pot să-l sun pe prim-ministrul vostru, a zis Strat.

— Sigur, a răspuns Easton. O să vă spună exact ce vă spun eu acum: nu lăsăm niciun fel de arme la îndemâna animalelor ăloro dinăuntru. Nici măcar paznicii mei n-au altceva decât bastoane. Există unele reguli pe care nu le schimbăm. Sunt pe deplin conștient de autoritatea dumneavoastră, dar are limite. Nu sunteți fermecată.

— Domnule E...

— Lumină! a cerut Easton, întinzând mâna.

Asistentul lui i-a înmănat o lanternă mică, pe care acesta a aprins-o.

— Vă rog să deschideți gura mare, doamnă Strat. Trebuie să vă verific pentru contrabandă.

Olelei! M-am băgat în față, înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

— Eu primul! am zis și am deschis gura mare.

Easton mi-a luminat gura și s-a uitat în ea.

— Aveți permisiunea.

Stratt s-a uitat urât la el. Bărbatul și-a ținut lanterna pregătită.

— Pot să aduc aici o femeie paznic și să comand o percheziție mult mai amănunțită, dacă doriți.

Preț de câteva secunde, Stratt nu a făcut nimic. Apoi și-a scos pistolul cu electroșocuri din toc și l-a înmânat.

Probabil că obosise. Nu o văzusem niciodată până atunci dându-se bătută într-o luptă de putere. Deși nu o văzusem nici intrând într-o competiție inutilă. Avea foarte multă autoritate și nu se temea să se încordeze la nevoie, dar, de obicei, nu intra în dispute dacă exista o soluție simplă.

În scurt timp, paznicii ne conduceau pe Stratt și pe mine prin închisoarea cu pereți reci și cenușii.

— Ce naiba v-a apucat? am întrebat.

— Nu-mi plac micii dictatori în micile lor regate, a răspuns. Mă scot din minți.

— Puteți să fiți mai flexibilă, din când în când.

— Nu mai am răbdare, iar lumea nu mai are timp.

Am ridicat un deget:

— Nu, nu, nu! Nu puteți să folosiți „salvez lumea” drept scuză de fiecare dată când sunteți nesimțită.

S-a gândit.

— Mda, OK. S-ar putea să aveți dreptate.

I-am urmat pe paznici printr-un coridor lung până la Unitatea de securitate maximă.

— Securitatea maximă pare excesivă, a spus ea.

— Au murit șapte oameni, i-am adus aminte. Din cauza lui.

— A fost un accident.

— A fost neglijență din culpă. A căpătat ce merita.

Paznicii ne-au condus pe după un colț. I-am urmat. Întregul loc era un labirint.

— De ce m-ați adus aici?

— Știință.

— Ca de obicei, am oftat. Nu pot să spun că mă dau în vânt după asta.

— Am reținut.

Am intrat într-o cameră goală, în care nu se afla decât o masă de metal. Pe o latură a mesei ședea un prizonier îmbrăcat într-un combinezon portocaliu intens. Un ins cu chelie, în jur de cincizeci de ani. Era încătușat

de masă. Nu părea nicicum o amenințare.

Stratt și cu mine ne-am așezat de cealaltă parte a mesei. Paznicii au închis ușa în urma noastră.

Bărbatul s-a uitat la noi. A înclinat ușor capul, așteptând să vorbim.

— Doctor Robert Redell, a spus Stratt.

— Spuneți-mi Bob, a răspuns.

— O să vă spun doctor Redell, a răspuns ea scoțând un dosar din servietă și răsfoindu-l. Executați o sentință pe viață pentru șapte capete de acuzare pentru ucidere din culpă.

— Asta-i scuza lor că mă aflu aici, da.

M-am făcut auzit:

— Șapte oameni au murit pe platforma dumneavoastră. Din cauza neglijenței dumneavoastră. Pare o „scuză” a destul de bună ca să vă aflați aici.

A scuturat din cap:

— Au murit șapte oameni fiindcă centrul de comandă n-a urmat procedura și a activat o stație de pompare principală când oamenii se aflau încă în turnul reflector. A fost un accident îngrozitor, dar a fost un accident.

— Atunci, luminați-ne, am spus. Dacă oamenii de la ferma dumneavoastră solară n-au murit din vina dumneavoastră, atunci de ce vă aflați aici?

— Fiindcă guvernul crede că am delapidat niște milioane de dolari.

— Și de ce crede asta?

— Fiindcă am delapidat niște milioane de dolari, a răspuns el, aranjându-și într-o poziție mai confortabilă încheieturile încătușate. Dar asta n-are nimic de-a face cu decesele. Nimic!

— Spuneți-mi despre ideea dumneavoastră cu energia din panourile negre, a zis Stratt.

— Panourile negre? s-a retras el. A fost doar o idee. Am trimis-o printr-un e-mail anonim.

Stratt și-a dat ochii peste cap:

— Chiar credeți că un e-mail trimis din laboratorul de calculatoare al unei închisori este anonim?

Bărbatul a privit într-o parte.

— Nu mă pricep la calculatoare. Sunt inginer.

— Vreau să aflu mai multe despre panourile negre, a spus ea. Și, dacă

îmi place ce aud, asta v-ar putea reduce din perioada de detenție. Așa că dați-i drumul.

Omul s-a înviorat:

— Păi... adică... OK! Ce știți despre energia termică solară?

Stratt s-a uitat la mine.

— Ăă..., am spus. Adică atunci când ai o grămadă de oglinzi aranjate astfel încât să reflecte lumina solară în vârful unui turn. Dacă ai câteva sute de metri pătrați de oglinzi care concentrează toată lumina aceea solară într-un singur punct, poți să încălzești apă, s-o faci să fiarbă și să acționezi o turbină.

M-am întors spre Stratt:

— Dar asta nu-i nimic nou. La naiba, există chiar acum în Spania o centrală termodinamică solară complet funcțională! Dacă vreți să aflați despre asta, vorbiți cu ei.

M-a redus la tăcere cu un gest al mâinii:

— Și asta făceați pentru Noua Zeelandă?

— Ei bine, a spus el, *finanțarea* a fost de la Noua Zeelandă. Dar ideea fusese să generăm energie pentru Africa.

— De ce ar plăti Noua Zeelandă o căruță de bani ca să ajute Africa? am întrebat.

— Fiindcă suntem amabili, a spus Redell.

— Uau! am exclamat. Știi că Noua Zeelandă e destul de tare, dar...

— Și urma să fie o companie deținută de Noua Zeelandă care ar fi cerut taxă pentru livrarea energiei, a continuat Redell.

— Asta era.

S-a aplecat în față:

— Africa are nevoie de infrastructură. Pentru asta, au nevoie de electricitate. Și au nouă milioane de kilometri pătrați de teren nefolositor care primește în mod continuu una din cele mai intense lumini solare de pe Pământ. Deșertul Sahara, pur și simplu, *stă* și așteaptă să le ofere tot ceea ce au nevoie. Tot ce trebuia să facem era să construim nenorocitele alea de centrale!

S-a lăsat înapoi în scaun:

— Dar fiecare guvern local a vrut o bucată din plăcintă. Mită, șpăgi, ciubucuri, tot ce vreți. Credeți c-am delapidat mult? Rahat, e un nimic față de ce a trebuit să plătesc în șpăgi doar ca să construiesc o centrală solară în

mijlocul unui nenorocit de pustiu.

— Și după aceea? a întrebat Strat.

Bărbatul s-a uitat la pantofii lui:

— Am construit o centrală-pilot – un kilometru pătrat de oglinzi. Toate erau concentrate asupra unui rezervor metalic mare, plin cu apă, aflat deasupra unui turn. Fierbi apa, acționezi o turbină, știți povestea. Trimiseseam o echipă să verifice dacă rezervorul nu are scurgeri. Când cineva se află în turn, oglinzile trebuie să fie îndreptate în altă parte. Dar cineva din camera de comandă a pornit întregul sistem când a crezut că începem un test virtual.

A oftat.

— Șapte oameni. Toți morți într-o clipă. Măcar nu au suferit. Prea mult. Cineva trebuia să plătească. Victimele erau toate neozeelandeze; și eu eram de aceeași naționalitate. Așa că guvernul s-a îndreptat împotriva mea. A fost o farsă de proces.

— Și delapidarea?

A încuviințat:

— A fost și aia pomenită la proces. Dar aș fi scăpat dacă proiectul ar fi avut succes. Nu sunt vinovat în cazul ăsta. Adică, da, am furat banii, de asta sunt vinovat. Dar nu i-am omorât pe oamenii ăia. Nu din neglijență sau din orice alt motiv.

— Unde vă aflați când s-a petrecut accidentul? a întrebat Strat.

Bărbatul a făcut o pauză.

— Unde erați? a repetat ea.

— Eram în Monaco. Într-un concediu.

— Erați de trei luni în concediul ăla. Pierzând la jocuri de noroc banii delapidați.

— Am... o problemă cu jocurile de noroc. Recunosc asta. Adică datoria de la pariuri m-a făcut să delapidiez. E o boală.

— Și dacă v-ați fi făcut treaba în loc să vă cherkeliți vreme de trei luni? Dacă ați fi fost acolo în ziua în care s-a întâmplat accidentul? S-ar mai fi întâmplat?

Expresia lui a fost suficientă drept răspuns.

— OK, a spus Strat. Acum am scăpat de scuze și de alte prostii. N-o să mă convingeți că sunteți un țap ispășitor nevinovat. Și acum știți asta. Așa că să trecem mai departe: spuneți-mi despre panourile negre.

— Mda, OK, s-a adunat insul. Mi-am petrecut toată viața în sectorul energetic, așa că, evident, mă interesează cu adevărat astrofagul. Un mediu de stocare ca ăla... La naiba, dacă nu-i făcea Soarelui ce-i face ar fi fost cel mai mare noroc din istoria omenirii!

Și-a schimbat poziția pe scaun continuând:

— Reactoare nucleare, centrale pe cărbuni, centrale termice solare... până la urmă, toate fac același lucru: utilizează căldura ca să fiarbă apă, folosesc aburul ca să acționeze o turbină. Dar, cu astrofagul, nu mai avem nevoie de nimic din toate astea. Transformă căldura *direct* în energie stocată. Și nici măcar nu are nevoie de o temperatură diferențială prea mare, doar puțin peste 96,415°.

— Știm asta, am răspuns. Am folosit căldura unui reactor nuclear pentru a înmulți astrofagul în ultimele câteva luni.

— Ce-ați obținut? Câteva grame, poate? Cu ideea mea puteți să obțineți o mie de kilograme pe zi. În câțiva ani o să aveți destul pentru toată misiunea *Hail Mary*. Oricum, o să vă ia mai mult să construiți nava.

— În regulă, aveți toată atenția mea, am replicat.

Firește că Stratt nu-mi pomenise nimic despre ce era panoul ăla negru.

— Luați o foaie pătrată de metal. Cam orice metal. Placați-o prin electroliză până devine neagră. N-o vopsiți, folosiți electroliza. Puneți sticlă transparentă deasupra ei și lăsați un spațiu de un centimetru între sticlă și metal. Sigilați marginile cu cărămidă, spumă sau un alt izolator bun. Apoi puneți-o afară la soare.

— În regulă, la ce folosește asta?

— Foaia neagră o să absoarbă lumina Soarelui și o să se încingă. Sticla o s-o izoleze de aerul de afară – orice pierdere de căldură va trebui să treacă prin sticlă, iar asta se întâmplă lent. O să se atingă o temperatură de echilibru mult peste 100° Celsius.

Am încuviințat:

— Și la temperatura aceea poți să îmbogățești astrofagul.

— Da.

— Dar ar fi ridicol de lent, am spus. Dacă ai o cutie de un metru pătrat și condiții meteo ideale, să zicem o mie de wați pe metru pătrat de energie solară...

— Este cam o jumătate de microgram pe zi, a spus el. Cu aproximație.

— Asta e la mare distanță de „o mie de kilograme pe zi”.

Bărbatul a zâmbit:

— Depinde doar de câți metri pătrați construiți.

— Ai avea nevoie de două mii de miliarde de metri pătrați ca să obții o mie de kilograme pe zi.

— Deșertul Sahara are *nouă* mii de miliarde de metri pătrați.

Am rămas cu gura căscată.

— Cam repede ați ajuns la asta, a spus Stratt. Explicați-mi.

— Păi, am zis, vrea să paveze o bucată din deșertul Sahara cu panouri negre. Adică... *un sfert* din tot deșertul Sahara!

— Ar fi cel mai mareț lucru făcut vreodată de omenire, a spus el. Ar fi, evident, vizibil din spațiu.

M-am uitat urât la el:

— Și ar distruge echilibrul ecologic al Africii și probabil al Europei.

— Nu atât de mult cât o s-o facă era glaciara care se apropie.

Stratt a ridicat mâna:

— Doctore Grace, ar merge astfel?

M-am foit:

— Păi, vreau să zic... Conceptul e solid. Dar nu știu nici măcar dacă poate fi implementat. Nu-i ca și cum ai construi o mașină sau un drum. Vorbim despre mii de miliarde de astfel de lucruri, la propriu!

Redell s-a aplecat peste masă:

— De-asta am proiectat panourile negre să fie făcute în întregime din metal, sticlă și ceramică. Toate aceste materiale se găsesc din abundență pe Pământ.

— Stați așa! am spus. Cum se înmulțește astrofagul în scenariul ăsta? Panourile negre o să-l îmbogățească, sigur, și o să fie pregătit să se înmulțească. Dar există niște pași prin care trebuie să treacă pentru înmulțire.

— Oh, știu! a rânjit el. O să punem acolo un magnet static să le oferim un câmp magnetic pe care să-l urmeze. Au nevoie de asta ca să se declanșeze răspunsul migrator. Apoi o să facem un filtru IR mic pe o parte a sticlei. Acesta va permite trecerea numai a lungimilor de undă cu semnătura spectrală în IR a dioxidului de carbon. Astrofagul va merge acolo ca să se înmulțească. Apoi, după divizare, se va îndrepta spre sticlă, fiindcă asta e direcția Soarelui. O să facem o gaură minusculă undeva în lateralul panoului, pentru schimbul de aer cu exteriorul. O să fie suficient de lent ca

să nu răcească panoul, dar suficient de rapid ca să înlocuiască dioxidul de carbon folosit de astrofag pentru înmulțire.

Am deschis gura să protestez, dar n-am găsit nimic în neregulă. Se gândise la toate.

— Ei bine? a întrebat Strat.

— Ca sistem de înmulțire e oribil, am răspuns. Mult mai puțin eficient și cu randament mult, mult mai mic decât sistemul meu cu reactorul portavionului. Dar nu l-a proiectat pentru eficiență. L-a proiectat pentru scalabilitate.

— Așa e, a spus el.

Apoi a continuat arătând spre Strat.

— Aud că aveți o autoritate dumnezeiască cam peste tot în lume acum.

— Asta-i o exagerare, a zis ea.

— Nu prea mare totuși, am comentat.

Redell a continuat:

— Puteți să determinați China să-și orienteze baza industrială spre producerea de panouri negre? Nu numai industria ei, ci pe cea a fiecărei națiuni de pe Pământ? Asta ar fi necesar.

Strat a strâns buzele. După o clipă a spus:

— Da.

— Și puteți să spuneți nenorociților de oficiali corupți din guvernele Africii de Nord să nu se bage?

— Asta o să fie simplu, a răspuns ea. Când se termină toate astea, guvernele acelea o să păstreze panourile negre. Vor fi centrala de energie industrială a întregii lumi.

— Vedeți, așa mai merge. Salvați lumea și, în timpul ăsta, scoateți definitiv Africa din sărăcie. Desigur, toată asta nu-i decât teorie. Trebuie să dezvolt panoul negru și să mă asigur că îl putem produce în masă. Trebuie să mă aflu într-un laborator, nu într-o închisoare.

Strat a rumegat ideea. Apoi s-a ridicat:

— În regulă, sunteți cu noi.

Bărbatul a ridicat pumnul în aer.

•

Mă trezesc în patul meu montat pe peretele tunelului. În acea primă noapte am improvizat locul de dormit folosind bandă adezivă. De atunci am descoperit că adezivul epoxidic merge bine pe xenonit, așa că am putut să

atașez câteva puncte de ancorare și să montez salteaua cum se cuvine.

Acum dorm în tunel în fiecare noapte. Rocky insistă. Și, o dată la optzeci și șase de ore sau așa ceva, Rocky doarme în tunel și vrea să-l urmăresc. Mă rog, până acum a dormit doar de trei ori, așa că datele mele despre perioadele lui de veghe sunt nițel reduse. Dar e destul de consecvent în privința asta.

Îmi întind brațele și casc.

— *Bună dimineața*, zice Rocky.

Este beznă. Aprind lampa montată lângă pat.

Rocky și-a amenajat un întreg atelier pe partea lui de tunel. Mereu modifică sau repară una sau alta. Pare că nava lui are nevoie constantă de reparații. În momentul ăsta, ține cu două mâini un dispozitiv de metal prelung, iar cu alte două împunge în măruntaiele lui cu niște unelte ca niște ace. Cu mâna rămasă liberă se ține de un mâner de pe perete.

— 'Neața! zic. Mă duc să mănânc. Mă întorc.

Rocky flutură din mână absent:

— *Mănâncă*.

Plutesc în jos spre dormitor pentru ritualul meu de dimineață. Mănânc un mic dejun preambalat (omletă cu cârnați) și beau o punguță cu cafea fierbinte.

Nu m-am mai spălat de câteva zile și simt mirosul propriului corp. Țsta nu-i un semn bun. Așa că mă spăl cu buretele la postul de baie prevăzut cu bureți și îmi iau un combinezon curat. Cu toată tehnologia asta în jur, n-am văzut niciun mod de curățare a hainelor. Așa că m-am obișnuit să le înmoi în apă și să le las o vreme în congelatorul laboratorului. Mor toți germenii, iar ăștia sunt cei care cauzează mirosul. Haine proaspete, nu curate.

Îmi trag combinezonul. M-am hotărât că astăzi este ziua. După o săptămână de șlefuire a talentelor noastre lingvistice, Rocky și cu mine suntem gata să avem o conversație reală. Pot chiar să-l înțeleg fără să mă uit la traducere cam o treime din timp.

Plutesc înapoi în tunel, sorbind ultimele guri de cafea.

În regulă. *În sfârșit* cred că avem cuvintele necesare pentru discuția asta. Să-i dăm drumul.

Îmi dreg glasul:

— Rocky. Mă aflu aici fiindcă astrofagul a îmbolnăvit Sol, dar nu o îmbolnăvește pe Tau Ceti. Și tu ai venit aici tot pentru asta?

Rocky pune dispozitivul și uneltele în bandulieră și se cațără pe barele de suport până la separator. Bun. Înțelege că este o conversație serioasă.

— *Da. Nu înțelege de ce Tau nu bolnavă, dar Eridani bolnavă. Dacă astrofag nu părăsește Eridani, poporul meu moare.*

— La fel! La fel, la fel, la fel! Dacă astrofagul va continua să infecteze Sol, toți oamenii vor muri.

— *Bun. La fel. Tu și cu mine vom salva Eridani și Sol.*

— Da, da, da!

— *De ce ceilalți oameni de pe nava ta au murit, întrebare?* face Rocky.

Oh! Deci o să vorbim despre asta?

Îmi frec ceafa.

— Noi, ăă... am dormit tot drumul până aici. Nu un somn normal. Un somn special. Periculos, dar necesar. Colegii mei de echipaj au murit, dar eu nu. Am avut, pur și simplu, noroc.

Rău, spune el.

— Rău. De ce au murit ceilalți eridieni?

— *Nu știu. Toți se îmbolnăvesc. Apoi toți mor, îi tremură vocea. Eu nu bolnav. Nu știu de ce.*

— Rău, spun cu un oftat. Ce fel de boală?

Se gândește un moment:

— *Îmi trebuie cuvânt. Viață mică. Un singur lucru. Ca astrofag. Corp eridian făcut din multe, multe din acestea.*

— Celulă, spun. Și corpul meu este din multe, multe celule.

Rostește cuvântul eridian pentru „celulă” și adaug tonurile în dicționarul meu, care tot crește.

— *Celulă, spune. Echipajul meu are problemă cu celule. Multe, multe celule mor. Nu infecție. Nu rană. Niciun motiv. Dar eu nu. Niciodată eu. De ce, întrebare? Nu știu.*

Fiecare celulă a eridienilor afectați a murit? Asta sună oribil. Sună și a boală de iradiere. Cum să descriu asta? N-ar trebui. Dacă sunt un popor care călătorește în spațiu, ar fi trebuit să înțeleagă deja radiația. Totuși, încă nu avem un cuvânt între noi care să o descrie. Să ne ocupăm de această problemă.

— Am nevoie de un cuvânt: atomi de hidrogen care se mișcă rapid. Foarte, foarte rapid.

— *Gaz fierbinte.*

— Nu, mai rapid decât atât. Foarte, foarte, foarte rapid.

Își încrețește carapacea. E confuz.

Încerc altă abordare:

— Spațiul are atomi de hidrogen foarte, foarte, foarte rapizi. Se mișcă aproape cu viteza luminii. Au fost creați de stele acum mult, mult, mult timp.

— *Nu. În spațiu nu este masă. Spațiul este gol.*

Văleu!

— Nu, asta-i greșit. În spațiu există atomi de hidrogen. Atomi foarte, foarte rapizi de hidrogen.

— *Înțeleg.*

— Nu știai asta?

— *Nu.*

Mă holbez la el, șocat.

Cum poate o civilizație să dezvolte călătoria spațială fără să descopere vreodată radiațiile?

•

— Doctore Grace, a spus ea.

— Doctore Lokken.

Ședeam vizavi unul de celălalt la o masă mică de oțel. Era o cameră mititică, dar spațioasă, după standardele portavionului. Nu prea îi înțelesesem scopul original, iar numele îi era scris în caractere chinezești. Dar cred că era un loc în care navigatorul se uita la hărți...

— Mulțumesc că v-ați făcut timp să ne întâlnim, a spus ea.

— Nicio problemă.

Ca regulă, încercam reciproc să ne evităm. Relația noastră evoluase de la „enervanți unul pentru altul” la „foarte enervanți unul pentru altul”. Purtam o parte din vină, la fel cum purta și ea. O porniserăm cu stângul, în Geneva, cu niște luni bune în urmă, iar, de atunci, relația dintre noi nu se îmbunătățise cu nimic.

— Desigur, nu cred că-i necesar.

— Nici eu, am spus. Dar Stratt a insistat să verificați chestia asta cu mine. Așa că iată-ne.

— Am o idee. Dar vreau părerea dumneavoastră.

A scos un dosar și mi l-a înmânat.

— CERN^[16] o să publice articolul ăsta săptămâna viitoare. Asta este o ciornă. Dar îi știu pe toți cei de acolo, așa că mi-au trimis o copie în avans.

Am deschis dosarul.

— În regulă, despre ce e vorba?

— Și-au dat seama cum stochează astrofagul energie.

— Serios?! am icnit, apoi mi-am dres glasul. Serios?

— Da, și, sinceră să fiu, e uimitor, a replicat arătând spre un grafic de pe prima pagină. Pe scurt: este vorba despre neutrino.

— Neutrino? am scuturat din cap. Cum naiba...?

— Știu. Este foarte contraintuitiv. Dar, de fiecare dată când omoară un astrofag, are loc o mare descărcare de neutrino. Au dus chiar probe la Observatorul Neutrino IceCube și au găurit niște astrofag în rezervorul de detectare principal. Au obținut un număr masiv de ciocniri. Astrofagul nu poate conține neutrino decât dacă este în viață; și conține foarte mulți.

— Cum face neutrino?

A dat câteva pagini din articol și a arătat spre un alt grafic.

— Asta e mai degrabă aria dumneavoastră de competență decât a mea, dar microbiologii au confirmat că astrofagul are o mulțime de ioni liberi de hidrogen – protoni bruți, fără electroni –, care circulă înăuntru, chiar pe lângă membrana celulară.

— Mda, mi-amintesc că am citit despre asta. O descoperire făcută de un grup de cercetători din Rusia.

A încuviințat:

— CERN este destul de sigur că, printr-un mecanism pe care nu-l înțelegem, când protonii aceia se ciocnesc la o viteză suficient de mare, energia lor cinetică este convertită în doi neutrino cu vectori ai momentului opuși.

M-am lăsat pe spate, confuz:

— Asta-i foarte ciudat. De obicei masa nu „apare” așa, pur și simplu.

A dat din mână:

— Nu-i chiar așa. Uneori, când razele gama trec prin apropierea unui nucleu atomic, se pot transforma în mod spontan într-un electron și într-un pozitron. Se numește „producere de perechi”. Deci nu e ca și cum nu s-a mai auzit despre asta. Dar n-am văzut niciodată neutrino creați așa.

— Asta-i destul de elegant. N-am intrat niciodată prea adânc în fizica atomică. N-am mai auzit de „producere de perechi”.

— Iată că există.

— În regulă.

— În orice caz, a spus ea, există multe lucruri complicate în legătură cu neutrino, în care n-am de gând să intru – există diferite tipuri și își pot chiar schimba tipul. Dar concluzia e asta: sunt particule extrem de mici. Masa lor e cam a douăzecea miliarda parte din masa unui proton.

— Staaaați așa, știm că astrofagul are întotdeauna $96,415^{\circ}$ Celsius! Temperatura este doar viteza particulelor dinăuntru. Deci am putea să calcu...

— Calculăm viteza particulelor dinăuntru, da. Știm viteza medie a protonilor. Și le cunoaștem masa, ceea ce înseamnă că le cunoaștem energia cinetică. Știu încotro vă îndreptați cu asta și răspunsul este da. Se echilibrează.

— Uau! mi-am dus mâna la frunte. Asta-i uimitor!

— Da. Este.

Acesta era răspunsul la întrebarea pusă de mult timp: de ce este aceasta temperatura critică a astrofagului? De ce nu este mai ridicată? De ce nu mai scăzută?

Astrofagul face neutrino în pereche, lovind protoni unii de ceilalți. Pentru ca reacția să aibă loc, protonii trebuie să se ciocnească cu o energie cinetică mai mare decât energia masei celor doi neutrino. Dacă o iei invers, de la masa unui neutrino, cunoști viteza cu care se vor ciocni acei protoni. Și, când știi viteza particulelor dintr-un obiect, îi știi temperatura. Pentru a avea suficientă energie cinetică pentru producerea de neutrino, protonii trebuie să fie la $96,415^{\circ}$ Celsius.

— Oh! am exclamat. Deci orice energie termică peste temperatura critică va face protonii să se ciocnească mai tare.

— Da. O să creeze neutrino și o să rămână energie. Apoi se vor ciocni cu alți protoni și așa mai departe. Toată energia termică peste temperatura critică e convertită rapid în neutrino. Dar, dacă scade sub temperatura critică, protonii încetinesc, iar producția de neutrino se oprește. Rezultat final: nu poți să-l încălzești la mai mult de $96,415^{\circ}$. Nu pentru multă vreme, în orice caz. Iar, dacă se face prea frig, astrofagul folosește energia stocată ca să se încălzească revenind la temperatura aceea – la fel ca orice altă formă de viață cu sânge cald.

M-a lăsat un moment să diger toate astea. CERN chiar au făcut o treabă bună. Dar tot mă deranjează câteva lucruri.

— În regulă, deci produce neutrino, zic. Cum îi convertește înapoi la

energie?

— Asta-i partea simplă, răspunde ea. Neutrino este ceea ce se cheamă particula Majorana. Înseamnă că neutrino este propria antiparticulă. În esență, de fiecare dată când se ciocnesc doi neutrino are loc o interacțiune materie – antimaterie. Se anihilează și devin fotoni. Doi fotoni, de fapt, cu aceeași lungime de undă și care merg în direcții opuse. Și din moment ce lungimea de undă a unui foton se bazează pe energia din foton...

— Lungimea de undă Petrova! am chefnit.

A încuviințat:

— Da. Masa unui neutrino e exact aceeași cu energia dintr-un foton din lumina cu lungimea de undă Petrova. Articolul ăsta e cu adevărat revoluționar.

Mi-am lăsat bărbia în palme.

— Uau... pur și simplu, uau! Presupun că singura întrebare care rămâne este cum își ține neutrino un astrofag neutrino înăuntru.

— Nu știm. În mod normal, neutrino trec prin întreaga planetă Pământ fără să lovească un singur atom, atât sunt de mici. Ei bine, este vorba mai mult despre lungimi de undă cuantice și probabilități de coliziune. Dar este suficient dacă spunem, că neutrino sunt celebri pentru dificultatea interacțiunii cu ei. Dar, dintr-un motiv sau altul, astrofagul are ceea ce noi numim „super-transversabilitate”. ăsta e doar un termen pretențios care înseamnă că nimic nu poate face un tunel cuantic prin el. Este împotriva oricăror legi ale fizicii particulelor pe care credeam că le știm, dar a fost dovedit în multiple rânduri.

— Mda, am răspuns bătând cu degetul în masă. Absoarbe toate lungimile de undă ale luminii, chiar și lungimile de undă care ar trebui să fie prea mari pentru el ca să interacționeze cu ele.

— Da, a spus ea. Se pare că intră în coliziune și cu toată materia care încearcă să treacă pe lângă el, indiferent cât de improbabilă ar trebui să fie coliziunea aceea. În orice caz, atât timp cât este în viață, astrofagul prezintă această super-transversabilitate. Și asta ne aduce încet-încet la ceea ce voiam să discut cu dumneavoastră.

— Oh? Asta nu-i tot?

— Nu, a replicat ea și a scos o schiță a carcasei lui *Hail Mary* din geantă. Pentru asta am nevoie de dumneavoastră: lucrez la protecția împotriva radiațiilor pentru *Hail Mary*.

M-am înviorat:

— Desigur! Astrofagul o să le blocheze pe toate!

— Poate, a spus ea. Dar, ca să fiu sigură, trebuie să știu cum funcționează radiațiile în spațiu. Știu în linii mari, dar nu detalii. Vă rog, luminați-mă.

Mi-am încrucișat brațele.

— Păi, de fapt, există două tipuri. Particule cu energie ridicată, emise de către Soare, și RCG-uri, care sunt peste tot.

— Începeți cu particulele solare, a spus ea.

— Sigur. Particulele solare nu sunt decât atomi de hidrogen emiși de Soare. Uneori o furtună magnetică de pe Soare poate să ducă la deversarea unei cantități mai mari. Alteori este relativ liniște. Și, în ultima vreme, infecția cu astrofag a furat atâta energie solară, încât furtunile magnetice sunt mult mai rare.

— Îngrozitor, a spus ea.

— Știu. Ați auzit că încălzirea globală a fost aproape anulată?

A încuviințat:

— Neglijența omenirii cu mediul înconjurător ne-a adus, în mod accidental, o lună în plus din cauza preîncălzirii planetei.

— Am căzut în rahat și-am ieșit mirosind a roze, am spus.

— Pe asta n-am auzit-o, a replicat ea râzând. În Norvegia n-avem expresia asta.

— O aveți acum, am zâmbit.

S-a uitat în jos la planul carcasei – puțin mai iute decât mi s-a părut necesar, dar nu conta.

— Cât de rapid circulă particulele astea solare? a întrebat.

— Cam cu patru sute de kilometri pe secundă.

— Bun. Putem să le ignorăm, a mângălit ea pe articol o notiță pentru sine. După opt ore, *Hail Mary* o să se îndepărteze cu o viteză mai mare decât asta. Nu o s-o poată prinde din urmă și cu atât mai puțin să facă vreun rău.

Am fluierat.

— E chiar uimitor ce facem. Adică... Sfinte Sisoe! Astrofagul ar fi cel mai bun lucru din lume dacă, știți, nu ar distruge Soarele.

— Știu, a zis ea. Acum, spuneți-mi despre RCG-uri.

— Astea sunt mai complicate. Acronimul vine de la...

— Raze cosmice galactice. Și nu sunt raze cosmice, corect?
— Corect. Sunt doar ioni de hidrogen, protoni. Dar se deplasează *mult* mai rapid. Aproape cu viteza luminii.

— De ce se numesc raze cosmice dacă nu sunt nici măcar emisii electromagnetice?

— Oamenii asta credeau că sunt, iar numele a prins.

— Vin din vreo sursă comună?

— Nu, sunt omnidirecționale. Sunt produse de supernove, care au avut loc peste tot. Cumva suntem constant măturați de RCG-uri din toate direcțiile. Și reprezintă o problemă uriașă pentru călătoriile în spațiu. Dar nu și acum!

M-am aplecat în față ca să mă uit din nou la schema ei. Era o secțiune transversală printr-o carcasă. Între cei doi pereți exista un vid de un milimetru.

— Vreți să umpleți zona aia cu astrofag?

— Ăsta-i planul.

Am reflectat la schemă.

— Vreți să umpleți carcasa cu combustibil? Nu-i periculos?

— Numai dacă îi permitem să vadă lumină în banda CO₂. Dacă nu vede CO₂, nu va face nimic. Iar între carcase va fi la întuneric. Dimitri vrea să facă o pastă de combustibil din astrofag și ulei cu o vâscozitate redusă, care o să-l facă mai ușor de transportat către motoare. Eu vreau să câptușesc cumva carcasa cu chestia aia.

Mi-am ciupit bărbia.

— Ar putea să meargă. Dar astrofagul poate să moară din cauza traumei fizice. Poți să omori unul dacă îl împungi cu un nanobăț ascuțit.

— Da, de-asta am rugat CERN-ul să facă niște experimente neoficiale pentru mine, ca o favoare.

— Uau! CERN face orice doriți? Sunteți un fel de mini-Stratt sau așa ceva?

A chicotit:

— Contacte și niște prieteni vechi. În orice caz, au descoperit că nici măcar particulele care se mișcă cu viteze apropiate de cea a luminii nu pot să treacă de astrofag. Și nici nu pare că pot să-l omoare.

— Asta are foarte mult sens, am spus. A evoluat ca să trăiască pe suprafața stelelor. Probabil că este mereu bombardat de energie și particule

care se mișcă foarte rapid.

Lokken a arătat spre o schemă mărită a canalelor cu astrofag.

— Întreaga încărcătură de radiații o să fie oprită. Tot ce ne trebuie e un strat de pastă de astrofag destul de gros ca să garanteze că o să existe întotdeauna măcar o celulă de astrofag în calea particulelor care vin. Un milimetru ar trebui să fie mai mult decât suficient. În plus, nu vrem să irosim nimic din masă. O să folosim drept material izolant chiar combustibilul. Iar dacă echipajul are nevoie de acea ultimă fărâmiță de astrofag, ei bine... considerați-l o rezervă.

— Hmm... o „rezervă” care ar putea alimenta orașul New York vreme de douăzeci de mii de ani.

S-a uitat la diagramă, apoi la mine:

— Ați făcut calculul ăsta în minte?

— Eh, am avut niște scurtături. Avem de-a face cu niște scale de energie atât de absurde, încât am tendința să echivalez energia în „ani de New York”, ceea ce înseamnă cam o jumătate de gram de astrofag.

Și-a frecat tâmpilele.

— Și trebuie să producem două milioane de kilograme de astrofag. Dacă facem vreo greșeală pe parcurs...

— O să scăpăm astrofagul de deranjul de a distruge el omenirea, făcând-o noi înșine, am spus. Mda, mă gândesc mult la asta.

— Așadar, ce credeți? a întrebat. E o idee îngrozitoare sau ar putea să funcționeze?

— Cred că e genială.

A zâmbit și a privit în lături.

CAPITOLUL 14

Altă zi, altă ședință cu personalul. Cine-ar fi crezut că salvarea lumii ar putea fi atât de plicticoasă?

Echipa științifică ședea în jurul mesei din camera de conferințe. Eu, Dimitri și Lokken. În ciuda faptului că vorbea despre reducerea birocrăției, Stratt sfârșise prin a avea o mulțime de șefi *de facto* ai departamentelor și ședințe zilnice cu personalul.

Uneori lucrurile pe care le urâm ajung să fie singurul mod în care poți să faci ceva.

Stratt ședea în capul mesei, desigur. Și, lângă ea, se afla un ins pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Oameni buni, a zis Stratt, vreau să faceți cunoștință cu doctor François Leclerc.

Francezul din stânga ei a făcut semn cu mâna, șovăielnic:

— Salut!

— Leclerc este un climatolog din Paris, renumit la nivel mondial. L-am însărcinat cu urmărirea, înțelegerea și, dacă este posibil, ameliorarea efectelor astrofagului asupra climei.

— Oh, doar atât? am întrebat.

Leclerc a zâmbit, dar zâmbetul i s-a șters rapid de pe chip.

— Așadar, doctore Leclerc, a spus Stratt, primim foarte multe rapoarte contradictorii referitoare la ce ne putem aștepta mai exact din cauza reducerii energiei solare. Este greu să găsești doi climatologi care să se pună de acord.

Bărbatul a ridicat din umeri:

— Este greu să găsești doi climatologi care să se pună de acord asupra culorii unei portocale. Este, din nefericire, un domeniu inexact. Există multă nesiguranță și, dacă e să fiu sincer, multe presupuneri. Știința care studiază clima este la o vârstă fragedă.

— Nu vă recunoașteți meritele. Dintre toți experții, sunteți singurul ale cărui modele de predicție a climei s-au dovedit a fi corecte în repetate rânduri, în ultimii douăzeci de ani.

Insul a încuviințat.

Stratt a făcut semn spre un morman dezordonat de hârtii aflat pe masa de conferință.

— Mi-au fost trimise tot soiul de predicții, de la distrugerea minoră a recoltelor până la colapsul global al biosferei. Vreau să aud ce aveți dumneavoastră de spus. Ați văzut cifrele estimate pentru puterea solară. Ce părere aveți?

— Dezastru, desigur, a răspuns el. Avem de-a face cu extincția multor specii, o schimbare radicală a biomurilor din toată lumea, modificări majore în tiparele meteorologice...

— Oamenii, a zis Stratt. Vreau să știu cum și când o să fie afectați oamenii. Nu-mi pasă de arealul de împerechere al leneșului de noroi cu trei anusuri sau oricare alt biom luat la întâmplare.

— Suntem o parte a sistemului ecologic, doamnă Stratt. Nu ne aflăm în afara lui. Plantele pe care le mâncăm, animalele pe care le creștem, aerul pe care-l respirăm, toate fac parte din aceeași tapiserie. Toate sunt legate. Când biomurile vor fi distruse, impactul asupra omenirii va fi direct.

— OK, atunci cifre. Vreau cifre. Lucruri tangibile, nu predicții vagi.

Bărbatul s-a încruntat la ea:

— În regulă. Nouăsprezece ani.

— Nouăsprezece ani?

— Ați vrut un număr. Țsta e un număr. Nouăsprezece ani.

— În regulă, ce-i cu nouăsprezece ani?

— Asta-i estimarea mea pentru momentul în care jumătate dintre oamenii care trăiesc în momentul ăsta vor muri. Peste nouăsprezece ani.

Tăcerea care a urmat a fost una de care nu mai avusesem parte niciodată. Chiar și Stratt fusese surprinsă. Lokken și cu mine ne-am privit. Nu știu de ce, dar am făcut-o. Dimitri a rămas cu gura căscată.

— Jumătate? a întrebat Stratt. Trei virgulă cinci miliarde de oameni? Morți?

— Da, a spus el. E suficient de tangibil pentru dumneavoastră?

— Cum puteți să știți una ca asta?

Insul a strâns din buze.

— Și în acest mod simplu s-a născut încă un contestatar al climei. Ați văzut ce simplu e? Tot ce trebuie să fac e să vă spun ceva ce nu vreți să auziți.

— Nu mă luați de sus, doctore Leclerc. Răspundeți-mi la întrebări.

Bărbatul și-a încrucișat brațele:

— Deja asistăm la perturbări masive ale tiparelor meteorologice.

Lokken și-a dres glasul:

— Am auzit că în Europa sunt tornade.

— Da. Și apar din ce în ce mai des. În limbile europene nici măcar nu a existat *un cuvânt* pentru tornadă, până când conchistadorii spanioli din America de Nord nu au văzut-o. Acum tornadele apar în Italia, în Spania și în Grecia.

A înclinat capul și a continuat:

— În parte, este din cauza tiparelor meteorologice care se schimbă. Și, în parte, fiindcă o lunatică s-a hotărât să *paveze deșertul Sahara* cu dreptunghiuri negre. Ca și cum o perturbare masivă a distribuției căldurii lângă Marea Mediterană n-ar avea niciun efect.

Stratt și-a dat ochii peste cap:

— Știam c-o să fie afectată vremea. Doar că n-am avut de ales.

Bărbatul a insistat:

— Trecând peste modul în care v-ați folosit puterea în Sahara, asistăm la fenomene bizare pe tot globul. Sezonul cicloanelor este decalat cu două luni. Săptămâna trecută a nins în Vietnam. Curentul de mare altitudine este o harababură care se schimbă de la o zi la alta. Aerul arctic ajunge în locuri în care n-a mai fost vreodată, iar aerul tropical este dus mult spre nord și spre sud. E un maelstrom.

— Reveniți la cele trei miliarde și jumătate de oameni morți, a spus Stratt.

— Sigur. De fapt, impactul foametei se calculează destul de simplu. Luați toate kaloriile produse în lume într-o zi, prin agricultură și creșterea animalelor, și le împărțiți la aproximativ o mie cinci sute. Populația umană nu poate fi mai mare decât numărul rezultat. Nu pentru mult timp, în orice caz.

Și-a făcut de lucru cu un pix de pe masă.

— Am aplicat cele mai bune modele pe care le am. Recoltele vor fi compromise. Culturile de bază ale lumii sunt grâul, orzul, meiul, cartofii, soia și, cel mai important, orezul. Toate sunt destul de sensibile la schimbările de temperatură. Dacă orezăriile îngheață, orezul moare. Dacă ferma de cartofi e inundată, cartofii mor. Iar dacă ferma de grâu are umiditate de zece ori mai mare decât cea normală face paraziți fungici și

moare.

A privit din nou spre Stratt:

— Măcar dacă am avea o rezervă stabilă de leneși de noroi cu trei anusuri, poate așa am supraviețui.

Stratt s-a ciupit de bărbie și a răspuns:

— Nouăsprezece ani nu-s destui. *Hail Mary* o să aibă nevoie de treisprezece ani ca să ajungă în Tau Ceti, iar rezultatele sau datele vor avea nevoie de încă treisprezece ani. Avem nevoie de minimum douăzeci și șase de ani. Douăzeci și șapte ar fi mai bine.

Bărbatul a privit-o ca și cum femeii i-ar mai fi crescut un cap.

— Ce tot spuneți? Țsta nu-i vreun rezultat opțional. Asta se petrece. Și nu putem să facem nimic în legătură cu asta.

— Prostii! a replicat ea. Omenirea a cauzat accidental încălzirea globală de un secol încoace. Hai să vedem ce putem să facem când chiar ne punem mintea!

Bărbatul s-a dat înapoi:

— Ce? Glumiți?

— O pătură frumoasă de gaze cu efect de seră ne-ar ajuta să câștigăm ceva timp, corect? Ar izola Pământul ca o jachetă și ar face ca energia pe care o primim să dureze mai mult. Mă înșel?

— Ce..., s-a bâlbâit el. Nu vă înșelați, dar amploarea... și moralitatea provocării *intenționate* a emisiilor de gaze cu efect de seră...

— Nu-mi pasă de moralitate, a zis Stratt.

— Chiar nu-i pasă, am întărit eu.

— Îmi pasă de salvarea omenirii. Așa că faceți-mi rost de niște efect de seră. Sunteți climatolog. Veniți cu ceva care să ne ajute să rezistăm cel puțin douăzeci și șapte de ani. Nu-s dispusă să pierd jumătate din omenire.

Leclerc a înghițit în sec.

Femeia a făcut un gest izgonindu-i.

— Treceți la treabă!

•

A fost nevoie de trei ore și de adăugarea a cincizeci de cuvinte la vocabularul nostru comun, dar, în fine, sunt în stare să-i explic lui Rocky radiațiile și efectele lor asupra biologiei.

— *Mulțumire*, spune el cu tonuri neobișnuit de joase, tonuri triste. *Acum știu cum au murit prietenii mei.*

— Rău, rău, rău, spun.

— *Da*, clopoștește el.

În timpul conversației, am aflat că *Semnal-A* nu are niciun fel de protecție împotriva radiației. Și știu de ce eridienii nu au descoperit niciodată radiațiile. A durat ceva până am pus cap la cap toate informațiile, dar am aflat asta:

Planeta de baștină a eridienilor este prima planetă din sistemul 40 Eridani. Oamenii chiar au observat-o acum ceva vreme, evident fără să știe că acolo există o întreagă civilizație. Numele ei de catalog este „40 Eridani A b”. Cam complicat de pronunțat. Numele real al planetei, dat de eridieni, este o colecție de acorduri, ca orice alt cuvânt eridian. Așa c-o să-i spun, pur și simplu, „Erid”.

Erid este foarte apropiată de steaua ei – cam la o cincime din distanța Pământului față de Soarele nostru. „Anul” lor este puțin mai lung de patruzeci și două de zile pământene.

Este ceea ce numim un „super-Pământ”, care cântărește de opt ori și jumătate cât Pământul. Are cam de două ori diametrul Pământului și puțin peste dublul gravitației la suprafață. De asemenea, se învâрте *foarte* rapid. Absurd de rapid. Ziua lor durează doar 5,1 ore.

Aici lucrurile încep să se lege.

În cazul în care condițiile sunt propice, planetele capătă câmp magnetic. Trebuie să ai un miez de fier topit, trebuie să te afli în câmpul magnetic al unei stele și trebuie să te rotești. Dacă toate aceste trei condiții sunt îndeplinite, ai câmp magnetic. Pământul are unul – de aceea funcționează busolele.

Erid are toate aceste caracteristici *pe steroizi*. Este mai mare decât Pământul, cu un miez de fier mai mare. Este aproape de steaua ei, deci există un câmp magnetic mai puternic, ce îi alimentează propriul câmp și se învâрте extrem de rapid. În total, câmpul magnetic al lui Erid este de cel puțin douăzeci și cinci de ori mai puternic decât cel al Pământului.

În plus, atmosfera este foarte densă. De douăzeci și nouă de ori mai densă.

Știți la ce sunt foarte bune câmpurile magnetice puternice și atmosferele dense? La protecția împotriva radiațiilor.

Toată viața de pe Pământ a evoluat pentru a se descurca cu radiațiile. ADN-ul nostru are integrate mecanisme de corectare a erorilor, pentru că

suntem bombardatți constant cu radiații de la Soare și din spațiu, în general. Câmpul nostru magnetic și atmosfera ne protejează întrucâtva, dar nu 100%.

Pentru Erid, este 100%. Radiația, pur și simplu, nu ajunge pe sol. Lumina nu ajunge niciodată pe sol – de-asta nu au dezvoltat ochi. La suprafață este beznă. Cum există o biosferă în întuneric complet? Încă nu l-am întrebat pe Rocky cum funcționează asta, dar există suficientă viață în adâncul oceanelor Pământului, unde lumina Soarelui nu ajunge niciodată. Așadar, cu siguranță, se poate.

Eridienii sunt foarte sensibili la radiații și nici măcar nu știu că acestea există.

Următoarea conversație a durat o oră întreagă și a îmbogățit cu câteva zeci de cuvinte vocabularul.

Eridienii au inventat călătoria în spațiu acum ceva vreme. Și, cu inegalabila lor tehnologie a materialelor (xenonitul), au reușit să construiască un lift spațial. Practic, un cablu care duce de la ecuatorul lui Erid la orbita sincronă, cu o contragreutate. Practic, iau liftul ca să ajungă pe orbită. Am putea să facem și noi asta pe Pământ dacă am ști cum să producem xenonit.

Chestia este că nu au părăsit niciodată orbita. Nu aveau de ce. Erid nu are nicio lună. Planetele aflate atât de aproape de o stea rareori au. Forțele mareice gravitaționale tind să smulgă potențialele luni de pe orbită. Rocky și echipajul lui au fost primii eridieni care au părăsit vreodată orbita.

Deci n-au aflat cum câmpul magnetic al lui Erid, care se extinde mult dincolo de orbita ei sincronă, i-a protejat în tot acest timp.

A rămas un singur mister.

— *Eu de ce nu am murit, întrebare?* mă chestionează Rocky.

— Nu știu. Ce e diferit? Ce ai făcut tu, iar restul echipajului nu?

— *Eu repar lucruri. Treaba mea e să repar lucruri, să creez lucruri de care e nevoie și să țin motoarele în funcțiune.*

Îmi sună a inginer.

— Unde te-ai aflat în cea mai mare parte a timpului?

— *Am cameră în navă. Atelier.*

Îmi vine o idee:

— Unde e atelierul?

— *În spate navă, lângă motoare.*

Ăla este un loc logic în care să pui inginerul navei. În apropierea motoarelor, unde este cel mai posibil să fie nevoie de mentenanță sau reparații.

— Unde e stocat combustibilul astrofag pe nava voastră?

Dă dintr-o mână spre spatele navei, la modul general:

— *Multe, multe containere de astrofag. Toate la spatele navei. Aproape de motoare. Ușor de realimentat.*

Și iată și răspunsul.

Oftez. N-o să-i placă asta. Soluția era atât de simplă. Doar că n-au știut-o. Nici măcar n-au știut că au o problemă, decât când a fost prea târziu.

— Astrofagul oprește radiațiile, zic. Ai fost înconjurat de astrofag în cea mai mare parte a timpului. Colegii tăi de echipaj n-au fost. Așa că radiația a ajuns la ei.

Nu răspunde. Are nevoie de un moment să digere asta.

— *Înțeleg*, spune el în note joase. *Mulțumire. Acum știu de ce nu murit.*

Încerc să-mi imaginez disperarea semenilor lui. Cu un program spațial aflat mult în urma celui pe de Pământ, fără cunoștințe despre ce se află în spațiu și totuși făcând o navă interstelară în încercarea de a-și salva rasa.

Situația nu este cu nimic diferită de a mea, presupun. Eu am doar ceva mai multă tehnologie.

— Și aici e radiație, spun. Stai în atelier cât de mult poți.

— *Da.*

— Adu astrofag în tunelul ăsta și pune-l pe pereți.

— *Da. Și tu la fel.*

— Eu n-am nevoie.

— *De ce nu, întrebare?*

Pentru că nu contează dacă o să mă îmbolnăvesc de cancer. Oricum o să mor. Dar nu vreau să explic chiar acum că mă aflu într-o misiune sinucigașă. Conversația e și-așa destul de sumbră. Așa că îi spun o jumătate de adevăr:

— Atmosfera Pământului e subțire și câmpul nostru magnetic e slab. Radiațiile ajung pe suprafața lui. Așa că viața de pe Pământ a evoluat astfel încât să supraviețuiască radiațiilor.

— *Înțeleg*, spune el.

Își vede în continuare de reparațiile lui, în timp ce eu plutesc prin tunel. Îmi vine un gând aleatoriu:

— Hei, am o întrebare.

— *Întreabă.*

— De ce știința eridiană și știința omenească sunt așa de asemănătoare? Miliarde de ani, dar aproape același progres.

Mă roade de ceva vreme. Oamenii și eridienii au evoluat separat în sisteme stelare diferite. Nu am avut niciun contact unii cu alții până acum. Așadar, de ce avem tehnologie aproape identică? Vreau să spun că eridienii sunt *nițel* în urma noastră în tehnologia spațială, dar nu cu mult. De ce nu sunt în epoca de piatră? Sau vreo epocă super futuristă, care să facă Pământul din zilele noastre să arate antic?

— *Trebuie să fie, altfel, tu și cu mine nu ne întâlnim*, zice Rocky. *Dacă planeta are mai puțină știință, nu poate face navă spațială. Dacă planeta are mai multă știință, poate înțelege și distruge astrofag fără plecare din sistem. Știință eridiană și umană în același interval: poate face navă, dar nu poate rezolva problema astrofag.*

Hm. Nu mă gândisem la asta. Dar este evident, acum, că a spus-o Rocky. Dacă lucrul ăsta s-ar fi întâmplat când Pământul era în Epoca de piatră, am fi murit, pur și simplu. Iar dacă s-ar fi întâmplat peste o mie de ani, probabil că am fi descoperit cum să rezolvăm problema cu astrofagul fără să clipim. Există o fâșie destul de îngustă de progres tehnologic, ce ar determina o specie să trimită o navă spre Tau Ceti în căutare de răspunsuri. Atât eridienii, cât și pământenii se află pe acea fâșie.

— Înțeleg. Bună observație.

Dar tot mă zădărește:

— Și totuși e neobișnuit. Oamenii și eridienii sunt aproape unii de alții în spațiu. Pământul și Erid sunt la o distanță de doar șaisprezece ani-lumină. Galaxia are lățimea de o sută de mii de ani-lumină! Viața este probabil rară. Dar suntem atât de apropiați.

— *Posibil să fim familie.*

Suntem rude? Cum s-ar...?

— Oh! Vrei să spui... Ho!

Trebuie să diger chestia asta.

— *Nu sigur. Teorie.*

— E o teorie al naibii de bună! exclam.

Teoria panspermiei. Tot timpul mă certam cu Lokken pe subiectul ăsta.

Viața de pe Pământ și astrofagul seamănă prea mult ca să fie doar o

coincidență. Am suspectat că Pământul a fost „însămânțat” de vreun strămoș al astrofagului. Vreo specie precursoră interstelară care mi-a infectat planeta. Dar nu m-am gândit niciodată până acum că este posibil ca același lucru să se fi întâmplat și cu Erid.

S-ar putea să existe viață peste tot! Oriunde există evoluție de la un strămoș de tipul astrofagului la celulele pe care le am eu astăzi. Nu știu cum ar putea să arate acest organism „preastrofag”, dar astrofagul este al naibii de dur. Deci este posibil să se infecteze cu el orice planetă care poate susține viața de orice fel.

Rocky ar putea fi o rudă îndepărtată. *Foarte* îndepărtată. Copacii din fața casei mele îmi sunt rude mai apropiate decât Rocky. Și totuși.

Uau!

— Foarte bună teorie! exclam din nou.

— *Mulțumire*, zice Rocky.

Presupun că și-a dat seama de asta acum ceva timp. Dar eu tot trebuie să o mai rumeg.

•

În fine, un portavion era locul perfect în care să te afli!

Forțele navale chineze nici măcar nu mai puneau la îndoială ordinele lui Strat. Oficialii se săturaseră să aprobe fiecare acțiune în parte, așa că emisese un ordin general de a se duce la îndeplinire tot ce spunea ea, câtă vreme nu însemna folosirea armelor.

Ancoraserăm în dreptul coastei Antarcticii de Vest în toiul nopții. Țărmul se afla la mare distanță, vizibil doar grație luminii Lunii. Oamenii fuseseră evacuați de pe întregul continent. Probabil o reacție exagerată – stația Amundsen-Scott de la Polul Sud se afla la 1 500 de kilometri distanță. Oamenii de acolo nu aveau ce să pățească. Cu toate acestea, nu exista niciun motiv de asumare a vreunui risc.

Era cea mai mare zonă de excluziune navală din istorie. Atât de mare, încât până și Forțele Navale ale Statelor Unite fuseseră nevoite să se împrăștie ca să se asigure că niciun vas comercial nu pătrunde în zonă.

Strat vorbi într-o stație de emisie-recepție:

— Distrugător Unu, confirmă starea de observare.

— Pregătit, s-a auzit un accent american.

— Distrugător Doi, confirmă starea de observare.

— Pregătit, s-a auzit o altă voce cu accent american.

Echipa științifică se afla pe puntea de zbor a portavionului, privind spre țărm. Dimitri și Lokken stăteau în spate, departe de margine. Redell era în Africa, unde conducea ferma de panouri negre.

Și, desigur, Stratt se afla nițel în fața tuturor.

Leclerc arăta în ochii tuturor ca un om condus pe drumul spre eșafod.

— Suntem aproape gata, a spus el cu un oftat.

Stratt a țâcănit din nou în stația ei:

— Submarin Unu, confirmă starea de observare.

— Pregătit, s-a auzit răspunsul.

Leclerc și-a verificat tableta:

— Trei minute... acum.

— Către toate vasele: suntem la cod galben, a spus Stratt în radioul ei.

Repet: cod galben. Submarin Doi, confirmă starea de observare.

— Pregătit.

Stăteam alături de Leclerc.

— E incredibil, am zis.

Bărbatul a scuturat din cap.

— Îmi doresc din suflet să nu fi fost responsabilitatea mea, a replicat el făcându-și de lucru cu tableta. Știți, doctore Grace, mi-am petrecut toată viața ca un hipiot lipsit de regrete. De la copilăria din Lyon la zilele petrecute la universitatea din Paris. Sunt un primitiv antirăzboi care îmbrățișează copaci, dintr-o eră dispărută a protestelor politice.

N-am spus nimic. Era cea mai proastă zi din viața lui. Dacă puteam să ajut ascultându-l fără să vorbesc, aveam s-o fac.

— Am devenit climatolog ca să contribui la salvarea lumii. Ca să opresc dezastrul de mediu de coșmar în care ne afundăm. Iar acum... asta! E necesar, dar oribil. Cum sunteți un om de știință, sunt sigur că înțelegeți.

— Nu tocmai, am spus. Mi-am petrecut întreaga carieră științifică îndepărtându-mi privirea de Pământ, nu privind spre el. Sunt rușinos de nepregătit în ce privește știința climei.

— Mm, a făcut el. Antarctica de Vest este o masă turbulentă de gheață și zăpadă. Toată regiunea asta este un ghețar uriaș, care mășăluiește lent spre mare. Aici se află sute de mii de kilometri pătrați de gheață.

— Și o s-o topim?

— Marea o s-o topească pentru noi, dar da. Ideea este că Antarctica era o junglă. Vreme de milioane de ani, a fost la fel de luxuriantă ca Africa. Dar

deriva continentelor și schimbarea naturală a climei au înghețat-o. Toate plantele au murit și s-au descompus. Gazele din descompunerea aceea, și mai ales metanul, au rămas prinse în gheață.

— Iar metanul e un gaz cu efect de seră destul de puternic.

— Mult mai puternic decât dioxidul de carbon, a încuviințat el.

Și-a verificat din nou tableta:

— Două minute! a anunțat.

— Către toate navele: cod roșu, a transmis Stratt prin stație. Repet: cod roșu.

Leclerc s-a întors spre mine.

— Așadar, iată-mă. Activist de mediu, climatolog, cruciat antirăzboi, a privit el în larg. Și ordon o lovitură nucleară asupra Antarcticii. Două sute patruzeci și una de arme nucleare, prin amabilitatea Statelor Unite, îngropate la cincizeci de metri adâncime de-a lungul unei fisuri, la distanță de trei kilometri una de alta. Toate declanșate simultan.

Am încuviințat încet din cap.

— Mi-au spus că radiațiile o să fie minime, a zis el.

— Mda. Dacă vă consolează cu ceva, sunt bombe de fuziune, am adăugat strângându-mi jacheta pe lângă mine. E o mică reacție de fisiune cu uraniu plus chestii care declanșează reacția de fuziune mult mai mare. Iar explozia cea mare este doar hidrogen și heliu. Nu apar radiații.

— Ei, asta e ceva!

— Și a fost singura opțiune? am întrebat. De ce nu putem să punem fabricile să producă în masă hexafluorură de sulf sau alt gaz cu efect de seră?

Leclerc a scuturat din cap:

— Avem nevoie de cantități de mii de ori mai mari decât putem să producem. Amintiți-vă, a trecut un secol de ars cărbune și petrol la scară globală ca să ajungem să observăm măcar că există o modificare a climei.

Și-a verificat tableta.

— Stratul o să cliveze la linia exploziilor și o să-și croiască lent drum spre ocean, unde o să se topească. În următoarea lună, nivelul mărilor o să crească cu aproximativ un centimetru, temperatura oceanului o să scadă cu un grad – ceea ce în sine este un dezastru, dar acum nu contează. O să fie eliberate în atmosferă cantități enorme de metan. Iar acum metanul e prietenul nostru. E prietenul nostru *cel mai bun*. Și nu doar fiindcă o să ne

țină o vreme de cald.

— Oh, da?

— Metanul se descompune în atmosferă după zece ani. Putem să sfărâmăm bucăți din Antarctica în mare la fiecare câțiva ani ca să moderăm nivelurile de metan. Iar, dacă *Hail Mary* găsește o soluție, este suficient să așteptăm zece ani, iar metanul o să dispară. Ceea nu se poate întâmpla cu dioxidul de carbon.

Stratt s-a apropiat de noi:

— Cât e?

— Șaizeci de secunde, a răspuns bărbatul.

Stratt a încuviințat din cap.

— Deci asta rezolvă totul? am întrebat. Putem să continuăm să împungem Antarctica ori de câte ori avem nevoie de metan ca să păstrăm temperatura potrivită pe Pământ?

— Nu, a spus el. E o opțiune temporară, în cel mai bun caz. Aruncarea mizeriei ăsteia în atmosferă o să păstreze căldura, dar perturbarea ecosistemului tot o să fie masivă. O să avem în continuare o vreme oribilă și impredictibilă, recoltele vor pieri, iar biomul va fi distrus. Dar poate – cine știe? – n-o să fie chiar atât de rău precum ar fi fost fără metan.

M-am uitat la Stratt și Leclerc, care stăteau alături. Niciodată până acum în istoria omenirii nu mai fuseseră investite atâta autoritate și putere brute în atât de puțini inși. Oamenii ăștia doi – doar ei doi – aveau să schimbe, la propriu, fața lumii.

— Sunt curios, i-am spus lui Stratt. Odată ce lansăm *Hail Mary*, ce-o să faceți?

— Eu? Nu contează. Odată *Hail Mary* lansată, autoritatea mea încetează. Probabil că o să fiu dată în judecată de către o grămadă de oficiali iritați din guvern pentru abuz de putere. S-ar putea să-mi petrec restul vieții în închisoare.

— O să mă aflu în celula alăturată, a spus Leclerc.

— Nu sunteți deloc îngrijorată în legătură cu asta?

Stratt a ridicat din umeri:

— Toți trebuie să facem sacrificii. Dacă trebuie să fiu țăpul ispășitor al omenirii ca să ne asigur salvarea, atunci ăsta e sacrificiul pe care trebuie să-l fac.

— Aveți o logică stranie.

— Nu chiar. Când alternativă e dispariția întregii tale specii, lucrurile sunt foarte simple. Nu mai există dileme morale, nu mai cântărești ce e cel mai bine și pentru cine. Nu mai există decât concentrarea încăpățânată să faci proiectul ăsta să meargă.

— Asta-mi spun și eu, a zis Leclerc. Trei... doi... unu... detonare.

Nu s-a întâmplat nimic. Linia țărnelor a rămas așa cum era. Nicio explozie. Nicio străfulgerare. Nici măcar un sunet.

Bărbatul și-a privit tableta:

— Armele nucleare au fost detonate. Unda de șoc o să ajungă aici în vreo zece minute. O să pară doar un tunet îndepărtat.

S-a uitat în jos, la puntea portavionului.

Stratt și-a pus o mână pe umărul lui:

— Ați făcut ce trebuia să faceți. Toți facem ce trebuie să facem.

Bărbatul și-a îngropat fața în mâini și a plâns.

•

Rocky și cu mine vorbim despre biologie ore întregi. Amândoi suntem extrem de interesați cum funcționează trupul celuilalt. Am fi niște oameni de știință cam jalnici, în caz contrar.

Fiziologia eridiană este, sincer să fiu, uimitoare.

Erid este atât de apropiată de Soarele ei, încât cantitatea de energie care intră în biosferă este ridicol de mare. Iar eridienii, aflându-se la vârful lanțului trofic, dispun de și mai multă energie decât trupurile umane. Cât de multă? Au în corp saci care, pur și simplu, depozitează ATP – principalul mijloc de stocare a energiei folosit de formele de viață bazate pe ADN. De obicei, acesta se află în celule, dar ei au atât de mult, încât au fost nevoiți să dezvolte un mod de stocare mai eficient pentru el.

Vorbim aici despre cantități *enorme* de energie. Scot oxigenul din minereuri ca să obțină metale. Eridienii sunt, de fapt, topitori biologici.

Oamenii au păr, unghii, smalț dentar și alte chestii „moarte” pe corp care servesc unor scopuri foarte importante. Eridienii duc acest concept la extrem. Carapacea lui Rocky este formată din minereuri oxidate. Oasele lui sunt aliaje metalice cu aspect de fagure. Sângele lui este, în mare măsură, mercur lichid. Chiar și nervii sunt silicați anorganici care transmit impulsuri bazate pe lumină.

În total, Rocky are doar câteva kilograme de material biologic. Prin fluxul lui sanguin circulă organisme unicelulare, construind sau reparând

corpul, după cum este nevoie. Se ocupă, de asemenea, de digestie și deservesc creierul, care se află în siguranță, în centrul carapacei.

Dacă albinele ar fi evoluat până la a face faguri ambulanți, iar regina ar fi fost la fel de inteligentă ca un om, forma aceea de viață ar fi fost similară unui eridian. Cu excepția faptului că „albinele” eridienilor sunt organisme unicelulare.

Mușchii eridienilor sunt anorganici. Sunt făcuți dintr-un material poros, ca un burete, sigilat în saci flexibili. Cea mai mare parte a apei din corp este depozitată în acești saci. Iar presiunea atmosferică este atât de ridicată, încât la 210° Celsius apa este în continuare lichidă.

Au două sisteme circulatoare separate: sistemul „ambiental” și sistemul „fierbinte”. Sângele ambiental are 210° Celsius. Dar sângele fierbinte este ținut la 305°, suficient cât să fiarbă apa chiar și la presiunea aerului de pe Erid. Ambele sisteme circulatoare au vase sanguine care se dilată sau se contractă în jurul mușchilor după cum este nevoie, pentru a le regla temperatura. Vrei să se dilate? Încălzești. Vrei să se contracte? Răcești.

Pe scurt: eridienii se deplasează cu ajutorul aburilor.

Din această cauză, când mușchii se răcesc, sistemul circulator ambiental se încălzește. Trebuie răcit constant până la temperatura normală, de unde și radiatorul. Într-un sens, Rocky „respiră”, dar numai ca amoniacul de afară să treacă peste vasele capilare printr-un organ ca un radiator, aflat în vârful carapacei sale. Cinci fante de deasupra permit aerului să intre și să iasă, dar nimic din acest aer nu pătrunde în fluxul sanguin.

Chiar dacă eridienii nu „respiră”, folosesc totuși oxigenul. Sunt doar mult mai independenți decât un corp omenesc. Au în interior celule similare celor ale plantelor și animalelor. Oxigen în CO_2 , CO_2 în oxigen, înăuntru și în afară, mereu în echilibru. Corpul lui Rocky este ca o mică biosferă. Tot ce necesită este energie din mâncare și flux de aer ca să transfere căldura.

Între timp, sângele fierbinte este prea fierbinte ca să supraviețuiască în el vreun material biologic – apa fierbe înăuntru. Ceea ce, apropo, este util pentru a steriliza mâncarea împotriva patogenilor.

Dar, pentru ca acele celule lucrătoare să deservească și părțile din sistem cu sânge fierbinte, acesta trebuie răcit la nivelurile ambientale. Iar, când se întâmplă asta, eridienii nu-și pot folosi mușchii deloc. Și, din acest motiv, dorm.

Nu „dorm” la fel ca oamenii. Sunt, pur și simplu, paralizați. Iar creierul,

care este deservit și el, nu are nicio funcție conștientă în acest timp. Un eridian care doarme *nu se poate* trezi.

Din cauza asta se supraveghează reciproc când dorm. Cineva trebuie să te protejeze. Probabil datează de pe vremea oamenilor cavernelor (eridienilor cavernelor?), iar în zilele noastre este doar o normă socială.

Deși eu sunt uimit de toate acestea, pentru Rocky este un subiect plictisitor. Între timp, este absolut șocat și uimit de omenire.

— *Auzi lumina, întrebare?* face el.

(Pune un mic tremolo la prima notă a propoziției de fiecare dată când este surprins sau impresionat.)

— Da. Aud lumina.

Cât discutăm, își folosește multe mâini ca să asambleze un dispozitiv complicat. Este aproape la fel de mare cât el. Recunosc câteva componente ale acestuia ca fiind lucruri pe care le-a reparat în ultimele zile. Poate să susțină o conversație și să lucreze la mașinăria delicată în același timp. Cred că eridienii sunt mult mai buni decât oamenii la îndeplinirea mai multor sarcini simultan.

— *Cum, întrebare? Cum poți auzi lumina, întrebare?*

Arăt spre ochi.

— Aceștia sunt organe speciale care concentrează și detectează lumina. Trimit informațiile în creierul meu.

— *Lumina îți dă informație, întrebare? Suficientă informație ca să înțelegi camera, întrebare?*

— Da. Lumina le dă informație oamenilor așa cum sunetul le dă informație eridienilor.

Îi vine un gând. Se oprește complet din lucrul la dispozitiv.

— *Auzi lumină din spațiu, întrebare? Auzi stele, planete, asteroizi, întrebare?*

— Da.

— *Uimești. Dar sunet, întrebare? Poți să auzi sunet?*

Arăt spre urechi:

— Aud sunetul cu astea. Tu cum auzi sunetul?

Face gesturi peste toată carapacea și brațele lui.

— *Peste tot. Receptori micuți pe înveliș exterior. Toți raportează înapoi la creier. Ca atingere.*

Deci întregul lui corp este un microfon. Creierul lui trebuie să facă niște

procesări, nu glumă. Trebuie să știe poziția exactă a corpului, să simtă diferența de timp dintre momentul în care sunetul lovește diferite părți din el... Phii, chiar că e interesant! Dar, hei, creierul meu redă un întreg model 3D al mediului înconjurător cu ajutorul a doar doi globi oculari. Informațiile senzoriale sunt cu adevărat impresionante peste tot.

— Nu aud la fel de bine ca tine, spun. Fără lumină, nu pot să înțeleg camera. Te pot auzi vorbind, dar nu mai mult.

Arată spre separator:

— *Acesta este perete.*

— Acesta este un perete special. Lumina trece prin el.

— *Uimești. Ți-am oferit multe alegeri pentru perete, la prima construire. Ai ales asta pentru că trece lumina, întrebare?*

Pare atât de demult – când separatorul era un mozaic de hexagoane de texturi și culori diferite. Firește că l-am ales pe cel transparent.

— Da. Am ales asta pentru că trece lumina prin el.

— *Uimești. Am oferit alegeri pentru diferite ♪ ♪ ♪ de sunet. Nu gândit niciodată la lumină.*

Arunc o privire laptopului ca să verific ce a fost cuvântul misterios. Acum aproape că nu mai trebuie să mă uit deloc la laptop. Totuși, din când în când apare câte un acord pe care pur și simplu nu mi-l amintesc. Calculatorul raportează că acel cuvânt a fost „calități”. În regulă, nu pot să mă învinovățesc că nu l-am știut. Cuvântul ăla nu apare prea des.

— Doar noroc, spun.

— *Noroc, este el de acord.*

Mai aduce câteva ajustări dispozitivului, își pune uneltele înapoi în bandulieră, apoi spune:

— *Am terminat.*

— Ce este?

— *Dispozitiv mă ține în viață în camera mică.*

Arată fericit. Cred. Își ține carapacea nițel mai sus decât de obicei.

— *Așteaptă.*

Dispare înapoi în navă, lăsând dispozitivul în urmă. Se întoarce cu mai multe plăci de xenonit transparent. Fiecare placă e un pentagon cam de un centimetru grosime și un picior diametru. Urăsc faptul că gândesc așa, în unități hibride. Dar asta a produs creierul meu.

— *Fac acum cameră, spune el.*

Asamblează pentagoanele muchie la muchie, folosind un fel de lipici

lichid gros dintr-un tub, care le ține laolaltă. În curând are asamblate două jumătăți de dodecaedru. Mi le prezintă mândru și apoi le unește.

— *Camera.*

„Camera” este o sferă geodezică făcută din pentagoane. Diametrul total este de vreun metru. Suficient de mare ca să-l adăpostească pe Rocky.

— Care-i scopul acestei camere? Întreb.

— *Camera și dispozitiv mă țin în viață în navă tu.*

Ridic din sprâncene:

— Vii pe nava mea?

— *Vreau să văd tehnologie omenească. Este permis, întrebare?*

— Da! Permis! Ce vrei să vezi?

— *Tot! Știință omenească mai bună decât știință eridiană, arată el spre laptopul care plutește lângă mine. Mașină care gândește. Eridienii nu avut asta.*

Arată spre trusa mea de scule.

— *Multe mașini acolo eridienii nu avut.*

— Da. Vino și uită-te la orice vrei!

Arăt spre sertarul ecluză mic din peretele separator:

— Cum o să o treci prin aia?

— *Tu părăsești tunel. Eu fac perete despărțitor mai mare. Ecluză mai mare.*

Își trage peste carapace dispozitivul finalizat – despre care acum îmi dau seama că este un sistem de susținere a vieții – și îl prinde cu curele. Îi acoperă fantele radiatoare de pe vârful carapacei.

— Îți blochează radiatorul? Nu e periculos?

— *Nu. Asta face aer fierbinte în aer rece, spune el.*

Aer condiționat. Nu este primul lucru la care să te gândești când vezi o specie care trăiește confortabil la peste 200° Celsius. Dar toți avem toleranțele noastre.

Sigilează globul în jurul lui cu lipici.

— *Eu testez.*

Plutește înăuntru un minut. Apoi spune:

— *Merge! Fericit!*

— Grozav! zic. Totuși, cum funcționează? Unde se duce căldura?

— *Simplu, spune el, bătând într-o componentă mică a dispozitivului. Astrofag aici. Astrofag ia toată căldura mai caldă de 96°.*

Ah, corect! Pentru oameni, astrofagul este fierbinte. Pentru eridieni, e

destul de rece. Și este un mediu perfect pentru aer condiționat. Tot ce trebuie Rocky să facă este să treacă aerul peste niște aripioare de răcire umplute cu astrofag sau așa ceva.

— Isteț, spun.

— *Mulțumire. Tu pleci acum. Fac ecluză mare pentru tunel.*

— Da, da, da! exclam.

Îmi adun toate efectele din tunel, inclusiv salteaua prinsă de perete, și le îndes în camera de comandă, apoi revin și eu în camera de comandă și sigilez amândouă ușile ecluzei.

Petrec următoarea oră făcând curat. Nu așteptam musafiri.

CAPITOLUL 15

Au trecut câteva ore. Dar, pur și simplu, trebuie să știu. Cum modifică tunelul?

Are nevoie de o presiune atmosferică masivă ca să rămână în viață. Carcasa navei mele nu rezistă la așa ceva. Iar el nu poate să stea în vid. Deci cum face modificările?

Aud zdrăngăneli și bocănituri din cealaltă parte a ecluzei. Este timpul să aflu ce se petrece!

Intru în ecluză și mă uit prin hublou. Robotul de pe carcasa lui *Semnal-A* a îndepărtat tunelul vechi și instalează unul nou.

Oh! Bine. Sunt decepționant.

Vechiul tunel plutește în spațiu – se pare că nu mai servește la nimic. Robotul pune noul tunel în poziție și administrează lipici cu xenonit de-a lungul marginii carcasei lui *Semnal-A*.

Cum au pilotat eridienii o navă care a călătorit aproape de viteza luminii fără a folosi calculatoare? „Mașina morții”? Sunt destul de buni la calcule făcute în minte. Poate că n-au avut niciodată nevoie să inventeze calculatoare. Și totuși. Indiferent cât de buni sunt la calcule, există niște limite.

Bocănitul încetează. Arunc din nou un ochi pe geam. Tunelul a fost instalat complet.

Arată ca tunelul anterior, doar că are o ecluză mult mai mare. Aproape întregul perete separator este un dulap suficient de mare încât să încapă Rocky și să mai rămână și loc. Totuși, nu este destul de mare ca să încap eu. Presupun că n-o să fac prea curând o vizită pe *Semnal-A*.

— Hmm, zic.

Încerc să nu mă las deranjat de asta, dar să fim serioși. Adică *el* poate să vadă o navă spațială extraterestră. *Eu* de ce să nu pot?

Partea de tunel a lui Rocky nu mai are rețeaua de bare de prindere. În schimb, de-a lungul axei tunelului există o fâșie metalică. Aceasta se extinde în ecluza separatorului și continuă până în partea mea de tunel. Conduce direct la ușa ecluzei mele.

Vizavi de fâșia de metal se află ceva care arată ca o conductă. Este

confecționată din același xenonit monoton în maro și cafeniu ca peretele tunelului. Și este pătrată. Și ea se întinde de-a lungul axei tunelului.

Cu un șuierat, partea de tunel a lui Rocky se umple de ceață. Apoi un al doilea șuierat umple partea mea. La asta a folosit conducta, presupun. Ca să livreze atmosfera corespunzătoare de ambele părți. Mă bucur că Rocky are o rezervă de oxigen cu care să lucreze.

Ușa lui *Semnal-A* se deschide, iar Rocky iese, încastrat în bila lui geodezică. Poartă un fel de combinezon cu o bandulieră peste partea de jos a carapacei. Are pe spate unitatea de aer condiționat. În două mâini ține blocuri de metal. Celelalte mâini sunt libere. Îmi face semn cu una dintre ele. Îi răspund și eu, la rândul meu.

Bila spațială (cum să-i spun altfel?) plutește în ecluză și apoi se lipește de banda de metal.

— Ce? întreb eu. Cum...?

Apoi îmi dau seama. Bila nu s-a mișcat prin magie. Blocurile pe care le ține Rocky sunt magneți. Unii destul de puternici, presupun. Iar banda metalică este evident magnetică. Probabil fier. Rocky rostogolește bila de-a lungul liniei metalice până în ecluza separatorului. Manipulează prin carcasa de xenonit comenzile de metal, cu ajutorul magneților. Este fascinant de privit!

După ceva șuierături și sunet de pompe, respinge o placă, iar aceasta deschide ușa de pe partea mea a ecluzei separatorului. De acolo, rulează pe linia de metal până la ușa mea. O deschid.

— Salut!

— *Salut!*

— Deci... te car de colo-colo? Ăsta-i planul?

— *Da. Cară. Mulțumire.*

Apuc cu grijă bila, temându-mă că poate fi fierbinte. Dar nu este. Printre altele, xenonitul este un izolator excelent. Îl trag prin ecluză și îl vârf în navă.

Rocky e *greu*. Mult mai greu decât am crezut că o să fie. Dacă ar exista gravitație, probabil că n-aș fi în stare nici măcar să-l ridic. Așa cum stau lucrurile, are o grămadă de inerție. E nevoie de multă vigoare ca să-l împing. De parcă aș împinge o motocicletă scoasă din viteză. Serios – e la fel de greu ca o motocicletă.

N-ar trebui să fiu surprins. Mi-a spus despre biologia lui și cum

folosește metalele. La naiba, are mercur pe post de sânge! Firește că-i greu!

— Ești foarte greu, îi spun.

Sper că n-o să ia asta drept: *Hei, grasule! Treci la dietă!*

— *Masa mea este 168 de kilograme*, spune el.

Rocky are peste 300 de livre!

— Uau! exclam. Cântărești mult mai mult decât mine.

— *Care este masa ta, întrebare?*

— Vreo 80 de kilograme.

— *Oamenii au masă foarte mică!*

— Sunt făcut din apă, în cea mai mare parte. În fine. Asta-i camera de comandă. De aici acționez nava.

— *Înțeleg.*

Îl împing în fața mea, în josul tunelului spre laborator. Se repede înainte înăuntrul bilei. Are tendința să se miște când se uită la ceva nou. Cred că-l ajută să „vadă” mai bine lucrurile cu ajutorul sonarului. Cam ca un câine care înclină capul ca să obțină mai multe informații despre un sunet.

— *Ăsta-i laboratorul meu. Aici se petrece toată știința.*

— *Bună, bună, bună cameră!* chițăie el cu o octavă mai sus decât ar fi normal. *Vreau să înțeleg tot!*

— Îți răspund la orice întrebare.

— *Mai târziu. Mai multe camere!*

— Mai multe camere! rostesc pe un ton dramatic.

Îl împing în dormitor. Merg foarte încet ca să poată înțelege tot, din centrul încăperii.

— Aici dorm. Mă rog, aici obișnuiam. Apoi m-ai făcut să dorm în tunel.

— *Dormi singur, întrebare?*

— Da.

— *Și eu dorm singur de multe ori. Trist, trist, trist.*

Pur și simplu, nu înțelege. Probabil teama de a dormi singur îi este întipărită în creier. Interesant... asta ar fi putut fi începutul instinctului lor de haită. Iar instinctul de haită este necesar unei specii pentru a deveni inteligentă. Tiparul acesta ciudat (pentru mine) de somn ar putea fi motivul pentru care vorbesc cu Rocky în clipa asta!

Mda, asta n-a fost științific. Probabil că există o mie de lucruri care i-au făcut să fie înțelepți și așa mai departe. Chestia cu dormitul probabil că este doar unul dintre ele. Dar, hei, sunt om de știință. Trebuie să vin cu

teorii!

Deschid un panou către zona de depozitare și îi împing parțial bila înăuntru.

— Asta e o cameră mică pentru depozitare.

— *Înțeleg.*

Îl trag afară.

— Astea-s toate camerele. Nava mea e mult mai mică decât a ta.

— *Nava ta are multă știință!* spune el. *Arată lucruri în camera de știință, întrebare?*

— Sigur.

Îl duc înapoi în laborator. Se fâțâie prin bilă, observând totul. Îl duc până în centrul laboratorului și mă prind de marginea mesei.

Împing bila lângă masa de laborator. Cred că e din oțel, dar nu sunt sigur. Majoritatea meselor sunt. Să vedem.

— Folosește magneții, spun.

Împinge unul dintre magneți pe fața pentagonului care atinge masa. Se aude un *clanc* și magnetul se prinde. Rocky e acum ancorat.

— *Bun!* spune el.

Își folosește magneții de pe o față pe alta pentru a se mișca pe masă și înapoi. Nu e o metodă grațioasă, dar își face treaba. Măcar nu mai trebuie să-l țin în loc.

Cu un ghiont mă îndepărtez de masă și plutesc la marginea camerei.

— Sunt multe aici. Despre ce vrei să afli, mai întâi?

Începe să arate spre o direcție, apoi se oprește. Apoi alege alt lucru, dar se oprește din nou. Ca un puști într-un magazin cu dulciuri. În cele din urmă, se hotărăște asupra imprimantei 3D.

— *Aia. Ce este aia, întrebare?*

— Face lucruri mici. Eu îi spun calculatorului o formă, iar el îi transmite mașinii cum s-o facă.

— *Pot să văd făcând lucruri mici, întrebare?*

— Are nevoie de gravitație.

— *De asta se rotește nava ta, întrebare?*

— Da! exclam.

Uau, ce isteț e!

— Rotația face gravitație pentru lucrurile științifice.

— *Nava rotit nu poate cu tunel atașat.*

— Corect.

Se gândește.

— *Nava ta are știință mai multă decât nava mea. Știință mai bună. Eu îmi aduc lucruri în navă tu. Desfac tunel. Tu faci navă tu rotească pentru știință. Tu și cu mine știință cum să omorâm astrofag împreună. Salvăm Pământ. Salvăm Erid. Asta este plan bun, întrebare?*

— Ăă... da! Plan bun! Dar nava ta? bat eu în bășica de xenonit. Știința omenească nu poate face xenonit. Xenonitul este mai puternic decât orice au oamenii.

— *Eu aduc materiale de făcut xenonit. Pot face orice formă.*

— Înțeleg, spun. Vrei să-ți iei lucrurile acum?

— *Da!*

Am trecut de la „explorator al spațiului, singurul supraviețuitor” la „tip cu coleg de cameră nou și excentric”. O să fie interesant de văzut cum merge treaba asta.

•

— Ați făcut cunoștință cu doctorul Lamai? a întrebat Strat.

Am ridicat din umeri:

— Fac cunoștință cu atât de mulți oameni zilele astea, încât, sincer, habar n-am.

Portavionul avea o infirmerie, dar aceea era pentru echipaj. Acesta era un centru medical special, instalat în hangarul al doilea.

Dr. Lamai și-a împreunat palmele și a înclinat ușor din cap:

— Este o plăcere să vă cunosc, doctore Grace.

— Am însărcinat-o pe doctorul Lamai cu tot ce ține de medicina pentru *Hail Mary*, a spus Strat. A fost savantul-șef la compania care a dezvoltat tehnologia pe care urmează s-o folosim pentru inducerea stării de comă.

— Mă bucur să vă cunosc, am zis. Deci sunteți din Thailanda, presupun?

— Da. Din păcate, compania nu a supraviețuit. Pentru că tehnologia funcționează doar la una din șapte mii de persoane și are, astfel, un potențial comercial limitat. Sunt foarte fericită că totuși cercetarea mea poate să ajute omenirea.

— Un eufemism, a zis Strat. Tehnologia dumneavoastră poate să salveze omenirea.

Lamai și-a ferit privirea.

— Mă complimentați prea mult.

Ne-a condus în laboratorul ei. O duzină de compartimente erau fiecare dotate cu aparatură de experimentare ușor diferită, aparatele fiind conectate la câte o maimuță inconștientă.

M-am uitat în lături.

— Trebuie neapărat să fiu aici?

— Va trebui să-l scuzați pe dr. Grace, a zis Strat. E un pic... sensibil la anumite subiecte.

— Sunt bine, am răspuns. Știu că testarea pe animale e necesară. Doar că nu-mi place să văd asta.

Lamai n-a spus nimic.

— Doctore Grace, a zis Strat, încetați să vă comportați ca un nemernic. Doctore Lamai, vă rog să ne puneți la curent.

Lamai a arătat spre un set de brațe de metal aflat deasupra celei mai apropiate maimuțe de test.

— Am dezvoltat aceste stații automate de monitorizare a stării de comă și de îngrijire când am crezut că o să avem zeci de mii de pacienți. Dar asta nu s-a întâmplat.

— Funcționează? a întrebat Strat.

— Designul nostru original nu a fost prevăzut să fie independent pe de-a întregul. Ar fi rezolvat toate treburile de rutină, dar, dacă ar fi dat peste ceva ce nu putea rezolva, ar fi alertat, personal, un medic.

S-a plimbat de-a lungul șirului de maimuțe inconștiente.

— Facem progrese semnificative cu versiunea complet automată. Armătura asta este acționată de un software foarte specializat, dezvoltat în Bangkok. Va avea grijă de un pacient aflat în comă. Urmărește semnele vitale, aplică orice îngrijire medicală necesară, îl hrănește, îi monitorizează fluidele și așa mai departe. În continuare cred că ar fi mai bine să fie prezent un doctor. Dar aparatura asta este totuși un lucru foarte bun.

— Are vreun fel de inteligență artificială? a întrebat Strat.

— Nu. N-am avut timp să dezvoltăm o rețea neurală complicată. Acesta este strict un algoritm procedural. Foarte complex, dar în niciun caz nu are inteligență artificială. Trebuie să îl putem testa în mii de moduri și să știm exact cum răspunde și de ce. Cu o rețea neurală, nu putem face asta.

— Înțeleg.

A arătat spre niște scheme de pe perete continuând:

— Cea mai importantă descoperire a noastră a însemnat, din nefericire,

pierzania companiei noastre. Am izolat cu succes markerii genetici care indică rezistența pe termen lung la comă. Ca să aflăm, este suficientă o simplă analiză de sânge. Și, după cum știți, odată ce am testat populația generală, am aflat că doar foarte, foarte puțini oameni au aceste gene.

— N-ați fi putut totuși să-i ajutați pe oamenii aceia? am întrebat. Adică, sigur, e vorba doar de un om din Șapte mii, dar e ceva, nu?

Lamai a scuturat din cap:

— Din nefericire, nu. Aceasta este o procedură electivă. Nu există nicio nevoie medicală presantă ca pacientul să fie inconștient în timpul chimioterapiei. De fapt, adaugă un mic risc. Așa că, pur și simplu, nu au fost suficienți clienți care să susțină o companie.

Stratt și-a suflecat mâneca:

— Testați-mi sângele pentru gene. Sunt curioasă.

Lamai a fost surprinsă, pentru scurt timp.

— F... foarte bine, doamnă Stratt.

S-a dus la un cărucior cu instrumente medicale din care a luat un set pentru recoltare de sânge. Cineva atât de important nu era obișnuit să facă munca medicală de jos. Dar Stratt era Stratt.

Totuși, nici Lamai nu era mai prejos. A înfipt acul în brațul lui Stratt fără întârziere și a nimerit vena din prima. Sângele a curs în tub. Când recoltarea a luat sfârșit, Stratt și-a lăsat mâneca în jos.

— Grace, e rândul dumneavoastră.

— De ce? am întrebat. Nu mă ofer voluntar.

— Ca să dați un exemplu, a răspuns. Vreau ca toată lumea din proiectul ăsta să fie testată, chiar și cei cu legături îndepărtate. Astronauții sunt un soi rar și doar unul din Șapte mii dintre ei va fi rezistent la comă. S-ar putea să nu avem suficienți candidați calificați. Trebuie să fim pregătiți să extindem grupul.

— E o misiune sinucigașă. Nu-i ca și cum am avea un șir de oameni care să spună: Oh, pe mine, vă rog, vă rog, alegeți-mă pe mine!

— De fapt, avem așa ceva, a replicat Stratt.

Lamai m-a înțepat în braț. Mi-am ferit privirea. Mi se face nițel rău când îmi văd sângele țâșnind într-un tub.

— Cum adică avem așa ceva?

— Avem deja zeci de mii de voluntari. Toți au înțeles perfect că este un drum fără întoarcere.

— Uau! Câți dintre ei sunt nebuni sau sinucigași?

— Mulți, probabil. Dar pe listă există și sute de astronauți cu experiență. Astronauții sunt oameni curajoși, dispuși să-și riște viața pentru știință. Mulți dintre ei sunt dispuși să-și *dea* viața pentru omenire. Îi admir.

— Sute. Nu mii. O să fim norocoși dacă se califică măcar unul dintre ei.

— Deja contăm pe mult noroc, a zis Stratt. Putem, la fel de bine, să mai sperăm nițel.

•

La scurtă vreme după colegiu, prietena mea Linda s-a mutat cu mine. Relația a mai durat doar opt luni, dar a fost un dezastru total. Însă asta nu e relevant acum.

Când s-a mutat, am fost șocat de volumul brut al troacelor pe care a simțit nevoia să le aducă în apartamentul nostru micuț. Cutie după cutie de lucruri adunate în timpul decadelor în care nu aruncase nimic.

Linda era, categoric, o spartană, în comparație cu Rocky.

A adus atâtea catrafuse, încât nu avem loc să le depozităm pe toate.

Aproape întreg dormitorul este plin cu un fel de genți care par făcute din prelată. În culori pământii, aleatorii. Când estetica vizuală nu contează, te alegi cu orice culori ies din procesul de producție. Nici măcar nu știu ce se află în fiecare. Rocky nu explică. De fiecare dată când cred că poate am terminat, mai aduce niște genți.

Mă rog, zic că „el” le aduce, dar, de fapt, eu le aduc. El pierde vremea în sfera lui, atașată magnetic de perete, în timp ce eu fac toată treaba. Din nou, asta mi-amintește mult de Linda.

— Sunt o mulțime de lucruri, zic.

— *Da, da*, spune el. *Am nevoie de lucrurile astea.*

— O mulțime de lucruri.

— *Da, da. Înțeleg. Lucruri din tunel este ultimele lucruri.*

— OK, mârâi.

Plutesc înapoi în tunel și înhaț ultimele câteva cutii moi. Le manevrez prin carlingă și laborator, până jos, în dormitor. Găsesc un colțișor unde să le îndes. A mai rămas foarte puțin spațiu liber. Mă întreb vag câtă masă tocmai am adăugat navei mele.

Reușesc să păstrez liberă zona de lângă patul meu. Iar Rocky și-a ales pentru somn un loc de pe podea. Restul camerei este o nebunie învălmășită de cutii moi lipite cu bandă adezivă unele de altele de pereți, de celelalte

paturi și de orice altceva le poate împiedica să plutească libere.

— Am terminat?

— *Da. Acum detașează tunel.*

— Tu ai făcut tunelul. Tu să-l detașezi! mormăi.

— *Cum detașez eu tunel, întrebare? Eu în sferă.*

Face un gest de răsucire cu două dintre brațe:

— *Rotește tunel.*

— OK, OK, spun înhățându-mi costumul de AEV. O fac eu. Nesimțitule!

— *Nu înțeleg ultim cuvânt.*

— Nu e important.

Mă cațăr în costum și îi închid trapa posterioară.

•

Rocky este surprinzător de priceput în a face lucruri cu doi magneti înăuntrul unei sfere.

Fiecare din sacii lui de marinar are câte o plăcuță de metal pe el. Rocky este în stare să se cațăre pe morman și să-l rearanjeze după cum are nevoie. Ocazional, câte o geantă pe care o folosește pentru aprovizionare se desprinde, iar el ajunge să plutească. Când se întâmplă asta, mă cheamă să-l pun la loc.

Stau în pat și mă uit la el cum își face treaba.

— În regulă, primul pas. Prelevarea de mostre de astrofag.

— *Da, da.*

Își ține două mâini în față și le mișcă una în jurul celeilalte.

— *Planeta mișcă în jurul lui Tau. Astrofag merge acolo de la Tau. La fel la Eridani. Astrofag face mai mult astrofag cu dioxid de carbon acolo.*

— Da, spun. Ai luat o mostră?

— *Nu. Nava a avut dispozitiv pentru asta. Dar dispozitiv rupt.*

— N-ai putut să-l reperi?

— *Dispozitiv nu funcționează prost. Dispozitiv rupt. Căzut de pe navă în călătorie. Dispozitiv dispărut.*

— Oh, uau! De ce s-a rupt?

Scutură din carapace:

— *Nu știu. Multe lucruri stricat. Ai mei făcut navă foarte repede. Nu timp de asigurat toate lucrurile merg bine.*

Probleme de calitate induse de termenul-limită: o belea comună peste tot în galaxie.

— *Am încercat să fac înlocuitor. Eșuat. Încercat. Eșuat. Încercat. Eșuat.*

Am pus navă în cale astrofag. Poate ceva lipit pe carcasă. Dar robot de pe carcasă nu putut găsit nimic. Astrofag foarte mic.

Carapacea i se lasă. Coatele îi ajung deasupra nivelului găurilor de respirație. Uneori își coboară carapacea când este trist, dar nu l-am văzut niciodată s-o lase atât de jos.

Vocea îi coboară cu o octavă:

— *Eșec, eșec, eșec. Sunt eridian de reparație. Nu eridian de știință. Eridienii de știință deștept, deștept, deștept au murit.*

— Hei... nu te gândi așa...

— *Nu înțeleg.*

— *Ăă...*

Mă trag și eu peste mormanul lui de genți.

— *Ești în viață. Și ești aici. Și nu te-ai dat bătut.*

Dar vocea îi rămâne joasă.

— *Încerc de atâtea ori. Eșec de atâtea ori. Nu bun la știință.*

— Eu sunt, spun. Eu sunt un om de știință. Tu ești bun la făcut și la reparat lucruri. Împreună o să ne descurcăm.

Își saltă carapacea nițel.

— *Da. Împreună. Tu ai dispozitiv pentru mostră astrofag, întrebare?*

Unitatea de colectare externă. Mi-o amintesc din prima mea zi în camera de comandă. La momentul acela nu m-am gândit prea mult la ea, dar asta trebuie să fie.

— Da. Am un dispozitiv pentru asta.

— *Ușurare! Eu încerc de atâta timp. De atâtea ori. Eșec.*

Tace o clipă, apoi reia.

— *Mult timp aici. Mult timp singur.*

— Cât timp ai fost singur aici?

Face o pauză.

— *Nevoie cuvinte noi.*

Trag laptopul de pe perete. Ne lovim în fiecare zi de cuvinte noi, dar apar din ce în ce mai puține de fiecare dată. Asta e ceva!

Lansez analizorul de frecvențe și scot foaia de calcul dicționar.

— Gata.

— *Șapte mii șapte sute și șaptezeci și șase de secunde este* ♪ ♪ ♪ ♪ ♪.
Erid rotește un cerc în un ♪ ♪ ♪ ♪ ♪.

Recunosc imediat numărul. L-am descoperit când am studiat ceasul lui Rocky. 7 776 este șase la puterea a cincea. Este exact numărul de secunde

eridienne de care are nevoie un ceas eridian pentru a-și aduce iar toate cifrele la zero. Eridienii își împart ziua într-un foarte convenabil și (pentru ei) metric număr de secunde. Pot să urmăresc logica.

— Ziua eridiană, zic și introduc termenul în dicționar. O planetă care se rotește o dată este o „zi”.

— *Înțeleg. Erid ocolește Eridani o dată la fiecare 198,8 zile eridienne. 198,8 zile eridienne este* ♪ ♫ ♪ ♪ ♪.

— An, spun și îl introduc. O planetă care ocolește o dată o stea este un an. Deci ăsta e un an eridian.

— *Stăm în unități eridienne, altfel te încurci. Cât de lungă este zi Pământ, întrebare? Și câte zile Pământ este un an Pământ, întrebare?*

— O zi pe Pământ este de 86 400 de secunde. Un an pe Pământ este de 365,25 de zile.

— *Înțeleg, spune el. Eu sunt aici patruzeci și șase ani.*

— Patruzeci și șase de ani?! icnesc. Ani de pe Pământ?

E blocat în sistemul ăsta de mai multă vreme decât trăiesc eu.

— Cât... cât trăiesc eridienii?

Dă dintr-un clește.

— *Media este șase sute optzeci și noua de ani.*

— Ani de pe Pământ?

— *Da, spune el nițel cam apăsător. Mereu unități de pe Pământ. Ești slab la calcul, așa că mereu unități de pe Pământ.*

Pentru moment nici măcar nu pot să vorbesc.

— De câți ani trăiești?

— *Două sute nouăzeci și unu de ani, face el o pauză, apoi completează: Da. Ani de pe Pământ.*

Sfinte Sisoe! Rocky e mai bătrân decât Statele Unite. A fost născut cam pe vremea lui George Washington.

Nici măcar nu e chiar așa bătrân, pentru specia lui. Există eridieni vârstnici care trăiau pe vremea când Columb descoperea (numeroși oameni care trăiau deja în) America de Nord.

— *De ce așa surprins, întrebare? Cât trăiesc oamenii, întrebare?*

CAPITOLUL 16

— *Asta este gravitația pe Pământ, întrebare?* face Rocky.

Balonul lui se odihnește pe podeaua camerei de comandă, lângă scaunul pilotului.

Verific ecranul de comandă al Centrifugei. Suntem la viteza de rotire și extensia cablurilor maxime. Compartimentul pentru echipaj a efectuat corect rotirea cu 180°. Diagrama arată cele două jumătăți ale navei separate complet. Ne răsucim lin în vid. Valoarea „Gravitație laborator” este de „1,00 g”.

— Da. Asta este gravitația pe Pământ.

Merge dintr-o parte în alta, rostogolindu-și domul geodezic înainte și înapoi cu câte o față.

— *Nu mare gravitație. Care este valoarea, întrebare?*

— Nouă virgulă opt metri pe secundă.

— *Nu mare gravitație, repetă. Gravitație Erid este 20,48.*

— Asta-i multă gravitație, zic.

Dar era de așteptat. Mai devreme mi-a spus totul despre Erid, inclusiv masa și diametrul. Știam că gravitația lor la suprafață trebuia să fie cam dublul celei de pe Pământ. Totuși, este plăcut să mi se confirme calculele. Și o paranteză: uau! Masa lui Rocky este de 168 de kilograme. Asta înseamnă că pe lumea lui de baștină cântărește aproape 800 de livre. Iar asta-i mediul lui natural, așa că presupun că se mișcă prin el bine mersi.

Opt sute de livre și poate s-o zbughească fără niciun efort. De ținut minte: să nu intru niciodată într-o întrecere de skanderbeg cu vreun eridian.

— Așadar? întreb lăsându-mă pe spate în scaunul pilotului. Care-i planul? Zburăm în linia Petrova și luăm niște astrofag?

— *Da! Dar mai întâi cameră de xenonit pentru mine, arată el spre trapa care duce spre restul compartimentului echipajului. Majoritatea în camera de dormit. Dar tuneluri în laborator și zonă mică în camera de comandă. Este OK, întrebare?*

Mă rog, nu poate să rămână veșnic într-un balon.

— Da, e în regulă. Unde-i xenonitul?

— *Componente xenonit în genți în dormitor. Lichide. Amestec. Devine*

xenonit.

Ca epoxidul. Dar un epoxid foarte, foarte rezistent.

— Interesant! Într-o zi, o să vreau să aflu totul despre xenonit.

— *Nu înțeleg știință. Doar folosesc. Scuze.*

— E în regulă. Nici eu nu pot să explic cum se face o mașină gânditoare.
Doar o folosesc.

— *Bun. Înțelegi.*

— Cât o să dureze să faci construcția de xenonit?

— *Patru zile. Poate cinci zile. De ce întrebi, întrebare?*

— Vreau să lucrăm repede.

— *De ce așa rapid, întrebare? Mai lent e mai sigur. Mai puține greșeli.*

Îmi schimb poziția în scaun:

— Pământul e în stare proastă. Se înrăutățește constant. Trebuie să mă grăbesc.

— *Nu înțeleg, zice el. De ce Pământ așa rău așa repede, întrebare? Erid rău mai lent. Mai avem cel puțin șaptezeci și doi de ani înainte de probleme serioase.*

Șaptezeci și doi de ani? Neică, aș vrea să aibă și Pământul atâta timp!
Dar peste șaptezeci și doi de ani Pământul o să fie un pustiu înghețat, iar 99 la sută din populația umană va fi pierit.

De ce nu e afectată Erid atât de rău? Mă încrunt. Mi-este suficientă o clipă de gândire ca să obțin răspunsul: este vorba despre stocarea energiei termice.

— Erid e mult mai fierbinte decât Pământul, zic. Și este mult mai mare, cu o atmosferă mult mai densă. Deci Erid are mult mai multă căldură stocată în aer. Pământul se răcește rapid. Foarte rapid. Peste încă paisprezece ani, majoritatea oamenilor o să fie morți.

Vocea îi devine monotonă. E o intonație foarte serioasă.

— *Înțeleg. Stres. Îngrijorare.*

— Da.

Își lovește doi clești laolaltă.

— *Atunci, muncim. Muncim acum! Aflăm cum să omoram astrofag, Tu întorci pe Pământ, Tu explici. Salvezi Pământ!*

Oftez. Până la urmă tot o să trebuiască să îi explic asta. La fel de bine pot să o fac și acum.

— Nu mă întorc. O să mor aici.

Carapacea i se cutremură.

— *De ce, întrebare?*

— Nava mea are combustibil doar pentru călătoria până aici. Nu mai am destul ca să mă întorc acasă. Am sonde mici care o să se întoarcă pe Pământ cu descoperirile mele. Dar eu o să rămân aici.

— *De ce este misiune ca asta, întrebare?*

— Ăsta e tot combustibilul pe care a putut să-l facă planeta mea până la plecare.

— *Știi asta când ai plecat de pe Pământ, întrebare?*

— Da.

— *Ești un om bun.*

— Mersi! rostesc încercând să nu mă gândesc la soarta mea pecetluită. Deci să colectăm astrofag. Am niște idei despre cum am putea să obținem niște mostre. Echipamentul meu e foarte bun la detectarea cantităților în urme...

— *Așteaptă, ridică el un clește. Cât astrofag are navă tu nevoie pentru întors pe Pământ, întrebare?*

— Ăă... ceva peste două milioane de kilograme.

— Pot să dau, spune el.

Mă îndrept în scaun:

— Ce?!

— *Pot să dau. Am rezervă. Pot să dau atâta și mai am destul pentru întors pe Erid. Poți să iei.*

Am senzația că mi se oprește inima.

— Serios?! Asta-i o grămadă de combustibil! Să-ți mai zic o dată: două milioane de kilograme. De două ori zece la puterea a șasea!

— *Da. Am mult astrofag. La venire nava mea a fost mai eficientă decât planificat. Poți să ai două milioane de kilograme.*

Mă las să cad înapoi în scaun. Gâfâi. Aproape că intru în hiperventilație. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Oh, Doamne...!

— *Nu înțeleg.*

Îmi șterg lacrimile.

— *Ești OK, întrebare?*

— Da, suspin. Da, sunt OK. Mulțumesc! Mulțumesc, mulțumesc!

— *Sunt fericit. Tu nu mori. Hai să salvăm planete!*

Cedez și izbucnesc în lacrimi de fericire. O să trăiesc!

•

Jumătate din echipajul chinez se afla pe puntea de zbor. Unii își făceau, de fapt, muncile lor, dar majoritatea se aflau acolo ca să reușească să-i vadă pe salvatorii omenirii. Și întreaga echipă științifică se afla tot acolo. Același grup de suspecti de serviciu pe care îi avusesem la ședințele săptămânale. Strat, eu, Dimitri, Lokken și ultima noastră achiziție în domeniul științific, dr. Lamai. Oh, și cum nicio echipă științifică nu ar fi completă fără un escroc dependent de jocuri de noroc, se afla cu noi și Bob Redell!

Ca să fiu sincer, Bob își făcuse bine treaba. Condusesse magnific ferma de astrofagi din Sahara. Rareori găsești un om de știință care să fie și un bun administrator. Nu era o sarcină ușoară, dar ferma genera astrofag la nivelurile pe care ni le promisese el.

Elicopterul a coborât lent și a aterizat perfect pe heliport. Un echipaj de la sol s-a repezit să-l asigure. Rotoarele au rămas în funcțiune, iar ușa s-a deschis.

Din el au ieșit trei inși, fiecare îmbrăcat într-un combinezon albastru, fiecare având steagul țării sale pe umăr. Un chinez, o rusoaică și un american.

Echipajul de la sol i-a condus la o distanță sigură, iar elicopterul a decolat din nou. Câteva clipe mai târziu, a aterizat un al doilea elicopter. La fel ca primul, acest elicopter adusesse trei astronauți. De data asta un rus, o rusoaică și o americană.

Aceștia șase aveau să fie echipajul principal și cel de rezervă pentru *Hail Mary*. Fiecare dintre elicoptere ar fi putut cu ușurință să transporte toți șase astronauții, dar Strat avea o regulă foarte strictă: niciun membru al echipajului nu avea voie, sub nicio formă, să împartă același avion, același elicopter sau aceeași mașină cu rezerva lui. Fiecare poziție era specializată și necesita ani de pregătire specifică. Nu voiam ca un accident de mașină să distrugă șansele de supraviețuire ale omenirii.

Lotul de candidați nu era prea mare. Pur și simplu, nu existau suficienți inși rezistenți la comă care să aibă „ce le trebuie” și să fie dispuși să plece într-o misiune sinucigașă.

Cu toate acestea, chiar și cu un lot restrâns, procesul de cernere și selectare fusese lung, dur și plin de un politicianism nesfârșit din partea fiecărui guvern implicat. Strat rămăsese fermă pe poziții și insistase asupra

celor mai buni candidați, exclusiv, dar fuseseră necesare niște concesii.

— Femei, am spus.

— Da, a bombănit Stratt.

— În ciuda recomandărilor dumneavoastră.

— Da.

— Bine.

— Nu, nu e bine, s-a încruntat ea. Am fost redusă la tăcere de americani și de ruși în privința asta.

Mi-am încrucișat brațele.

— N-aș fi crezut niciodată că o femeie poate să fie sexistă împotriva femeilor.

— Nu e sexism. E realism, a adăugat ea îndreptându-și o șuviță de păr de pe chip. Recomandările mele au fost ca toți candidații să fie bărbați heterosexuali.

— De ce nu doar femei heterosexuale?

— *Vasta* majoritate a oamenilor de știință și a candidaților astronauți formați sunt bărbați. Asta este lumea în care trăim. Nu vă place? Încurajați-vă elevele să intre în STEM⁽¹⁷⁾. Eu n-am venit să pun în aplicare egalitatea socială. Am venit să fac tot ce se poate ca să salvez omenirea.

— Tot pare sexist.

— Numiți-o cum doriți. În misiunea asta nu există loc pentru tensiune sexuală. Ce se întâmplă dacă apare vreo încurcătură amoroasă? Sau vreo dispută? Oamenii ucid și pentru mai puțin de-atât.

M-am uitat peste punte la candidați. Căpitanul Yang le ura bun venit la bord. Era interesat în special de conaționalul lui – ei doi erau numai zâmbete și străngeri de mână.

— N-ați vrut niciun chinez. Ați considerat că programul lor spațial era prea nou. Dar am auzit că l-ați ales drept comandantul echipei principale.

— E cel mai calificat. Așa că e comandantul.

— Poate că rușii și americanii de acolo sunt și ei calificați. Poate că oamenii care salvează la propriu lumea vor rămâne profesioniști. Poate că renunțarea ta, practic, jumătate din lotul de persoane talentate fiindcă vă e frică de faptul că astronauții nu-și pot ține pantalonii pe ei nu e o idee bună.

— O să trebuiască să sperăm asta. Rusoaica – Iliuhina – este și ea în echipa principală. E expertă în materiale și, de departe, cea mai bună candidată pentru sarcina asta. Expertul în știință este Martin DuBois –

americanul. Doi bărbați și o femeie. Rețeta pentru dezastru.

Mi-am dus mâna la piept, maimuțărind surprinderea:

— Vai de mine! DuBois pare a fi negru! Sunt surprins că ați permis așa ceva! Nu vă e teamă c-o să ruineze misiunea vorbind despre muzică rap și baschet?

— Oh, mai tăceți din gură! a spus ea.

Am urmărit echipajul de pe punte care înconjurase astronautii. Erau absolut fascinați, mai ales de Yáo.

— DuBois are trei doctorate: în fizică, chimie și biologie.

Stratt a arătat spre americană:

— Dincolo e Annie Shapiro. A inventat o nouă metodă de matisare a ADN-ului, care acum se numește metoda Shapiro.

— Serious? am întrebat. *Acea* Annie Shapiro? A inventat trei *enzime* întregi de la zero ca să matizeze ADN-ul folosind...

— Da, da. O cucoană foarte deșteaptă.

— A făcut-o pentru teza ei de doctorat. *Teza* ei. Știți câți oameni sunt pe cale să obțină un premiu Nobel pentru cercetarea pe care au făcut-o în perioada *postuniversitară*? Nu prea mulți, atâta lucru pot să vă spun. Și ea e *a doua* dumneavoastră alegere pentru expertul în știință?

— E cel mai talentat specialist în viață în matisarea ADN-ului. Dar DuBois este foarte bun într-o mare varietate de domenii, iar asta e mai important. Nu știm cu ce o să aibă de-a face acolo. Ne trebuie cineva cu o bază de cunoștințe largă.

— Uimitori oameni! am spus. Cei mai buni dintre cei mai buni.

— Mă bucur că sunteți impresionat. Fiindcă o să-i instruiți pe DuBois și pe Shapiro.

— Eu? Nu știu cum să instruiesc astronautii!

— NASA și Roscosmos o să îi învețe partea de astronaucă. O să-i învățați partea de știință.

— Glumiți? Sunt mult mai deștepți decât mine. Ce să-i învăț?

— Nu vă subestimați, a zis Stratt. Sunteți expertul mondial în biologia astrofagului. O să le transmiteți amândurora tot ce știți. Vine echipajul principal.

Yáo, Iliuhina și DuBois se îndreptau spre Stratt.

Yáo s-a înclinat. A vorbit cu un ușor accent, dar, altminteri, într-o engleză perfectă:

— Doamnă Strat. Este o onoare să vă întâlnesc, în fine. Vă rog să-mi acceptați recunoștința cea mai adâncă pentru că m-ați ales drept comandant pentru această misiune critică.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, a răspuns ea. Ați fost cel mai calificat. Nu este nevoie de mulțumiri.

— Salut! s-a aruncat Iliuhina înainte și a îmbrățișat-o pe Strat. Am venit să mor pentru Pământ! Destul de tare, da!

M-am aplecat spre Dimitri:

— Toți rușii sunt nebuni?

— Da, a răspuns el cu un zâmbet. E singurul mod de a fi rus și fericit în același timp.

— Asta e... sumbru.

— E tipic *rusesc*!

DuBois i-a strâns mâna lui Strat și a vorbit atât de încet, încât aproape că nu se auzea:

— Doamnă Strat, mulțumesc pentru oportunitatea aceasta. Nu o să vă dezamăgesc.

Eu și ceilalți cercetători-șefi am dat mâna cu cei trei astronauți. Era o chestie dezorganizată; semăna mai degrabă cu o petrecere cu cocktailuri decât cu o întâlnire formală.

În mijlocul tuturor acestora, DuBois s-a întors spre mine:

— Cred că sunteți Ryland Grace.

— Da, am spus. E o onoare pentru mine să vă cunosc. Ceea ce faceți e, pur și simplu... nici măcar nu cuprind cu mintea sacrificiul pe care-l faceți. Sau n-ar trebui să vorbesc despre el? Nu știu. Poate nu vorbim despre el?

A zâmbit:

— Mă gândesc la asta destul de des. Nu e nevoie să evităm subiectul. În plus, noi ne asemănăm, după câte se pare.

Am ridicat din umeri.

— Așa cred. Adică sunteți mult mai avansat decât mine, dar iubesc biologia celulară.

— Ei bine, da, și asta, a spus el, dar mă refeream la rezistența la comă. Am înțeles că aveți markerii rezistenței la comă, la fel ca mine și restul echipajului.

— Serios?

A ridicat o sprânceană.

— Nu v-au spus?

— Nu!

Am aruncat o privire spre Stratt. Era ocupată stând de vorbă cu Bob Delapidatorul și comandantul Yáo.

— E prima dată când aud asta.

— Asta-i ciudat.

— De ce nu mi-a spus?

— Nu întrebați pe cine trebuie, doctore Grace. Dar presupun că i-au spus doar lui Stratt, iar ea a spus doar celor care trebuiau să știe.

— E ADN-ul meu, am bombănit. Cineva ar fi trebuit să-mi spună.

DuBois a schimbat abil subiectul:

— În orice caz, abia aștept să aflu totul despre ciclul de viață al astrofagului. Dr. Shapiro, omoloaga mea din echipajul de rezervă, este și ea foarte încântată. O să fim o clasă de doi elevi, presupun. Aveți experiență în predare?

— Chiar am, am răspuns. Multă.

— Excelent!

•

Sunt tot numai un zâmbet. De trei zile am aflat că n-o să mor și în continuare sunt tot numai un zâmbet.

Ei bine, de fapt, în continuare aș putea să mor cu ușurință. Călătoria până acasă este lungă și periculoasă. Doar fiindcă am supraviețuit comei pe drumul până aici, asta nu înseamnă că o să supraviețuiesc și pe drumul de întoarcere. Poate reușesc să rămân treaz și să mănânc pasta din tubul de hrănire când mi se termină mâncarea normală. Pot să mă descurc patru ani singur, corect? Am fost în comă ca să nu ne omorâm unii pe alții. Dar detenția solitară înseamnă un cu totul alt set de degradări psihologice. Ar trebui să citesc despre asta.

Însă nu acum. În momentul ăsta, trebuie să salvez Pământul. Propria supraviețuire este o problemă pentru mai târziu. Dar e o *problemă*, nu o garanție fără de speranță a morții.

Lumina de pe ecranul Centrifugă clipește verde.

— Gravitație integrală, spun cu un zâmbet.

Reveniserăm la zero g pentru scurt timp, dar acum am pus din nou centrifuga în funcțiune. A trebuit să renunț la ea pentru că am fost nevoit să folosesc motoarele. Nu putem să avem simultan gravitație centrifugă și

propulsie. Imaginați-vă doar cum ar porni motoarelor rotative în timp ce nava este sub forma a două bucăți, conectate de o sută de metri de cablu. Nu-i un gând plăcut.

În timpul decadelor (icnet!) în care Rocky s-a aflat aici, a supraviețuit foarte bine în sistem. Mi-a dat toate informațiile pe care le-a acumulat. A catalogat șase planete, le-a notat dimensiunea, masa, pozițiile, caracteristicile orbitale și compoziția atmosferică generală. Iar pentru asta nu a fost nevoit să călătorească prin sistem. A făcut doar observații astronomice de pe *Semnal-A*. Se pare că eridienii sunt la fel de curioși ca oamenii.

Iar acesta este un lucru bun. Nu suntem în *Star Trek*. Nu pot să acționez pur și simplu comutatorul unui scanner și să obțin toate informațiile despre un sistem solar. Rocky a avut nevoie de luni de observații pentru a obține astfel de detalii.

Și, mai important, Rocky știe totul despre linia Petrova locală. După cum era de așteptat, se îndreaptă spre o planetă anume – probabil aceea cu cel mai mult dioxid de carbon. În cazul acesta, este a treia planetă de la soare, „Tau Ceti e”. Cel puțin, așa îi spun pământenii.

Așadar, acolo va fi prima noastră oprire.

Sigur, am putea să zburăm cu *Hail Mary* prin orice segment din linia Petrova și să obținem astfel ceva astrofag. Dar ne-am intersecta cu linia doar preț de câteva secunde. Un sistem solar nu este ceva static. Trebuie să ne deplasăm cel puțin suficient de rapid ca să ne menținem orbita în jurul stelei.

Dar Tau Ceti e este o planetă frumoasă și mare, aflată în zona cea mai largă a liniei Petrova. Putem să o parcăm pe *Hail Mary* pe orbită și să fim imersați în astrofag la fiecare jumătate de orbitare. Și putem să rămânem acolo oricât dorim, obținând oricâte date avem nevoie ca să ne lămurim cu privire la astrofagul de aici și dinamica liniei Petrova în sine.

Așadar, suntem pe drumul spre planeta misterioasă.

Nu pot să-i cer, pur și simplu, domnului Sulu să calculeze un curs, ca în *Star Trek*. Am petrecut două zile făcând calcule, verificându-mi de mai multe ori munca, pentru a-mi da seama de unghiul exact și de propulsia de aplicat.

Sigur, mi-au mai rămas 20 000 de kilograme de astrofag. Și, da, asta înseamnă destul de mult combustibil, având în vedere faptul că pot să obțin

1,5 g consumând 6 grame pe secundă. Și, da, nava lui Rocky pare că are grămezi de astrofag (tot nu înțeleg cum de are atât de mult combustibil suplimentar). Dar, oricum, conserv combustibilul.

Mergem cu toată viteza înainte și ne aflăm pe cursul spre Tau Ceti e. O să execut manevra de inserție pe orbită în aproximativ unsprezece zile. În timp ce așteptăm, am putea la fel de bine să activăm gravitația. Așa că suntem din nou în modul Centrifugă.

Unsprezece zile. Cu adevărat uimitor. Distanța totală pe care o avem de parcurs ca să ajungem acolo este de peste 150 de milioane de kilometri. Asta e aproximativ aceeași distanță ca de la Pământ la Soare. Și o s-o parcurgem în unsprezece zile. Cum? Având o viteză absurdă.

Am avut nevoie de trei ore de propulsie ca să ne punem în mișcare astfel și voi avea nevoie de încă trei când ajungem la Tau Ceti e pentru a încetini. În momentul acesta călătorim cu 162 de kilometri pe secundă. Este, pur și simplu, ridicol. Dacă ai părăsi Pământul cu viteza aceasta, ai ajunge pe Lună în 40 de minute.

Toată manevra aceasta, inclusiv cea pe care trebuie să o execut la final pentru a încetini, va consuma 130 de kilograme de combustibil.

Astrofagul. Nebunie curată!

Rocky se află într-un bulb de xenonit transparent, pe podeaua camerei de comandă.

— *Plictisitor nume*, spune.

— Ce? Ce nume e plictisitor? întreb.

Și-a petrecut timpul construind zona eridiană prin toată nava. Și-a instalat chiar și propriile tuneluri noi de pe o punte pe alta. E ca și cum aș avea peste tot un terariu Habitrail pentru un hamster gigantic.

Își trece greutatea de pe un mâner pe altul.

— *Tau Ceti e. Plictisitor nume*.

— Atunci, dă-i un nume.

— *Eu numesc? Nu. Tu numești*.

— Tu ai fost primul aici, rostesc desfăcându-mi cataramele de la centuri și întinzându-mă. Tu ai identificat-o. Tu i-ai trasat orbita și locația. Tu s-o numești.

— *Asta-i navă tu. Tu numești*.

Scutur din cap:

— Regulă din cultura de pe Pământ: dacă ai ajuns primul undeva,

numești tot ce descoperi acolo.

Se gândește la asta.

Xenonitul e cu adevărat uimitor. Doar un centimetru de material transparent separă atmosfera mea cu o cincime de presiune a oxigenului de cele 29 de atmosfere de amoniac ale lui Rocky. Ca să nu mai pomenesc de cele 20° Celsius ale mele, față de cele 210° ale lui Rocky.

În unele camere, a ocupat mai mult loc decât în altele. Dormitorul este acum aproape în întregime domeniul lui. Am insistat să-și mute tot calabalâcul în compartimentul lui, așa că am căzut de acord să dețină majoritatea spațiului de acolo.

A pus o ecluză mare și în dormitor. A proiectat-o pe dimensiunea ecluzei lui *Hail Mary*, presupunând că orice lucru important din navă ar trebui să fie suficient de mic încât să încapă prin aceasta. Eu nu pot să intru nicicum în zona lui. Costumul meu de AEV n-ar rezista niciodată mediului său. Aș fi zdrobit ca un strugure. Ecluza este doar ca să ne putem transmite lucruri de la unul la altul.

Laboratorul este, în cea mai mare parte, al meu. Rocky are un tunel care merge într-o parte și un altul care se duce de-a lungul tavanului și, în cele din urmă, prin tavan în camera de comandă. Poate să observe toate activitățile științifice pe care le fac. Dar, la urma urmei, echipamentul de pe Pământ n-ar funcționa în mediul lui, așa că trebuie să se afle în al meu.

Cât despre camera de comandă... e înghesuială. Rocky și-a pus bulbul de xenonit pe podea, lângă ușa de trecere. Chiar s-a străduit ca intruziunea lui să fie minimă. Mă asigură că orificiile pe care le-a făcut în pereții mei despărțitori nu vor afecta integritatea structurală a navei.

— OK, spune el într-un târziu. *Numele este* ♪ ♪ ♪ ♪.

Nu mai am nevoie de analizorul de frecvențe. Țasta a fost un la cu do major cinci, urmat de un mi bemol în octavă și apoi de un sol minor șapte. Introduc acordul în foaia mea de calcul. Deși nu știu de ce. N-am mai fost nevoit să mă uit în chestia aia de niște zile.

— Ce înseamnă?

— *E nume perechea mea.*

Fac ochii mari. Drăcușorul mic! Nu mi-a spus niciodată că a avut o pereche! Presupun că eridienii nu se laudă cu cuceririle lor.

În timpul călătoriilor noastre am acoperit ceva elemente de bază ale biologiei. Am explicat cum fac oamenii alți oameni, iar el mi-a spus de

unde vin bebelușii eridieni. Sunt hermafrodiți și se reproduc depunând ouăle alături unul de altul. Între ouă se întâmplă chestii și unul dintre ele îl absoarbe pe celălalt, rămânând un singur ou viabil, din care, după un an eridian, va ieși un pui – în patruzeci și două de zile pământene.

Depusul ouălor împreună este, în esență, echivalentul eridian al sexului. Și se împerechează pe viață. Dar asta e prima dată când îl aud pe Rocky că a făcut-o.

— Ai un partener?

— *Necunoscut*, spune el. *Partener posibil are alt partener. Eu plecat mult timp.*

— Trist.

— *Da, trist. Dar necesar. Trebuie salvez Erid. Tu alege cuvânt omenesc pentru* ♪ ♫ ♪ ♪.

Numele proprii sunt o pacoste. Dacă înveți germana de la un tip numit Hans, îi spui, pur și simplu, Hans. Dar, la propriu, eu nu pot scoate sunetele pe care le face Rocky și nici el pe ale mele. Deci când unul dintre noi îi spune celuilalt despre un nume, celălalt trebuie să aleagă sau să inventeze un cuvânt care să reprezinte acel nume în propria limbă. Numele real al lui Rocky este o secvență de note – mi l-a spus cândva, dar nu are niciun înțeles în limba lui, așa că am rămas la „Rocky”.

Dar numele meu chiar este un cuvânt englezesc. Așa că Rocky mă apelează folosind cuvântul eridian pentru „grație”.

În orice caz, acum trebuie să vin eu cu un cuvânt în engleză care să însemne „partenerul de viață al lui Rocky”.

— Adrian, spun.

De ce nu?

— Cuvântul omenesc este „Adrian”.

— *Înțeleg.*

Se îndreaptă prin tunelul lui în jos, spre laborator.

Îmi pun mâinile în șolduri și-mi lungesc gâtul, urmărindu-l cum pleacă.

— Unde te duci?

— *Mănânc.*

— Mănânci?! Așteaptă!

Nu l-am văzut niciodată mâncând. N-am văzut niciodată vreun alt orificiu în afară de gurile de aerisire ale radiatorului de deasupra carapacei. Pe unde își vâra mâncarea? Că tot veni vorba, cum depune ouă? A fost cam

evaziv în privința asta. Când eram conectați, mânca în nava lui. Și cred că a mai strecurat niște mese aici când dormeam.

Mă reped în jos pe scară, în laborator. El a coborât deja pe jumătate prin tunelul lui vertical, pe multele mânere. Țin pasul, coborând pe scara mea.

— Hei, vreau să văd!

Rocky ajunge la podeaua laboratorului și face o pauză.

— *Este intim. Dorm după ce mănânc. Te uiți cum dorm, întrebare?*

— Vreau să văd cum mănânci!

— *De ce, întrebare?*

— Știință, răspund.

Rocky își mută carapacea la stânga și la dreapta de câteva ori. Limbajul corporal eridian pentru enervare moderată.

— *Este biologic. Este scârbos.*

— Știință.

Își clatină din nou carapacea.

— *OK. Privește.*

Continuă să coboare.

— Da!

Mă îndes în zona mea mică din dormitor. Nu mi-au mai rămas în ultimul timp decât patul, toaleta și brațele de robot.

Ca să fiu corect, nici el n-are mare lucru. Deține cea mai mare parte a spațiului, dar acesta este ocupat cu toate catrafusele lui. În plus, și-a făcut acolo un atelier ad-hoc și un sistem de susținere a vieții din componente de pe nava lui.

Deschide una dintre multele lui genți cu laturi moi și scoate un pachet sigilat. Îl desface cu cleștii, iar înăuntru se află numeroase forme pe care nu le pot identifica. În cea mai mare parte, material stâncos, cum e și carapacea lui. Se apucă să le rupă cu cleștii în bucățele din ce în ce mai mici.

— Asta-i mâncarea ta? întreb.

— *Disconfort social*, zice el. *Nu vorbit.*

— Scuze.

Presupun că pentru ei mâncatul este ceva scârbos, care trebuie făcut în particular.

Rupe bucățelele pietroase din mâncare și expune carnea de dedesubt. Cu siguranță, e carne – arată exact ca aceea de pe Pământ. Având în vedere faptul că aproape, cu siguranță, descindem din aceleași cărămizi de bază ale

vieții, pun pariu că folosim aceleași proteine și avem aceleași soluții generale la diferitele provocări evolutive.

Din nou sunt năpădit de melancolie. Vreau să-mi petrec restul vieții studiind biologia eridiană! Dar, mai întâi, trebuie să salvez omenirea. A naibii omenire! Stă în calea hobby-urilor mele.

Trage toate bucățile pietroase de pe carne și le dă deoparte. Apoi rupe carnea în bucăți mici. Tot acest timp, ține mâncarea pe ambalajul în care a venit. Aceasta nu atinge niciodată podeaua. Nici eu n-aș vrea ca mâncarea mea să atingă podeaua.

După o vreme, a mărunțit părțile comestibile din prânzul lui cât de mult a putut cu mâinile. Mult mai mult decât ar face-o oamenii cu mâncarea lor.

Apoi s-a dus în cealaltă parte a compartimentului lui, lăsând mâncarea unde se afla. Scoate un container plat, cilindric, dintr-o cutie sigilată și și-l pune sub torace.

Apoi lucrurile devin... scârboase. M-a avertizat. Nu pot să mă plâng.

Armura pietroasă de pe abdomen i se desface și dedesubt văd despicându-se ceva cărnos. Câteva picături dintr-un lichid argintiu strălucitor se scurg afară. Sânge?

Apoi, o bulă cenușie îi iese din corp în tigaie. Aterizează acolo cu un pleoscăit care sună umed.

Rocky sigilează tigaia și o pune înapoi în cutia din care a venit.

Se întoarce la mâncare și se răstoarnă pe spate. Gaura abdominală a rămas căscată. Pot să văd înăuntru, unde se află carne, care pare moale.

Întinde câteva mâini și apucă niște dumicați aleși din mâncare. Îi aduce la deschizătură și îi lasă să cadă înăuntru. Repetă acest proces, încet și metodic, până ce toată mâncarea i se află în... gură? Stomac?

Nu există mestecat. Nu există dinți. După câte pot vedea, înăuntru nu există părți mobile.

Își termină masa, apoi lasă brațele să-i cadă. Zace răsfirat pe podea, imobil.

Rezist impulsului de a-l întreba dacă este bine. Adică pare mort. Dar probabil așa mănâncă eridienii. Și fac treaba mare. Mda. Presupun că bula aia care a ieșit mai devreme este ce rămăsese din masa lui anterioară. Este un monostom – adică reziduurile ies prin aceeași deschizătură prin care intră mâncarea.

Deschizătura din abdomen i se închide lent. În zona în care a fost ruptă

pielea se formează un material ca o cicatrice. Dar nu o văd mult timp. Acoperitoarea abdominală stâncoasă se pliază la loc la scurt timp după aceea.

— *Eu... dorm, bâiguie el. Tu... observi... întrebare?*

O comă alimentară pentru Rocky nu este puțin lucru. Nu pare deloc voluntară. Este o siestă postprandială impusă biologic.

— Da, observ. Dormi.

— *Do... o... rm, mormăie.*

Apoi adoarme, în continuare întins pe podea, cu burta în sus.

Respirația i se accelerează. Așa i se întâmplă mereu la începutul somnului. Corpul trebuie să scape de toată căldura din sistemul circulator fierbinte.

După câteva minute, încetează să gâfâie. Acum știu că este cu adevărat și de tot adormit. Odată ce trece de faza de gâfâială, nu l-am văzut să se trezească niciodată mai devreme de două ore. Pot să mă furișez să fac și eu treaba mea. În acest caz, să scriu tot ceea ce tocmai am văzut despre sistemul lui digestiv.

Etapa 1: Subiectul defechează prin gură.

— Mda, îmi spun, asta chiar a fost destul de scârbos.

CAPITOLUL 17

Mă trezesc cu Rocky holbându-se la mine.

Acum așa se întâmplă în fiecare dimineață. Dar nu încetează să îmi dea fiori.

De unde știu că o creatură simetrică pentagonal și lipsită de ochi se „holbează” la mine? Pur și simplu, știu. Ceva din limbajul corpului.

— *Tu treaz*, spune.

— Mda.

Mă dau jos din pat și mă întind.

— Mâncare!

Brațele caută sus și-mi dau o cutie fierbinte. O deschid și arunc o privire. Par a fi ouă cu cârnați.

— Cafea.

Brațele, ascultătoare, îmi înmânează o ceașcă cu cafea. E destul de grozav că brațele îmi dau o ceașcă atunci când există gravitație și o punguță când nu există. O să-mi amintesc asta când o să scriu pe Yelp părerea mea despre *Hail Mary*.

Mă uit la Rocky.

— Nu trebuie să mă observi când dorm. E în regulă.

Își îndreaptă atenția spre o masă de lucru din partiția lui de dormitor.

— *Regulă cultură eridiană. Trebuie observat.*

Ridică un dispozitiv și-și face de lucru cu el.

Ah, cuvântul cu c – „cultură”! Avem o înțelegere tacită că lucrurile culturale trebuie acceptate. Astfel punem capăt oricărei dispute minore.

În esență, „fă-o în felul meu, fiindcă așa am fost crescut”. Nu ne-am întâlnit cu nicio situație în care culturile noastre să se ciocnească... încă.

Îmi mănânc micul dejun și îmi beau cafeaua. Rocky nu-mi spune nimic în timpul ăsta. Niciodată nu o face. Curtoazie eridiană.

— Gunoi, spun.

Brațele colectează ceașca goală și ambalajul mesei de dimineață.

Mă îndrept spre camera de comandă și îmi fac loc în scaunul pilotului. Aduc pe ecranul principal imaginea de la telescop. Planeta Adrian se află în centru. Am urmărit-o crescând din ce în ce mai mult în ultimele zece zile.

Cu cât ne apropiem, cu atât respect mai mult abilitățile de astronom ale lui Rocky. Toate observațiile lui asupra mișcării și masei planetei au fost la fix.

Să sperăm că și calculul pe care l-a făcut pentru gravitație este corect. Sau vom avea parte de o încercare foarte scurtă și foarte dureroasă de a orbita.

Adrian este o planetă de culoare verde-deschis, cu nori albi, subțiri, în atmosfera superioară. Nu pot să văd deloc solul. Din nou, sunt uimit în legătură cu software-ul instalat în calculatoarele navei ăsteia. Ne învârtim, în timp ce gonim prin spațiu. Dar imaginea de pe ecran este neclintită.

— Ne apropiem, spun.

Rocky este la două niveluri sub mine, dar vorbesc la volumul normal. Știu că mă poate auzi foarte bine.

— *Știi aer deja, întrebare?* strigă Rocky.

Așa cum eu îi cunosc potențialul auzului și el îmi cunoaște limitările auzului.

— O să încerc din nou, chiar acum, zic.

Comut la ecranul Spectrometru. *Hail Mary* a fost incredibil de fiabilă din aproape toate punctele de vedere, dar nu te poți aștepta să funcționeze totul perfect. Spectrometrul a făcut figuri. Cred că are ceva de-a face cu digitizorul. L-am încercat în fiecare zi și continuă să transmită că nu poate obține suficiente date pentru analiză.

Îl ațintesc asupra lui Adrian și mai fac o încercare. Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât vom obține mai multă lumină reflectată și poate că va fi suficientă pentru ca spectrometrul să-mi spună din ce este făcută atmosfera lui Adrian.

Se analizează...

Se analizează...

Se analizează...

Analiză finalizată.

— A mers! spun.

— *Mers, întrebare?* rostește Rocky cu o octavă întreagă mai sus decât ar fi normal.

Aleargă în sus prin tunelurile lui până la bulbul din camera de comandă.

— *Care este aerul Adrian, întrebare?*

Citesc rezultatele de pe ecran.

— Pare că este... 91% dioxid de carbon, 7% metan, 1% argon, iar restul sunt urme de gaze. E și o atmosferă destul de densă. Astea sunt toate gaze transparente, dar nu pot să văd suprafața planetei.

— *Normal poți să vezi suprafața planetei din spațiu, întrebare?*

— Dacă atmosfera lasă să treacă lumina, da.

— *Ochii omenești sunt organ uimitor. Invidios.*

— Ei bine, nu suficient de uimitori. Nu pot să văd suprafața lui Adrian. Când aerul e foarte dens, lumina nu îl mai străbate. În fine, nu asta-i important. Metanul... asta-i ciudat.

— *Explică.*

— Metanul nu durează. Se descompune foarte rapid la lumina Soarelui. Așadar, cum de e prezent metanul?

— *Procese geologice creează metan. Dioxid de carbon plus minerale plus apă plus căldură face metan.*

— Da. Posibil, spun. Dar e foarte mult metan. Opt procente dintr-o atmosferă foarte densă. Procesele geologice pot să facă atât de mult?

— *Ai altă teorie, întrebare?*

Îmi frec ceafa.

— Nu. Nu prea. Totuși, e ciudat.

— *Discrepanța este știință. Te gândești la discrepanță. Faci teorie. Tu ești om de știință.*

— Da. O să mă gândesc la asta.

— *Cât până la orbită, întrebare?*

Comut la consola Navigație.

Suntem pe cursul dorit, iar manevra pentru inserția orbitală este programată peste douăzeci și două de ore.

— Mai puțin de o zi.

— *Entuziasm, zice. Apoi luăm mostră astrofag la Adrian. Colector navă tu funcționează bine, întrebare?*

— Da, spun, fără să am habar dacă spun adevărul.

Nu există niciun motiv pentru care Rocky să afle că înțeleg doar vag modul de operare a propriei nave.

Frunzăresc printre instrumentele științifice până ce dau peste comenzile pentru Unitatea de colectare externă. Mă uit la schema de pe ecran. E destul de simplă. Colectorul este o cutie dreptunghiulară. Când este activat, va pivota astfel încât să fie perpendicular pe carcasă. Apoi ușile de pe ambele

laturi ale dreptunghiului se vor deschide. Înăuntru se află rășină lipicioasă – gata să prindă tot ce intră.

Asta-i tot. Hârtie de muște. Una șmecheră, pentru spațiu, dar e doar o hârtie de muște.

— *După colectare, cum proba intră navă, întrebare?*

Simplu nu înseamnă și comod. Din câte îmi dau seama, nu există niciun sistem automat care să facă ceva cu proba.

— Trebuie să mă duc s-o iau.

— *Oamenii sunt uimit. Tu părăsești navă.*

— Mda, așa cred.

Eridienii nu s-au deranjat să inventeze costume spațiale. De ce ar fi făcut-o? Spațiul este lipsit de informații senzoriale pentru ei. Ar fi ca și cum un om cu echipament de scufundare ar plonja într-un ocean de vopsea neagră. Nu există niciun motiv pentru care s-o faci. Eridienii folosesc pentru muncile AEV roboți speciali pentru carcasă. *Hail Mary* nu are unul din ăștia, deci toate muncile AEV trebuie făcute de mine.

— *Uimit este cuvânt greșit, spune el. Uimit este compliment. Cuvânt mai bun este* ♪♪♪♪.

— Ce înseamnă?

— *Este când persoană nu comportă normal. Pericol pentru sine.*

— Ah, zic, adăugând noul acord în baza mea de date pentru limbă. Nebun. Cuvântul meu pentru asta este „nebun”.

— *Nebun. Oamenii sunt nebun.*

Ridic din umeri.

•

— La naiba! am exclamat.

— Limbajul! s-a auzit vocea de la radio. Serios totuși, ce s-a întâmplat?

Flaconul cu probă mi-a căzut lent din mână pe fundul bazinului. A durat câteva secunde să cadă preț de trei picioare, dar, purtând acest costum de AEV pe fundul celui mai mare bazin de înot din lume, nu am avut nicio șansă să mă întind și să-l prind.

— Am scăpat flaconul cu numărul trei.

— OK, a zis Forrester. Asta înseamnă trei flacoane până acum. O să trebuiască să lucrăm la unealta de apucat.

— S-ar putea să nu fie unealta. S-ar putea să fiu doar eu de vină.

Unealta din mâna mea ciudat înmănușată era departe de a fi perfectă, dar

era destul de ingenioasă. Transforma laba neîndemânatică a unei mânuși de costum AEV într-un instrument care manipula cu finețe. Tot ce aveam de făcut era să apăs un trăgaci cu degetul arătător și clema se strângea cu doi milimetri. Dacă apăsam un alt trăgaci, cu degetul mijlociu, se rotea cu până la 90° în sensul acelor de ceas. Inelarul și degetul mic o făceau să se încline în față cu până la 90°.

— Stai așa, verific înregistrarea video, a spus Forrester.

Laboratorul de Flotabilitate Neutră^[18] al NASA de la Centrul Spațial Johnson era în sine o minune a ingineriei. Bazinul de înot gigantic era destul de mare pentru a cuprinde o replică la scară unu pe unu a Stației Spațiale Internaționale (SSI). Îl folosiseră ca să antreneze astronauții pentru manevre în zero g, în timp ce se aflau în costume de AEV.

După nenumărate ședințe (la care fusesem forțat, din nefericire, să iau parte), comunitatea de microbiologie o convinsese pe Stratt că misiunea avea nevoie de unelte special proiectate. Fusesse de acord, cu condiția ca niciuna dintre ele să nu fie critică pentru misiune. Era hotărâtă ca toate lucrurile importante să fie produse obișnuite, având la activ milioane de ore de testare de către consumatori.

Și, fiind cățelușul ei pentru știință, îmi revenise sarcina de a testa kitul EMIV.

EMIV era un acronim pentru patru cuvinte la care Dumnezeu nu se gândise niciodată că vor ajunge să fie alăturate: „echipament microbiologic *in vacuo*”. Astrofagul trăiește în spațiu. Îl putem studia pe Pământ, în atmosfera noastră, cât poftim, dar nu vom obține imaginea completă a modului în care funcționează decât după ce îl studiem în vid și la gravitație zero. Echipajul de pe *Hail Mary* urma să aibă nevoie de uneltele acestea.

Stăteam într-un colț al NBL, având în spate silueta impozantă a SSI. Doi scafandri în costume pluteau în apropiere, gata să mă salveze în cazul vreunei urgențe.

NASA scufundase pentru mine în bazin o masă de laborator din metal. Cea mai mare problemă nu era producerea de echipament care să funcționeze în vid – deși trebuiseră să reproiecteze complet pipetele, deoarece în spațiu nu există forță de aspirare. Problema erau mânușile de AEV boante pe care trebuia să le poarte utilizatorul. Astrofagului i-o fi plăcând vidul, dar corpurilor omenești, cu siguranță, nu.

Dar, hei, măcar învățam o mulțime de lucruri despre cum funcționau

costumele de AEV rusești.

Da, rusești. Nu americane. Stratt ascultase mai mulți experți și toți fuseseră de acord – costumele rusești de AEV Orlan erau cel mai sigure și cel mai fiabile. Așa că asta avea să folosească echipajul misiunii.

— OK, înțeleg ce s-a întâmplat, a spus Forrester prin căști. I-ai spus clemii să gireze, dar în schimb a eliberat. Trebuie să se fi încurcat microcablurile din interior. Vin imediat acolo. Poți să ieși la suprafață și să aduci clema cu tine?

— Sigur.

Le-am făcut semn celor doi scafandri și am arătat în sus. Au încuviințat din cap și m-au ajutat până la suprafață.

Am fost scos din bazin de către un ansamblu cu macara și am fost plasat pe platforma din apropiere. Mai mulți tehnicieni s-au apropiat și m-au ajutat să ies din costum. Deși era destul de ușor – pur și simplu, am făcut un pas înapoi prin panoul din spate. N-ai cum să nu iubești costumele crisalidă.

Forrester a venit din camera de control de alături și a colectat unele.

— O să fac niște modificări și putem să încercăm din nou în câteva ore. Am primit un telefon cât erai în bazin, trebuie să ajungi în Clădirea 30. Shapiro și DuBois au o pauză de două ore, cât se resetează simulatoarele de zbor. Cei răi nu au niciodată liniște. Stratt vrea să mergi acolo să-i instruiești despre astrofag.

— Recepționat, Houston! am spus.

Lumea putea să se sfârșească, dar pentru mine era prea grozav faptul că mă aflam în campusul principal de la NASA ca să nu fiu entuziasmat.

Am ieșit din NBL și m-am îndreptat spre Clădirea 30. Dacă aș fi cerut, ar fi trimis o mașină, dar nu voiam. Era la doar zece minute de mers. În plus, îmi plăcea să mă plimb printre vestigiile din istoria spațială a țării mele.

Am trecut de poarta de securitate și m-am îndreptat spre o sală mică de conferințe pe care o amenajaseră. Martin DuBois, în uniformă albăstră de zbor, s-a ridicat și mi-a strâns mâna:

— Doctore Grace. Mă bucur să vă văd din nou.

În fața lui erau aranjate hârtii și notițe meticuloase. Notele dezordonate și documentele mototolite ale lui Annie Shapiro erau întinse pe masa de lângă el, dar scaunul ei era gol.

— Unde-i Annie? am întrebat.

S-a așezat la loc. Chiar și așezat, păstra o poziție fermă, perfectă.

— A trebuit să se ducă la toaletă. Trebuie să se întoarcă curând.

M-am așezat și mi-am desfăcut rucsacul.

— Știi, poți să-mi spui Ryland. Suntem toți cu doctorat aici. Cred că e în regulă să ne spunem pe nume.

— Îmi pare rău, doctore Grace. Nu am fost crescut așa. Dar puteți să-mi spuneți Martin, dacă doriți.

— Mersi, mi-am scos laptopul și l-am pornit. Cum ți-a fost în ultima vreme?

— Mi-a fost bine, mulțumesc. Doctor Shapiro și cu mine am început o relație sexuală.

Am făcut o pauză.

— Ăăă... OK.

— M-am gândit că este prudent să vă informez, și-a deschis el caietul și a pus un pix alături. În grupul central al misiunii nu ar trebui să existe secrete.

— Sigur, sigur! am rostit. Adică n-ar trebui să fie o problemă. Tu faci parte din echipajul principal pe partea de știință, iar Annie e rezerva ta. Nu există niciun scenariu în care v-ați afla *amândoi* în misiune. Dar... adică... relația voastră...

— Da, aveți dreptate. În mai puțin de un an o să plec într-o misiune sinucigașă. Și, dacă dintr-un motiv anume o să fiu declarat inapt sau incapabil, o să plece ea într-o misiune sinucigașă. Suntem conștienți de asta și știm că această relație nu se poate sfârși decât prin moarte.

— Trăim timpuri întunecate.

Și-a pus mâinile una peste alta, în fața lui.

— Dr. Shapiro și cu mine nu vedem așa lucrurile. Ne bucurăm de întâlniri sexuale foarte active.

— Mda, în regulă, n-am nevoie să știu...

— Nu e nevoie nici de prezervative. Ea ia anticoncepționale și am avut amândoi parte de examinări medicale extrem de riguroase, ca parte a programului.

Am tastat la calculator, sperând că o să schimbe subiectul.

— Este chiar plăcut, a continuat.

— Sunt sigur.

— În orice caz, m-am gândit că ar trebui să știți.

— Mda, nu, sigur.

Ușa s-a deschis, iar Annie a intrat la trap.

— Scuze! Scuze! A trebuit să fac pipi. Adică... era de rău, a spus cel mai deștept și mai realizat microbiolog din lume. Deja nu mai rezistam.

— Bine ați revenit, doctor Shapiro! I-am spus doctorului Grace despre relația noastră sexuală.

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Tare, a spus Annie. Da, n-avem nimic de ascuns.

— În orice caz, a zis DuBois, dacă mi-amintesc corect ultima lecție, ne ocupam de biologia celulară din mitocondriile astrofagului.

Mi-am dres glasul:

— Da. Astăzi o să vorbesc despre ciclul Krebs al astrofagului. E identic cu cel aflat în mitocondriile de pe Pământ, dar cu un pas suplimentar...

Annie a ridicat mâna.

— Oh, scuze, încă ceva! a rostit ea întorcându-se spre DuBois. Martin, avem vreo cincisprezece minute de timp liber după lecția asta și înainte de următorul exercițiu de antrenament. Vrei să ne întâlnim în baia din hol și să facem sex?

— Mi se pare agreabil, a spus DuBois. Mulțumesc, dr. Shapiro.

— OK, super!

S-au uitat amândoi la mine, pregătiți pentru lecție. Am așteptat câteva secunde ca să mă asigur că nu mai urmează niciun exces de destăinuiri, dar păreau mulțumiți.

— În regulă, deci ciclul Krebs din astrofag are o variantă... Stai așa! Îi spui doctor Shapiro *în timp* ce faceți sex?

— Desigur. Este numele ei.

— Îmi cam place, a spus ea.

— Îmi pare rău că am întrebat, am spus eu. Deci ciclul Krebs...

•

Datele lui Rocky despre planeta Adrian erau la marele fix. Are de 3,93 ori masa Pământului și o rază de 10 318 kilometri (aproape dublă decât cea a Pământului). Aleargă în jurul lui Tau Ceti cu o viteză orbitală medie de 35,9 kilometri pe secundă. În plus, eridianul a nimerit poziția planetei corect, cu un procent de eroare de 0,00001. Datele acelea erau tot ce-mi trebuia pentru calculul propulsiei de inserție necesare.

Este bine că numerele alea au fost corecte. Altfel, am fi avut parte de o zbatere serioasă când inserția orbitală ar fi fost greșită. Poate chiar de moarte.

Desigur, pentru a folosi în vreun fel motoarele rotative trebuia să scot nava din modul Centrifugă.

Rocky și cu mine plutim în încăperea de comandă, el, în bulbul lui de pe podea, iar eu, în scaunul pilotului. Urmăresc ecranul cu imaginile transmise de cameră, având pe față un rânjet prostesc.

Mă aflu lângă o altă planetă! N-ar trebui să fiu așa de entuziasmat. Am fost lângă altă *stea* în ultimele câteva săptămâni. Dar asta e cumva ezoterică. Tau Ceti este destul de asemănătoare cu Soarele. Este strălucitoare, nu te poți apropia prea mult de ea, și chiar emite același interval general de frecvențe. Dintr-un motiv sau altul, apropierea de o *planetă* nouă este mult mai entuziasmantă.

Norii subțiri de pe Adrian trec ușor pe sub noi. Sau, mai corect, norii subțiri abia dacă se mișcă, iar noi vâjâim pe deasupra lor. Adrian are o gravitație puțin mai mare decât Pământul, așa că viteza noastră orbitală este puțin peste 12 kilometri pe secundă – mult mai mult decât este nevoie pentru a orbita Pământul.

Planeta de un verde-pal pe care am urmărit-o vreme de unsprezece ore are mult mai multe detalii acum, când ne aflăm deasupra ei. Nu este doar verde. În jurul ei sunt înfășurate benzi de verde-închis și de verde-deschis. La fel ca pe Jupiter și Saturn. Dar, spre deosebire de acei doi Leviatani gigantici gazoși, Adrian este o lume stâncoasă. Grație notițelor lui Rocky, îi cunoaștem raza și masa, ceea ce înseamnă că îi cunoaștem densitatea. Și este mult prea densă pentru a fi doar gaz. Acolo jos există o suprafață, doar că n-o pot vedea.

Pfui, ce n-aș da pentru un modul de aterizare!

Realist vorbind, nu mi-ar servi la nimic. Chiar dacă aș avea cum să aterizez pe Adrian, atmosfera m-ar zdrobi. Ar fi ca și cum aș ateriza pe Venus. Sau pe Erid, că tot veni vorba. La naiba, în cazul acesta, mi-aș dori să aibă *Rocky* un modul de aterizare! Presiunea de aici, de jos, s-ar putea să nu fie prea mare pentru un eridian.

Că veni vorba de Erid, Rocky calibrează un soi de dispozitiv în bula lui din camera de comandă. Arată aproape ca o armă. Nu cred că am început un război spațial, așa că presupun că este altceva.

Ține dispozitivul cu o mână, bate ușor în el cu alta și folosește alte două pentru a ține un panou dreptunghiular care e conectat la dispozitiv printr-un cablu scurt. Își folosește mâna rămasă pentru a se ancora de un mâner.

Face încă niște ajustări dispozitivului cu ceva care arată ca o șurubelniță și, dintr-odată, panoul prinde viață. Era complet plat, dar acum are o textură. Rocky dă în stânga și în dreapta din componenta care arată ca o armă, iar modelul de pe ecran se mișcă în stânga și în dreapta.

— *Succes! Merge!*

Mă aplec peste marginea scaunului pilotului ca să văd mai bine.

— Ce-i aia?

— *Așteaptă.*

Îndreaptă arma spre ecranul meu care transmite imaginile de la camera externă. Ajustează câteva comenzi, iar modelul de pe dreptunghi se transformă într-un cerc. Când mă uit mai îndeaproape, văd câteva părți din cerc mai ridicate decât celelalte. Arată ca o hartă în relief.

— *Dispozitivul acesta aude lumina. Ca ochi omenesc.*

— Oh! E o cameră.

— ♪♪♪, spune el repede.

Acum avem în vocabular „cameră”.

— *Analiză lumină și afișare ca textură.*

— Oh, și poți să simți textura aceea? Tare!

— *Mulțumire.*

Atașează camera pe peretele bulei și o fixează ațintită asupra ecranului meu principal.

— *Care sunt lungimi de undă oameni pot să vadă, întrebare?*

— Toate lungimile de undă între 380 și 740 de nanometri.

Majoritatea oamenilor nu știu asta pe dinafară. Dar majoritatea oamenilor nu sunt profesori de gimnaziu care au pe pereții clasei hărți uriașe ale spectrului vizibil.

— *Înțeleg*, spune el, răsucind câteva butoane de pe dispozitivul lui. *Acum „văd” ce vezi tu.*

— Ești un inginer uimitor!

Flutură dintr-un clește, în semn de desconsiderare.

— *Nu. Camera este tehnologie veche. Afișaj este tehnologie veche. Amândouă erau pe nava mea pentru știință. Am modificat doar pentru utilizare înăuntru.*

Cred că eridienii au o cultură a modestiei. Fie asta, fie Rocky e unul dintre inșii aceia care nu pot să accepte un compliment.

Arată spre un cerc de pe afișajul lui.

— *Acesta este Adrian, întrebare?*

Verific regiunea exactă din Adrian spre care arată, apoi o compar cu ecranul meu.

— Da, și partea aceea este „verde”.

— *Nu am cuvânt pentru asta.*

Desigur că limba eridiană nu are cuvinte pentru culori. De ce ar avea? Nu m-am gândit niciodată la culori ca la niște lucruri misterioase. Dar, dacă n-ai auzit niciodată de ele, presupun că sunt destul de bizare. Avem nume pentru intervalele de frecvență din spectrul electromagnetic. Pe de altă parte, studenții mei au toți ochi și tot au fost uimiți când le-am spus că razele X, microundele, wi-fi-ul și purpuriul sunt toate doar lungimi de undă ale luminii.

— Atunci, numește-o tu, zic.

— *Da, da. Numesc această culoare: aspru-mediu. Modelul meu de afișare este neted pentru lumina cu frecvență înaltă. Aspru pentru lumina cu frecvență joasă. Culoarea aceasta este aspru-mediu.*

— Înțeleg, spun. Și, da, verdele este fix în mijlocul lungimilor de undă pe care le pot vedea oamenii.

— *Bun, bun. Proba este gata, întrebare?*

Ne aflăm pe orbită de aproape o zi deja și am activat colectorul, imediat cum am ajuns aici. Comut la ecranul Unitate colectare externă. Arată complet funcțională și chiar raportează de câtă vreme a fost deschisă: 21 de ore și 17 minute.

— Mda, așa pare.

— *Tu aduci.*

— Îh, mormăi. AEV-urile înseamnă prea multă muncă!

— *Om leneș! Du-te și adu!*

Râd. Are un ton ușor diferit când glumește. Mi-a luat mult timp să-l identific. Este ca... o pauză între cuvinte. Nu au aceeași cadență. Nu pot să spun exact, dar știu când îl aud.

De pe ecranul Unitate colectare externă comand colectorului să își închidă ușile și să revină la configurația plată. Panoul raportează efectuarea operațiilor, iar eu le confirm cu camerele aflate pe carcasă.

Mă cațăr în costumul de AEV Orlan, intru în ecluză și o depresurizez.

Adrian este absolut *minunat*, în persoană. Rămân pe carcasă și mă holbez preț de mai multe minute la lumea uriașă. Benzi de verde-închis și de verde-deschis acoperă sfera, iar strălucirea reflectată a lui Tau Ceti, pur și simplu, îți taie răsuflarea. Aș putea să mă uit la ea ore întregi.

Probabil că asta am făcut și cu Pământul. Aș vrea să îmi pot aminti. Pfuiii, *chiar că aș vrea* să îmi pot aminti asta! Trebuie să fi fost absolut la fel de splendid.

— *Tu afară mult timp, se aude vocea lui Rocky prin căști. Tu ești în siguranță, întrebare?*

Am configurat panoul de AEV astfel încât să redea mereu circuitul meu radio prin boxele din camera de comandă. În plus, am lipit un microfon pentru cască cu bandă adezivă de bula lui Rocky din camera de comandă și l-am configurat pentru activare vocală. Tot ce trebuie Rocky să facă este să vorbească, iar vocea lui este transmisă.

— Îl privesc pe Adrian. E frumos.

— *Privește mai târziu. Ia proba acum.*

— Ești insistent.

— *Da.*

Mă cațăr de-a lungul carcasei, scăldat în lumina de pe Adrian. Totul are o nuanță de un verzui-deschis. Găsesc colectorul de probe exact unde trebuia să fie.

Nu este atât de mare pe cât mă așteptam. Are cam o jumătate de metru pătrat sau așa ceva. Lângă el se află o manetă care are pe ea niște benzi roșu cu galben. Și un text: RIDICAȚI MANETA PENTRU A ELIBERA UCE – потянуть рычаг чтобы освободить UCE – 提起杠杆以释放 UCE.

Prind un pripon de un orificiu potrivit de pe unitate (probabil pus acolo exact pentru așa ceva) și trag maneta în poziția deschisă.

Colectorul se desprinde de carcasă și plutește liber. Îmi croiesc drum înapoi peste carcasă până la ecluză, cu colectorul după mine. Mă întorc înapoi în navă și ies din costum.

— *Totul este bine, întrebare?*

— *Da.*

— *Bun! Tu inspectezi cu echipament științific, întrebare?*

— *Da. Acum.*

Comut la ecranul Centrifugă.

— Pregătește-te pentru gravitație.

— *Da, gravitație*, se prinde el de mănere cu trei dintre clești. *Pentru echipament științific.*

Odată centrifuga pornită, pot să lucrez în laborator.

Rocky se grăbește în tunelul lui de pe tavanul laboratorului și urmărește cu atenție. Mă rog, nu „urmărește”. Mai degrabă ascultă cu atenție.

Pun colectorul pe masa de laborator și deschid unul dintre panouri. Aceasta este partea care a fost orientată spre Tau Ceti. Zâmbesc la ceea ce văd. Îmi lungesc gâtul ca să mă uit în sus la Rocky.

— Panoul ăsta era alb când am început, acum e negru.

— *Nu înțeleg.*

— Culoarea colectorului s-a schimbat la culoarea astrofagului. Avem o grămadă de astrofagi.

— *Bun, bun!*

În următoarele două ore, culeg tot de pe ambele jumătăți de colector, punând fiecare grup în containerul lui. Apoi clătesc bine fiecare probă cu apă și las astrofagul să se depună pe fund. Sunt sigur că, odată cu astrofagul, a ieșit și multă substanță din aceea lipicioasă și vreau să dispară.

Fac o serie de teste. Întâi trec câțiva astrofagi printr-o testare de markeri ADN ca să văd dacă sunt identici cu cei găsiți lângă Pământ. Cel puțin markerii pe care i-am verificat sunt identici.

Apoi verific numărul de exemplare din fiecare mostră.

— Interesant, spun.

Rocky se înviorază.

— *Ce este interesant, întrebare?*

— Amândouă jumătățile au avut aproximativ același număr de exemplare.

— *Nu așteptat*, spune el.

— Nu așteptat, îi dau dreptate.

O față a colectorului a fost îndreptată spre Tau Ceti, iar cealaltă a fost îndreptată spre Adrian. Astrofagul migrează ca să se înmulțească. Pentru fiecare astrofag sturlubatic ce se îndreaptă spre Adrian cu o sclipire în ochi, ar trebui să se întoarcă doi. Deci, în linii mari, ar trebui să existe de două ori mai mulți astrofagi în drum spre Tau Ceti decât în direcție inversă. Dar nu se întâmplă asta. Numărul celor care pleacă este asemănător cu numărul

celor care vin.

Rocky se cațără de-a lungul tunelului care traversează tavanul laboratorului ca să capete o perspectivă mai bună.

— *Eroare în numărare, întrebare? Cum numeri, întrebare?*

— Măsoară energia termică totală emisă de fiecare mostră.

E o modalitate sigură de a afla cu câți astrofagi ai de-a face. Fiecare dintre ei insistă să aibă 96,415° Celsius. Cu cât sunt mai mulți, cu atât placa de metal pe care i-am pus va absorbi mai multă căldură.

Rocky își atinge doi clești:

— *Asta este metodă bună. Populația trebuie să fie similară. Cum, întrebare?*

— Nu știu.

Pun ceva astrofag „de retur” (care se deplasa dinspre Adrian spre Tau Ceti) pe o lamă. O duc la un microscop.

Rocky aleargă de-a lungul tunelului lui ca să țină pasul.

— *Aia este ce, întrebare?*

— Microscop, spun. Mă ajută să văd lucruri foarte mici. Cu el pot să văd astrofagul.

— *Uimit.*

Arunc un ochi la probă și icnesc. Aici e mult mai mult decât doar astrofag!

Familiarele puncte negre ale astrofagului sunt peste tot în probă. Dar peste tot se află și niște celule transparente, mai mici, care arată ca niște bacterii, și niște chestii mai mari, ca niște amibe. Există chestii subțiri, chestii grase, chestii spiralate... prea multe ca să le pot număra. Prea multe *feluri diferite de chestii* ca să le număr. E ca și cum m-aș uita la toate formele de viață dintr-o picătură de apă din lac!

— Uau! zic. Viață! E plin de forme de viață aici! Nu doar de astrofag. O mulțime de specii diferite!

Rocky ȋopăie, la propriu, pe pereții tunelului:

— *Uimit! Uimit, uimit, uimit!*

— Adrian nu e doar o planetă, zic. Adrian e o planetă cu viață, ca Pământul sau Erid. Asta explică de unde vine metanul. Viața produce metan!

Rocky îngheață. Apoi sare drept în sus. Nu i-am văzut niciodată carapacea ridicată atât de mult.

— *Viața este și motiv pentru discrepanță populație! Viața este motiv!*

— Ce?

Nu l-am văzut niciodată atât de entuziasmat.

— Cum? Nu înțeleg.

Bate în peretele tunelului cu cleștele, arătând spre microscopul meu.

— *Ceva viață pe Adrian MĂNÂNCĂ astrofag! Populație în echilibru. Ordine firească. Asta explică toate lucrurile!*

— Oh, Dumnezeu! icnesc.

Inima stă să-mi sară din piept.

— Astrofagul are un prădător!

Pe Adrian există o întreagă biosferă. Nu doar astrofag. Există chiar și o biosferă activă în cadrul liniei Petrova.

De aici a început totul. Asta trebuie să fie. Cum altfel pot fi explicate nenumăratele forme de viață extrem de diferite care au evoluat pentru a migra în spațiu? Toate provin din aceeași rădăcină genetică.

Astrofagul a fost doar una din foarte multele forme de viață care au evoluat aici. Și, cu toate formele de viață de aici, există dușmănie și predatorism.

Adrian nu-i doar o planetă oarecare infectată de astrofag. Este planeta lui natală! Și este căminul prădătorilor astrofagului.

— Asta-i uimitor! țip. Dacă găsim un prădător...

— *Luăm acasă!* zice Rocky, cu două octave mai sus decât ar fi normal. *Mănâncă astrofag, se înmulțește, mănâncă mai mult astrofag, se înmulțește, mănâncă mai mult, mai mult, mai mult! Stele salvate!*

— Da! Îmi apăs încheieturile degetelor de peretele tunelului. Bate pumnul!

— *Ce, întrebare?*

Răpăi din nou pe tunel.

— Asta. Fă asta.

Îmi repetă gestul pe partea lui de perete, în dreptul mâinii mele.

— Sărbătoare! zic.

— *Sărbătoare!*

CAPITOLUL 18

Echipajul navei *Hail Mary* stătea pe canapea în camera de relaxare, fiecare ins cu băutura lui preferată. Comandatul Yáo avea o bere nemțească, inginera Iliuhina avea un pahar îngrijorător de mare cu votcă, iar DuBois, specialistul în științe, un pahar cu Cabernet Sauvignon din 2003, pe care și-l turnase cu zece minute înainte, pentru a se asigura că a avut timp să respire.

Camera de relaxare în sine fusese un chin de amenajat. Lui Stratt nu-i plăcea nimic din ce nu era legat direct de misiune, iar un portavion nu prea dădea pe dinafară de spațiu suplimentar. Totuși, având mai mult de o sută de oameni de știință din toată lumea care cereau un loc de relaxare, ea cedase. Într-un colț al hangarului fusese construită o cămăruță care să adăpostească „extravaganța”.

Zeci de oameni se înghesuiau în cameră și urmăreau transmisiunile televizate de pe monitorul montat pe perete. Prin acord tacit, echipajul avea dreptul să stea pe canapea. Membrii echipajului primiseră toate avantajele și beneficiile posibile. Își sacrificau viețile pentru omenire. Puteam măcar să le oferim cele mai bune locuri.

— Și suntem la doar câteva minute distanță de decolare, spuse reporterul BBC.

Dacă am fi urmărit știrile americane, chinezești sau rusești, ar fi fost același lucru. Un cadru lung cu cosmodromul Baikonur, întrerupt de cadre mai scurte ale uriașului vehicul de lansare de pe platformă.

Reporterul se afla în camera de observare, cu vedere spre Centrul de control al misiunii din Moscova.

— Lansarea de astăzi este a noua dintr-un total de șaisprezece lansări pentru proiectul *Hail Mary*, dar este, fără îndoială, cea mai importantă. Această încărcătură conține modulele carlingă, un laborator și un dormitor. Astronauții de pe SSI sunt pregătiți să primească modulele și vor petrece următoarele două săptămâni poziționându-le pe cadrul lui *Hail Mary*, care a fost construit în ultimele câteva expediții...

Iliuhina și-a ridicat votca:

— N-o dați în bară cu casa mea, nemernici de la Roscosmos!

— Nu erau prietenii tăi? am întrebat.

— Pot să fie și una, și alta! a izbucnit ea în râs.

Pe ecran a fost afișată numărătoarea inversă. Mai puțin de un minut până la lansare.

Yáo s-a aplecat în față și a privit cu atenție. Trebuie să fi fost dificil – un militar, un om de acțiune, forțat să urmărească pasiv desfășurarea unui eveniment atât de important.

DuBois a văzut expresia de pe chipul lui Yáo.

— Sunt sigur că lansarea va merge bine, comandant Yáo.

— Mm, a făcut acesta.

— Treizeci de secunde până la lansare, a zis Iliuhina. Nu pot să aștept atât.

A dat votca pe gât și și-a turnat imediat alt pahar.

Savanții adunați s-au strâns un pic mai în față, în timp ce numărătoarea inversă continua. M-am trezit presat de spătarul canapelei. Dar eram prea concentrat asupra ecranului ca să îmi pese.

DuBois și-a lungit gâtul ca să privească în spate, spre mine:

— Nu ni se alătură și doamna Strat?

— Nu cred, am spus. Nu-i pasă ei de chestiile astea nostime, cum sunt lansările. Probabil că trece în revistă foi de calcul în biroul ei sau așa ceva.

El a încuviințat din cap.

— Atunci, e un noroc că vă avem pe dumneavoastră aici. Ca s-o reprezentați, într-un fel.

— Eu? S-o reprezint pe ea? De unde ți-a venit ideea asta?

Iliuhina și-a întors capul să mă vadă:

— Sunteți numărul doi, nu? Sunteți secundul Proiectului *Hail Mary*?

— Ce? Nu! Sunt doar unul dintre oamenii de știință. Ca toți oamenii ăștia, am dat din mână spre bărbații și femeile din spatele meu.

Iliuhina și DuBois s-au uitat unul la altul, apoi din nou la mine:

— Chiar credeți asta? a întrebat ea.

Bob Redell a vorbit din spatele meu:

— Grace, nu ești la fel ca noi, ceilalți.

Am ridicat din umeri la replica lui.

— Bineînțeles că sunt. De ce n-aș fi?

— Ideea este, a zis DuBois, că sunteți, cumva, special pentru doamna Strat. Am presupus că voi doi sunteți implicați în activități sexuale.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce...? Ce?! Ați căpiat?! Nu! În niciun caz!

— Heh! a făcut Iliuhina. Poate ar trebui să fiți. E crispată. I-ar folosi o tăvăleală zdravănă în fân.

— Oh, Doamne! Asta crede lumea?

M-am întors cu fața spre oamenii de știință. Majoritatea și-au ferit privirea.

— Nu se întâmplă nimic de genul ăsta! Și nu sunt secundul ei! Sunt doar un om de știință recrutat în proiectul ăsta, la fel ca voi toți!

Yáo s-a răsucit și m-a privit lung preț de o clipă. În cameră s-a făcut liniște. Nu vorbea mult, așa că atunci când o făcea oamenii îi acordau atenție.

— Sunteți secundul, a spus el, apoi s-a întors înapoi spre ecran.

Comentatorul de la BBC a numărat ultimele câteva secunde, odată cu cronometrul de pe ecran:

— Trei... doi... unu... decolare!

Racheta de pe ecran a fost înconjurată de flăcări și fum și s-a ridicat spre cer. Mai întâi lent, apoi din ce în ce mai iute.

Iliuhina și-a ridicat paharul câteva secunde și, în cele din urmă, a izbucnit în urale:

— Desprindere de turn! Lansarea este bună!

Și-a dat votca peste cap.

— Abia e la o sută de picioare deasupra solului, am zis. Poate așteptăm până ajunge la orbită!

DuBois și-a sorbit vinul:

— Astronauții sărbătoresc desprinderea de turn.

Fără un cuvânt, Yáo a luat o înghițitură din berea lui.

•

— De... ce... nu... merge?! rostesc lovindu-mi fruntea cu ambele palme la fiecare cuvânt.

Mă las să cad pe scaunul de laborator, dezumflat.

Rocky urmărește din tunelul lui de deasupra.

— *Niciun prădător, întrebare?*

— Niciun prădător, oftez.

Experimentul este destul de simplu. Un balon de sticlă plin cu aerul de pe Adrian. Aerul nu a fost luat efectiv de pe Adrian, dar proporțiile gazelor

se bazează pe spectrografia atmosferei lui. Presiunea este foarte scăzută – o zecime de atmosferă, așa cum ar trebui să fie atmosfera superioară a lui Adrian.

Înăuntrul balonului se află formele de viață colectate de pe Adrian și niște astrofag proaspăt. Am sperat că, dacă îi ofer astrofag arătos și zemos, populația de prădători o să crească și o s-o pot izola din probă, când tipul de celulă prezent avea să devină dominant.

N-a mers.

— *Ești sigur, întrebare?*

Verific indicatorul improvizat de energie termică. E doar un termocuplu, cu o parte vârâtă în apă cu gheață și o parte atașată la balon. Energia termică e furnizată de astrofag și consumată de gheață. Temperatura rezultată a termocuplului îmi spune câtă energie termică emite astrofagul. Dacă temperatura scade înseamnă că populația de astrofagi a scăzut. Dar nu se întâmplă asta.

— Mda, sunt sigur, zic. Nicio schimbare în populația de astrofagi.

— *Poate temperatură balon nu bună. Prea fierbinte. Atmosferă superioară Adrian probabil mult mai rece decât temperatură cameră tu.*

Scutur din cap:

— Temperatura aerului de pe Adrian n-ar trebui să conteze. Prădătorul trebuie să se poată descurca cu temperatura astrofagului.

— *Ah! Da. Ai dreptate.*

— Poate că teoria prădătorului este greșită, am zis.

Bocăne de-a lungul tunelului până în capătul îndepărtat al laboratorului. Când se gândește, merge de colo până colo. Interesant că și oamenii, și eridienii au acest comportament.

— *Prădători este singura explicație. Poate prădători nu trăiesc în linia Petrova. Poate prădători trăiesc mai jos în atmosferă.*

Mă învioresz.

— Poate.

Mă uit la monitorul din laborator. L-am pus să afișeze imaginile cu Adrian transmise de camera exterioară. Nu din vreun motiv științific, ci, pur și simplu, fiindcă arată bine. În clipa asta suntem pe cale să traversăm linia de demarcație, trecând în partea de planetă în care este ziuă. Lumina răsăritului orbital strălucește de-a lungul unui arc.

— În regulă, să zicem că prădătorul trăiește în atmosferă. La ce

altitudine?

— *Ce altitudine este cea mai bună, întrebare? Dacă tu prădător, unde te duci, întrebare? Te duci la astrofag.*

— Bun, deci la ce altitudine sunt astrofagii?

Întrebarea conține propriul răspuns.

— Ah! Există o altitudine de înmulțire. Unde aerul are suficient dioxid de carbon pentru ca astrofagul să se înmulțească.

— *Da! bocăne el, urcându-se înapoi în tunel și rămânând deasupra mea. Putem să găsim. Ușor. Folosește petrovascop.*

Dau cu pumnul în palmă.

— Da! Desigur!

Astrofagul trebuie să se reproducă undeva. Cheia este o anumită presiune parțială a dioxidului de carbon. Dar nu trebuie să ne dăm seama de ea sau să facem presupuneri. Când un astrofag se divide, el și descendentul lui se îndreaptă înapoi spre Tau Ceti. Și, pentru asta, folosesc emisia de lumină IR. Asta înseamnă că o să existe o strălucire de lumină pe frecvența Petrova care apare peste tot pe planetă la altitudinea aceea specifică.

— Spre camera de comandă! zic.

— *Camera de comandă!*

O zbughește prin tunel, de-a curmezișul tavanului laboratorului, și dispare prin intrarea lui personală în camera de comandă. Îl urmez îndeaproape, dar nu sunt nici pe departe atât de rapid.

Urc pe scară, mă așez în scaunul pilotului și comut la petrovascop. Rocky este deja pe poziție în bulă și își ațintește camera spre ecranul meu principal.

Întregul ecran strălucește în roșu.

— *Ce este asta, întrebare? Nu sunt date.*

— Așteaptă, zic.

Afișez comenzile și opțiunile și încep să mut glisoarele.

— Suntem în interiorul liniei Petrova. Astrofagul e peste tot împrejurul nostru. Lasă-mă să schimb setările ca să arate numai sursele cele mai strălucitoare...

Este nevoie de mult control, dar, în final, reușesc să setez intervalul de strălucire. Am rămas cu pete de zone neregulate de lumină IR care vine de la Adrian.

— Cred că ăsta-i răspunsul nostru.

Rocky se apropie de ecranul lui texturat ca să „vadă” la ce mă uit.

— Nu e ce mă așteptam, spun.

Credeam că o să fie doar un strat general de strălucire IR la o altitudine dată. Dar nu e nimic de genul ăsta. Pâlcurile sunt, practic, nori. Și nu corespund cu norii subțiri și albi pe care îi pot vedea în lumină vizibilă. Sunt, în lipsa unui termen mai bun, nori IR.

Sau, mai corect, nori de astrofag care emit IR. Dintr-un motiv sau altul, astrofagul se reproduce mult mai mult în anumite zone decât în altele.

— *Neobișnuită distribuție*, zice Rocky, reiterându-mi gândurile.

— Da. Poate că vremea afectează reproducerea?

— *Posibil. Poți să calculezi altitudinea, întrebare?*

— Da. Așteaptă.

Măresc și panoramez imaginea de la petrovascop până ce mă uit la un nor de astrofag aflat exact la orizontul lui Adrian. Datele arată unghiul curent al camerei față de axele navei. Notez acele unghiuri și comut la consola de navigație. Îmi spune unghiul navei față de centrul orbitei noastre. Cu informațiile astea și cu o grămadă de trigonometrie calculez altitudinea norilor de astrofag.

— Altitudinea de reproducere este de 91,2 kilometri de la suprafață. Lățimea este mai mică de 200 de metri.

Rocky pune un clește peste altul. Știu limbajul ăsta corporal. Se gândește.

— *Dacă prădătorii există, prădătorii sunt acolo.*

— De acord. Dar cum obținem o probă?

— *Cât de mult se poate apropia orbita, întrebare?*

— O sută de kilometri față de planetă. Mai aproape de atât ar face nava să ardă în atmosferă.

— *Asta este ghinion. Opt virgulă opt kilometri distanță de zona de reproducere. Nu poate ajunge mai aproape, întrebare?*

— Dacă atingem atmosfera la viteză orbitală, murim. Dar dacă încetănim?

— *Încetinire înseamnă orbită nu bună. Cădere în aer. Moarte.*

Mă aplec peste brațul scaunului ca să mă uit spre el.

— Putem să folosim motoarele ca să nu cădem în atmosferă. Folosim constant propulsia ca să ne îndepărtăm de planetă. Coborâm în atmosferă, luăm o probă și apoi plecăm.

— *Nu funcționare. Murim.*

— De ce nu funcționare?

— *Motoarele degajă lumină IR enormă. Dacă folosești în aer, aer devine ioni. Explozie. Distruge nava.*

Tresar.

— Corect, așa e.

Când Dimitri testase pentru prima dată un motor rotativ, o făcuse preț de doar 100 de microsecunde și topise în urma lui o tonă de siliciu metalic. Iar motorul acela de test avusese a mia parte din puterea motoarelor lui *Hail Mary*. Totul merge minunat câtă vreme mă aflu în vid. Dar folosirea motoarelor în aer ar crea o minge de foc, iar asta ar face o bombă nucleară să pară o pocnitoare.

Ședem o vreme într-o tăcere frustrantă. Este posibil ca salvarea ambelor noastre lumi să se afle la doar 10 kilometri sub noi și să nu putem ajunge la ea. Trebuie să existe o cale. Dar cum? Nici măcar nu trebuie să fim acolo. Trebuie doar să luăm o probă din aerul de acolo. Oricât de mică.

Stați nițel!

— Mai zi o dată cum faci xenonitul. Amesteci două lichide?

Rocky e luat prin surprindere de întrebare, dar răspunde:

— *Da. Am lichid și lichid. Amestec. Devin xenonit.*

— Cât de mult poți să faci? Cât ai adus cu tine din lichidele alea?

— *Am adus mult. Folosesc să fac zona mea.*

Afișez o foaie de calcul și încep să introduc numere.

— Avem nevoie de 0,4 metri cubi de xenonit. Poți să faci atâta?

— Da. Am destule lichide rămase să fac 0,61 metri cubi.

— OK. Atunci, am... o idee! Îmi unesc vârfurile degetelor.

•

Este o idee simplă, dar și proastă. Chestia este că atunci când ideile proaste funcționează devin idei geniale. O să vedem ce se întâmplă cu asta.

Terenurile de reproducere a astrofagului se află la 10 kilometri în profunzimea atmosferei lui Adrian. Nu pot să zbor cu *Hail Mary* atât de jos, pentru că aerul este prea dens și am lua foc. Nu pot să folosesc motoarele în atmosferă, pentru că s-ar dezlănțui iadul și totul ar exploda.

Deci e timpul să mergem la pescuit. O să facem un lanț lung de 10 kilometri, o să punem un dispozitiv de un anumit fel la capătul lui (Rocky o să facă asta) și o să-l târâm prin atmosferă. Destul de simplu, nu?

Greșit.

Hail Mary trebuie să mențină o viteză de 12,6 kilometri pe secundă ca să rămână pe orbită. Orice întârziere ne-ar face să ne dezintegram și să luăm foc. Dar dacă târâm un lanț prin aer la viteza aceea – chiar și unul de xenonit – o să se rupă și o să fie vaporizat.

Așa că trebuie să ne deplasăm mai încet. Dar deplasarea mai lentă ar însemna să cădem spre planetă. Cu excepția cazului în care o să folosesc motoarele ca să mențin o altitudine constantă. Dar, dacă fac asta, propulsia va fi îndreptată direct spre lanț și dispozitivul de luat proba. Eșapamentul motoarelor le va vaporiza pe amândouă.

Așa că o să ne propulsăm în unghi. Nimic mai simplu.

O să arate absolut ridicol. *Hail Mary* o să fie înclinată cu 30° față de verticală, propulsându-se în sus din acel unghi. Dedesubt, lanțul va atârna 10 kilometri în aer, direct în jos. Atmosfera din urma propulsoarelor va fi într-o stare constantă de flacără ionizată. O să fie un adevărat spectacol. Doar că va fi în *urma* noastră, iar lanțul va trece prin aer neafectat.

În total, viteza noastră laterală va fi de puțin peste 100 de metri pe secundă. Lanțul se descurcă fără probleme la viteza aceea în aerul rarefiat de la altitudine mare. Am calculat că l-ar abate cu doar vreo 2° de la verticală.

Odată ce considerăm că avem proba, am șters-o. Ce-ar putea să meargă prost?

O spun la modul ironic.

Nu sunt cel mai grozav modelator 3D, dar sunt în stare să fac o verigă de lanț rezonabilă în CAD. Totuși, nu este o verigă ovală normală. Este aproape ovală, dar cu o mică deschizătură pentru introducerea unei alte verigi. Verigile sunt ușor de asamblat, dar foarte puțin probabil să se desfacă de la zgâlțâială. Mai ales dacă sunt sub tensiune.

Înhaț un bloc de aluminiu și îl montez în freză.

— *Asta va merge, întrebare?* mă chestionează Rocky din tunelul lui de pe tavan.

— Ar trebui.

Pornesc freza și aceasta se apucă imediat de treabă. Sfredelește matrița pentru o verigă exact în felul în care îmi doream.

Scot piesa prelucrată, o scutur de pilitura de aluminiu și o ridic spre tunel.

— Cum ți se pare?

— *Foarte bun! Ne vor trebui multe, multe, multe verigi de lanț. Mai multe matrițe înseamnă că pot să fac mai mult odată. Poți să faci mai multe matrițe, întrebare?*

— Mă rog... mă uit în dulapul cu rezerve. Am cantități limitate de aluminiu.

— *Ai multe lucruri în navă nu folosești. De exemplu, două paturi în dormitor. Le topești, faci blocuri, faci mai multe matrițe.*

— Uau! Chiar nu folosești jumătăți de măsură, nu?

— *Nu înțeleg.*

— N-o să topesc o grămadă de lucruri. Nici nu știu cum aș putea să fac asta.

— *Astrofag. Topește orice.*

— Aici m-ai prins. Dar nu. Căldura ar fi prea mult pentru sistemele mele de susținere a vieții. Ceea ce mi-amintește: de ce ai atâta astrofag în plus?

Face o pauză:

— *Poveste ciudată.*

Ciulesc urechile. Sunt mereu gata pentru o poveste ciudată. El țacănește prin tunel și se așază într-o secțiune nițel mai lată.

— *Eridienii de știință fac multe socoteli. Calculează călătorie. Mai mult combustibil înseamnă călătorie mai rapidă. Așa că facem mult, mult, mult astrofag.*

— Cum ați făcut așa mult? Pe Pământ a fost foarte dificil de făcut.

— *A fost simplu. Pus în sfere de metal cu dioxid de carbon. Pus în ocean. Așteptat. Astrofag dublează, dublează, dublează. Mult astrofag.*

— Coreect. Fiindcă oceanele voastre sunt mai fierbinți decât astrofagul.

— *Da. Oceane Pământ nu sunt. Trist.*

Când vine vorba despre producerea astrofagului, Erid a făcut în scaldătoare când era mică. Toată planeta este o oală sub presiune. Douăzeci și nouă de atmosfere la 210° Celsius înseamnă că pe suprafață apa este lichidă. Iar oceanele lor sunt mult, mult mai fierbinți decât temperatura critică a astrofagului. Au pus, pur și simplu, astrofagul în apă, l-au lăsat să absoarbă apă și să se reproducă.

Sunt invidios. Noi a trebuit să pavăm deșertul Sahara ca să înmulțim astrofagul. Pentru ei a fost suficient să îl arunce în apă. Energia termică stocată în oceanele de pe Erid este ridicolă. O grămadă de apă – multipli ai

totalului oceanelor de pe Pământ – la o temperatură în jur de 200° Celsius sau peste. Asta înseamnă multă energie.

Și de asta își pot permite un secol sau așa ceva ca să rezolve problema, în timp ce Pământul o să înghețe în câteva decade. Nu e doar stocarea căldurii din aer. Oceanele stochează și mai multă. Cum ziceam. A făcut în scaldătoare.

— *Eridienii de știință proiectează navă și cerințe combustibil. Călătorie să dureze 6,64 ani.*

Asta mă face să mă poticnesc nițel. 40 Eridani se află la zece ani-lumină de Tau Ceti, așa că nu poți ajunge de la una la alta în mai puțin de zece ani, din punctul de vedere al lui Erid. Probabil că Rocky se referă la 6,64 ani ca timp experimentat de nava lui, grație dilatării timpului.

— *Lucruri ciudate întâmplat în călătorie. Echipaj bolnav. Moare.*

Vocea îi coboară:

— *Acum știu că fost radiație.*

Mă uit în jos ca să-i acord un răgaz.

— *Toată lumea bolnavă. Conduc nava singur. Și mai multe lucruri ciudate întâmplat. Motoare nu funcționează corect. Sunt expert în motoare. Nu-mi dau seama problemă.*

— V-au lăsat motoarele?

— *Nu. Nu lăsat. Propulsie normală. Dar viteză... nu crește. Nu pot explic.*

— Hm.

Zdrăgănește înainte și înapoi, în timp ce vorbește:

— *Apoi și mai ciudat: atins jumătate drum mai devreme decât trebuia. Mult mai devreme. Întorc nava. Impuls ca să încetinesc. Dar Tau se îndepărtează. Cum? Mă îndrept spre Tau în continuare, dar Tau se îndepărtează. Multă confuzie.*

— Hopa! zic.

În minte mi se insinuează un gând. Un gând foarte tulburător.

— *Accelerez. Încetinesc. Multă confuzie. Dar ajung aici. Chiar cu toate greșelile și confuzia, ajung aici în trei ani. Jumătate din ce eridienii de știință spus că ar trebui. Așa că mult confuz.*

— Oh... Vai de mine..., murmur.

— *Mult, mult, mult combustibil rămas. Mult mai mult decât ar fi trebuit. Nu plâng. Dar confuz.*

— Mda..., zic. Spune-mi: timpul de pe Erid este același cu timpul de pe

nava ta?

Își înclină carapacea:

— *Întrebare nu are sens. Sigur că timp același. Timp același peste tot.*

Îmi las capul în mâini.

— Oh, Doamne...

Eridienii nu știu despre fizica relativistă.

Și-au socotit toată călătoria cu ajutorul fizicii newtoniene. Au făcut calcule presupunând că pot să accelereze, pur și simplu, din ce în ce mai mult, iar viteza luminii nu ar fi o problemă.

Ei nu știu despre dilatarea timpului. Rocky nu-și dă seama că pe Erid a trecut mult mai mult timp decât a petrecut el în călătorie. Ei nu știu despre dilatarea lungimii. Distanța până la Tau Ceti, practic, se mărește pe măsură ce încetinești față de ea, chiar dacă mergi în continuare spre ea.

O întreagă planetă de inși inteligenți a pus la un loc o navă bazându-se pe ipoteze științifice incorecte și, prin nu știu ce miracol, singurul supraviețuitor al echipajului a fost suficient de isteț încât să rezolve problema prin încercare și eroare, astfel încât să ajungă la destinația sa.

Și din această greșeală majoră vine salvarea mea. Au crezut c-o să aibă nevoie de mult mai mult combustibil. Așadar, Rocky are o grămadă de rezervă.

— În regulă, Rocky, îi spun. Fă-te confortabil. Am *multă* știință să-ți explic.

•

A bătut de două ori și a intrat în biroul meu.

— Doctorul Grace? Sunteți doctorul Grace?

Nu era un birou mare, dar pe un portavion erai norocos dacă aveai un spațiu al tău oricât de mic. Înainte să aibă onoarea deosebită de a-mi fi birou, camera fusese o magazie pentru produse sanitare. Echipajul avea trei mii de funduri care aveau nevoie să fie șterse zilnic. Puteam să păstrez încăperea drept birou până la următoarea acostare într-un port. Atunci urmau s-o umple cu alte rezerve.

Eram cam la fel de important precum hârtia igienică.

Am ridicat ochii din laptop. Bărbatul din ușă, un ins scund, întrucâtva neîngrijit, a fluturat stângaci din mână.

— Mda, am zis. Eu sunt Grace. Și dumneavoastră...?

— Hatch. Steve Hatch. De la Universitatea din Columbia Britanică. Mă

bucur să vă cunosc.

I-am făcut semn spre scaunul pliant aflat în fața mesei pliante pe care o foloseam drept birou.

S-a strecurat înăuntru, cărând un obiect metalic bulbos. Nu mai văzusem ceva asemănător. Mi l-a trântit pe masă.

M-am uitat la obiect. Era ca și cum cineva ar fi aplatizat o minge medicinală, adăugându-i un triunghi la un capăt și un trapezoid la celălalt.

Bărbatul s-a așezat în scaun și și-a întins brațele.

— Nene, ce ciudat a fost! N-am mai fost niciodată într-un elicopter până acum. Dumneavoastră ați fost? Ei, sigur că ați fost! Altfel cum ați fi ajuns aici? Adică presupun că puteați să folosiți o barcă, dar probabil că nu. Am auzit că țin portavionul departe de țărm, în caz că se întâmplă vreun dezastru în timpul experimentelor cu astrofagul. O barcă ar fi fost mai plăcută, sincer, mersul ăla cu elicopterul aproape că m-a făcut să vărs. Dar nu mă plâng. Sunt doar bucuros c-am fost cooptat.

— Ăă..., am făcut semn spre obiectul de pe biroul meu, ce-i lucrul ăsta?

A reușit cumva să devină și mai energic:

— Ah, corect! E un gândac! Mă rog, un prototip pentru unul, în orice caz. Echipa mea și cu mine credem c-am rezolvat majoritatea hibelor. Mă rog, niciodată nu rezolvi *toate* hibe, dar suntem gata pentru testarea reală a motoarelor. Iar cei de la universitate spun că trebuie să o facem aici, pe portavion. Și guvernul provinciei Columbia Britanică a zis la fel. Oh, și guvernul național al Canadei a zis-o! Apropo, eu sunt canadian. Dar nu vă faceți griji! Nu-s unul dintre canadienii ăia antiamericani. Cred că sunteți niște tipi în regulă.

— Gândac?

— Da! a rostit el ridicându-l și întorcându-l cu trapezoidul spre mine. Așa o să ne trimită echipajul de pe *Hail Mary* informațiile înapoi. E o mică navă spațială autonomă care o să navigheze pe cont propriu înapoi spre Pământ de la Tau Ceti. Mă rog, de fapt, de oriunde. La asta am lucrat eu și echipa mea în ultimul an.

Am aruncat o privire trapezoidului și am văzut o suprafață sticloasă, strălucitoare.

— Ăla-i un motor rotativ? am întrebat.

— Sigur că e! Nene, rușii ăia chiar că știu ce fac! Le-am folosit conceptul și totul a ieșit excelent. Cel puțin, eu așa cred. Încă n-am testat

motorul rotativ. Partea delicată e navigația și ghidajul.

A întors dispozitivul cu capătul triumghiular spre mine.

— Aici sunt camerele de luat vederi și calculatorul. Niciun fel de farafastăcuri gen navigație inerțială. Folosește lumina vizibilă obișnuită ca să vadă stelele. Identifică constelațiile și din asta își stabilește orientarea.

A bătut în centrul carapacei bulboase.

— Aici se află un mic generator de curent continuu. Câtă vreme avem astrofag, avem energie.

— Ce poate să transporte?

— Date. Are o matrice RAID redundantă, cu mai multă memorie pentru stocare decât ar avea vreodată nevoie cineva.

A ciocănit în calotă, care a răspuns cu un ușor ecou.

— Principalul volum al puișorului ăstuia e pentru stocarea de combustibil. Are nevoie cam de 125 de kilograme de astrofag pentru călătorie. Pare mult, dar... nene... doisprezece ani-lumină!

Am ridicat dispozitivul și l-am cântărit în mână de câteva ori.

— Cum se rotește?

— Are volanți în interior. Îi răsucesc într-o direcție, nava se întoarce în direcția cealaltă. Floare la ureche!

— Navigația interstelară e „floare la ureche”? am zâmbit.

Bărbatul a chicotit.

— Păi, pentru ce avem de făcut, da. Are un receptor care ascultă constant un semnal de la Pământ. Odată ce îl aude, emite locația și așteaptă instrucțiuni de la Deep Space Network. Nu trebuie să fim superexacți cu navigația. Trebuie doar ca nava să apară în raza acoperirii radio a Pământului. Oriunde în zona orbitei lui Saturn ar trebui să fie bine.

Am încuviințat:

— Și apoi oamenii de știință pot să-i spună exact cum să se întoarcă. Ingenios.

A ridicat din umeri.

— Probabil că asta o să facă, da. Dar nu-i nevoie. În primul rând, o să-l pună să trimită toate datele prin radio. Informația se transmite ușor. Apoi pot să-l colecteze mai târziu, dacă vor. Oh, și facem patru din ăștia. Este suficient ca unul singur să supraviețuiască pe drumul de întoarcere.

Am întors gândacul pe toate părțile. Era surprinzător de ușor. Cel mult, câteva livre.

— OK, deci există patru din ăștia. Care e probabilitatea ca unul dintre ei să reziste în timpul călătoriei? Există la bord cel puțin o mică redundanță a sistemelor?

A ridicat din umeri.

— Nu prea, nu. Dar nu trebuie să călătorească la fel de mult ca *Hail Mary*. Așa că lucrurile nu trebuie să supraviețuiască la fel de mult.

— Urmează aceeași rută, corect? De ce nu durează la fel de mult?

— Pentru că accelerația lui *Hail Mary* este limitată de oamenii moi și spongioși dinăuntru. Gândacul n-are problema asta. Tot ce se află la bord este electronică de rachetă de croazieră de nivel militar și componente care suportă forțe de sute de g-uri. Așa că ajunge mult mai rapid la viteză relativistă.

— Oh, interesant...

M-am întrebat dacă asta ar fi o întrebare bună pentru elevii mei. Am respins imediat ideea. Era un calcul absurd de complicat cu care nu s-ar fi descurcat niciun elev de clasa a opta.

— Mda, a spus Hatch. Accelerează la 500 g până ajung la o viteză de croazieră de 0,93 c . O să dureze peste doisprezece ani să se întoarcă pe Pământ, dar, în total, mititeii ăștia o să experimenteze cam douăzeci de luni. Credeți în Dumnezeu? Știu că-i o întrebare personală. Eu da. Și mă gândesc că El a fost destul de grozav dacă a creat relativitatea, nu ziceți? Cu cât te deplasezi mai iute, cu atât experimentezi mai puțin timp. Ne invită să explorăm universul, știți?

A tăcut și m-a privit lung.

— Ei bine, am spus, e foarte impresionant. Bună treabă!

— Mersi! Așadar, îmi dați niște astrofag ca să-l testez?

— Sigur. Cât doriți?

— Vreo sută de miligrame?

M-am dat înapoi.

— Ia-o ușor, cowboy! Asta înseamnă o grămadă de energie.

— Corect, corect. Am încercat și eu. Dar un miligram?

— Mda, asta pot.

A bătut din palme.

— La naiba, da! Primesc astrofag!

S-a aplecat spre mine.

— Nu-i uimitor? Astrofagul, vreau să zic. E... cel mai tare lucru care a

existat vreodată! Din nou, Dumnezeu, pur și simplu, ne *înmânează* viitorul!

— Tare? am întrebat. E un eveniment care duce la extincție. Dimpotrivă, Dumnezeu ne *înmânează* apocalipsa.

A ridicat din umeri.

— Nițel, poate. Dar, nene, e mediul perfect de stocare a energiei! Imaginați-vă o gospodărie alimentată de o baterie. Cum ați zice, aveți o baterie AA, dar plină cu astrofag. Asta v-ar ține întreaga gospodărie vreme de o sută de mii de ani. Închipuiți-vă că vă cumpărați o mașină și că nu va trebui s-o încărcați niciodată, întregul concept al rețelelor electrice o să ia sfârșit. Și o să fie doar energie curată, regenerabilă, odată ce începem să producem chestia asta pe Lună sau ceva. Tot ce-i trebuie e lumina Soarelui!

— Curată? Regenerabilă? Sugerați că astrofagul va fi... *bun* pentru mediu? Fiindcă n-o să fie. Chiar dacă *Hail Mary* găsește o soluție, avem de-a face cu o extincție în masă. Peste douăzeci de ani, o mulțime de specii de pe Pământ vor dispărea. Și muncim din greu ca să ne asigurăm că oamenii nu sunt una dintre ele.

Mi-a ignorat comentariul cu un gest al mâinii.

— Pământul a mai trecut prin cinci evenimente de extincție în masă. Iar oamenii sunt isteți. O să ne descurcăm.

— O să murim de foame! am spus. Miliarde de oameni o să moară de foame.

— Neaaaah! Deja depozităm mâncare. Avem o grămadă de metan în aer ca să rețină energia solară. Totul o să fie în regulă. Câtă vreme *Hail Mary* reușește.

M-am uitat lung la el, preț de o clipă.

— Sunteți, fără îndoială, cea mai optimistă persoană pe care am cunoscut-o.

Mi-a arătat ambele degete mari ridicate în sus și a spus:

— Mersi!

A luat gândacul și s-a răsucit dând să plece.

— Haide, Pete, să-ți facem rost de niște astrofag!

— Pete? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire peste umăr:

— Sigur. I-am numit după Beatleși. Grupul rock britanic.

— Să înțeleg că sunteți un fan?

S-a întors din nou cu fața spre mine.

— Fan? Oh, da! Nu vreau să exagerez, dar *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* este cea mai mare realizare muzicală din istoria omenirii. Știu, știu, multă lume m-ar contrazice. Dar se înșală.

— Destul de corect, am zis. Dar de ce Pete? Pe Beatleși nu-i cheamă John, Paul, George și Ringo?

— Sigur că da. Și așa o să fie numiți cei de la bordul lui *Hail Mary*. Dar mititelul ăsta e pentru testarea pe orbita joasă a Pământului. Am căpătat o întreagă lansare SpaceX numai pentru mine! Nu-i uimitor? În orice caz, l-am numit după Pete Best, a fost bateristul celor de la Beatles înainte de Ringo.

— OK, nu știam asta.

— Acum știți. Mă duc după astrofag. Trebuie să mă asigur că gândacii ăștia o să fie în stare să facă... „Întoarcerea”.

— În regulă.

S-a încruntat.

— Întoarcerea^{19}. E un cântec. De Beatles.

— Sigur. În regulă.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat.

— Unii oameni nu știu să aprecieze clasicii.

Am rămas nedumerit în urma lui. Cu siguranță, nu eram primul.

CAPITOLUL 19

Rocky a fost stupefiat de relativitate.

În primele două ore, pur și simplu, a refuzat să mă creadă.

Dar apoi, pe măsură ce i-am arătat tot mai mult cum asta reprezenta o explicație pentru călătoria lui, s-a răzgândit.

Nu-i place, dar acceptă faptul că universul folosește reguli care sunt mult mai complicate decât ceea ce putem vedea.

Și, de atunci, am petrecut o eternitate producând lanțul.

Eu făceam matrițe cât de repede puteam, iar Rocky scotea verigi pe bandă rulantă pe cât de repede se întărea xenonitul. Era un sistem bun – unul cu o progresie geometrică a rezultatelor. Fiecare matriță pe care o produceam adăuga o unitate la numărul de verigi pe care Rocky le putea face într-un set.

Lanț, lanț, lanț.

Sper să nu mai văd niciun lanț în viața mea. Zece kilometri de lanțuri – și fiecare verigă are doar cinci centimetri. Asta înseamnă două sute de mii de verigi. Fiecare fiind conectată cu mâna sau cu cleștele. Am fost nevoiți să lucrăm amândoi opt ore pe zi, vreme de *două săptămâni*, fără să facem nimic altceva decât să prindem verigi.

Vedeam lanțul și când închideam ochii. În fiecare noapte am visat lanțul. Într-unul dintre pachetele mele pentru cină erau spaghetti, dar eu nu am văzut decât lanțuri netede și albe, în loc de tăieței. Dar l-am făcut.

Odată ce am avut toate verigile gata, l-am asamblat în paralel. Fiecare făcea lungimi de câte zece metri, pe care le conectam între ele ca să facem douăzeci, și tot așa. Măcar astfel puteam să fim eficienți. Partea delicată era să-l punem pe tot undeva. Zece kilometri înseamnă *foarte mult* lanț.

Într-un final, laboratorul devenise un fel de zonă de depozitare. Și, chiar și așa, tot nu era destul de mare. Rocky – mereu talentatul inginer – a făcut bobine mari care abia încăpeau prin ecluză. Le-am montat pe carcasă, printr-o mulțime de AEV-uri. Apoi am depozitat lanțul pe ele, în bucăți de câte 500 de metri. Dar, desigur, ca să fac AEV-uri, fusese necesar să opresc centrifuga. Așa că totul, din acel punct, s-a petrecut la zero g.

Ați asamblat vreodată un lanț la gravitație zero? Nu-i distractiv.

Asamblarea finală a bucăților de 500 de metri a fost o provocare, ca să nu spun mai mult. A trebuit să le atașez pe toate douăzeci, în timp ce purtam costumul de AEV. Din fericire, am avut dispozitivul de manipulare de la EMIV. NASA nu îl concepușe ca unealtă de făcut lanțuri, dar eu la asta l-am folosit.

Acum Rocky și cu mine plutim în camera de comandă. El se află în bulbul lui, iar eu în scaunul meu de pilot.

— Starea sondei? întreb.

Rocky își verifică afișajele:

— *Dispozitiv funcționează.*

Rocky a făcut treabă bună cu sonda colectorului. Cel puțin, așa cred. Ingineria nu e punctul meu forte.

Sonda este o sferă de oțel cu diametrul de 20 de centimetri. Deasupra, are un inel gros, care se atașează de lanț. De-a lungul ecuatorului sferei sunt perforate mici orificii. Ele fac legătura cu o cameră interioară goală. Înăuntru se află un senzor de presiune și câteva elemente de acționare. Senzorul de presiune știe când sonda atinge altitudinea potrivită și declanșează elementul de acționare, care va sigila camera. Este vorba doar despre o rotire cu câteva grade a carcasei camerei interioare, pentru a decala intenționat aliniamentul cu orificiile de pe sfera exterioară. Această aliniere incorectă, împreună cu câteva garnituri bine plasate, va sigila aerul de pe planetă în sferă.

Rocky a adăugat înăuntru un termometru și un încălzitor. Odată ce colectorul este sigilat, încălzitorul va păstra temperatura inițială a aerului dinăuntru. Lucruri cu adevărat simple, dar nu m-aș fi gândit la ele. Formele de viață pot fi destul de mofturoase în privința intervalelor de temperatură.

A mai adăugat un mic transmițător radio, care emite un semnal analogic ciudat, pe care n-am reușit să-l citesc sau să-l decodez cu echipamentul meu. Se pare că este o conexiune de date eridiană foarte standard. Rocky are receptorul pentru el, iar asta este tot ce contează.

Și uite-așa, cu complicații minime, Rocky a creat un sistem de susținere a vieții pentru formele de viață de pe Adrian – un sistem care nu trebuie să știe în avans condițiile pe care le are de oferit. Menține doar statu-quo-ul.

Chiar că-i un geniu. Mă întreb dacă așa sunt toți eridienii sau este el mai special.

— Cred că... suntem gata?

Nu prea sunt plin de încredere.

— *Da*, scoate el un tril.

Mă prind cu centurile scaunului pilotului. El folosește trei mâini ca să se apuce de mânerile din bulb.

Afișez ecranul Control altitudine și inițiez o mișcare de rulu. Odată ce nava e orientată în sensul opus celui în care călătorim și paralelă cu solul de sub noi, opresc rotația. Acum vâjâim în continuare, cu fundul înainte, cu 12 kilometri pe secundă. Am nevoie ca viteza asta să fie aproape zero.

— Orientarea e bună, zic. Inițiere propulsie.

— *Da*, spune Rocky.

Urmărește cu atenție ecranul lui. Îi arată versiunea texturată a ecranului meu, grație camerei pe care a instalat-o mai devreme.

— Îi dăm drumul...

Pornesc motoarele rotative. Ajungem de la zero g la 1,5 g în mai puțin de o secundă. Sunt împins în scaun, iar Rocky se prinde și cu a patra mână de un suport, ca să se echilibreze.

Pe măsură ce *Hail Mary* încetinește, viteza ei nu ne mai poate ține pe orbită. Arunc o privire către ecranul Radar, care îmi confirmă că pierdem altitudine. Ajustez poziția ca să ne aflăm cu botul navei ușor ridicat față de orizontală. Doar o fracțiune de grad.

Chiar și atât de puțin este prea mult! Radarul ne arată cum *câștigam* rapid altitudine. Reduc unghiul la zero. Este un mod neglijent, urât, oribil de a pilota o navă spațială, dar este tot ce pot face acum. N-avea niciun rost să calculez în avans manevra asta. Există atât de multe variabile și moduri de a greși calculul, încât oricum aș fi zburat aproape imediat controlând-o manual.

După mai multe corectări, încep să simt mișcarea. Cresc unghiul puțin câte puțin, în timp ce nava încetinește față de planetă.

— *Tu spui când eliberez sondă*, zice Rocky.

Cleștele îi plutește deasupra butonului care va ejecta bobinele și va lăsa lanțul să cadă liber. Putem doar să sperăm că nu se încurcă.

— Nu încă, răspund.

Ecranul pentru poziție arată că suntem la 9° față de orizontală. Trebuie să ajungem la 60. Ceva îmi atrage atenția în dreapta. Este transmisiunea camerei externe. Planeta de sub noi... strălucește.

Nu. Nu toată planeta. Doar bucata din spatele nostru. E atmosfera care

reacționează cu suflul de IR de la motoare. *Hail Mary* aruncă de sute de mii de ori mai multă energie în locul acela față de Tau Ceti.

Infraroșul încălzește atât de mult aerul, încât acesta se ionizează și este de un roșu aprins, la propriu. Strălucirea crește odată cu unghiul nostru. Apoi, zona afectată începe să crească. Știam că o să fie semnificativă, dar habar nu aveam că o să ajungă așa. Lăsăm pe cer o dâră roșie, distrugând tot ce se află în aer. Dioxidul de carbon probabil că este sfârtecat de energia termică pură în particule de carbon și oxigen liber. Probabil că oxigenul nici măcar nu formează O₂. Asta înseamnă multă căldură.

— Motoarele încing tare aerul de pe Adrian, spun.

— *Cum știi, întrebare?*

— Uneori pot să văd căldura.

— *Ce, întrebare? De ce nu spui mie asta, întrebare?*

— Are legătură cu vederea... n-am timp să-ți explic. Doar crede-mă: încingem atmosfera *foarte* tare.

— *Pericol, întrebare?*

— Nu știu.

— *Eu nu plac acest răspuns.*

Ne creștem unghiul de ridicare din ce în ce mai mult. Strălucirea din urma noastră devine din ce în ce mai puternică. În cele din urmă, ajungem la unghiul corect.

— Unghi obținut, spun.

— *Fericit! Eliberez, întrebare?*

— Fii gata! Viteza... – verific consola de navigare – 127,5 metri pe secundă! Exact cât am calculat! Sfinte Sisoe, a mers!

Simt atracția lui Adrian, care mă împinge în scaun.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le explic în mod frecvent elevilor mei. Când te afli pe orbită, gravitația nu „dispare”. De fapt, gravitația de care ai parte pe orbită este cam aceeași pe care ai experimenta-o și la sol. Imponderabilitatea pe care o simt astronauții când se află pe orbită vine de la căderea constantă. Însă curbura Pământului face ca solul să se îndepărteze cu aceeași viteză cu care cazi. Așadar, cazi întruna.

Hail Mary nu mai cade. Motoarele ne țin pe cer, iar înclinarea ne face să avansăm cu 127 de metri pe secundă – cam 285 de mile pe oră. Rapid pentru o mașină, dar uluitor de lent pentru o navă spațială.

Aerul din urma noastră strălucește atât de puternic, încât camera externă s-a închis pentru a-și proteja digitizorul.

Ecranul Sisteme vitale se afișează nesolicitat, avertizând despre temperatura externă extremă.

— Aerul e încins, anunț. Nava e încinsă.

— *Navă nu atinge aer*, spune Rocky. *De ce e navă fierbinte, întrebare?*

— Aerul reflectă infraroșul spre noi. Și e atât de încins acum, încât emite propriul infraroșu. Ne coacem.

— *Navă tu răcită cu astrofag, întrebare?*

— Da. Astrofagul răcește nava.

De-a lungul întregii carcase se află conducte cu astrofag, pentru exact o asemenea ocazie. Bine, nu ocazia de a „împroșca atmosfera unei planete cu atât de multă lumină în infraroșu, încât rezultatele să poată topi oțelul”, ci pentru situațiile generale când se acumulează căldură. Mai ales când Soarele (sau Tau Ceti) încălzește nava, iar căldura nu are unde se duce.

— *Astrofag absoarbe căldură. Noi în siguranță.*

— De acord. Noi în siguranță. Și noi pregătiți. Aruncă sonda!

— *Arunc sonda!* își trăneste el cleștele pe butonul Aruncare.

Aud hârjăitul și clinchetul bobinelor care alunecă de pe carcasă una câte una, căzând spre planeta de dedesubt. Cu totul, douăzeci de bobine; fiecare dintre ele cade și se derulează înainte de eliberarea următoarei. Maxima noastră diligență pentru ca lanțul să nu se încurce.

— *Bobina șase eliberată...*, raportează Rocky.

Ecranul Sisteme vitale își licărește din nou avertismentul. Îl dau din nou pe mut. Astrofagul trăiește pe stele. Sunt sigur că nițică lumină IR reflectată n-o să însemne prea multă căldură pentru el.

— *Bobina douăsprezece eliberată...*, zice Rocky. *Semnal colector bun. Colector detectează aer acum.*

— Bun! spun.

— *Bun, bun*, spune el. *Bobina optsprezece eliberată... densitate aer crește...*

Camerele externe sunt oprite, așa că nu văd nimic din ce se petrece. Dar datele de la Rocky sunt perfect aliniate cu planul nostru. Chiar acum, lanțul se desface, pe măsură ce cade. Motoarele noastre înclinate ne mențin pe cer, dar nimic nu împiedică lanțul să cadă drept în jos.

— *Bobină douăzeci eliberată. Toate bobine eliberate. Densitate aer în*

colector este aproape de nivel de reproducere astrofag...

Îl urmăresc pe Rocky cu respirația întretăiată.

— *Colector s-a închis! Sigilare este etanșă, încălzitor este pornit! Succes, succes, succes!*

— Succes! strig.

Merge! Chiar merge! Avem o probă din aerul de pe Adrian, din zona de reproducere a astrofagului! Dacă există vreun fel de prădători, *trebuie* să se afle acolo, corect? Așa sper.

— Și acum etapa a doua, oftez.

Asta n-o să fie distractiv.

Îmi desfac legăturile și mă desprind din scaun. Cei 1,4 g ai lui Adrian mă trag în jos la un unghi de 30°. Întreaga cameră pare înclinată pentru că, de fapt, chiar *este* înclinată. Ce simt nu este propulsia motorului. Este gravitația.

De fapt, 1,4 g nu e rău. Totul e un pic mai dificil, dar nu excesiv. Mă urc în costumul de AEV Orlan. O să fie cel puțin dificil. Trebuie să ies din navă și să fac o AEV în timp ce *mă aflu complet sub efectele gravitației*.

Inutil să mai spun că absolut nicio parte din costumul de AEV, din ecluză sau din antrenamentul meu, nu a fost gândită nici pe departe pentru o astfel de posibilitate. Cine ar fi crezut că o să fiu nevoit să mă fâțâi pe navă la gravitație integrală? De fapt, mai mult decât integrală.

Și, cu toate acestea, oricâtă gravitație ar fi, în continuare nu există aer. Ce-i mai rău din toate lumile. Dar altfel nu se poate. Trebuie să iau proba.

În momentul acesta, proba se află suspendată la capătul unui lanț de 10 kilometri, care, pur și simplu, atârână în aer. Nu există niciun mod simplu de a o aduce înapoi în navă.

Când am plănuit toate astea, primul meu gând a fost să ne deplasăm la distanță de planetă și să luăm colectorul când suntem din nou la zero g. Problema este că, practic, nu există nicio modalitate de a face asta fără să vaporizăm colectorul. Orice cale aș fi încercat să urmez ca să scot nava din gravitația lui Adrian — sau măcar pe o orbită stabilă — ar fi însemnat folosirea motoarelor rotative. Acestea ar împinge nava, ceea ce ar face ca lanțul și proba să ajungă în urma noastră și în raza suflului de IR, în spatele navei. Iar atunci, colectorul, tot ce se află înăuntrul său, precum și lanțul ar deveni, toate, atomi individuali și foarte fierbinți.

Următoarea idee care mi-a venit a fost să facem o bobină uriașă care ar

fi putut să ridice lanțul. Dar Rocky m-a informat că n-ar putea să facă niciodată o bobină suficient de mare și de puternică, încât să ridice toată lungimea de 10 kilometri.

Rocky a avut un gând destul de isteț: după ce termină treaba, colectorul s-ar putea cățăra pe lanț. Dar, după câteva experimente, a abandonat ideea. A spus că riscurile nu meritau.

Așa că avem... acest alt plan.

Înhaț un vinci special proiectat de Rocky și mi-l atașez la centura cu scule a costumului.

— *Ai grijă, spune Rocky. Tu ești prieten acum.*

— Mersi, zic. Și tu ești prieten.

— *Mulțumire.*

Depresurizez ecluza și privesc afară.

•

Este o experiență stranie. Spațiul este negru. Planeta de sub mine este maiestuoasă. Totul arată exact cum ar trebui când te afli pe orbită. Doar că există gravitație.

O strălucire roșie dinspre planetă tivește marginile lui *Hail Mary*. Nu-s năărău – am orientat nava astfel încât să mă asigur că mă protejează față de căldura mortală care se reflectă din atmosferă.

Ușa ecluzei se află „în sus”. Trebuie să mă ridic – împreună cu o sută de livre de echipament – și să ies prin deschizătura aia. Și trebuie s-o fac la 1,4 g.

Îmi ia cinci minute. Mormăi. Rostesc o sumă de lucruri nu-chiar-profanatoare, dar reușesc. În curând, mă aflu în picioare pe nava mea. Un pas greșit și o să cad spre pieirea mea. Pe de altă parte, nici n-aș fi nevoit s-o aștept prea mult. De îndată ce aș cădea sub navă, motoarele mi-ar veni de hac.

Atașez un pripon de balustrada de la picioarele mele. Oare o să mă salveze un pripon pentru zero g în cazul în care cad? Nu-i echipament de urcat pe munte. N-a fost făcut pentru asta. Pe de altă parte, e mai bun decât nimic.

Merg de-a lungul carcasei spre punctul de ancorare a lanțului. Este un pătrat mare de xenonit pe care l-a făcut Rocky. Mi-a explicat în detalii amănunțite cum se atașează la carcasă. Pare că și-a făcut treaba cum se cuvine. Lanțul este încă atașat de el.

Ajung la el și mă pun în patru labe. Gravitația este absolut brutală în costumul de AEV. Nimic din toate astea nu este precum ar trebui să fie.

Îmi agăț priponul (posibil inutil) de cea mai apropiată balustradă și trag vinciul din centura de scule.

Lanțul atârână la un unghi de 30° și dispare spre planeta de dedesubt. Se întinde atât de departe, încât, după un kilometru sau așa ceva, devine prea subțire ca să-l mai văd. Dar știu din datele lui Rocky că este desfășurat pe toți cei 10 kilometri, având în capăt un colector plin cu mostra ce poate reprezenta potențială salvare a doua planete complet populate.

Îndes vinciul între lanț și placa de ancorare. Lanțul nu mișcă nici măcar un milimetru. Dar era de așteptat. Sub nicio formă, mușchii unui om nu pot clinti ceva atât de greu.

Agăț vinciul de placa de ancorare. Carcasa vinciului este din xenonit, așadar, conexiunea xenonit-xenonit ar trebui să aibă suficientă forță pentru ceea ce urmează.

Lovesc vinciul de câteva ori ca să mă asigur că este așezat corect. Așa este.

Apoi apăs butonul de acționare.

Din centrul vinciului iese un angrenaj cu o roată dințată care agață o verigă din lanț prin centrul acesteia. Angrenajul se învâрте și trage lanțul prin măruntaiele interne ale vinciului. Înăuntru, răsucește veriga cu 180° , apoi o trece prin vecina ei și o eliberează.

Când am făcut lanțul, l-am făcut cu verigi „capcană”, care se pot conecta fără să fim noi nevoiți să le blocăm pe fiecare. Este extrem de puțin probabil ca mișcarea aleatorie să separe verigile. Dar vinciul este proiectat exact cu această intenție.

Odată ce veriga este liberă, vinciul o aruncă afară și repetă procesul pentru următoarea verigă.

— Merge vinciul, spun prin radio.

— *Fericit*, se aude vocea lui Rocky.

Este o soluție simplă, directă, elegantă și rezolvă toate problemele. Vinciul este suficient de puternic încât să ridice lanțul. Separă verigile și le lasă să cadă pe planeta de dedesubt. Dacă am avea un lanț foarte lung care să atârne lângă cel pe care îl ridicăm, ar fi un dezastru. Imaginați-vă că se încurcă firele de la căști, iar apoi înmulțiți asta cu 10 kilometri.

Nu, fiecare verigă își va urma propria cale spre uitare, dedesubt, iar

lanțul care se ridică nu va fi afectat.

— *Când vinci ajunge la verigă două sute șaisprezece, crești viteza.*

— Da.

Habar n-am câte verigi a făcut până acum. Dar trage frumos. Probabil cam două verigi pe secundă. Un început sigur, lent. Îi urmăresc activitatea preț de două minute. Cam pe-acolo.

— Toate bune. Avem cel puțin două sute șaisprezece verigi.

— *Crește viteza.*

Două verigi pe secundă pare o viteză bună, dar ridicarea lanțului ar dura cam treizeci de ore. Nu vreau să fim aici atâta vreme și, cu siguranță, nu vrem să rămânem prea mult în situația asta riscantă, de propulsie constantă. Apăs înainte pârghia de comandă. Vinciul crește viteza. Totul pare în regulă, așa că o duc în poziția finală.

Acum verigile zboară din vinci mai repede decât le pot număra, iar lanțul se ridică în pas vioi.

— Vinciul e la viteză maximă. Toate bune.

— *Fericit.*

Țin mâna pe pârghia de comandă și ochii pe lanț. În cazul în care colectorul ajunge la vinci, totul se duce de râpă. Containerul cu probe va fi distrus, toate probele vor pieri, iar noi va trebui să facem *alt* lanț.

Nu vreau să fac asta. Doamne, nu am cuvinte să spun cât de mult nu vreau să fac asta!

Mijesc ochii în depărtare, mereu vigilent. Plictiseala este adevărata problemă aici. Știu că ridicatul întregului lanț o să dureze ceva, dar trebuie să fiu pregătit pentru colector.

— *Semnal radio dispozitiv probă puternic, zice Rocky. Se apropie. Fii pregătit.*

— Sunt pregătit.

— *Fii foarte pregătit.*

— Sunt foarte pregătit. Fii calm.

— *Sunt calm. Tu fii calm.*

— Nu, *tu* fii cal... Stai așa! Văd colectorul!

Capătul lanțului, cu colectorul atașat, zorește spre mine dinspre planeta aflată dedesubt. Înhaț pârghia de comandă și încetinesc vinciul. Colectorul urcă din ce în ce mai încet, până ce abia se târăște. Toate verigile din lanț, cu excepția ultimelor, cad, urmându-și soarta, iar colectorul este, în fine, la

îndemâna mea. Opresc vinciul.

În loc să risc să scap prostește sfera cea mare, prind ultimele verigi ale lanțului și îl desfac din vinci. Acum am o bilă cu lanț. Țin cu îndârjire de lanț și îl agăț de centura mea. Tot nu-i dau drumul. Nu îmi asum niciun risc.

— *Stare, întrebare?*

— Am colectorul. Revin.

— *Uimit! Fericit, fericit, fericit!*

— Nu fi fericit până nu mă întorc înăuntru.

— *Înțeleg.*

Fac doi pași și nava se scutură. Cad pe carcasă și mă țin de două balustrade.

— Ce naiba a fost asta?

— *Nu știu. Navă mișcat. Brusc.*

Nava se scutură din nou, de data asta este o tracțiune constantă.

— Ne propulsăm în direcție greșită!

— *Treci înăuntru repede, repede, repede!*

Orizontul se ridică în fața ochilor mei. *Hail Mary* nu-și mai păstrează unghiul. Se înclină în față. Cu siguranță, nu trebuia să se întâmple asta.

Mă cațăr de la un mâner la altul. N-am timp să atașez priponul la fiecare pas. Trebuie doar să sper că n-o să cad.

O nouă smucitură bruscă și carcasa alunecă în lateral sub picioarele mele. Cad pe spate, dar nu slăbesc strânsoarea lanțului cu colectorul. Ce se întâmplă? N-am timp să mă gândesc. Trebuie să ajung înăuntru înainte ca nava să se răstoarne și să mă omoare.

Mă apuc cu îndârjire de mânere și mă târăsc spre ecluză. Slavă Domnului că se află în continuare mai mult sau mai puțin în sus! Țin colectorul la piept și îmi dau drumul înăuntru. Aterizez în cap. Ferice de mine că Orlanul are casca zdravănă!

Mă zvârcolesc încercând să mă ridic în picioare cât pot, în costumul spațial greoi. Mă întind, prind trapa din exterior și o trântesc. Presurizez ecluza și ies din costum cât pot de repede. Deocamdată o să las colectorul în ecluză. Trebuie să știu ce naiba se întâmplă cu nava.

Pe jumătate mă cațăr și pe jumătate mă prăbușesc în camera de comandă. Rocky se află în bulbul lui.

— *Ecrane sclipesc multe culori! țipă el peste vacarm.*

Își orientează camera de colo-colo, urmărind transmisiunea pe ecranul

său texturat.

De undeva, de dedesubt, răsună un scrâșnet metalic. Ceva se îndoaie și opune rezistență. Cred că este carcasa.

Mă așez în scaunul de comandă. N-am timp de centuri.

— De unde vine zgomotul ăla?

— *Peste tot, spune el. Dar cel mai tare la segment perete dormitor tribord. Se îndoaie înăuntru.*

— Ceva sfâșie nava! Trebuie să fie gravitația.

— *Acord.*

Dar în adâncul minții mă deranjează ceva. Nava asta a fost *făcută* pentru accelerație. A suportat patru ani la 1,5 g. Cu siguranță, poate să se descurce cu o forță similară, nu? Ceva nu se pupă.

Rocky înhață mai multe mâner de-ale lui ca să se susțină.

— *Avem colector. Plecăm acum.*

— Da, să fugim de-aici!

Ridic comenzile motoarelor rotative la maximum. Dacă treaba se împute, nava asta poate să urce la 2 g. Și cred că treaba, cu siguranță, s-a împutit.

Nava se azvârle înainte. Nu este o ardere grațioasă, frumos executată. Nu este nimic altceva decât o fugă panicată.

Modul cel mai eficient de a părăsi câmpul gravitațional este în lateral, pentru a beneficia de efectul Oberth. Încerc să ne păstrez mai mult sau mai puțin la nivelul solului de dedesubt. Nu încerc să mă îndepărtz de Adrian. Vreau doar să ajung pe o orbită stabilă care nu are nevoie de motoare pentru menținere. Am nevoie de viteză, nu de distanță.

Trebuie să mențin motoarele la viteză maximă vreme de zece minute. Asta ar trebui să ne aducă cei 12 kilometri pe secundă de care avem nevoie ca să rămânem pe orbită. Am nevoie să țintesc puțin deasupra orizontului și am nevoie de propulsie.

Cel puțin, asta vreau. Dar nu se întâmplă. Nava continuă să se încline în față și să alunece în lateral. Ce se întâmplă?!

— Ceva nu merge, zic. Mi se împotrivesc.

Rocky n-are nicio problemă să se țină bine. Are de multe ori forța mea.

— *Stricăciune motor, întrebare? Multă fierbințeală de la Adrian.*

— Poate.

Verific consola de navigație. Câștigăm viteză. Măcar atâta.

— *Carcasa se îndoaie în camera mare sub dormitor.*

— Ce? Nu există cameră sub... Oh!

Cu ecolocația lui, Rocky poate simți toată nava. Nu doar zona locuibilă. Așadar, când spune „camera mare sub dormitor” se referă la rezervoarele de combustibil.

Oh, Doamne!

— *Oprești motoare, întrebare?*

— Mergem prea încet. O să cădem în atmosferă.

— *Înțeleg. Speranță.*

— Speranță.

Da, speranță. La acest punct, doar asta ne-a mai rămas. Speranța că nava n-o să se distrugă singură înainte să ajungem pe o orbită stabilă.

Următoarele câteva minute sunt cele mai tensionate din viața mea. Și, dacă pot să spun așa, am avut ceva momente tensionate în aceste ultime câteva săptămâni. Carcasa continuă să scoată zgomote oribile, dar suntem încă în viață, așa că presupun că nu are breșe. În cele din urmă, după ceea ce pare a fi *mult mai mult* decât zece minute, avem suficientă viteză pentru a rămâne pe orbită.

— Viteză bună. Oprește motoare.

Aduc la zero glisoarele de acționare a motoarelor rotative. Îmi las ușurat capul să cadă pe tetieră. Acum avem timp să ne dăm seama ce s-a întâmplat. Nu-i nevoie să folosim motoarele ca să...

Stai așa!

Capul mi-a căzut pe tetieră. Mi-a *căzut* pe tetieră.

Ridic brațele în fața mea și le relaxez. Cad în jos și în stânga.

— Ăă...

— *Aici încă gravitație*, spune Rocky, ca un ecou al propriilor mele observații.

Verific consola Navigație. Viteza este bună. Ne aflăm pe o orbită stabilă în jurul lui Adrian. Mă rog, de fapt, e urât ca naiba – apogeul se află cu 2 000 de kilometri mai departe de planetă decât perigeul. Dar e o orbită, la naiba! Și e stabilă.

Verific din nou ecranul Motor rotativ. Toate trei motoarele sunt la zero. Nicio propulsie. Mă scufund în ecranele de diagnosticare și verific dacă fiecare dintre cele 1 009 triunghiuri-revolver împărțite în cele trei motoare este staționar. Toate sunt.

Îmi las din nou brațul să cadă. Face aceeași mișcare ciudată. În jos și

spre stânga.

Rocky face o mișcare similară cu unul dintre brațele lui.

— *Gravitație Adrian, întrebare?*

— Nu. Suntem pe orbită.

Mă scarpin în cap.

— *Motor rotativ, întrebare?*

— Nu, e oprit. Propulsia e zero.

Îmi las din nou brațul să cadă. De data asta, lovește brațul scaunului.

— Au! scutur mâna.

Asta chiar a durut.

O las din nou să cadă, ca experiment. Acum cade și mai repede. De-asta a durut.

Rocky scoate câteva unelte din banduliera combinezonului și le lasă să cadă una câte una.

— *Gravitație crește.*

— N-are niciun sens! zic.

Verific din nou ecranul Navigație. De când m-am uitat ultima dată la el, viteza noastră a crescut considerabil.

— Ne crește viteza!

— *Motoare pornite. Singura explicație.*

— Nu se poate. Motoarele rotative sunt oprite. Nu ne accelerează nimic!

— *Forță crește*, spune el.

— Da.

Acum am probleme cu respirația. Indiferent cu ce avem de-a face este mult mai mult decât un g sau două. Lucrurile scapă de sub control.

Adunându-mi toate puterile, mă întind spre ecran și comut de la un ecran la altul. Navigație, Petrovascop, Vedere externă, Sisteme vitale..., fiecare pare complet normal. Până ce ajung la „Structură”.

Nu am acordat niciodată prea multă atenție ecranului Structură. Arăta doar un contur cenușiu al navei. Dar acum, pentru prima dată, are ceva de spus.

Pe rezervorul de combustibil de la babord există o pată roșie neregulată. Este o breșă în carcasă? Ar putea fi. Rezervoarele de combustibil se află în afara vasului de presiune. Ar putea să aibă o gaură uriașă în ele și n-am pierde aerul.

— E o gaură în navă..., spun.

Mă străduiesc să comut înapoi la camerele externe.

Rocky îmi urmărește ecranul cu camera lui și ecranul texturat. Este în regulă, nu are nicio problemă din cauza forțelor uriașe.

Rotesc de jur-împrejur camerele ca să mă uit la carcasa afectată.

Și o găsesc. O gaură enormă la babordul navei. Probabil este lungă de 20 de metri și lată pe jumătate. Marginile găurii spun povestea – carcasa s-a topit.

A fost repercusiunea interacțiunii cu atmosfera lui Adrian. Nu o explozie fizică, ci lumină infraroșie pură, nealterată, reflectată din aer. Nava a încercat să mă avertizeze că i s-a încins prea tare carcasa. Ar fi trebuit s-o ascult.

Am crezut că această carcasă nu se poate topi. Era răcită de astrofag! Dar firește că se poate topi. Chiar dacă astrofagul este un absorbant perfect de căldură (și poate că este), căldura trebuie să treacă prin metal înainte de a fi absorbită. Dacă stratul exterior al carcasei ajunge la punctul lui de topire mai rapid decât se poate transmite căldura prin grosimea carcasei, astrofagul nu poate face nimic în legătură cu asta.

— Confirmat. Breșă în carcasă. Rezervorul de combustibil de la babord.

— *De ce propulsie, întrebare?*

Totul se leagă.

— Oh, rahat! Astrofagul din compartimentul de combustibil! Este expus în spațiu! Asta înseamnă că îl poate vedea pe Adrian! Combustibilul meu migrează spre Adrian ca să se reproducă!

— *Rău, rău, rău!*

De aici vine propulsia. Mii și mii de miliarde de astrofagi mici și în călduri, gata să se reproducă. Și apoi, deodată, toți îl văd pe Adrian. Nu doar o sursă de dioxid de carbon, ci chiar planeta lor ancestrală de baștină. Planeta pe care au evoluat vreme de miliarde de ani să o caute.

Pe măsură ce fiecare strat nou de astrofag zorește să iasă din navă spre Adrian, este expus următorul strat de astrofag. Nava este împinsă de propulsia IR de la astrofagii care pleacă. Din fericire, restul de astrofagi din urma lor absorb energia. Dar absorbind acea energie, absorb impulsul.

Nu este nici pe departe un sistem perfect. Este o explozie haotică, stropșită. În orice clipă, poate să degenereze într-un nor de IR mult mai mare și mai puțin direcționat, iar noi vom fi vaporizați. Trebuie s-o opresc.

Pot să ejectionez compartimentele de combustibil! Am văzut caracteristica

asta în prima mea zi în camera de comandă! Unde naiba era...?

Am nevoie de toată forța mea ca să ridic brațul spre consolă, dar reușesc să comut la ecranul Astrofag. Se afișează o hartă a navei, în care zona compartimentelor de combustibil este împărțită în nouă dreptunghiuri. Nu am timp să fac corespondența dintre dreptunghiuri și partea de carcasă distrusă. Mârâi, îmi forțez brațul înainte și ating dreptunghiul care cred că se află în locul potrivit.

— Arunc... compartiment... stricat... combustibil, spun printre dinții încleștați.

— *Da, da, da!* spune Rocky, încurajându-mă.

Se afișează ecranul Rezervor: ASTROFAG – 112,079 KG. Lângă acesta, un buton cu inscripția „Ejectare”. Îl lovesc. Apare un dialog de confirmare. Confirm.

O smucitură bruscă de accelerație mă azvârle într-o parte. Nici măcar Rocky nu-și poate menține poziția. Se lovește de bulbul său în lateral, dar se redresează rapid și se agață de mânere cu toate cinci mâinile.

Carcasa geme mai tare decât înainte. Accelerația nu mi-a împiedicat încețoșarea vederii. Scaunul pilotului începe să se îndoie. Sunt aproape de leșin, deci probabil că avem 6 g sau mai mult.

— *Propulsie continuă*, scoate Rocky un tril.

Nu pot să răspund. Nu pot să scot niciun sunet.

Știu că acel compartiment de combustibil ejectat se afla în zona afectată. Înseamnă că sunt mai multe compartimente sparte. Nu e timp de subtilități. În câteva secunde, forța va fi prea puternică ca să mai pot ajunge la ecran. Dacă mai există un compartiment cu breșă, o să fie adiacent celui pe care l-am aruncat. Dar există două compartimente adiacente. Aleg unul la întâmplare. Șanse egale. Cu un efort herculean, ating pictograma lui, butonul Ejectare și confirm.

Un șoc zdruncină nava și sunt aruncat de colo până colo, ca o păpușă de cârpe. În vederea periferică din ce în ce mai întunecată îl văd pe Rocky făcut ghem și izbindu-se de pereți, lăsând pete de sânge argintiu în toate locurile de care se lovește.

Din contră, forța este mai rea decât înainte. Dar stai... Acum este în cealaltă direcție.

În loc să fiu împins pe scaun, acum sunt tras din el, corpul fiindu-mi apăsător în legături.

Dintre toate, este afișat ecranul Centrifugă. FORȚĂ CENTRIFUGĂ EXCESIVĂ clipește.

— Mnn, spun.

Am vrut să spun *Oh, Doamne!*, dar nu mai pot să respir.

Tot combustibilul acela eliminat în spațiu... nu a plecat politicos de-a lungul axei lungi a navei. A explodat la un unghi, făcându-ne să ne învârtim ca un titirez. Iar compartimentele de combustibil spulberate probabil că au înrăutățit lucrurile.

Ei bine, măcar am oprit scurgerea de combustibil. Nu mai există vectori de propulsie care să acționeze asupra navei. Acum trebuie doar să rezolv cu învârtitul. Reușesc să inspir o dată. Forța centrifugă este mai mică decât forța propulsiei necontrolate, însă tot este monumentală. Dar, hei, măcar îmi trage brațele spre ecran, nu le îndepărtează de el.

Dacă pot să repornesc motoarele rotative, poate că reușesc să anulez...

În cele din urmă, scaunul cedează. Aud pocniturile de retezare a punctelor de ancorare. Cad în față, spre ecran, în continuare prins în centuri de scaunul de metal, care mă zdrobește din spate.

La gravitație normală, probabil că scaunul nu cântărește mult. Poate 20 de kilograme. Dar cu atâta forță centripetă e ca și cum aș avea în spate un bloc de ciment. Nu pot să respir.

Asta este. Greutatea scaunului e atât de mare, încât nu-mi pot umfla plămânii. Amețesc.

Sufocare mecanică se numește. Așa își omoară șarpele boa constrictor prada. Ce lucru ciudat îmi vine în minte drept ultim gând!

Îmi pare rău, Pământ. Așa. Un ultim gând mult mai bun.

Plămânii mei, acum plini de dioxid de carbon, se panichează. Dar valul de adrenalină nu îmi dă forța necesară ca să scap. Mă ține doar treaz, ca să pot să experimentez mai în amănunt moartea.

Mersi, glande suprarenale!

Mormăitul navei a încetat. Presupun că tot ce se putea rupe s-a rupt, iar ce a rămas poate suporta stresul.

Ochii mi se umezesc. Mă înțepă. De ce? Plâng? Am dezamăgit, personal, întreaga mea specie și o să moară cu toții din cauza asta. E un motiv bun pentru plâns. Dar nu este emoțional. Este din cauza durerii. Și nasul mă doare. Și nu din cauza presiunii fizice sau a altui lucru. Ceva îmi arde dinăuntru căile nazale.

Probabil s-a spart ceva în laborator. Vreo chimicală scârboasă. Mai bine că nu pot respira. Probabil că nu mi-ar fi plăcut mirosul.

Apoi, din senin, pot să respir din nou! Nu știu cum sau de ce, dar icnesc și şuier în libertatea mea nou-găsită. Imediat mă apucă un acces de tuse. Amoniac. Amoniac pretutindeni. E copleșitor. Plămânii îmi țipă și lacrimi îmi curg din ochi. Apoi se simte un alt miros.

Foc.

Mă rostogolesc și îl văd pe Rocky deasupra mea. Nu în compartimentul lui. E în camera de comandă!

Mi-a sfâșiat legăturile și m-a luat de sub scaun. Îl împinge deoparte.

Stă deasupra mea, clătinându-se. Simt căldura cum îi radiază din corp, la doar câțiva inch distanță de mine. Din fantele radiatorului de pe carapace îi ies fuioare de fum.

I se taie genunchii și se prăbușește pe ecranul de lângă mine, distrugându-l. Unitatea LCD se stinge, iar rama de plastic se topește.

Văd o dâră de fum care urcă în tunel din laborator și de mai jos.

— Rocky! Ce-ai făcut?!

Nebunul trebuie să fi folosit ecluza mare din dormitor! A venit în separeul meu ca să mă salveze. Și din cauza asta o să moară!

Tremură și-și strânge picioarele sub el.

— *Salvează... Pământ... Salvează... Erid*, se aud trilurile lui.

Apoi se prăbușește pe jos.

— Rocky! îl prind de carapace fără să mă gândesc.

E ca și cum mi-aș fi pus mâinile pe o plită. Mă smucesc înapoi.

— Rocky... nu...

Dar nu mai mișcă.

CAPITOLUL 20

Trupul lui Rocky încinge întreaga cameră.

Abia dacă pot să mă mișc, atât este de puternică forța centrifugă.

— Aaahh! mormăi, împingându-mă de pe monitorul spart. Mă târăsc peste cioburi la următorul monitor. Încerc să nu-mi ridic prea mult din corp odată – trebuie să-mi păstrez forțele.

Îmi trec degetul peste monitor și ating butoanele de jos de selectare a ecranului. Am o singură șansă să fac asta.

Mi-amintesc comenzile de navigare. Secțiunea de control manual are un buton pentru anularea tuturor rotațiilor. Este foarte tentant acum, dar nu pot să risc. Compartimentul de combustibil este larg deschis, am ejectat câteva rezervoare și habar n-am ce altceva a mai fost distrus. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să pornesc vreun motor rotativ – nici măcar pe cele mici care controlează poziția.

Comut la ecranul Centrifugă. Clipește în roșu și alb, încă furios din cauza rotirii excesive la care este supusă nava. Cu efort, resping avertismentul, apoi intru în modul manual. Apar o mulțime de avertismente de genul „hei, nu face asta”, dar le resping pe toate. În curând, dețin controlul asupra rolelor cu cablu. Le pun să se învârtă la viteză maximă.

Camera se răsucesc și se înclină în moduri bizare. Urechile interne și ochii mei nu se bucură de discrepanța asta. Știu că este din cauza celor două jumătăți de navă care se separă și asta are un efect urât asupra forțelor pe care le simt aici, în camera de comandă. Dar logica nu servește la nimic în astfel de situații. Întorc într-o parte capul și vomit pe perete.

După câteva secunde, forța se reduce dramatic. Acum este mult mai acceptabilă. Mai mică de un g, de fapt. Totul grație magiei matematicii centrifugei.

Forța pe care o simțiți într-o centrifugă este inversă cu pătratul razei. Derulând cablurile, am făcut raza să crească de la 20 de metri (jumătate din lungimea navei) la 75 de metri (distanța de la camera de comandă la centrul de greutate, când cablurile sunt complet extinse). Nu știu cu câtă forță aveam de-a face mai înainte, dar acum este doar a paisprezecea parte din cât a fost.

În continuare, sunt ținut de monitor, dar nici pe departe atât de ferm. Estimez cam o jumătate de g. Pot să respir din nou.

Totul este cu susul în jos. Am folosit centrifuga în modul manual, așa că a făcut exact ce i-am spus și nimic altceva: a extins cablurile. *Nu* a rotit compartimentul echipajului cu fața spre înăuntru. Centrifuga împinge totul spre botul compartimentului echipajului. Laboratorul se află acum în „sus” față de mine, iar dormitorul este și mai „sus”.

Nici măcar nu știu unde se află comenzile manuale pentru rotirea compartimentului echipajului și n-am timp să le caut. Deocamdată, trebuie să lucrez pe tărâmul cu susul în jos.

Țopâi până la ecluză și o deschid. Înăuntru, totul este vreaște, dar nu-mi pasă. Desfac costumul de AEV mototolit și îi detașez mânușile. Mi le pun.

Mă întorc în camera de comandă, mă aflu pe console (ecranele de comandă sunt acum „jos”). Sper să nu stric foarte tare lucrurile. Mă poziționez deasupra trupului lui Rocky, îl apuc de o parte și de alta a carapacei cu mâinile înmănușate și ridic.

Dumnezeule... mare!

Îl las înapoi jos. Dacă încerc să-l mișc așa, o să rămân fără șira spinării. Dar am reușit să-l ridic, câtuși de puțin. Mi s-a părut că are 200 de livre.

Slavă Domnului că suntem la jumătate de gravitație! La gravitație integrală ar cântări 400 de livre.

Am nevoie de ceva mai mult decât mâinile ca să-l ridic.

Scot mânușile, răscesc înapoi la ecluză și arunc la o parte lucruri până ce găsesc pripoanele de siguranță. Răscesc două pripoane pe sub carapacea lui Rocky și mi le trec peste umeri. În timpul acestui proces mă ard pe brațe în mai multe locuri, dar o să mă ocup de asta mai târziu.

Prind fiecare pripon de el însuși, pe sub subsuori. N-o să fie confortabil și, cu siguranță, n-o să arate bine, dar o să am mâinile libere și o să mă folosesc de picioare.

Mă întind prin trapă în laborator și mă apuc cu amândouă mâinile de cea mai apropiată treaptă. O să mergă lent, la început. În camera de comandă nu există nicio scară. De ce ar exista? Nimeni nu s-a gândit că o să ajungă cu susul în jos.

Umerii îmi țipă de durere. Acesta nu este un rucsac bine proiectat, cu o încărcătură echilibrată corespunzător. E un extraterestru de 200 de livre, ținut de două curele subțiri, care îmi sapă în clavicule. Și nu pot decât să

sper că punctul de topire al priponului de nailon este mai mare decât temperatura corpului lui Rocky.

Mormăi și mă schimonosesc, treaptă cu treaptă, până ce ajung și cu picioarele în laborator. Folosesc marginea trapei ca să îmi proptesc picioarele și îl trag pe Rocky în sus cu curelele.

Laboratorul este un dezastru. Totul se află pe tavan, sub formă de grămezi. Doar masa și scaunele au rămas pe podeaua de deasupra mea – căci sunt prinse de ea. Și, din fericire, majoritatea echipamentului delicat este fixat pe ele. Totuși, acel echipament delicat de laborator, din magazin, *nu* a fost proiectat ca să fie scuturat ca floricelele de porumb și supus la 6 sau 7 g. Mă întreb câte dintre lucruri sunt stricate iremediabil.

Aici gravitația este mai mică. Mă apropii de centrul centrifugei. Cu cât urc, cu atât va fi mai ușor.

Dau din drum cu piciorul consumabilele de laborator și echipamentul și îl târăsc pe Rocky spre trapa dinspre dormitor. Repet procesul dureros de acum o clipă. Forța este mai mică, dar, în continuare, doare. Folosesc din nou trapa ca punct de sprijin ca să îl trag pe Rocky în încăpere.

Secțiunea mea mică de dormitor abia dacă ne cuprinde pe amândoi. Secțiunea lui Rocky este vreaște, la fel ca laboratorul. Bancul lui de lucru nu a fost prins în podea, așa că acum se află pe tavan.

Îl târăsc pe Rocky de-a curmezișul tavanului și mă urc în patul meu, care s-a răsucit complet, grație montajului pe pivot. Constituie o platformă convenabilă ca să ajung la ecluza dintre zona mea și cea a eridianului.

Ușa ecluzei este deschisă spre partea mea. A folosit-o ca să vină să mă salveze.

— Frate, de ce ai făcut asta?! mormăi.

Ar fi putut să mă lase să mor. Așa ar fi trebuit, serios. S-ar fi descurcat fără probleme cu forța centripetă. Ar fi putut să o ia pe îndelete, să născocească o invenție și s-o folosească pentru a recupera controlul asupra navei. Mda, știu, e un tip cumsecade și mi-a salvat viața, dar acum nu-i vorba despre noi. Are o planetă de salvat. De ce și-a riscat viața și întreaga misiune pentru mine?

Ușa ecluzei nu ajunge la tavan, așa că o să trebuiască să mă joc de-a „podeaua este lavă” a ca să ajung înăuntru.

Sar în ecluză din patul meu, apoi folosesc curelele ca să-l trag pe Rocky înăuntru cu mine. Încep să ies afară și atunci văd panoul de control al

ecluzei.

Sau, mai degrabă, văd cutia distrusă a ceea ce a fost cândva panoul de control al ecluzei.

— Oh, *zău* așa! țin.

Ambele părți ale ecluzei aveau panouri de control, pentru ca Rocky și cu mine să o putem acționa după nevoie. Dar, acum, panoul meu este distrus – probabil lovit de vreo sfărâmatură care a zburat primprejur în timpul haosului.

Trebuie să-l duc pe Rocky înapoi în mediul lui, dar cum? Am o idee! Nu-i o idee bună. În camera propriu-zisă a ecluzei există o supapă de urgență care poate lăsa să pătrundă aerul din partea lui.

Se află acolo pentru un caz-limită precis. În niciun caz, eu nu pot să intru vreodată în zona lui Rocky de pe navă. Cu siguranță, nu fac față în mediul lui, iar costumul meu de AEV ar fi zdrobit ca o boabă de strugure. Dar Rocky poate să intre în zona mea cu costumul lui spațial artizanal ca o sferă. Așadar, doar pentru extra precauții – numai în cazul în care ar fi apărut o urgență, în timp ce Rocky se afla în sfera lui în ecluză –, există o supapă de siguranță care lasă să intre aerul din partea lui. Este o pârgie mare de fier, așa că poate fi manevrată cu magneții pe care îi cară Rocky cu el când se află în sferă.

Mă uit la pârgie din ecluză. Arunc o privire ușii ecluzei dinspre compartimentul meu și închizătorii ei cu roată. Mă uit înapoi la pârgie, apoi din nou la ușă.

Îmi încordez mușchii și număr în gând până la trei.

Trag de pârgie și sar spre compartimentul meu.

În ecluză și dormitor năvăleşte amoniac opărit. Trântesc ușa ecluzei în urma mea și răsucesc roata de închidere. Aud șuieratul din partea cealaltă, dar nu văd nimic. Este posibil să nu mai văd niciodată nimic.

Ochii îmi ard de parcă ar fi luat foc. În plămâni îmi pare că o sută de cuțite s-au apucat să danseze. Pielea îmi este amorțită pe toată partea stângă. Iar nasul – să nu mai vorbim. Mirosul este atât de pătrunzător, încât simțul mirosului a cedat.

Gâtul mi se blochează. Corpul meu nu vrea să aibă de-a face *deloc* cu amoniacul.

— Cal... șuier. Cal... cu... lator...

Vreau să mor. Mă doare peste tot. Mă cațăr în pat.

— Ajutor! Ţuier.

— Răni multiple, spune calculatorul. Mucus ocular excesiv. Sânge în jurul gurii, arsuri de gradul doi. Dificultăţi de respiraţie. Rezultat triaj: intubare.

Braţele mecanice, care, din fericire, nu par să aibă vreo problemă cu faptul că se află cu susul în jos, mă înhaţă şi îmi vâra cu violenţă ceva pe gât. Simt o înţepătură în braţul bun.

— Fluide intravenos şi sedare, raportează calculatorul.

Apoi mă sting ca o lumină.

•

Mă trezesc acoperit de echipament medical şi cu dureri.

Pe faţă am o mască de oxigen. Braţul drept are o perfuzie, iar braţul stâng îmi este bandajat de la încheietură până la umăr. Doare ca naiba!

De altfel, totul mă doare. Mai ales ochii.

Dar măcar pot să văd. Asta-i bine.

— Calculator, spun cu voce găâită. Cât am dormit?

— Pierderea cunoştinţei a durat şase ore, şaptesprezece minute.

Inspir adânc. Plămânii parcă îmi sunt acoperiţi cu smoală. Probabil flegmă sau altă măzgă. Mă uit spre zona lui Rocky. El este exact unde l-am lăsat în ecluză.

De unde ştii dacă un eridian e mort? Când doarme, Rocky nu se mai mişcă. Dar probabil acelaşi lucru se întâmplă şi când moare un eridian.

Descopăr că am pe arătătorul drept un pulsoximetru.

— Calcu..., tuşesc. Calculator, care-i saturaţia de oxigen din sângele meu?

— Nouăzeci şi unu la sută.

— O să trebuiască să ajungă.

Îmi scot masca şi mă ridic în pat în capul oaselor. Braţul bandajat mă înţepă la fiecare mişcare. Îmi smulg diferite lucruri de pe corp.

Strâng şi desfac pumnul stâng. Funcţionează. Muşchii sunt doar puţin dureroşi.

Am fost izbit de o rafală rapidă de amoniac foarte fierbinte, la presiune foarte ridicată. Cel mai probabil, am arsuri chimice în plămâni şi la ochi. Şi, probabil, o arsură fizică pe braţ. Partea stângă a dus greul exploziei.

O presiune de 29 de atmosfere la 210° Celsius (peste 400° Fahrenheit!). Aşa trebuie să te simţi după un atac cu grenadă. Notă aparte: faptul că nu

ne-am prăbușit pe planetă fără nimeni la cârmă e pur noroc.

Fie nava se află pe o orbită stabilă, fie am scăpat complet de gravitația lui Adrian. Scutur din cap. E absolut absurd câtă putere am în compartimentul pentru combustibil. Să nu pot nici măcar să-mi dau seama dacă sunt aproape de o *planetă*... Uau!

Am noroc că trăiesc. Altfel nu pot s-o spun. Tot ce fac de acum încolo este un dar din partea universului. Mă dau jos din pat și stau în fața ecluzei. Gravitația este încă la jumătate de g și totul se află în continuare cu susul în jos.

Ce pot să fac pentru Rocky?

Mă așez pe podea, față în față cu trupul lui. Pun mâna pe peretele ecluzei. Pare prea melodramatic, așa că o retrag. În regulă, știu noțiunile de bază ale biologiei eridiene. Asta nu mă face medic.

Înhaț o tabletă și frunzăresc diferite documente pe care le-am creat. Nu mi-amintesc tot ce mi-a spus, dar măcar am luat notițe extensive.

Când este grav rănit, corpul eridian se decuplează, pentru a încerca să lucreze pe toate fronturile deodată. Sper că micuțele celule ale lui Rocky își fac treaba acolo, înăuntru. Și sper că știu cum să repare pagubele provocate de: (1) scăderea presiunii aerului la a douăzeci și noua parte din cea la care au evoluat, (2) expunerea bruscă la o grămadă de oxigen și (3) expunerea la aproape 200° mai puțin decât se aștepta corpul lui.

Mă scutur de îngrijorare și revin la notițe.

— Ah, aici! zic.

Iată informațiile de care am nevoie: capilarele din radiatorul carapacei lui sunt făcute din aliaje de metal reduse. Sistemul circulator ambiant pompează sângele bazat pe mercur prin vasele acelea, iar aerul trece peste ele. În atmosfera lipsită de oxigen de pe Erid, este perfect logic. În a noastră, este butoiul cu pulbere perfect.

Mult oxigen tocmai a trecut peste niște conducte de metal foarte încinse, nu mai groase decât un fir de păr omenesc. Acestea au luat foc. Asta am văzut ieșind din orificiile de ventilare ale lui Rocky. Îi luase foc radiatorul, la propriu.

Iisuse!

Întregul organ trebuie să fie complet plin de funingine și alți produși de ardere. Iar capilarele o să fie îmbrăcate în oxizi, ceea ce va distruge conductibilitatea termică. La naiba, oxizii sunt *izolatori*! Cel mai prost

rezultat cu putință.

În regulă. Dacă e mort, e mort. Nu am cum să-i fac și mai mult rău. Dar, dacă trăiește, trebuie să-l ajut. Nu există niciun motiv să nu încerc.

Dar ce-i de făcut?

•

Atât de multe presiuni. Atât de multe temperaturi. Atât de multe amestecuri de aer. Trebuie să le urmăresc pe toate. Propriul mediu, cel al lui Rocky și acum și mediul terenului de reproducere a astrofagului de pe Adrian.

Dar mai întâi: gravitația. M-am săturat să trăiesc în *Aventură pe Poseidon*. E momentul să îndrept această navă.

Îmi croiesc drum în „jos”, în camera de comandă. Ecranul central este distrus, dar celelalte merg bine. Și, oricum, sunt interșanjabile. O să montez în centru un înlocuitor, când o să am timp.

Deschid ecranul Centrifugă și scormonesc nițel printre comenzi. În fine, le găsesc pe cele manuale pentru rotirea compartimentului echipajului. Erau îngropate destul de adânc printre opțiuni; mă bucur că n-am încercat să le caut în timpul crizei.

Îi comand compartimentului echipajului să se rotească. Foarte, foarte lent. Setez viteza la un grad pe secundă. Rotirea durează trei minute. Și aud o mulțime de bufnituri, izbituri și trosnituri din laborator. Nu-mi pasă de niciuna dintre ele. Vreau doar să mă asigur că Rocky n-o să fie rănit și mai tare. Viteza asta lentă ar trebui să-i facă trupul să alunece pe tavanul ecluzei, apoi de-a lungul peretelui și, în cele din urmă, pe podea. În orice caz, ăsta e planul.

Odată ce rotația este completă, lucrurile par din nou normale, chiar dacă la doar o jumătate de g. Revin în dormitor ca să văd ce face Rocky. Se află pe podeaua ecluzei acum și tot cu partea dreaptă deasupra. Bun. A alunecat, nu s-a rostogolit.

Chiar vreau să mă ocup de Rocky, dar trebuie să mă asigur că aventura care este posibil să-l fi omorât nu a fost inutilă. Înhaț containerul cu probe din ecluza navei. Sincer să fiu, sunt întrucâtva bucuros că l-am lăsat acolo. A fost protejat de toate accelerațiile bruște și nebunești chiar de costumul de AEV mototolit lângă el.

Rocky a fost prevăzător și a pus afișajul de pe colector să ne indice temperatura și presiunea dinăuntru. Sunt indicatori analogici cu cadran, în

numerologia eridiană în bază șase. Dar am văzut destule ca să le pot traduce. Interiorul sferei are minus 51° Celsius, cu o presiune de 0,02 atmosfere. Și știu din spectrometria de mai devreme care este compoziția atmosferei.

În regulă, asta-i mediul pe care trebuie să-l reproduc.

Tryez ce-a rămas din laborator. Merge încet, pentru că nu pot să-mi folosesc brațul stâng decât la capacitate minimă. Dar îl pot folosi măcar ca să dau deoparte lucruri. Doar să nu ridic greutatea cu el, deocamdată.

Găsesc un container sub vid care este doar puțin spart. E un cilindru de sticlă în formă de tambur, cu diametrul de aproximativ un picior. Peticesc spărtura cu adeziv epoxidic și îi fac un test. Reușește să pompeze aerul afară și să mențină vidul. Dacă poate să mențină vidul, poate să mențină și 0,02 atmosfere.

Pun containerul cu probe înăuntru.

Dulapul de depozitare a chimicalelor este în continuare ancorat ferm de perete. Îl deschid. Desigur, tot ce era înăuntru este vruite, dar majoritatea recipientelor par intacte. Înhaț flaconașul cu astrofag de pe Pământ.

Există cam un gram acolo, inclus în rezervele destinate testărilor. Pot oricând să mai fac rost, dacă am nevoie. Tot ce trebuie să fac este să tai oricare dintre conductele de răcire cu astrofag de pe carcasa. Dar, deocamdată, nu este nevoie de asta.

Proba e o mângă uleioasă pe fundul flaconului. Deschid recipientul și o adun cu un bețișor cu vată. (Gramul acela de astrofag are 100 de mii de miliarde de jouli energie. Mai bine să nu mă gândesc la asta.)

Mânjesec cu astrofag peretele interior al camerei de vid și las să cadă bețișorul cu vată înăuntru, lângă sonda cu probe.

Pompez tot aerul afară din camera de vid.

Materialele chimice includ mai mulți cilindri mici cu gaze. Din fericire, cilindrii de oțel sunt duri, așa că au supraviețuit jocului de flipper cosmic prin care tocmai am trecut. Adaug gaze în camera de vid, unul câte unul, prin supapa de alimentare. Vreau să reproduc atmosfera lui Adrian. Pompez înăuntru dioxid de carbon, metan și chiar argon. Nu-mi închipui că argonul o să conteze – e un gaz nobil, așa că n-ar trebui să reacționeze cu diverse chestii. Dar așa am gândit și despre xenon și s-a dovedit a fi greșit.

N-am nicio modalitate să răcesc aerul dinăuntru la minus 50°, așa că nu pot decât să sper că formele de viață de acolo se descurcă la temperatura

camerei.

Când termin de pus argonul, aud un declic. Este colectorul. Exact după cum le-a proiectat Rocky: când presiunea de afară corespunde presiunii de la altitudinea de reproducere a astrofagului de pe Adrian, micile supape se deschid. Bătrânul Rocky! Cel mai bun inginer pe care l-am cunoscut.

În regulă. Am pus proba cât mai în siguranță cu putință. Compoziția aerului și presiunea sunt cât s-a putut de apropiate de mediul nativ și există o mulțime de astrofagi tocmai buni de mâncat. Dacă înăuntru se află vreun prădător microscopic, acesta ar trebui să fie în condiții bune.

Îmi șterg fruntea cu brațul bandajat și de îndată regret. Mă crispez de durere.

— Cât o fi de greu, Ryland? spumeg la adresa mea. Încetează să-ți folosești brațul ars!

Cobor scara spre dormitor.

— Calculator, analgezice.

Brațele coboară și-mi înmânează un pahar de hârtie cu două pastile în el și o cană cu apă. Iau pastilele fără măcar să verific ce sunt.

Mă uit din nou la prietenul meu și încerc să fac un plan...

•

A trecut mai mult de o zi de când l-am îndesat pe Rocky în ecluza aia și n-a mișcat deloc. Dar eu nu am pierdut vremea. Am produs niște invenții în laborator, de genul savantului nebun. Genul ăsta de a crea astfel de jucărioare este, de fapt, punctul forte al lui Rocky, dar mi-am dat toată osteneala.

M-am gândit la o mulțime de abordări. Însă, în cele din urmă, cred că ar trebui să las corpul lui Rocky să se vindece singur cât mai mult cu putință. Nu m-aș simți confortabil să operez un om, darămite un eridian. Cu siguranță, corpul lui știe ce să facă. Trebuie doar să-l las.

Asta nu înseamnă că n-o să fac nimic, totuși. Am o bănuială despre ce se întâmplă. Și, dacă mă înșel, ideea mea de tratament n-o să-i facă rău.

În momentul acesta, în organul lui radiator există o grămadă de funingine și alți produși reziduali de combustie. Așa că, probabil, nu funcționează bine. Dacă Rocky trăiește, corpul lui o să aibă nevoie de mult timp ca să scape de toate alea. Poate de prea mult timp.

Aș putea oare să-l ajut?

Țin cutia în mână. Este închisă pe cinci din cele șase laturi, cu o latură

rămasă deschisă. Pereții sunt din oțel gros de patru inch. Mi-a luat o zi să repar strungul și să-l fac să funcționeze din nou, dar, odată ce am făcut-o, frezarea acestei cutii a fost floare la ureche.

Înăuntru se află o pompă de aer de mare putere. Doar atât. Pot să suflu aer cu presiune foarte mare. Am testat-o în laborator și a făcut o gaură într-o foaie de aluminiu groasă de un milimetru de la un picior distanță. Chiar funcționează. Aș vrea să pot pretinde că sunt un geniu care a făcut toate astea de la zero, dar realitatea este că tot ce-am făcut a fost cutia. Pompa este refolosită de la un rezervor de presiune înaltă.

În cutie se află și o baterie, o cameră, niște motoare pas cu pas și o bormașină. Am nevoie de toate acestea pentru ca planul meu să funcționeze.

Am făcut întrucâtva curățenie prin laborator. Majoritatea echipamentului este distrus, dar o parte poate fi reparat. Trec pe cealaltă parte a mesei, unde am un alt experiment.

Am o așchie mică de xenonit – un șpan rămas de când am făcut 200 000 de verigi de lanț. Am folosit o cantitate generoasă de rășină epoxidică pentru a o lipi la vârful unui burghiu plat. Se usucă de peste o oră. Ar trebui să fie gata.

Ridic burghiul, iar xenonitul se ridică odată cu el. Încerc din răspuțeri să le dezlipesc. Nu pot.

Încuviințez din cap și zâmbesc. S-ar putea să meargă.

Mai fac câteva teste cu cutia. Telecomanda mea pentru motoare funcționează destul de bine. Nu este o telecomandă adevărată. Este formată dintr-un pâlcc de comutatoare atașate pe un capac al unui container din plastic. Firele de la comutatoare trec printr-un orificiu mic din oțel, care este umplut, la rândul lui, cu rășină. Pot să pornesc și să opresc orice componentă dinăuntru. Asta-i „telecomanda” mea. Nu pot decât să sper că motoarele nu au vreo problemă cu căldura ridicată sau amoniacul.

Aduc totul în dormitor și pregătesc adezivul epoxidic. Fac amestecul și îl aplic cu generozitate pe marginile părții deschise a cutiei de oțel. Apăs cutia pe peretele ecluzei și o țin apăsată. Apoi stau acolo preț de zece minute, ținând cutia pe loc. Aș fi putut să o lipesc de perete cu bandă adezivă cât se întărește epoxidul, dar vreau o izolare bună și nu vreau să îmi asum niciun risc. Măinile omenești sunt cleme mai bune decât orice unealtă pe care aș putea s-o am în laborator.

Eliberez cu mare grijă cutia și aștept să cadă. Nu cade. O împung de câteva ori, dar pare destul de solidă.

Epoxidul se face în cinci minute, dar aștept o oră întreagă să se întărească.

Mă întorc în laborator. De ce nu? Să vedem ce se întâmplă în micul meu terariu cu extraterestri.

Din întâmplare, nu mare brânză. Nu știu la ce mă așteptam. Poate la niște farfurioare zburătoare care să-mi vâjâie prin cameră?

Dar cilindrul arată exact cum arăta și înainte. Colectorul se află unde l-am lăsat. Astrofagul mânjit pe perete este neschimbat. Bețișorul cu vată este...

Hei...

Mă aplec și mă așez. Mijesc ochii în cameră. Bețișorul cu vată s-a schimbat. Doar puțin. E mai... pufos.

Marfă! Poate că există ceva acolo la care m-aș putea uita. Trebuie doar să-l pun la microscop ca să...

Oh!

Îmi pică fisa. N-am nicio modalitate să extrag probe. Pur și simplu, am omis partea asta.

— Tontule! îmi dau una peste frunte.

Mă frec la ochi. Între durerea de la arsuri și amețeala de la analgezice, mi-este greu să mă concentrez. Și sunt obosit. Un lucru am învățat pe vremea gimnaziului: când ești amețit de oboseală, împacă-te cu ideea asta. Nu încerca să rezolvi lucruri fix atunci. Am un container sigilat în care la un moment dat va trebui să umblu. O să îmi dau seama mai târziu cum anume.

Îmi scot tableta și fac poze containerului. Regula numărul 1 în știință: Dacă se schimbă ceva în mod neașteptat, documentează schimbarea.

Ca să fiu și mai științific, orientez o cameră web asupra experimentului și programez calculatorul să captureze câte un cadru pe secundă. Dacă se întâmplă ceva în mod lent, vreau să știu.

Mă îndrept înapoi spre camera de comandă. Unde naiba ne aflăm?

Lucrez nițel la consola de navigație și descopăr că încă suntem pe orbită. Este relativ stabilă. Orbita asta se va degrada în timp, probabil. Dar nu-i nicio grabă.

Verific toate sistemele navei și rulez cât de multe diagnostice pot. Nava s-a descurcat destul de bine, în ciuda faptului că n-a fost proiectată nici pe

departe pentru astfel de situații.

Cele două compartimente de combustibil pe care le-am ejectat nu mai sunt prin apropiere, dar celelalte șapte par a fi în stare bună. În carcasă există fisuri ici și colo, potrivit testelor de diagnosticare. Dar par a fi toate interne. Nimic spre exterior, ceea ce e bine. Nu vreau ca astrofagul meu să-l vadă iarăși pe Adrian.

Una dintre microbreșe este evidențiată cu roșu. Mă uit mai îndeaproape. Locul breșei a făcut calculatorul să intre în agitație. Este în peretele despărțitor dintre zona pentru combustibil și marginea vasului de presiune. Asta mă îngrijorează.

Peretele despărțitor se află între compartimentul de stocare de sub dormitor și compartimentul 4 pentru combustibil. Mă duc să arunc o privire.

Rocky tot n-a mișcat. Nicio surpriză în privința asta. Cutia mea de oțel a rămas unde am pus-o. Probabil, acum aș putea să o folosesc, dar sunt hotărât să aștept o oră întreagă.

Deschid panourile zonei de depozitare și trag afară o mulțime de cutii. Mă cațăr în spațiul respectiv cu o lanternă și o trusă de scule. Este înghesuit – cel mult 3 picioare înălțime. Trebuie să mă târăsc în interior timp de vreo douăzeci de minute până ce găsesc, în fine, breșa. Dau peste ea numai pentru că în jurul marginilor s-a format un pic de gheață. Aerul care iese în vid se răcește foarte tare, foarte repede. De fapt, probabil că gheața a ajutat la diminuarea pierderii aerului.

Nu că ar fi contat. Pierderea este atât de mică, încât ar trece niște săptămâni până să devină o problemă. Iar nava probabil că are și aer de rezervă, în orice caz. Totuși, nu există niciun motiv să îi permit să se piardă. Aplic o cantitate generoasă de rășină epoxidică pe un petic mic de metal și etanșez breșa. Trebuie s-o țin apăsată mult mai mult de cinci minute ca să se întărească. Atunci când este rece, rășina epoxidică are nevoie de mult timp pentru întărire, iar, în acel loc, peretele despărțitor este sub punctul de îngheț, din cauza scurgerii. M-am gândit să iau un pistol de încălzit din laborator, dar... asta înseamnă o grămadă de muncă. Prefer să țin peticul mai multă vreme. Durează cam cincisprezece minute.

Cobor scara și tresar la fiecare mișcare. Brațul mă doare acum constant. O înțepătură nesfârșită. N-a trecut o oră, dar analgezicele nu-și mai fac treaba.

- Calculator! Analgezice!
- Doză suplimentară disponibilă în trei ore și patru minute.
- Mă încrunt.
- Calculator, cât este ceasul?
- Șapte și cincisprezece postmeridian, ora standard a Moscovei.
- Calculator, setează ceasul la unsprezece postmeridian, ora standard a Moscovei.
- Setare ceas finalizată.
- Calculator, analgezice.

Brațele îmi înmânează un pachet cu pastile și o punguță cu apă. Le dau peste cap. Ce sistem stupid! Astronauți în care ai încredere că salvează lumea, dar nu și că-și monitorizează dozele de analgezice? Stupid!

În regulă. A trecut destul timp. Îmi întorc atenția spre cutie.

Mai întâi, trebuie să dau o gaură în xenonit. Iar, dacă lucrurile merg prost, ăsta va fi momentul în care se va dezlănțui iadul. Ideea generală este ca mașina de găurit din cutie să facă o gaură în xenonit, iar cutia să rețină presiunea care va năvăli. Dar nu se știe niciodată. Poate cutia nu este suficient de bine fixată.

Port o mască medicală și ochelari de protecție. Dacă în cameră o să izbucnească un jet de amoniac supra-încălzit și la presiune înaltă, nu trebuie să mor din cauza lui.

Mai devreme am pilit o vergea de metal care să servească pe post de țepușă. Diametrul ei este un pic mai mare decât burghiul pregătit în cutia de oțel. Țin țepușa și ciocanul la îndemână. Dacă presiunea azvârle cutia, o să îndes țepușa în gaură și sper că o să acționeze ca un dop.

Desigur, este posibil ca presiunea să nu desprindă cutia complet. Este posibil ca aerul să iasă doar pe lângă marginile prinse cu lipici. Dacă se întâmplă asta, o să trebuiască să lovesc cutia cu ciocanul până când se desprinde și abia apoi să înfig țepușa.

Da, este ridicol de periculos. Dar, pur și simplu, nu știu dacă Rocky o să supraviețuiască fără ajutor. Poate că sunt emoțional, în loc să fiu rațional. Și ce-i cu asta?

Strâng de ciocan și țepușă. Apoi activez bormașina.

Străpungerea xenonitului de către bormașină durează atât de mult, încât mă calmez de plictiseală. Este doar un centimetru, dar e ca și cum ai încerca să macini diamant. Am noroc că burghiul este suficient de dur încât să facă

măcar ceva. Transmisiunea camerei dinăuntru arată un progres lent și constant. În loc să se lase perforat ca lemnul sau ca metalul, xenonitul se comportă mai degrabă ca sticla. Se rupe în așchii și bucățele.

În cele din urmă, burghiul pătrunde în partea cealaltă. Este imediat împins înapoi în cutie și îndoit într-o parte de către presiune. Se aude o bufnitură, când aerul eridian năvălește în cutiuță. Mijesc ochii. Apoi, după câteva secunde, îi deschid din nou.

În cazul în care cutia avea să explodeze, ar fi făcut-o până acum. Etanșarea a ținut. Deocamdată, cel puțin. Răsuflu ușurat.

Dar nu îmi scot masca sau ochelarii. Nu se știe niciodată când poate să cedeze etanșarea.

Verific ecranul camerei. Aceasta se va orienta perfect, așa că am fost foarte isteț să mă asigur că o cameră poate...

Nu există transmisiune de la cameră.

Mă doare încheietura, așa că retrag mâna.

A, da! Camerele web nu sunt proiectate să lucreze la 210° Celsius și 29 de atmosfere. Iar cutia mea din oțel masiv, ei bine, este din oțel masiv. Oțelul este un excelent conductor de căldură. Acum nici măcar nu mai pot s-o ating, atât e de fierbinte.

Sunt un prost, din nou. Întâi containerul cu probe de pe Adrian, iar acum asta. Vreau să dorm, dar Rocky e mai important. Măcar prostia nu e definitivă. O să continui. Știu că n-ar trebui, dar sunt prea prost ca să țin cont de asta.

În regulă, camera nu funcționează. Nu pot să văd în cutie. Dar pot să-l văd pe Rocky în ecluză, fiindcă xenonitul este transparent. Trebuie să mă descurc cu ce am.

Pornesc pompa de presiune înaltă. Merge – cel puțin, face zgomot. Ar trebui să sufle un jet de aer cu presiune foarte mare în direcția lui Rocky. La 29 de atmosfere, aerul se comportă aproape ca apa. Cu un jet poți să dă râmi lucruri. Dar amoniacul este transparent. Așa că n-am idee încotro se duce.

Ajustez unghiul jetului cu servocomenzile. Funcționează? N-am nici cea mai mică idee. Pompa este prea zgomotoasă ca să aud dacă servocomenzile fac ceva. Baleiez în stânga și în dreapta, ridicând și coborând jetul după un plan.

În cele din urmă, observ ceva. Una dintre manetele din ecluză se mișcă un pic. Mă concentrez pe ea. Este împinsă înapoi câțiva inch.

— Te-am prins! zic.

Acum știu încotro țintește. Cu ceva supoziții, orientez jetul spre orificiile de ventilare ale carapacei lui Rocky. Nu se întâmplă nimic, așa că întreprind o căutare în rețea, înainte și înapoi, în sus și în jos, până ce obțin un rezultat.

Și ce mai rezultat!

Am atins punctul optim. Dintr-odată, orificiile de ventilare din carapacea lui Rocky eliberează un fum negru. Praful murdar și resturile care se adunaseră când luase foc. Simt o satisfacție intensă. E ca sentimentul pe care îl ai când aspiri un calculator vechi.

Baleiez înainte și înapoi, încercând să ating fiecare orificiu de ventilare pe rând. Orificiile ulterioare nu conduc nici pe departe la un rezultat la fel de spectaculos ca primul. Cred că toate conduc la același organ – așa cum fac gura și nasul unui om. Orificii multiple, pentru redundanță și siguranță.

După câteva minute, nu mai iese niciun fel de funingine. Opresc pompa.

— Ei bine, amice, am făcut tot ce-am putut. Sper că poți să faci restul.

Petrec restul zilei lucrând la o cutie secundară și una terțiară. Le lipesc peste dispozitivul meu. Acum aerul eridian va trebui să străpungă trei etanșări pentru a ajunge în compartimentul meu. Cred că vor fi suficiente.

Sper că Rocky o să se trezească.

CAPITOLUL 21

— Putem să facem asta între patru ochi, am zis. Pot să mă întâlnesc cu câte unul din voi, pe rând.

Cei trei astronauți ședeau pe o canapea în fața mea. Pentru ședința aceasta rechiziționasem camera de relaxare și încuiasem ușa. Yáo era în centru, cu o figură severă, ca de obicei. DuBois se afla în dreapta lui, cu spatele arcuit astfel încât să afișeze postura perfectă. Iliuhina se tolănise în stânga lui Yáo, sorbind dintr-o bere.

— Nu e nevoie de întâlniri între patru ochi, a spus Yáo. În misiunea asta nu e loc pentru secrete.

M-am foit pe scaun. De ce mă trimisese Stratt să fac treaba asta? Nu sunt o persoană sociabilă și nu știu cum să abordez problemele delicate. A spus ceva despre faptul că echipajul mă place pe mine cel mai mult. De ce? Poate că doar am părut prietenos și plăcut, fiindcă, de obicei, mă afluam lângă Stratt.

În orice caz, lansarea era peste doar o lună și trebuia să obțin informațiile acestea.

— OK, am zis. Cine vrea să înceapă?

DuBois a ridicat mâna:

— Pot să încep eu, dacă este toată lumea de acord.

— Sigur.

Am făcut o probă rapidă cu pixul.

— Deci... cum ai vrea să mori?

Mda... un subiect ciudat. Dar unul care trebuia menționat. Oamenii ăștia trei urma să își dea viețile pentru ca noi, ceilalți, să avem șansa de a lupta. Puteam măcar să-i ajutăm să moară așa cum își doreau.

DuBois mi-a înmănat o foaie de hârtie fără nicio cută.

— Am detaliat cererea mea în documentul acesta. Cred că o să vi se pară totul clar.

Am luat hârtia. Pe ea se aflau enumerări, grafice și niște referințe în partea de jos.

— La ce mă uit?

DuBois a arătat undeva spre mijlocul foii.

— Aș vrea să mor prin sufocare cu azot. Toate cercetările mele arată că e unul dintre modurile cel mai puțin dureroase de a muri.

Am încuviințat și am luat niște notițe.

— Hârtia aceea include o listă cu echipamentul de care voi avea nevoie pentru a-mi fi asigurată moartea. Se încadrează în masa permisă pentru efectele personale.

M-am încruntat, în mare parte pentru a ascunde faptul că habar nu aveam ce să spun.

Și-a așezat mâinile în poală, una peste cealaltă.

— Este vorba doar despre un rezervor de azot și un conector universal la costumul de AEV. Pot să port costumul în care să fie pompat azot, în loc de oxigen. Reflexul de sufocare apare din cauza excesului de dioxid de carbon din plămâni, nu din cauza lipsei oxigenului. Sistemele costumului vor elimina constant dioxidul de carbon pe care îl expir, lăsând în urmă doar azotul. O să devin, pur și simplu, obosit și poate puțin amețit. Apoi o să-mi pierd cunoștința.

— În regulă, am rostit eu încercând să rămân la fel de profesionist. Și în cazul în care costumul de AEV nu e disponibil?

— Subsecțiunea patru detaliază planul de rezervă. Dacă nu pot să folosesc costumul de AEV, o să folosesc ecluza navei. Volumul ecluzei va fi suficient pentru ca acumularea de dioxid de carbon să nu fie neplăcută.

— OK.

Am mai făcut câteva însemnări. Deși nu prea aveam de ce. Planul lui era foarte detaliat.

— O să ne asigurăm că există un rezervor cu suficient azot, precum și un rezervor de siguranță, în caz că primul are vreo scurgere.

— Excelent. Vă mulțumesc.

Pun hârtia deoparte.

— Iliuhina? Dumneata?

Femeia și-a pus berea jos.

— Eu vreau heroină.

Toată lumea a privit-o. Yáo chiar s-a albit puțin la față.

— Scuze, poftim? am întrebat.

— Heroină, a spus ea ridicând din umeri. Am fost o fată cuminte toată viața. Nu droguri. Sex cu măsură. Vreau să am parte de plăcere masivă înainte să mor. Oamenii mor tot timpul din cauza heroinei. Trebuie să fie

foarte plăcut.

Mi-am frecat tâmpilele.

— Vrei să mori... de o supradoză?

— Nu imediat. Vreau să mă bucur. Să încep cu o doză cu eficiență normală. Să mă amețesc. Toți dependenții sunt de acord că primele utilizări sunt cele mai bune. Dup-aia nu urmează decât declinul. Vreau să simt acele prime doze. Apoi, când vine vremea, supradoza.

— Presupun că... putem să facem asta. Totuși, moartea prin supradoză poate să fie foarte neplăcută.

A respins îngrijorarea mea cu un gest.

— Puneți doctorii să îmi calculeze cea mai bună planificare. Cantitatea corectă pentru plăcerea maximă, la dozele inițiale. Apoi doza letală poate să conțină și alte medicamente ca să ne asigurăm că o să mor fără dureri.

I-am notat cererea.

— OK. Heroină. Nu știu de unde o să facem rost de ea, dar o să ne descurcăm.

— Toată omenirea lucrează pentru voi, a replicat ea. Puneți compania farmaceutică să-mi facă heroină. N-are cum să fie complicat.

— Corect. Sunt sigur că Stratt poate să dea un telefon sau ceva.

Am oftat. Doi din trei.

— În regulă. Comandant Yáo? Dumneavoastră?

— Vreau o armă, vă rog. Un pistol tip 92. Armament standard chinezesc. Stocați muniția pe perioada călătoriei într-un container de plastic sigilat, uscat.

Măcar el spunea lucruri care aveau sens. Rapid și nedureros.

— O armă. Am înțeles. Asta-i simplu.

S-a uitat la camarazii lui de echipaj.

— O să mor ultimul. Dacă se întâmplă ceva cu vreuna din metodele voastre, o să fiu pregătit cu arma. Doar dacă este nevoie.

— Foarte amabil, a spus DuBois. Mulțumesc.

— Nu mă împușca dacă ți se pare că mă simt bine, a zis Iliuhina.

— Înțeles, a răspuns Yáo, apoi s-a întors spre mine. Asta-i tot?

— Mda, am zis, ridicându-mă. A fost foarte ciudat, mersi. Acum mă duc... în altă parte.

•

Mă zvârcolesc în pat. Arsurile de pe braț mă dor mai tare decât oricând.

Analgezicele aproape că nu au efect. Încep să mă întreb dacă pot să dau de heroina Iliuhinei.

Nu. Nu. Dar, cu siguranță, aș face-o dacă aș fi în continuare într-o misiune sinucigașă.

Să mă concentrez pe asta. Misiunea nu mai este una sinucigașă. Dacă îmi joc cărțile cum trebuie, o să salvez lumea și o să mă duc acasă.

Durerea cedează întrucâtva. Apare și dispare. Când o să am ocazia, o să mă uit prin cărțile pe care le am despre arsuri. Mi-ar plăcea să știu măcar când o să înceteze să doară.

Toc.

— Ha? mormăi.

Toc.

Mă uit după sursa zgomotului. Este Rocky, care bate în peretele ecluzei.

— Rocky!

Cad din pat și mă rostogolesc pe partea dreaptă înainte să ajung jos. Bâjbâi pe podea spre peretele ecluzei.

— Rocky, prietene! Ești în regulă?!

Aud o darabană joasă din partea lui.

— Nu înțeleg. Vorbește mai tare.

— *Bolnav...*, mormăie el.

— Da, ești bolnav. Ai luat contact cu aerul meu. Bineînțeles că ești bolnav! Aproape c-ai murit!

Încearcă să se ridice de la podea, apoi se prăvălește la loc.

— *Cum eu întors aici, întrebare?*

— Eu te-am mutat.

Bate în podea cu un clește, enervat.

— *Tu atins aer meu, întrebare?*

— Un pic, da.

Arată spre brațul meu stâng.

— *Piele de pe braț nu este netedă. Stricat, întrebare?*

Presupun că sonarul lui poate să vadă prin bandaje fără nicio problemă. Brațul meu trebuie să arate destul de rău pe dedesubt. Mă cam gândisem că așa o să fie, dar acum știu.

— Da. Dar o să fiu în regulă.

— *Tu stricat pe tine ca să mă salvezi. Mulțumire.*

— Și tu ai făcut același lucru. Organul tău radiator e în regulă? Luaseși

foc și te-ai umplut de funingine și oxizi.

— *Se vindecă.*

Arată spre toată funinginea de pe pereți și de pe podea.

— *Asta venit dinăuntru meu, întrebare?*

— Da.

— *Cum m-a părăsit, întrebare?*

Mă umflu nițel în pene. De ce n-aș face-o? N-a fost o sarcină ușoară, dar am reușit. Arăt spre cutia de oțel, acum cu carcasă triplă, de pe peretele ecluzei.

— Am făcut un dispozitiv care să sufle aer peste tine. L-am orientat spre orificiile de ventilare de pe radiatorul tău și au ieșit toate cheștiile alea oribile.

Tace o clipă. Apoi, încă nițel nesigur, spune:

— *Cât au fost cheștiile alea înăuntru meu, întrebare?*

Fac socoteala în minte.

— Cam... două zile.

— *Aproape m-ai omorât.*

— Ce?! Cum?! Ți-am suflat toată funinginea din radiator!

Își mută nițel greutatea.

— *Substanță neagră nu este funingine. Corpul meu face asta. Acoperă stricăciune cât timp corpul repară.*

— Oh! exclam. O, nu...

Nu i-am suflat funinginea din radiator. I-am suflat cicatricele de pe răni!

— Îmi pare atât de rău! Încercam să ajut.

— *Este în regulă. Dacă făceai mai devreme, mor. Dar vindecat destul înainte să faci. Îndepărtare ajutat puțin. Mulțumire.*

Îmi las capul în mâini.

— Îmi pare rău! repet.

— *Nu spune îmi pare rău. M-ai salvat când m-ai pus aici. Mulțumire, mulțumire, mulțumire.*

Încearcă din nou să se ridice, dar după o secundă se prăbușește.

— *Sunt slab. O să mă vindec.*

Fac un pas în spate și mă așez pe pat.

— Ți-ar fi mai confortabil la gravitație zero? Pot să opresc centrifuga.

— *Nu. Gravitație ajută vindecare.*

Își aranjează picioarele într-un soi de culcuș pentru a-și odihni carapacea pe ele. Probabil este o poziție confortabilă pentru dormit.

— *Container probe este în siguranță, întrebare?*

— Da. E în laborator acum. Am creat un mediu ca pe Adrian într-un container sigilat și am mai pus înăuntru niște astrofag, împreună cu containerul cu proba. O să văd în scurt timp ce face.

— *Bun, spune el. Simțul luminii omenesc foarte util.*

— Mersi, zic. Dar creierul meu omenesc n-a fost așa de util. N-am cum să scot proba din container.

Își înclină ușor carapacea.

— *Ai sigilat proba și nu ai acces probă, întrebare?*

— Da.

— *De obicei, tu nu amețit. De ce amețit, întrebare?*

— Oamenii sunt amețiți când au nevoie de somn. Și când luăm medicamente ca să oprească durerea. Sunt obosit și sedat, în momentul ăsta.

— *Ar trebui să dormi.*

Mă ridic.

— În curând. Dar mai întâi trebuie să ne stabilizez orbita. Apogeul și perigeul sunt... în fine, nu-i o orbită bună.

— *Ajustează orbita când amețit. Bun plan.*

Chicotesc.

— Cuvânt nou: „sarcasm”. Spui opusul unui lucru adevărat, încercând să punctezi ceva. Sarcasm.

Clopoțește cuvântul pentru „sarcasm” în limba lui.

•

Obosit și sedat, am dormit ca un prunc. Mă trezesc simțindu-mă de un milion de ori mai bine, dar arsura mă doare de un milion de ori mai tare. Mă uit la bandaje. Sunt noi.

Rocky e la bancul lui de lucru, zdrăgănind din unelte. Și-a curățat zona. Arată ca nouă.

— *Ești treaz, întrebare?*

— Mda, zic. Cum te simți? Te vindeci?

Leagănă dintr-un clește.

— *Mult mai multă vindecare necesară. Dar ceva vindecare terminată. Nu pot mișcare multă.*

Îmi las capul să cadă pe pernă.

— Nici eu.

— *Brațe robot fac lucruri la braț tu cât dormi.*

Arăt spre bandaje.

— Au schimbat pânza. E important pentru oameni când se vindecă să aibă bandajele schimbate.

Își împunge cea mai recentă invenție cu diferite unelte.

— Ce-i aia?

— *Mă duc în laborator să văd dispozitiv care stochează forme de viață Adrian. Fac dispozitiv acum pentru colectare probă dinăuntru și nu lăsat aer tu înăuntru.*

Ridică o cutie mare.

— *Pui cameră vid tu în asta. Închizi asta. Asta face aer Adrian înăuntru.*

Deschide capacul și arată spre două vergele cu balama.

— *Controlezi astea din afară. Aduni probă. Sigilezi dispozitiv tu. Deschizi dispozitiv meu. Ai probă. Faci știință omenească cu probă.*

— Inteligent, zic. Mersi.

Se întoarce la muncă.

Zac în pat. Există o mulțime de lucruri pe care vreau să le fac, dar trebuie s-o iau încet. Nu pot să mai risc o „zi de prostie”, ca ieri. Aproape c-am stricat proba și l-am omorât pe Rocky. Sunt destul de deștept acum ca să știu că-s prost. Țasta-i un progres.

— Calculator, cafea!

După un minut, brațele îmi înmânează o ceașcă cu cafea Java.

— Hei! zic în timp ce-mi sorb cafeaua. Cum de tu și cu mine auzim aceleași sunete?

Continuă să lucreze la armăturile dinăuntru dispozitivului lui.

— *Trăsătură utilă. Amândoi evoluție. Nu surprinzător.*

— Da, dar de ce aceeași frecvență? De ce nu auzi tu frecvențe mult mai înalte decât mine? Sau mult mai joase?

— *Aud frecvențe mult mai înalte și frecvențe mult mai joase.*

Nu știam asta. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că așa e. Este un simț primar al eridienilor. Bineînțeles că are un domeniu mai amplu decât al meu. Asta nu răspunde totuși la o întrebare.

— OK, dar de ce suprapunerea? De ce tu și cu mine nu auzim intervale de frecvențe complet diferite?

Lasă jos o unealtă dintr-o mână, continuând să lucreze la dispozitiv cu alte două. Cu mâna liberă, zgârie bancul.

— *Auzi asta, întrebare?*

— Da.

— *Asta sunet prădător care se apropie tu. Asta sunet pradă care fuge. Sunet de obiect care atinge obiect foarte important. Dezvoltat ca să auzi.*

— Ah! Da.

Acum mi-este limpede ce subliniază. Vocile, instrumentele, cântecele păsărilor nu contează – pot fi sunete extrem de variate. Dar sunetele obiectelor care interacționează nu au o variație foarte mare de la o planetă la alta. Dacă lovesc două pietre una de alta pe Pământ o să scoată același sunet ca și cum le-aș lovi una de alta pe Erid. Așa că am fost toți selectați pentru a putea auzi asta.

— *Întrebare mai bună, zice el. De ce noi gândim cu viteză la fel, întrebare?*

Mă mut ca să mă întind pe-o parte.

— Nu gândim cu aceeași viteză. Tu faci calcule mult mai rapid decât mine. Și-ți amintești lucrurile perfect. Oamenii nu pot să facă asta. Eridienii sunt mai deștepți.

Apucă o unealtă nouă cu mâna liberă și își reia ciocănitul.

— *Calculul nu este gândire. Calculul este procedură. Memorie nu este gândire. Memorie este depozitare. Gândire este gândire. Problemă, soluție. Tu și cu mine gândim cu aceeași viteză. De ce, întrebare?*

— Hmm...

Cuget o vreme. Chiar că este o întrebare bună. De ce Rocky nu-i de o mie de ori mai isteț decât mine? Sau de o mie de ori mai nătărău?

— Păi... am o teorie de ce avem cam aceeași inteligență. Poate.

— *Explică.*

— Inteligența evoluează ca să ne ofere un avantaj asupra celorlalte animale de pe planeta fiecăruia. Dar evoluția este leneșă. Odată ce o problemă a fost rezolvată, trăsătura încetează să evolueze. Așa că tu și cu mine suntem amândoi suficient de inteligenți încât să fim mai deștepți decât animalele de pe planeta fiecăruia.

— *Suntem mult, mult mai inteligenți decât animalele.*

— Suntem cât de inteligenți ne-a făcut evoluția. Suntem la inteligența minimă de care avem nevoie ca să fim siguri că ne putem stăpâni planetele.

Se gândește la asta.

— *Accept. Tot nu explică de ce inteligență Pământ evoluat același nivel ca inteligență Erid.*

— Inteligența noastră e bazată pe inteligența animalelor. Deci pe ce se bazează inteligența animalelor? Cât de inteligente trebuie să fie animalele?

— *Suficient de inteligente ca să identifice amenințare sau pradă la timp ca să reacționeze.*

— Da, exact! zic. Dar cât de lung e timpul acela? Cât timp are un animal ca să reacționeze? Cât o să dureze până când amenințarea sau prada să omoare animalul sau să scape? Cred că se bazează pe gravitație.

— *Gravitație, întrebare?*

Lasă jos dispozitivul cu totul. I-am captat întreaga atenție.

— Da! Ia gândește-te. Gravitația determină cât de rapid poate să alerge un animal. Cu cât gravitația e mai mare, cu atât timpul petrecut în contact cu solul e mai mare. Mișcarea mai rapidă. Cred că inteligența animală, în cele din urmă, trebuie să fie mai rapidă decât gravitația respectivă.

— *Interesantă teorie, zice Rocky. Dar Erid are dublu gravitație Pământ. Tu și eu aceeași inteligență.*

Mă ridic în pat în capul oaselor.

— Pun pariu că gravitația planetelor noastre e atât de apropiată, astronomic vorbind, încât inteligența e aproape similară. Dacă am întâlni o creatură de pe o planetă cu o sutime din gravitația Pământului, pun pariu că ni s-ar părea destul de proastă.

— *Posibil, zice el, întorcându-se la lucreze la șmecheria lui. Altă similaritate: tu și cu mine amândoi dispuși să murim pentru ai noștri. De ce, întrebare? Evoluția urăște moarte.*

— E bun pentru specie, spun. Instinctul sacrificării de sine face supraviețuirea speciei ca întreg mai probabilă.

— *Nu toți eridieni dispuși să moară pentru alți.*

— Nici toți oamenii, chicotesc eu.

— *Tu și cu mine inși buni, zice Rocky.*

— Mda, rostesc zâmbind. Cred că suntem.

•

Nouă zile până la lansare.

Mă învârteam prin cameră. Era destul de golașă, dar nu-mi păsa. Unitatea portabilă reprezenta un cămin mobil mititel, completat cu o chicinetă. Mai mult decât aveau mulți oameni.

Rușii avuseseră de lucru până peste cap ca să ridice câteva zeci de adăposturi temporare la câteva mile de cosmodromul Baikonur. Pe de altă

parte, după aceea am avut cu toții de lucru până peste cap.

În orice caz, abia dacă-mi folosisem patul de când sosiserăm. Mereu părea că apare o nouă problemă sau dificultate. Nimic serios. Doar... dificultăți.

Hail Mary era gata. Peste două milioane de kilograme de navă spațială și combustibil pe o orbită stabilă – avea de patru ori masa Stației Spațiale Internaționale și fusese asamblată în a douăzecea parte din timp. Presa ținuse o vreme socoteala costurilor totale, dar renunțase în jurul valorii de 10 mii de miliarde de dolari. Pur și simplu, nu conta. Nu mai era vorba despre folosirea eficientă a resurselor. Era Pământul *versus* astrofag și niciun preț nu era prea mare.

Astronauții de la ESA fuseseră pe navă în ultimele săptămâni, testând-o în amănunt. Echipajul de testare raportase cam cinci sute de probleme pe care le rezolvaserăm în ultimele câteva săptămâni. Niciuna dintre ele nu reprezentase ceva insurmontabil.

Chiar avea să se întâmple. *Hail Mary* chiar avea să fie lansată peste nouă zile.

M-am așezat la masa care îmi servea drept birou și am frunzărit hârtiile. Am aprobat unele dintre ele și am pus altele deoparte, pentru ca Stratt să se uite la ele a doua zi. Cum de ajunsesem administrator? Presupun că toți fuseserăm nevoiți să acceptăm diverse schimbări în viețile noastre. Dacă ăsta trebuia să fie rolul meu, atunci pe ăsta îl jucam.

Am pus hârtiile jos și m-am uitat pe fereastră. Stepele kazahe erau netede și inexpresive. În general, oamenii nu construiesc infrastructură de lansare lângă ceva important. Din motive evidente.

Îmi era dor de copiii mei.

Zeci de copii. Sute, de fapt, în decursul unui an școlar.

Nu vorbeau urât cu mine și nu mă trezeau în mijlocul nopții. Gâlcevile lor se rezolvau, de obicei, în câteva minute, fie printr-o strângere de mână impusă de profesor, fie prin pedepse. Și ceva egoist, dar asta era: mă admirau. Mi-era dor să fiu respectat astfel.

Am oftat.

Copiii mei urmau să treacă printr-o perioadă dificilă, chiar dacă misiunea avea să reușească. *Hail Mary* avea nevoie de treisprezece ani ca să ajungă la Tau Ceti și (presupunând că echipajul găsea o rezolvare pentru problemele noastre) de încă treisprezece ani pentru ca gândacii să revină.

Asta însemna mai mult de un sfert de secol până să ştim măcar încotro să o luăm. Când totul se va fi terminat, copiii mei aveau să nu mai fie copii.

— Mai departe, am murmurat şi am înhăţat următorul raport de probleme.

De ce era unul pe hârtie, în loc să fie doar un e-mail? Pentru că ruşii fac lucrurile într-un anumit mod şi este mai uşor să lucrezi cu ei decât să te plângi în legătură cu asta.

Raportul era de la echipajul ESA, despre anomalii ale pompei paisprezece pentru suspensie din sistemul de transport pentru hrănirea medicală. Pompa paisprezece era parte din sistemul terţiar şi era încă 95 la sută eficientă. Dar nu exista niciun motiv pentru a accepta aşa ceva. Mai aveam încă 83 de kilograme de masă de lansare neatribuită. Am scris o notă pentru includerea unei pompe de suspensie de rezervă – avea doar 250 de grame. Echipajul putea s-o instaleze înainte de a părăsi orbita.

Am dat hârtia deoparte şi am văzut pe geam o sclipire scurtă. Probabil un jeep care mergea pe drumul de pământ ce ducea la adăposturile temporare. Din când în când, farurile maşinilor îmi intrau pe fereastră. Am ignorat-o.

Următoarea hârtie din teanc era despre potenţialele probleme de balast. *Hail Mary* îşi menţinea centrul de greutate de-a lungul axei lungi prin pomparea de astrofag împrejur, după cum era necesar. Dar voiam totuşi ca lucrurile să fie cât mai echilibrate. Echipajul ESA rearanjase câteva pachete cu provizii în compartimentul de depozitare pentru un echilibru mai adecvat al...

Fereastră s-a făcut ţandări în momentul în care o explozie asurzitoare a zgâlţâit camera. Cioburi de sticlă mi-au ciupit faţa, în timp ce unda de şoc m-a aruncat de pe scaun.

După asta: tăcere.

Şi apoi: sirene în depărtare.

M-am ridicat în genunchi, iar apoi în picioare. Mi-am deschis şi închis gura de câteva ori ca să-mi desfund urechile.

M-am împleticit până la uşă şi am deschis-o. Primul lucru pe care l-am observat au fost cele trei trepte mici care conduceau cândva la uşa mea, aflate acum la câteva picioare distanţă. Apoi am văzut pământul proaspăt deranjat dintre scări şi uşa mea şi am înţeles ce se întâmplase.

Scara era ancorată în pământ de ţaruşi înfipti ca stâlpii de la gard.

Căminul meu portabil nu avea un astfel de suport.

Întreaga mea casă se mutase, în timp ce scara rămăsese pe loc.

— Grace?! Ești bine?! s-a auzit vocea lui Stratt.

Casa ei portabilă era lângă a mea.

— Da! Ce naiba a fost asta?!

— Nu știu. Stai puțin.

La scurtă vreme am văzut legănarea unei lanterne. Stratt a venit spre mine, purtând un halat de baie și cizme. Vorbea deja la walkie-talkie.

— *Eto Stratt. Cito slucilos?* „Aici Stratt. Ce s-a întâmplat?”

— *Vzrâv v issledovatel'skom ţentre?* a sosit răspunsul.

— „A explodat centrul de cercetare”, a tradus ea.

Baikonur era o infrastructură de lansare, dar aveau și niște clădiri de cercetare. Nu erau laboratoare. Erau mai degrabă ca niște săli de clasă. În general, astronauții petreceau o săptămână la Baikonur înainte de lansare și, de obicei, voiau să studieze și să se pregătească chiar până în ziua lansării.

— Oh, Doamne! am exclamat. Cine era acolo? Cine era acolo?!

A scos un pumn de hârtii din buzunarul halatului.

— Stai așa, stai așa...

A frunzărit printre hârtii, aruncându-le pe jos pe măsură ce trecea la următoarea. Știam ce erau, dintr-o privire – le văzusem în fiecare zi, vreme de un an. Graficele programărilor. Arătau unde se afla fiecare și ce făcea.

S-a oprit când a ajuns la pagina pe care o căuta. A icnit.

— DuBois și Shapiro. Erau programați acolo să facă niște experimente cu astrofagul.

Mi-am pus mâinile în cap.

— Nu! Nu, te rog, nu! Centrul de cercetare e la cinci kilometri. Dacă explozia a făcut atâtea pagube aici la noi, acolo...

— Știu, știu!

A activat din nou walkie-talkie-ul.

— Echipajul principal... am nevoie de locațiile voastre. Anunțați-le.

— Aici Yáo, a venit primul răspuns. În pat.

— Aici Iliuhina. La barul ofițerilor. Ce-a fost explozia aia?

Stratt și cu mine am așteptat răspunsul care speram că o să vină.

— DuBois, a spus ea. DuBois! Răspunde!

Tăcere.

— Shapiro. Doctor Annie Shapiro. Răspunde!

Din nou, tăcere.

Stratt a tras aer adânc în piept și l-a lăsat să iasă. A mai pornit o dată walkie-talkie-ul.

— Stratt către transport – am nevoie de un jeep care să mă ducă la Controlul de la sol.

— Înțeles, s-a auzit răspunsul.

•

Următoarele ore au fost, sincer să fiu, un haos. Întreaga bază a fost închisă o vreme și au fost verificate identitățile tuturor. Era posibil ca vreun cult al apocalipsei să vrea să saboteze misiunea. Dar nu a ieșit la iveală nicio neregulă.

Stratt, Dimitri și cu mine ședeam în buncăr. De ce eram într-un buncăr? Rușii nu își asumau niciun risc. Nu părea să fi fost un atac terorist, dar, pentru orice eventualitate, securizau personalul esențial. Yáo și Iliuhina se aflau în alt buncăr. Ceilalți conducători ai echipelor științifice erau și ei în alte buncăre. Împrăștiați, cu toții, ca să nu existe niciun loc eficient pentru vreun atac. Era o logică sumbră în asta. În fond, Baikonur fusese construit pe vremea Războiului Rece.

— Clădirile de cercetare sunt un crater, a spus Stratt. Și încă nicio urmă de DuBois sau de Shapiro. Ori de ceilalți paisprezece angajați care lucrau acolo.

A afișat imaginile pe telefonul ei și ni le-a arătat.

Fotografiile spuneau povestea unei distrugerii complete. Zona era luminată de proiectoarele puternice instalate de ruși, iar locul viermuia de salvatori. Deși nu aveau nimic de făcut.

Practic, nu mai rămăsese nimic. Niciun fel de resturi, un minim de ruine. Stratt derula imagine după imagine. Unele erau detalii ale solului. Zona era împetrișată de picături rotunde, strălucitoare.

— Ce-i cu mărețele alea? a întrebat.

— Condensat de metal, a zis Dimitri. Înseamnă că metalele au fost vaporizate, apoi s-au condensat ca picăturile de ploaie.

— Iisuse! a exclamat femeia.

Am oftat:

— Există un singur lucru în laboratoarele alea care putea crea destulă căldură încât să vaporizeze metalul: astrofagul.

— Sunt de acord, a zis Dimitri. Dar astrofagul nu „explodează” pur și

simplu. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Stratt s-a uitat la paginile ei mototolite cu programările.

— După cum scrie aici, DuBois voia să capete mai multă experiență cu generatoarele electrice alimentate de astrofag. Shapiro era acolo ca să observe și să asiste.

— N-are niciun sens, am spus. Generatoarele alea folosesc o cantitate foarte, foarte mică de astrofag ca să producă electricitate. Nici pe departe suficientă încât să arunce o clădire în aer.

Femeia și-a lăsat telefonul jos.

— Ne-am pierdut specialistul principal în științe și pe adjunctul lui.

— E un coșmar! a zis Dimitri.

— Doctore Grace, vreau o listă scurtă cu posibilia înlocuitori.

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Sunteți făcută din piatră sau ce?! Prietenii noștri tocmai au murit!

— Da, și o să moară și toți ceilalți dacă nu realizăm misiunea. Avem nouă zile la dispoziție ca să găsim un înlocuitor specialist în științe.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— DuBois... Shapiro..., m-am smiorcăit și mi-am șters ochii. Au murit. Au *murit*... Oh, Doamne...

Stratt mi-a tras o palmă:

— Reveniți-vă!

— Hei!

— Plângeți mai târziu! Misiunea înainte de toate! Mai aveți lista candidaților rezistenți la comă de anul trecut? Începeți să îi treceți în revistă. Ne trebuie un nou specialist în științe. Și ne trebuie *acum*!

•

— Acum colectez proba..., zic.

Rocky mă urmărește din tunelul de pe tavanul laboratorului. Dispozitivul lui merge exact cum ar trebui. Cutia transparentă de xenonit are două supape și pompe care îmi permit să controlez mediul din interior. Camera de vid se află înăuntru, cu capacul deschis. Cutia are chiar și un control al climei, păstrând temperatura dinăuntru la o valoare răcoroasă de minus 51° Celsius.

Rocky m-a admonestat că am lăsat proba atâta vreme la temperatura (omenească a) camerei. De fapt, chiar a avut multe de spus despre acest subiect. Am fost nevoiți să adăugăm „nesăbuit”, „imbecil”, „nătărău” și

„iresponsabil” la vocabularul nostru comun ca să își poată exprima pe de-a întregul părerea în această chestiune.

A mai existat un cuvânt pe care l-a folosit din plin, dar a refuzat să-mi spună ce înseamnă.

După trei zile fără analgezice sunt mult mai isteț decât eram. Cel puțin, măcar atâta înțelege și el – că nu eram doar un simplu om prost. Eram un om cu prostie *crescută*.

Rocky a refuzat să-mi dea cutia pe care o folosesc până când nu am dormit de trei ori fără să folosesc medicamente. Brațul mă doare foarte tare în clipa asta, dar are și el dreptate.

În timpul ăsta, Rocky s-a vindecat și el întrucâtva. N-am idee ce se întâmplă înăuntrul corpului său. Arată la fel ca de obicei, dar se mișcă mai bine decât înainte. Nu și-a recăpătat întreaga viteză totuși, cum nu am făcut-o nici eu. Suntem răniți ambulanți, sincer.

De comun acord, am menținut gravitația la o jumătate de g.

Deschid și închid cleștii din cutie de câteva ori.

— Uită-te la mine. Sunt eridian acum.

— *Da. Foarte eridian. Grăbește-te și ia proba.*

— N-ai niciun haz.

Apuc bețișorul cu bumbac și îl aduc la o lamă în așteptare. Îl trec peste lamă, lăsând un frotiu evident, apoi îl returnez în camera de vid. Sigilez camera, pun lama într-un mic container transparent din xenonit și sigilez cutia.

— În regulă. Ar trebui să fie de-ajuns.

Deschid supapele ca să las să intre aerul, apoi deschid cutia pe deasupra. Lama este în siguranță în containerul de xenonit. Cea mai mică navă spațială din galaxie. Cel puțin, din punctul de vedere al formelor de viață de pe Adrian care ar putea fi prezente pe ea.

Mă duc spre microscop.

Rocky mă urmează prin tunelul de deasupra.

— *Tu sigur că poți să vezi lumină atât de mică, întrebare?*

— Da. Tehnologie veche. Foarte veche.

Pun containerul în suport și ajustez lentilele. Xenonitul este suficient de transparent pentru ca microscopul să vadă prin el.

— OK, Adrian, ce ai pentru mine? Întreb apropiindu-mi fața de ocular.

Cel mai evident lucru este astrofagul. Ca de obicei, este negru tuci,

absorbind toată lumina. Era de așteptat. Ajustez lumina transmisă și focalizez. Și văd microbi peste tot.

Unul dintre experimentele mele favorite cu copiii este să îi pun să se uite la o picătură de apă. O picătură de apă, de preferat una dintr-o băltoacă de afară, va colcăi de forme de viață. Întotdeauna am succes cu asta, cu excepția, din când în când, a câte unui copil care apoi refuză o vreme să mai bea apă.

— O mulțime de forme de viață aici, zic. De diferite tipuri.

— *Bun. De așteptat.*

Bineînțeles că trebuiau să fie. Orice planetă care are forme de viață le are peste tot. Cel puțin, asta este teoria mea. Evoluția este foarte pricepută la a umple fiecare nișă din ecosistem.

În momentul acesta, mă uit la sute de forme de viață unice, care n-au mai fost niciodată văzute de vreun om. Fiecare dintre ele este o specie extraterestră. Nu-mi pot reține un zâmbet. Totuși, am treabă de făcut.

Studiez câmpul până ce dau de un pâlc frumos de astrofagi. Dacă există un prădător, acesta trebuie să se afle acolo unde se află și astrofagul. Altminteri, n-ar fi un prădător prea reușit.

Dau drumul camerei din interiorul microscopului. Imaginea apare pe un mic ecran LCD. Ajustez ecranul și o pun să înregistreze.

— S-ar putea să dureze, zic. Trebuie să văd interacțiune între... *Hopa!*

Îmi împing din nou fața spre microscop ca să văd mai bine. A durat doar câteva secunde până ce astrofagul a căzut pradă atacului. Sunt eu incredibil de norocos sau forma asta de viață este chiar atât de agresivă?

Rocky gonește pe deasupra mea, într-o parte și-n alta.

— *Ce, întrebare? Ce întâmplat, întrebare?*

Monstrul se lansează spre pâlcul de astrofagi. Este o masă amorfă, ca o amibă. Se împinge în prada sa mult mai mică și începe să înglobeze întregul pâlc, prelingându-se pe ambele părți ale acestuia.

Astrofagii se zvârcolesc. Știu că ceva nu este în regulă. Încearcă să scape, dar este prea târziu. Nu pot decât să se azvârle la o distanță mică, iar apoi se opresc. În mod normal, astrofagii pot să accelereze până aproape de viteza luminii în câteva secunde, dar aceștia nu sunt în stare. Poate o excreție chimică a monstrului, care îi dezactivează cumva?

Încercuirea se încheie, iar astrofagii sunt înconjurați. Câteva secunde mai târziu, astrofagii capătă aspectul unor celule. Nu mai sunt de un negru

uniform, organitele și membranele lor sunt evident vizibile în lumina microscopului. Și-au pierdut capacitatea de a absorbi energia termică și luminoasă.

Sunt morți.

— L-am prins! zic. Am găsit prădătorul. A mâncat astrofagul chiar în fața mea!

— *Găsit!* ovaționează Rocky. *Izolează!*

— Da, o să-l izolez!

— *Fericit, fericit, fericit!* zice el. *Acum tu numești.*

Iau o nanopipetă din dotări.

— Nu pricep.

— *Cultură Pământ. Tu găsești. Tu numești. Care este nume prădător, întrebare?*

— Oh!

Nu mă simt prea creativ în clipa asta. Este un moment prea captivant ca să îmi îndepărtiez atenția de la el. Este o amibă de pe Tau Ceti.

— Taumibă, cred.

Taumiba. Salvatoarea Pământului și a Eridului.

Să sperăm.

•

Ar trebui să am o cravată texană. Poate și o pălărie de cowboy. Pentru că, în acest moment, sunt un văcar. Și am o fermă de vreo 50 de milioane de capete de taumibe.

Odată ce am izolat câteva taumibe din proba de aer de pe Adrian, Rocky a construit un rezervor-crescătorie și le-am pus la treabă. Este doar o cutie de xenonit plină cu aer de pe Adrian și câteva sute de grame de astrofag.

Din câte ne dăm seama, taumiba este foarte rezistentă la variațiile de temperatură. Un lucru bun, pentru că am lăsat-o să stea la temperatura camerei în ziua aceea.

Medicamentele sunt rele.

Privind în urmă, are sens ca taumibe să fie robuste la temperatură. Trăiesc într-un mediu cu temperatură de minus 51° Celsius și mănâncă astrofag, care are întotdeauna 96,415° Celsius. Hei, cui nu îi place o masă caldă??

Și, frate, ce se mai înmulțesc! Mă rog, le-am pus și un filon principal de astrofagi la îndemână. E ca și cum ai arunca drojdie într-o sticlă cu apă

îndulcită. Dar, în loc să facem băutură, facem și mai multe taumibe. Acum, că avem destule pentru experimente, mă apuc de treabă.

Dacă iei o capră și o pui pe Marte, ce se întâmplă? Moare imediat (și într-un mod oribil). Caprele n-au evoluat ca să trăiască pe Marte. În regulă, deci ce se întâmplă dacă pui o taumibă pe o altă planetă decât Adrian?

Asta vreau să aflu.

Rocky urmărește din tunelul lui de deasupra mesei principale de lucru cum simulez o atmosferă nouă, proaspătă, în camera mea de vid.

— *Nu are oxigen, întrebare?*

— Fără oxigen.

— *Oxigen periculos.*

E un pic stresat de când organele lui interne au luat foc.

— Eu respir oxigen. E OK.

— *Poate explodeze.*

Îmi scot ochelarii de protecție și mă uit în sus la el.

— În experimentul ăsta nu există oxigen. Calmează-te.

— *Da. Calm.*

Mă întorc la lucru. Deschid o supapă ca să las să intre un picuț de gaz în camera de vid. Verific manometrul ca să mă asigur că...

— *Confirmă din nou: fără oxigen, întrebare?*

Smucesc din cap în sus ca să mă uit urât la el.

— Sunt doar dioxid de carbon și azot! Numai dioxid de carbon și azot! Nimic altceva! Nu mă mai întreba!

— *Da. Nu întreb din nou. Scuze.*

Presupun că nu îl pot învinovăți. E o porcărie să iei foc.

Avem de-a face cu două planete. Nu, nu Pământul și Erid. Acelea sunt doar planetele pe care trăim noi. Planetele care ne interesează în acest moment sunt Venus și Lumeatrei. Aici, astrofagul se înmulțește necontrolat.

Venus, desigur, este a doua planetă din sistemul meu solar. Este cam de dimensiunea Pământului și are o atmosferă densă în dioxid de carbon.

Lumeatrei este a treia planetă din sistemul solar al lui Rocky. Cel puțin, așa îi spun eu, Lumeatrei. Eridienii n-au nume pentru ea nici măcar în limba lor. Este doar o denumire: „planeta trei”. Strămoșii lor nu s-au uitat în sus la corpurile cerești și nu le-au denumit după zei. Abia acum câteva sute de ani au descoperit alte planete în sistemul lor. Dar nu vreau să spun mereu

„planeta trei”, așa că am numit-o Lumeatrei.

Partea cea mai dificilă când ai de-a face cu extratereștri și trebuie să salvezi omenirea de la extincție este că în permanență trebuie să inventezi nume pentru diverse lucruri.

Lumeatrei este o planetă mititică – cam de dimensiunea Lunii din jurul Pământului. Dar, spre deosebire de vecina noastră fără aer, Lumeatrei are întrucâtva o atmosferă. Cum? Habar n-am. Gravitația de la suprafață este de doar 0,2 g, ceea ce n-ar trebui să fie suficient. Și totuși, cumva, Lumeatrei reușește să se agațe de o atmosferă subțire. După Rocky, este 84 la sută dioxid de carbon, 8 la sută azot, 4 la sută dioxid de sulf și alte câteva gaze, în urme. Totul la o presiune de suprafață mai mică de un procent din cea a Pământului.

Verific indicatoarele și dau din cap aprobator. Fac o inspecție vizuală a experimentului dinăuntru. Sunt destul de mândru de mine pentru ideea asta.

Pe o placă de sticlă se află un strat subțire de astrofag. Am îmbrăcat placa în astrofag, luminând-o din spate cu radiații infraroșii și atrăgând astrofagul pe cealaltă față. În același fel în care o face și motorul rotativ. Rezultatul este un strat uniform de astrofag cu grosimea de o singură celulă.

Apoi, am însămânțat lama cu taumibe. Pe măsură ce acestea mănâncă astrofagul, lama acum opacă devine din ce în ce mai transparentă. Este mult mai ușor să măsoari nivelul luminii decât o cantitate de organisme microscopice.

— În regulă... camera are duplicată atmosfera superioară a lui Venus. Pe cât de bine pot, în orice caz.

Presupun că zona de reproducere a astrofagului se bazează, în principal, pe presiunea aerului. În esență, când ajung la planetă, astrofagii trebuie să frâneze de la viteza lor apropiată de cea a luminii, cu ajutorul aerului. Dar, fiind atât de mici, nu durează mult și firește că înfulecă toată căldura care se creează.

Rezultatul final este că astrofagul se oprește când aerul are densitatea de 0,02 atmosfere. Deci, de acum înainte, acesta va fi standardul nostru pentru presiune. Atmosfera lui Venus are 0,02 atmosfere la reperul de aproximativ 70 de kilometri, iar temperatura de acolo este de aproape minus 100° Celsius (mulțumesc, rezervă infinită de material bibliografic!). Așa că asta este temperatura la care am setat experimentul analog lui Venus. Sistemul de control al temperaturii creat de Rocky funcționează perfect, firește, chiar

și la temperaturi extrem de scăzute.

— *Bun. Acum Lumeatrei.*

— Ce temperatură are aerul de pe Lumeatrei la altitudinea de 0,02 atmosfere?

— *Minus 82° Celsius.*

— OK, mersi.

Mă mut la următoarea cameră. Are o configurație identică de astrofag și taumibă. Introduc gazele corespunzătoare pentru a simula atmosfera de pe Lumeatrei și temperatura din zona de presiune de 0,02 atmosfere. Obțin informațiile din memoria perfectă a lui Rocky. Nu sunt diferențe mari față de atmosfera de pe Venus sau cea de pe Adrian. În cea mai mare parte, dioxid de carbon și alte câteva gaze. Nicio surpriză în asta – astrofagul alege cea mai ridicată concentrație de CO₂ pe care o vede.

E bine că planetele astea nu sunt acoperite cu heliu sau așa ceva. Din ăla n-am la bord. Dar dioxid de carbon? Asta-i ușor. Îl produc chiar eu. Iar azot? Grație lui DuBois și metodei lui preferate de a muri, există suficient azot la bord.

Lumeatrei are totuși și niște dioxid de sulf. Patru procente din atmosfera totală. Este suficient încât să nu-mi doresc să-l aproximez și să-l scot din ecuație, așa că trebuie să produc nițel. Laboratorul are o gamă destul de largă de reactivi, dar nu și gazul dioxid de sulf. Totuși, există acid sulfuric în soluție. Am recuperat niște tubulatură de cupru din circuitul de răcire stricat al congelatorului și am folosit-o drept catalizator. A funcționat de minune ca să creez dioxidul de sulf de care aveam nevoie.

— În regulă, Lumeatrei e gata, zic. O să așteptăm o oră ca să verificăm rezultatele.

— *Avem speranță*, spune Rocky.

— Da, avem speranță. Taumibele sunt foarte rezistente. Pot să trăiască aproape în vid și pare că se simt confortabil în frig extrem. Poate că Venus și Lumeatrei sunt locuibile din punctul lor de vedere. Dacă sunt bune pentru prada taumibei, de ce n-ar fi bune și pentru taumibă?

— *Da. Lucrurile sunt bune. Totul este bine!*

— Mda. În sfârșit, totul merge grozav.

Apoi se stinge lumina.

CAPITOLUL 22

Întuneric total.

Nicio lumină. Nicio strălucire de monitor. Nici măcar ledurile echipamentului de laborator.

— În regulă, stai calm, zic. Stai calm.

— *De ce nu calm, întrebare?*

Bineînțeles că n-a observat că s-au stins luminile. N-are ochi.

— Nava tocmai s-a oprit. Nu mai funcționează nimic.

Rocky aleargă nițel prin tunelul lui.

— *Echipament tu tăcut acum. Echipament meu merge în continuare.*

— Echipamentul tău primește electricitate de la generatorul tău. Al meu e alimentat de navă. Toate luminile s-au stins. Nu funcționează nimic!

— *Asta este rău, întrebare?*

— Da, este rău! Printre altele, nu pot să văd!

— *De ce navă oprit, întrebare?*

— Nu știu, zic. Ai vreo lumină? Ceva cu care să poți lumina prin xenonit și pe partea mea?

— *Nu. De ce să am lumină, întrebare?*

Bâjbâi prin întuneric, pipăind prin laborator.

— Unde-i scara către camera de comandă?

— *Stânga. Mai mult stânga. Continuă... da... întinde în față.*

Ajung cu mâna la o treaptă.

— Mersi.

— *Uimit. Oameni neajutorați fără lumină.*

— Da. Vino în camera de comandă!

— *Da, spune.*

Îl aud tropăind prin tunel.

Urc, iar sus este la fel de întuneric. Toată camera de comandă este moartă. Monitoarele sunt stinse. Nici măcar fereastra ecluzei nu oferă vreun soi de ameliorare – se întâmplă că partea aceea din navă este în acest moment în direcția opusă față de Rău Ceti.

— *Camera de comandă de asemenea fără lumină, întrebare?* se aude vocea lui Rocky, probabil din bulbul lui.

— Nimic... stai așa... văd ceva.

În colțul unui ecran există un led mic roșu. Cu siguranță, strălucește, chiar dacă nu prea puternic. Mă așez în scaunul pilotului și mijesc ochii la panou. Scaunul se clatină nițel. Reparația mea a fost încropită, dar măcar scaunul e ancorat la loc în podea.

În locul afișajelor obișnuite cu ecrane plate care se găsesc peste tot în camera de comandă, această secțiune mică are butoane fizice și un ecran LCD alături. Lumina vine de la un buton.

Evident, îl apăs. Ce altceva să fac?

Ecranul LCD prinde viață. Se afișează un text foarte pixelat care spune: GENERATOR PRINCIPAL: OPRIT. GENERATOR SECUNDAR: OPRIT. BATERII DE URGENȚĂ: 100%.

— OK, cum folosesc bateriile...? mormăi.

— *Progres, întrebare?*

— Stai așa!

Mă uit de jur-împrejurul ecranului LCD până ce, în fine, îl găsesc. Un comutator mic, acoperit cu o carcasă de siguranță din plastic. Are eticheta „Bat”. Ar trebui să fie de ajuns. Salt capacul și acționez comutatul.

Lumini led slabe se aprind în camera de comandă – nici pe departe la fel de frumoase ca luminile normale. Se aprinde și ecranul de comandă cel mai mic – și doar acela. În centrul ecranului este afișată emblema misiunii *Hail Mary*, iar în partea de jos mesajul „Încărcare sistem de operare...”

— Succes parțial, zic. Au pornit bateriile de rezervă. Dar generatoarele sunt oprite.

— *De ce nu funcționează, întrebare?*

— Nu știu.

— *Aerul este OK, întrebare? Nu energie, nu susținere viață. Oamenii transformă oxigen în dioxid de carbon. O să folosești tot oxigen și devii vătămat, întrebare?*

— E OK, zic. Nava e destul de mare. O să ia ceva timp până când aerul va deveni o problemă. E mai important să descopăr cauza defecțiunii.

— *Mașini strică. Arată-mi. Repar eu.*

De fapt, nu-i o idee rea. Rocky pare să fie în stare să facă aproape de toate. Fie e talentat, fie toți eridienii sunt așa. În orice caz, sunt incredibil de norocos. Cu toate astea... cât de bine o să se descurce cu tehnologia omenească?

— Poate. Dar, mai întâi, trebuie să descopăr de ce au murit amândouă generatoarele deodată.

— *Bună întrebare. Mai important: poți să controlezi navă fără energie, întrebare?*

— Nu. Am nevoie de energie pentru orice.

— *Atunci, cel mai important: cât până la deteriorare orbită, întrebare?*
Clipesc de câteva ori.

— Nu... nu știu.

— *Lucrează repede.*

— Mda, arăt spre ecran. Întâi trebuie să aștept calculatorul să pornească.

— *Grăbește-te.*

— OK, o să aștept mai rapid.

— *Sarcasm.*

Calculatorul își încheie procesul de pornire și afișează un ecran pe care nu l-am mai văzut niciodată. Îmi dau seama că sunt probleme, deoarece cuvântul „PROBLEMĂ” este scris mare în partea de sus.

S-au dus butoanele și widgeturile plăcute de pe interfața cu utilizatorul de dinaintea penei de curent. Ecranul acesta are doar trei coloane de text alb pe fundal negru. Cea din stânga are numai caractere chinezești, cea din mijloc este în rusă, iar cea din dreapta, în engleză.

Presupun că în modul normal de funcționare nava schimbă limbile în funcție de cine citește ecranul. Iar acest ecran echivalent unei „porniri în siguranță a sistemului” nu știe cine îl va citi, așa că îl afișează în toate limbile noastre.

— *Ce întâmplă, întrebare?*

— S-au afișat informații pe ecran.

— *Care este problema, întrebare?*

— Lasă-mă să citesc!

Uneori Rocky poate să fie o adevărată pacoste când este îngrijorat. Citesc raportul de stare.

ALIMENTARE DE URGENȚĂ: PORNIT

BATERIE: 100%

TIMP ESTIMAT RĂMAS: 04 Z, 16 H, 17 M

SUSȚINERE VIAȚĂ – SABATIER: OPRIT

SUSȚINERE VIAȚĂ – ABSORBȚIE CHIMICĂ: PORNIT.

!!!DURATĂ LIMITATĂ, NONREGENERABILĂ!!!

CONTROL TEMPERATURĂ: OPRIT
TEMPERATURĂ: 22° C
PRESIUNE: 40 071 PA

— Nava mă ține în viață, dar nu face nimic altceva acum.

— *Dă-mi generator. Repar eu.*

— Întâi trebuie să-l gădesc, zic.

Rocky se pleoștește.

— *Nu știi unde sunt componente navă tu, întrebare?*

— Toate informațiile astea sunt în calculator! Nu pot să-mi amintesc toate astea!

— *Creier omenesc inutil!*

— Oh, mai taci din gură!

Cobor scara în laborator. Și aici a pornit iluminatul de urgență. Rocky mă urmează prin tunelul lui.

Mă aplec, îmi iau trusa de scule și continui pe următoarea scară. El continuă să se țină după mine.

— *Unde mergi, întrebare?*

— Zona de depozitare. E singurul loc pe care nu l-am cercetat cu de-amănuntul. Și e în partea cea mai de jos a compartimentului pentru echipaj. Dacă generatorul e accesibil echipajului, acolo trebuie să se afle.

Odată ajuns în dormitor, mă târăsc în spațiul de depozitare. Mă doare brațul. Mă cațăr și inspectez peretele care separă acest spațiu de compartimentul de combustibil. Brațul mă doare și mai tare.

În acest stadiu, brațul mă doare constant, așa că încerc să-l ignor. Dar gata cu analgezicele. Mă amețesc, pur și simplu, prea mult. Mă întind pe spate în compartimentul de depozitare și las durerea să se domolească un pic. Aici trebuie să fie panouri de acces, corect? Nu-mi amintesc schema exactă a navei, dar echipamentul critic se află, probabil, înăuntrul zonei presurizate. Exact pentru motivul ăsta. Corect?

Și totuși cum îl gădesc? Aș avea nevoie de o vedere cu raze X ca să știu unde... Oh, hei!

— Rocky! E vreo ușă pe-aici?

Tace o clipă. Apoi bate în perete de câteva ori.

— *Șase uși mici.*

— Șase?! Uf! Spune-mi unde-i prima! spun așezându-mi mâna pe

tavanul compartimentului.

— *Mută mână spre piciorul tău și stânga...*

Îi urmez instrucțiunile către prima ușă. Nene, ce greu sunt de văzut! Iluminatul de urgență din dormitor este slab din start, iar cantitatea mică de lumină care ajunge în compartiment este firavă.

Panoul este fixat cu un șurub simplu cu cap plat care controlează un zăvor. Îl răsucesc cu un capăt de șurubelniță din trusa mea de scule. Panoul rabatează și dezvăluie o conductă pe care se află o supapă. Eticheta indică OPRIRE PRINCIPALĂ OXIGEN. Cu siguranță, nu vreau să glumesc cu asta. Închid dulapul.

— Următoarea ușă.

Rocky mă conduce de la o ușă la alta și verific ce se află în spatele fiecăreia. Știu că poate să simtă cu sonarul formele din spatele ușilor, dar nu mi-e de ajutor. Prefer să văd cu propriii ochi decât să-l pun să-mi descrie ce simte, cu ajutorul limbajului nostru comun limitat.

În spatele celei de-a patra uși, îl găsesc.

Este mult mai mic decât mă așteptam să fie. Tot dulăpașul are cam un picior cub. Generatorul în sine se află într-o carcasă neagră cu formă neregulată; știu că este un generator numai pentru că este etichetat ca atare. Văd două conducte care au pe ele supape de oprire, precum și câteva cabluri electrice care arată destul de normal.

— L-am găsit! zic.

— *Bun, se aude vocea lui Rocky din dormitor. Scoate și dă-mi.*

— Vreau mai întâi să mă uit la el.

— *Tu rău la asta. Eu repar.*

— E posibil ca generatorul să nu reziste în mediul tău!

— *Mmm, bombăne el.*

— Dacă nu reușesc să-l repar, poți să mă ghidezi.

— *Mmm.*

Cele două țevi cu supape de oprire trebuie să fie conductele de alimentare cu astrofag. Mă uit mai atent în dulăpaș și găsesc etichetele. Una este „combustibil”, iar cealaltă este „reziduuri”. Destul de limpede.

Folosesc o cheie ca să deșurubez capătul furtunului conductei de „reziduuri”. De îndată ce se desprinde, din el picură un lichid întunecat. Nu mult, doar ce se afla între supapa de oprire și capătul meu de furtun. Trebuie să fi fost fluidul pe care îl folosim ca să transportăm astrofagul

mort. Mi-a curs și pe mână ceva lunecos. Poate că este ulei. Ar fi chiar o idee bună. Orice lichid e potrivit, uleiul este mai ușor decât apa și nu va coroda țevile.

Apoi deșurbez conducta „combustibil”. Și din aceasta se revarsă un lichid maroniu. Dar, de data asta, miroase îngrozitor.

Mă cutremur și-mi îngrop fața în braț.

— Îh! Doamne!

— *Care este problema, întrebare?* strigă Rocky.

— Combustibilul miroase urât.

Eridienii nu au simțul mirosului. Dar, deși mi-a luat mult timp să-i explic lui Rocky văzul, cu mirosul a fost ușor. Pentru că eridienii au simțul gustului. Dacă stai să te gândești, mirosul este doar gust de la distanță.

— *Este miros natural sau miros chimic, întrebare?*

Amușin ezitant.

— Miroase a mâncare putrezită. În mod normal, astrofagul nu miroase rău. În mod normal, nu miroase a nimic.

— *Astrofag este viu. Poate astrofag poate putrezi.*

— Astrofagul nu poate să putrezească, spun. Cum ar putea să putrezească... Oh, nu! Oh, Doamne, nu!

Îmi trec mâna prin mazăga împutită, apoi șerpuiesc afară din compartiment. Apoi, ținându-mi mâna mănjită în aer și fără să ating nimic, urc scara spre laborator.

Rocky zornăie prin tunel.

— *Ce s-a întâmplat, întrebare?*

— Nu, nu, nu, nu...! rostesc, cu un scâncet la final.

Inima stă să-mi sară din piept. Cred că o să vărs.

Întind puțină mazăgă pe o lamă și o îndes în microscop. Nu există curent pentru iluminat, așa că scot o lanternă din sertar și o ațintesc asupra plăcii. Va trebui să fie suficient.

Mă uit prin ocular și îmi sunt confirmate cele mai negre temeri.

— Oh, Doamne...

— *Care este problema, întrebare?*

Vocea lui Rocky este cu o octavă mai sus decât ar fi normal.

Mă iau cu mâinile de cap, întinzând mazăga împutită pe mine, dar nici măcar nu-mi pasă.

— Taumibă. În generator sunt taumibe.

— *Au stricat generator, întrebare? Dă-mi generator. Eu repar.*

— Generatorul nu-i stricat. Dacă sunt taumibe în generator, înseamnă că sunt taumibe în rezerva de combustibil. Taumibele au mâncat tot astrofagul. Nu avem energie, pentru că nu mai avem combustibil.

Rocky își saltă carapacea atât de rapid, încât o lovește de tavanul tunelului.

— *Cum ajuns taumibă în combustibil, întrebare?*

— Există taumibe în laborator. Nu le-am izolat. Nu m-am gândit la asta. Probabil că unele au scăpat. Nava are o grămadă de fisuri, găuri și scurgeri de când aproape că am murit pe Adrian. Taumiba a intrat prin vreo gaură mică într-o conductă de combustibil. E suficientă una.

— *Rău! Rău, rău, rău!*

Sunt pe cale să intru în hiperventilație.

— Suntem morți în spațiu. Suntem blocați aici pentru vecie.

— *Nu pentru vecie, spune Rocky.*

— Nu? mă învierez.

— *Nu. Orbită degradează curând. Apoi murim.*

•

Îmi petrec toată ziua următoare examinând conductele de combustibil la care pot să ajung. Peste tot, aceeași poveste. În loc de astrofag în suspensie de ulei, nu este decât taumibă și (să-i spunem pe nume) multă treabă mare de taumibă. În cea mai mare parte, metan și urme de mulți alți compuși. Presupun că asta explică atmosfera lui Adrian. Ciclul vieții și restul.

Mai există ceva astrofag în viață ici și colo, dar, cu populația covârșitoare de taumibe din combustibil, n-o să trăiască mult. N-are rost să încerc să-l salvez. E ca și cum ai încerca să separi carnea bună de botulismul care o infectează.

— Nicio speranță, trântesc ultima mostră de combustibil pe masa din laborator. Taumiba e peste tot.

— *Am astrofag în partiția mea, zice Rocky. Aproximativ două sute șaisprezece grame rămase.*

— Nu mi-ar alimenta motorul rotativ prea mult timp. Treizeci de secunde sau așa ceva. Și probabil că n-ar trăi suficient. Am taumibă peste tot în partiția mea. Ține-ți astrofagul în siguranță pe partea ta.

— *Fac motor nou, zice Rocky. Taumiba transformă astrofag în metan. Reacție cu oxigen. Face foc. Face propulsie. Ajungem la nava mea. Mult*

astrofag acolo.

— Asta... nu-i o idee rea, mă ciupesc de bărbie. Să folosim părțile taumibei ca să ne deplasăm prin spațiu.

— *Nu înțeleg cuvânt înainte de taumibă.*

— Nu-i important. Stai așa, lasă-mă să calculez...

Scot o tabletă – ecranul calculatorului din laborator este în continuare stins. Nu-mi amintesc impulsul specific al metanului, dar știu că o reacție hidrogen-oxigen este cam de 450 de secunde. Să zicem că ăsta-i scenariul cel mai optimist. Am avut 20 000 de kilograme de astrofag, așa că să presupunem că acum este tot metan. Nava are o masă uscată cam de 100 000 de kilograme. Nu știu dacă măcar am suficient oxigen pentru reacția asta, dar să nu ne gândim la asta acum...

Concentrarea este o luptă constantă. Sunt amețit și o știu.

Introduc datele în aplicația de calcul, apoi scutur din cap.

— Nu merge. Nava nu s-ar deplasa cu o viteză mai mare de 800 de metri pe secundă. Nu-i destul ca să putem scăpa din gravitația lui Adrian, ca să nu mai zic de traversarea a 150 de milioane de kilometri din sistemul Tau Ceti.

— *Rău.*

Las tableta să cadă pe masă și mă frec la ochi.

— Da. Rău.

Țăcănește prin tunelul lui și ajunge deasupra mea.

— *Dă-mi generator.*

Îmi cobor umerii.

— De ce? La ce bun?

— *Eu curăț și sterilizez. Elimin toată taumibă. Fac rezervor mic de combustibil cu astrofag meu. Etanșez generator. Dau ție înapoi. Tu atașezi la navă. Alimentare reluată.*

Îmi frec brațul care mă doare.

— Mda. E o idee bună. Dacă generatorul nu se topește în aerul tău.

— *Dacă topește, repar.*

Câteva sute de grame de astrofag nu ajung ca să zburăm prin galaxie, dar sunt mai mult decât suficiente ca să alimenteze sistemul electric al navei pentru... nu știu... câte zile mai am, în orice caz.

— OK. Da. Asta-i o idee bună. Măcar pornim nava din nou.

— *Da.*

Îmi târăsc picioarele la trapă.

— Mă duc să iau generatorul.

Chiar n-ar trebui să folosesc unelte în starea în care sunt, dar perseverez. Mă întorc în dormitor, intru în spațiul auxiliar și detașez generatorul. Sau poate că este generatorul de rezervă. Nu știu. În orice caz, transformă astrofagul în electricitate; și despre asta e vorba.

Mă întorc în dormitorul propriu-zis și pun generatorul în ecluza noastră de acolo. Rocky depresurizează ecluza și aduce generatorul pe bancul său de lucru. Doi clești se apucă să lucreze imediat la el. Un al treilea arată spre patul meu.

— *Eu lucrez la asta acum. Tu dormi.*

— Asigură-te că taumiba nu ajunge la astrofagul tău!

— *Astrofagul meu în container xenonit sigilat. Este în siguranță. Tu dormi acum.*

Mă doare tot corpul, mai ales brațul bandajat.

— Nu pot să dorm.

Arată cu un gest mai hotărât.

— *Mi-ai spus oameni trebuie să doarmă opt ore la fiecare șaisprezece ore. Tu nu somn treizeci și una de ore. Tu dormi acum.*

Mă așez pe marginea patului și oftez.

— Ai dreptate. Ar trebui măcar să încerc. A fost o zi grea. O noapte. În fine. E noaptea de după o zi grea.

Mă întind pe spate în pat și trag pătura peste mine.

— *Propoziția aia n-are sens.*

— E o zicală de pe Pământ. Dintr-un cântec... închid ochii și murmur. Și-am muncit ca un câine^[20]...

Trece o clipă în care ațipesc.

— Ho! mă ridic în capul oaselor, dintr-o mișcare. Gândacii!

Rocky este suficient de surprins încât să lase generatorul să-i cadă.

— *Care este problema, întrebare?*

— Nu problemă! Soluție! sar în picioare. Gândacii! Nava mea are patru nave mici la bord numite gândaci! Sunt făcuți să ducă informațiile înapoi pe Pământ!

— *Mi-ai spus asta înainte, zice Rocky. Dar folosesc același combustibil, corect? Astrofag mort tot acum.*

Scutur din cap:

— Folosesc astrofag, da, dar fiecare gândac e autonom și sigilat. Nu

împart aerul, combustibilul și nimic altceva cu *Hail Mary*. Și fiecare gândac are 120 de kilograme de combustibil la bord! Avem o grămadă de astrofagi!

Rocky flutură brațele prin aer.

— *Suficient ca să ne ducă la nava mea! Vești bune! Bun, bun, bun!*

Flutur și eu brațele prin aer.

— Poate că până la urmă n-o să murim aici! Trebuie să fac o AEV ca să iau gândacii. Mă întorc imediat.

Sar din pat și mă îndrept spre scară.

— *Nu!* face Rocky, dând fuga în partiție și bătând în peretele despărțitor. *Tu dormi. Om nu funcționează bine după fără somn. AEV periculoasă. Dormi întâi. AEV după aia.*

Dau ochii peste cap.

— În regulă, în regulă.

Arată înapoi spre pat:

— *Dormi.*

— *Da, mami.*

— *Sarcasm. Tu dormi. Eu observ.*

•

— Ideea asta nu mai pare așa de bună, zic în radio.

— *Îndeplinește sarcina*, răspunde Rocky nemilos.

Am dormit bine și m-am trezit pregătit să fac față zilei. Am luat un mic dejun gustos. M-am întins zdravăn de câteva ori. Rocky mi-a prezentat un generator sigilat, complet funcțional, care, practic, va dura o veșnicie. L-am instalat și am repornit electricitatea pe navă fără nicio piedică.

Rocky și cu mine am conversat despre modul cel mai bun de folosire a gândacilor pentru întoarcerea la *Semnal-A*. Totul a părut o idee bună, până în această clipă.

Mă aflu în ecluză, complet îmbrăcat pentru o AEV, uitându-mă afară spre neantul vast al spațiului. Planeta Adrian își reflectă lumina de un verde palid spre mine, iluminând nava. Apoi alunecă în afara câmpului vizual. Sunt în întuneric. Dar nu pentru multă vreme. Pentru că planeta apare din nou în partea de sus a câmpului vizual, după douăsprezece secunde.

Hail Mary continuă să se învârtă. Asta cam este o problemă.

Nava are propulsoare laterale mici care funcționează cu astrofag, pentru răsucirea în sus și în jos, pentru gravitația artificială. Firește, acestea nu

funcționează. Sunt pline de răhățel de taumibă, la fel ca toate celelalte. Așa că mă aflu într-o *altă* AEV care trebuie să facă față gravitației. Dar, în loc de gravitația lui Adrian, acum forța centripetă amenință să mă azvârle în vid.

Un mod la fel de bun de a muri ca oricare altul. Așadar, de ce este acum mai rău decât mica mea aventură cu colectorul de pe Adrian? Pentru că, de data asta, trebuie să stau în echilibru pe botul navei. O mișcare greșită mă poate costa viața.

Când am luat colectorul, am stat aproape de carcasă, am fost bine priponit și am avut o mulțime de mâner în jur, în caz că-mi pierdeam echilibrul.

Dar gândacii sunt depozitați în botul navei.

Botul este orientat spre cealaltă jumătate a navei, grație modului în care funcționează sistemul centrifugal. Asta pune gândacii în partea de „sus” a compartimentului pentru echipaj, din punctul de vedere al gravitației centripete. Trebuie să urc acolo, să deschid botul și să scot micile nave afară. Totul în timp ce sper să nu alunec. Pe bot nu există puncte de priponire. Așa că va trebui să mă prind de un punct aflat mai jos. Ceea ce înseamnă că, în cazul în care cad, voi avea timp să capăt o viteză destul de mare până se întinde priponul. Va ține acesta? Dacă nu, forța centrifugei mă va azvârli în spațiu și voi deveni cea mai nouă lună a lui Adrian.

Verific pripoanele a patra oară. Folosesc două, ca să fiu sigur. Sunt ancorate ferm într-un punct dur de pe ecluză și de pe costumul meu. Ar trebui să poată rezista forței, în cazul în care cad.

— Ar trebui.

Ies, mă prind de partea superioară a ecluzei și mă ridic. Sub nicio formă, n-aș putea face asta cu tot echipamentul pe mine dacă am fi în gravitație normală.

Unghiul conului botului este suficient de lin încât să nu alunec. Verific din nou pripoanele, apoi mă târăsc în susul botului, spre vârf. Acțiunea centrifugei mă împinge într-o parte, pe măsură ce urc. Trebuie să mă opresc la fiecare câteva picioare și să las frecarea cu carcasa să-mi oprească mișcarea în lateral.

— *Stare, întrebare?*

— Fac progrese, zic.

— *Bun.*

Ajung la botul navei. Aici gravitația artificială este cea mai slabă, pentru că ne aflăm cel mai aproape de centrul rotației. Țsta este un mic beneficiu.

Universul se învârtete leneș în jurul meu la fiecare douăzeci și cinci de secunde. Preț de jumătate din acest timp, Adrian îmi umple întregul câmp vizual de dedesubt. Apoi, am parte de câteva secunde de strălucire a lui Tau Ceti. Apoi nimic. Este nițel deconcertant, dar nu foarte tare. Doar ușor enervant.

Trapa gândacilor se află exact unde ar trebui să fie. Aici o să trebuiască să am grijă. Nu vreau să stric nimic.

Misiunea aceasta a fost proiectată să fie una sinucigașă. Nu i-a interesat ca *Hail Mary* să ajungă acasă. Trapa poate fi aruncată în aer prin intermediul mecanismului pirotehnic dinăuntru. Apoi gândacii se pot lansa și își pot găsi drumul înapoi spre Pământ. Un sistem bun, dar eu am nevoie ca această trapă să fie intactă pentru întoarcerea acasă. Din motive de aerodinamică.

Da, aerodinamică.

Hail Mary a arătat întotdeauna ca într-unul din romanele lui Heinlein. Argintiu strălucitor, carcasă netedă, bot ascuțit. De ce să faci toate astea pentru o navă care n-o să aibă niciodată de-a face cu o atmosferă?

Din cauza mediului interstelar. Prin spațiu rățăcește o cantitate minusculă de hidrogen și heliu. Aceasta este de ordinul unui atom per centimetru cub, dar, când călătorești la o viteză apropiată de cea a luminii, se cunoaște. Nu numai pentru că lovești mulți atomi, ci și pentru că acei atomi din cadrul tău inerțial de referință cântăresc mai mult decât normal. Fizica relativistă e bizară.

Pe scurt: am nevoie de botul ăla intact.

Întregul panou și ansamblul pirotehnic sunt atașate de carcasă cu șase șuruburi cu cap hexagonal. Scot din centura de scule o cheie tubulară și mă apuc de treabă.

De îndată ce desfac primul șurub, acesta alunecă pe panta conului și cade la o distanță necunoscută.

— Țăă..., zic. Rocky, poți să faci șuruburi, nu?

— *Da. Ușor. De ce, întrebare?*

— Am scăpat unul.

— *Ține șuruburi mai bine.*

— Cum?

— *Folosește mâna.*

— Mâna mea e ocupată cu cheia.

— *Folosește a doua mână.*

— Cealaltă mână o am pe carcasă, ca să mă țin locului.

— *Folosește a treia mân... hmm. Adu gândaci. Fac șuruburi noi.*

— OK.

Mă apuc să lucrez la al doilea șurub. De data asta, sunt foarte atent. La jumătatea acțiunii renunț la cheie și deșurubez cu mâna. Degetele groase ale costumului de AEV sunt îngrozitoare la treaba asta. Numai șurubul ăsta îmi ia zece minute. Dar reușesc și, ce e mai important, nu îl scap.

Îl pun într-un buzunar de pe costum. Acum Rocky o să știe ce trebuie să reproducă.

Desfac ultimele patru șuruburi cu cheia și le las să cadă. Presupun că o vreme o să se afle pe o orbită în jurul lui Adrian, dar nu veșnic. Cantitatea mică de tracțiune de care avem parte aici sus o să le încetinească, puțin câte puțin, până ce o să cadă în atmosfera lui Adrian și o să ardă.

Rămâne un șurub. Dar, mai întâi, ridic colțul opus al ansamblului cam un deget. Strecor un pripon printr-o gaură de șurub și îl prind de sine însuși, apoi prind celălalt capăt al priponului de centura mea. Acum am patru pripoane atașate. Și îmi place așa. S-ar putea să arăt ca Omul-păianjen spațial, dar cui îi pasă?

Mai am la centura de scule încă două pripoane încolăcite, pregătite, în caz de nevoie. Niciodată nu sunt prea multe pripoane.

Desfac ultimul șurub, iar ansamblul alunecă în josul botului. Îl las să treacă de mine, căci se oprește la capătul priponului. Saltă de câteva ori și se lovește de carcasă, apoi se leagănă.

Mă uit în compartiment. Gândacii se află unde ar trebui să se afle, fiecare în propriul culcuș. Cele patru nave mici sunt identice, cu excepția numelui gravat pe fiecare compartiment mic și boricănat pentru combustibil. Sunt etichetați „John”, „Paul”, „George” și „Ringo”, desigur.

— *Stare, întrebare?*

— Recuperez gândacii.

Încep cu John. Este fixat cu o clemă mică, dar o forțez. În spatele sondei, se află un cilindru cu aer comprimat, cu vârful spre în afară. Așa urma să fie lansați. Trebuie să se afle la distanță de navă înainte să-și pornească motoarele rotative. Chiar și un motorăș rotativ bebeluș, adorabil,

vaporizează totul în urma sa.

John iese destul de ușor. Sonda este mai mare decât îmi aminteam – aproape de dimensiunea unei valize. Desigur, orice lucru pare mai mare când îl ții cu niște mânuși bizare de AEV.

Și cântărește ceva, bătrânul John! În gravitația de pe Pământ nici nu știu dacă aș putea să-l ridic. Îl leg cu priponul de rezervă, apoi mă întind după Paul.

•

Rocky poate să lucreze rapid când are nevoie. Și are nevoie.

Ne aflăm pe o orbită dubioasă în jurul lui Adrian. Acum, că au repornit calculatoarele și sistemele de ghidaj, pot să o văd. Nu-i drăguță. Este în continuare foarte eliptică, iar partea cea mai apropiată se află mult prea aproape de planetă.

La fiecare nouăzeci de minute atingem atmosfera, chiar dacă la cucurigu. Abia dacă poate fi numită atmosferă, la altitudinea aceea. Doar câteva molecule confuze de aer care sar de colo până colo. Dar este suficient ca să ne încetinească, fie și un picuț. Încetinirea asta face ca la următoarea trecere să ne scufundăm nițel mai adânc în atmosferă. Înțelegeți unde bat.

La fiecare nouăzeci de minute ne frecăm de atmosferă. Și, sincer, nu știu de câte ori ne mai merge așa. Dintr-un motiv sau altul, calculatorul n-are modele pentru „orbite ciudat de eliptice în jurul lui Adrian”.

Așa că da. Rocky se grăbește.

Îi ia doar două ore să-l dezasambleze pe Paul și să înțeleagă în cea mai mare parte cum funcționează. Asta n-a fost o sarcină ușoară – înainte să-l transferăm pe Paul în zona lui Rocky din navă, a trebuit să facem o „cutie de răcire” specială. Gândacii au înăuntru componente din plastic; acestea s-ar fi topit în aerul lui Rocky. Un bulgăre mare de astrofagi a avut grijă de asta. Astrofagul este prea fierbinte ca să poată fi atins de oameni, dar este suficient de rece încât să nu topească plasticul și desigur că nu are nicio problemă să absoarbă căldura suplimentară și să păstreze totul la 96° Celsius.

Paul are înăuntru o grămadă de electronică și circuite. Rocky nu înțelege toate astea foarte bine – electronica eridiană nu este nici pe departe atât de avansată ca cea de pe Pământ. Încă nu au inventat tranzistorii, darămite cipurile cu circuite integrate. Lucrul cu Rocky e ca și cum aș avea cu mine pe navă cel mai bun inginer din anii 1950.

Pare ciudat că o specie a putut să inventeze călătoria interstelară înainte să inventeze tranzistorul, dar, hei, Pământul a inventat energia nucleară, televiziunea și chiar a făcut câteva lansări în spațiu înaintea tranzistorului.

O oră mai târziu, a ocolit toate comenzile calculatorului. Nu are nevoie să le înțeleagă ca să le ocolească – trebuie doar să știe la ce fire să aplice direct voltajul. A improvizat o activare a motorului rotativ printr-o telecomandă cu acțiune vocală. Cam peste tot unde oamenii folosesc radioul pentru comunicații digitale prin unde scurte, eridienii folosesc sunetul.

A repetat procesul pentru Ringo și John. De data asta merge mai rapid, pentru că nu este nevoie de efortul de cercetare. George este lăsat nemodificat. Gândăceii n-au propulsie mare, așadar, cu cât folosim mai mulți dintre ei, cu atât mai bine, dar undeva trebuie să trag o linie. Vreau să păstrez unul în siguranță, ca rezervă, nemodificat, gata să-și îndeplinească misiunea originală.

Grație lui Rocky, este posibil să reușesc să supraviețuiesc acestei misiuni sinucigașe, dar nu există garanții. *Hail Mary* este în stare proastă, ca să nu spun mai rău. Au dispărut mai multe compartimente pentru combustibil, peste tot sunt avarii și scurgeri. Taumibe pândesc la tot colțul, așteptând să mănânce combustibilul de rezervă pe care mi-l dă Rocky. Sunt în stare să enumăr cel puțin o sută de moduri în care poate să eșueze călătoria spre casă. Așa că, înainte să încep întoarcerea, o să-l trimit pe George pe drumul lui, cu toate descoperirile și niște taumibă la bord. Aș fi preferat să păstrez doi ca rezervă, dar avem nevoie de trei gândaci ca să putem vectoriza impulsul, astfel încât să putem orienta nava în direcția pe care o dorim.

Rocky transferă cei trei gândaci modificați, prin ecluza din dormitor, în partea mea de navă.

— *Tu montezi pe carcasă, spune el. Îndreaptă la 45° în afara liniei centrale a navei.*

— Înțeleg, oftez.

O altă AEV pe o navă care se rotește. Ura!

Dar ce altceva să fac? Nu putem anula rotirea fără propulsie.

Fac o AEV. Singura parte dificilă este să ajung în locul adecvat. Ecluza este aproape de botul navei și trebuie să montez gândacii în partea din spate. Iar în acest moment nava este împărțită în două jumătăți, conectate

doar prin cinci cabluri. Dar proiectanții lui *Hail Mary* s-au gândit la asta. De-a lungul cablurilor există bucle la care se poate atașa un pripon.

Îmi îmbunătățesc abilitatea extrem de ciudată de a face AEV-uri în gravitație diferită de zero. Și, spre deosebire de dansul morții pe care l-am făcut pe botul navei, partea din spate are o mulțime de mânere. Montarea gândacilor este totuși destul de ușoară. Îi atașez de mânerele de pe carcasă pentru a-i imobiliza, în timp ce lipiciul pentru xenonit al lui Rocky se întărește și formează o legătură permanentă.

În cele din urmă, John, Paul și Ringo se află la distanțe egale pe un cerc înprejurul carcasei, fiecare fiind poziționat astfel încât motorul să se afle la un unghi de 45° față de axa lungă a navei.

— Gândacii așezați, rostesc în radio. Inspectez zona deteriorată.

— *Bun*, răspunde Rocky.

Îmi fac drum până la locul distrus de spargerea compartimentului pentru combustibil. Nu este mare lucru de văzut – la momentul respectiv am ejectat rezervoarele stricate. Un dreptunghi de plăci lipsă de pe carcasă arată o deschidere în care au fost cândva rezervoarele. Zona din jurul găurii spune povestea unei traume. Urme de arsuri negre marchează plăcile altminteri strălucitoare ale carcasei. Pe două dintre panourile învecinate există semne clare de curbură.

— Niște panouri sunt îndoite. Unele au urme de arsură. Nu e foarte rău.

— *Vești bune.*

— Urmele de arsură sunt ciudate, nu crezi? De ce urme de arsură?

— *Căldură mare.*

— Da, dar fără oxigen. Suntem în spațiu. Cum de a ars?

— *Teorie: mult astrofag în compartimente. Probabil o parte mort. Astrofag mort are apă. Astrofag mort nu imun la căldură. Apă și multă, multă căldură devin hidrogen și oxigen. Oxigen și căldură și carcasă devin urme de arsură.*

— Mda, zic. Bună teorie.

— *Mulțumire.*

Mă întorc pe puntea spațială din sfoară formată de cabluri, apoi intru în ecluză fără niciun incident. Rocky mă așteaptă în bulbul lui de pe tavan din camera de comandă.

— *Totul este bine, întrebare?*

— Da, zic. Comenzile pentru John, Paul și Ringo sunt în regulă?

Ține în trei mâini cutii de comandă identice. Fiecare are un fir care conduce la un difuzor/microfon cu montare verticală atașat pe carcasă. Cu o a patra mână, Rocky bate într-o cutie cu afișaj.

— *Comunicare stabilită. Toți gândacii funcționează și pregătiți.*

Îmi atașez centura în scaunul de comandă. Partea care urmează n-o să fie confortabilă.

Am așezat gândacii la unghiuri de 45° față de linia centrală a navei ca să îi putem folosi pentru a orienta nava după cum este nevoie. Ne permite, de asemenea, să controlăm rotirea navei. Dar nu putem să folosim gândacii decât când nava este dintr-o bucată. Așa că, mai întâi, trebuie să unesc jumătățile.

Data fiind conservarea inerției de rotație, asta înseamnă că nava o să se învârtă foarte rapid. De fapt, o să se învârtă exact la fel de rapid pe cât o făcea când Rocky a fost nevoit să mă salveze ultima dată. De atunci, nu am câștigat și nu am pierdut niciun fel de inerție.

Aduc ecranul Centrifugă pe ecranul principal de comandă. Mă rog, se află chiar deasupra ecranului principal original. Acel ecran principal a fost distrus în aventura de pe Adrian. Dar acesta este suficient de bun.

— Ești pregătit?

— *Da.*

— Forțele gravitaționale o să fie puternice, spun. Ușor pentru tine, dar greu pentru mine. S-ar putea să leșin.

— *Nesănătos pentru om, întrebare?*

Exista un ușor tril la finalul propoziției.

— Nițel nesănătos. Dacă leșin, nu te îngrijora. Stabilizează doar nava. O să mă trezesc când o să ne oprim din învârtit.

— *Înțeleg.*

Rocky ține cele trei comenzi pregătite.

— În regulă, îi dăm drumul.

Pun centrifuga în modul manual și ocolesc cele trei casete de dialog de avertizare. Mai întâi, rotesc compartimentul pentru echipaj cu 180°. La fel ca ultima dată, o iau încet. Dar, spre deosebire de ultima dată, am închis totul. Deci pe măsură ce lumea se răsucește și gravitația își schimbă direcția, laboratorul și dormitorul nu mai ajung în completă neorânduială.

Acum simt o jumătate de g împingându-mă spre panourile de control. Botul navei este îndreptat din nou spre în afară. Le comand tuturor celor

patru bobine să se înfășoare independent de viteza de rotire a navei. Pictogramele de pe navă arată scurtarea așa cum a fost comandată, iar forța cu care corpul meu este împins în centuri crește.

După doar zece secunde, forțele sunt de 6 g și abia dacă pot să respir. Icnesc și mă agită.

— *Nu ești sănătos! chițăie Rocky. Anulăm asta. Facem plan nou.*

Nu pot să vorbesc, așa că scutur din cap. Simt cum pielea feței mi se întinde, îndepărtându-se de obraji. În momentul ăsta, probabil că arăt ca un monstru. Vederea periferică mi se întunecă. Aceasta trebuie să fie vederea în tunel despre care am auzit. Bun nume.

Tunelul se întunecă din ce în ce mai mult, până ce totul devine complet negru.

•

Mă trezesc după câteva momente. Cel puțin, cred că sunt câteva momente. Brațele îmi plutesc liber și doar legăturile mă opresc să nu alunec de pe scaun.

— *Grace! Ești OK, întrebare?*

— *Ăă.*

Mă frec la ochi. Am vederea încețoșată și sunt încă amețit.

— *Mda. Stare?*

— *Viteză de rotire este zero, spune el. Gândaci greu de controlat. Corecție: gândaci ușor de controlat. Navă acționată de gândaci greu de controlat.*

— *Ai reușit totuși. Bună treabă.*

— *Mulțumire.*

Îmi desfac legăturile și mă întind. Nimic nu pare rupt sau rănit, cu excepția brațului ars mai înainte. De fapt, mă simt grozav să fiu iar la gravitație zero. Ca o regulă, mă doare peste tot. Multă muncă fizică și încă mă refac în urma rănilor. Faptul c-am scăpat de gravitația aia enervantă îmi pune mai puțin stres pe corp.

Trec în revistă ecranele de pe monitor.

— Toate sistemele sunt în regulă. Cel puțin, nimic nu este mai stricat decât înainte.

— *Bun. Care este următoare acțiune, întrebare?*

— Acum calculez. Fac multe calcule. Trebuie să socotesc durata propulsiei și unghiul care să ne ducă înapoi la nava ta, folosind gândacii

drept motoare.

— *Bun.*

CAPITOLUL 23

Am ajuns la ședință la timp. Cel puțin așa am crezut.

E-mailul spunea 12:30. Dar, când am ajuns acolo, toată lumea era deja așezată. Și tăcută. Și toți se uitau lung la mine.

Deocamdată, aveam o blocadă mediatică în legătură cu accidentul. Întreaga lume urmărea acest proiect – singura lor speranță de salvare. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca oamenii să știe că specialistul principal și cel secundar în științe erau morți. Puteți să spuneți orice vreți despre ruși, dar nu că nu știu cum să păstreze un secret. În tot Baikonurul, accesul fusese restricționat.

Camera de ședințe, o simplă rulotă pe care o furnizaseră rușii, avea vedere perfectă asupra rampei de lansare. Puteam să văd Soyuzul pe fereastră. O tehnologie veche, fără îndoială, dar de departe cel mai fiabil sistem de lansare fabricat vreodată.

Stratt și cu mine nu mai vorbiserăm din noaptea exploziei. Ea fusese nevoită să conducă, dintr-odată, o anchetă *ad-hoc* a dezastrului. Nu putuse să aștepte până mai târziu – dacă accidentul fusese cauzat de vreo procedură sau un echipament care avea să se afle în misiune, trebuia să știm. Vrusesem să mă implic, dar nu mă lăsase. Cineva trebuia să continue să se ocupe de diferitele mici impedimente de pe *Hail Mary* raportate de echipa ESA.

Stratt se uita lung la mine. Dimitri își făcea de lucru cu niște hârtii, probabil un proiect de îmbunătățire a motorului rotativ. Dr. Lokken, norvegianca înfocată care proiectase centrifuga, răpăia cu degetele în masă. Dr. Lamai era, ca de obicei, în halatul de laborator. Echipa ei perfecționase un robot medical complet automatizat și probabil că ea urma să se afle cândva pe lista pentru premiul Nobel. Dacă omenirea avea să supraviețuiască pe Pământ. Chiar și Steve Hatch, canadianul țicnit care inventase sondele-gândaci, se afla aici. El, cel puțin, nu arăta ciudat. Doar tasta la un calculator. Nu avea hârtii în fața lui. Doar calculatorul.

Erau prezenți și comandantul Yáo și inginera Iliuhina. Yáo arăta sever, ca de obicei, iar Iliuhina nu avea o băutură în mână.

— Am întârziat? am întrebat.

— Nu, ați venit la fix, a spus Stratt. Luați loc.

M-am așezat pe singurul scaun liber.

— Credem că știm ce s-a întâmplat la centrul de cercetare, a început Stratt. Întreaga clădire a fost distrusă, dar înregistrările de acolo erau electronice și au fost salvate și stocate pe un server care deservește întregul Baikonur. Din fericire, serverul acela este în clădirea Controlului de la sol. În plus, DuBois – cum îl știm pe DuBois – a luat notițe meticuloase.

A scos o hârtie și a rostit:

— Conform jurnalului său digital, planul pentru ieri era să testeze un caz de eșec foarte rar care ar putea surveni la un generator acționat de astrofag.

Iliuhina a scuturat din cap.

— Eu ar fi trebuit să testez asta. Eu sunt responsabilă cu mentenanța navei. DuBois ar fi trebuit să mi-o ceară mie.

— Ce testa, mai exact? am întrebat.

Lokken și-a dres glasul:

— Acum o lună, JAXA a descoperit posibilitatea producerii unui eșec al generatorului. Acesta folosește astrofag pentru a produce căldură, care la rândul ei acționează o mică turbină cu schimbare de fază. O tehnologie veche și fiabilă. Consumă o cantitate minusculă de astrofagi, doar douăzeci de celule individuale odată.

— Pare destul de sigur, am zis.

— Este. Dar, dacă sistemul moderator de pe pompa generatorului eșuează și dacă în acel moment în conductă există un bulgăre de astrofagi neobișnuit de dens, în camera de reacție ar putea ajunge până la un nanogram de astrofagi.

— Și ce s-ar întâmpla în cazul ăsta?

— Nimic. Fiindcă generatorul controlează și cantitatea de lumină IR îndreptată spre astrofag. Dacă temperatura din cameră se ridică prea mult, lumina IR se oprește, pentru a permite astrofagului să se liniștească. Sistem de siguranță de rezervă. Dar există un caz-limită posibil, extrem de improbabil, în care un scurtcircuit al acestui sistem ar putea face lumina IR să se aprindă la putere maximă și să ocolească complet interblocarea de siguranță bazată pe temperatură. DuBois voia să testeze acest scenariu foarte, foarte improbabil.

— Așadar, ce-a făcut?

Lokken s-a întrerupt, iar buzele i-au tremurat puțin. S-a ținut tare și a

continuat:

— A primit o copie a generatorului, una dintre cele pe care le folosim pentru testarea la sol. A modificat pompa de alimentare și luminile IR pentru a forța producerea cazului-limită. A vrut să activeze un întreg nanogram de astrofagi dintr-odată, ca să vadă cum ar fi fost deteriorat generatorul.

— Stați așa, am spus. Un nanogram nu-i destul ca să arunci în aer o clădire. În cel mai rău caz, poate să topească nițel din metal.

— Mda, a zis Lokken, inspirând adânc și expirând lent. Știți cum stocăm cantitățile mici de astrofagi, nu?

— Sigur, am răspuns. În containere mici de plastic, în suspensie de propilenglicol.

A încuviințat.

— Când DuBois a solicitat un *nanogram* de astrofagi de la intențența centrului de cercetare, i-au dat din greșeală un *miligram*. Și, din moment ce containerele sunt identice, iar cantitățile atât de mici, el și Shapiro n-au avut cum să-și dea seama.

— Oh, Doamne! m-am frecat la ochi. Asta e o eliberare de energie de un milion de ori mai mare, la propriu, decât s-au așteptat. A vaporizat clădirea și pe toți cei aflați în ea. Dumnezeu!

Stratt și-a răsfoit hârtiile.

— Adevărul e ăsta: pur și simplu, nu avem procedurile sau experiența ca să gestionăm în siguranță astrofagul. Când ceri o pocnitoare și ți se dă în schimb un camion plin cu explozibil, îți dai seama că ceva e în neregulă. Dar diferența dintre un nanogram și un miligram? Oamenii, pur și simplu, nu pot s-o perceapă.

Am rămas toți tăcuți preț de o clipă. Avea dreptate. Ne făceam de cap cu energie de nivelul bombei de la Hiroshima ca și cum ar fi fost o nimica toată. În orice alt context, ar fi fost o nebunie. Dar nu aveam de ales.

— Deci o să amânăm lansarea? am întrebat.

— Nu, am discutat și suntem cu toții de acord: nu putem să amânăm plecarea navei *Hail Mary*. Este asamblată, testată, alimentată și gata de plecare.

— E vorba despre orbită, a spus Dimitri. Se află pe o orbită strânsă, la 51,6° înclinare, așa încât Cape Canaveral și Baikonur ajung ușor la ea. Dar este și o orbită joasă, care se modifică. Dacă nu pleacă în următoarele trei

săptămâni, va trebui să trimitem întreaga misiune sus numai ca să o readucă pe o orbită mai înaltă.

— Plecarea lui *Hail Mary* va avea loc conform programului, a spus Stratt. Peste cinci zile. Echipajul o să aibă la dispoziție două zile pentru verificări înaintea zborului, iar asta înseamnă că Soyuzul trebuie să se lanseze în trei zile.

— OK, am zis. Și expertul în științe? Sunt sigur că avem sute de voluntari în toată lumea. Putem să-i ținem celui selectat un curs rapid în știința pe care are nevoie s-o știe...

— Decizia a fost luată, a spus Stratt. Realmente, decizia s-a luat singură. Nu e timp să instruim un specialist în tot ce trebuie să știe. Sunt, pur și simplu, prea multe informații și cercetări de însușit. Nici cei mai străluciți oameni de știință n-ar putea să spicuiască tot în doar trei zile. Și, amintiți-vă, doar unu din șapte mii de oameni are combinația de gene care să-i permită să reziste stării de comă.

Cam în acel moment, am început să am un presentiment.

— Cred că înțeleg încotro bate discuția asta.

— Sunt sigură că știți deja că testele dumneavoastră sunt pozitive. Sunteți acel unu din șapte mii.

— Bun venit în echipaj! a exclamat Iliuhina.

— Stați, stați așa! Nu, am scuturat din cap. E o nebunie. Sigur că sunt la curent cu astrofagul, dar nu știu *nimic* despre cum să fiu astronaut.

— O să vă instruim pe parcurs, a spus Yáo cu glas măsurat, dar plin de încredere. Și o să îndeplinim noi toate sarcinile dificile. Dumneavoastră o să fiți folosit doar pentru știință.

— Dar vreau să zic... fiți serioși! Trebuie să existe altceeva! m-am uitat spre Stratt. Rezerva lui Yáo? Sau a Iliuhinei?

— Nu sunt biologi, a spus Stratt. Sunt niște oameni incredibil de pricepuți, care cunosc nava *Hail Mary* de la un capăt la altul, știu cum s-o folosească și cum s-o repare. Dar, în timpul pe care-l avem la dispoziție, nu putem să instruim pe altceeva în toată biologia celulară pe care trebuie s-o știe. Ar fi ca și cum i-am cere celui mai bun inginer structurist din lume să facă chirurgie pe creier. Pur și simplu, nu-i domeniul lui.

— Și ceilalți candidați de pe listă? Cei care n-au fost aleși prima dată?

— Nu există nimeni mai calificat decât dumneavoastră. Sincer, suntem norocoși, mai norocoși decât ne puteam imagina, că sunteți rezistent la

comă. Credeați că v-am păstrat în proiect atâta timp fiindcă aveam nevoie de un profesor de gimnaziu la îndemână?

— Oh! am exclamat.

— Știți cum funcționează nava, a continuat Strat. Cunoașteți toate datele științifice despre astrofag. Știți cum să folosiți un costum de AEV și tot echipamentul specializat. Ați fost prezent la toate principalele discuții științifice sau strategice pe care le-am avut în legătură cu nava și cu misiunea ei, m-am asigurat de asta. Aveți genele care trebuie, așa că am fost *al naibii* de sigură că o să aveți și abilitățile care ne trebuie. Dumnezeu știe că nu mi-am dorit să ajungem aici, dar asta este! Ați fost întotdeauna specialistul în științe terțiar.

— N-nu, nu poate fi corect, am spus. Trebuie să existe și alți oameni. Savanți mult mai talentați. Și, știți, oameni care chiar *să-și dorească* să plece. Trebuie că aveți o listă, corect? Cine e următorul candidat după mine?

Strat a ridicat o foaie de hârtie din fața ei:

— Andrea Cáceres, o lucrătoare la o distilerie din Paraguay. Este rezistentă la comă și licențiată în chimie, cu specializare secundară în biologie celulară. Și s-a oferit ca voluntară pentru misiune încă de la primul apel pentru astronauți.

— Sună grozav! am spus. S-o chemăm.

— Dar dumneavoastră ați avut parte de ani întregi de instruire directă. Cunoașteți pe dinafară nava și misiunea. Și sunteți un expert global în astrofag. Iar pentru a o pune la curent pe Cáceres am avea la dispoziție numai câteva zile. Știți cum lucrez, doctore Grace. Mai mult decât oricine altcineva. Vreau să ofer misiunii *Hail Mary* toate avantajele posibile. În acest moment, am avea cele mai mari șanse de izbândă dacă ați pleca dumneavoastră.

M-am uitat în jos, la masă.

— Dar eu... nu vreau să mor...

— Nimeni nu vrea, a spus Strat.

— Trebuie să fie decizia dumneavoastră, a zis Yáo. Nu pot să am în echipaj pe cineva care este acolo împotriva voinței sale. Trebuie să veniți de bunăvoie. Iar, dacă refuzați, o s-o aducem pe doamna Cáceres și o să facem tot posibilul să o instruim. Dar insist să spuneți da. Sunt în joc miliarde de vieți. Viețile noastre contează puțin prin comparație cu o astfel de tragedie.

Mi-am lăsat capul în mâini. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. De ce trebuia să mi se întâmple așa ceva?

— Pot să mă gândesc la asta?

— Da, a spus Stratt. Dar nu foarte mult. Dacă spuneți nu, trebuie să o aducem rapid aici pe Cáceres. Vreau să-mi dați răspunsul până diseară la cinci.

M-am ridicat și m-am repezit afară din cameră. Nici măcar nu cred că mi-am luat la revedere. Când colegii tăi cei mai apropiați se adună și decid că trebuie să mori te cuprinde un sentiment întunecat și deprimant.

M-am uitat la ceas – 12:38 postmeridian. Aveam patru ore și jumătate ca să mă hotărâsc.

•

Motoarele rotative de pe *Hail Mary* sunt incredibil de supraalimentate pentru masa ei curentă. Când am părăsit Pământul, nava cântărea 2,1 milioane de kilograme – majoritatea masei fiind combustibil. Acum nava cântărește 120 000 de kilograme. Cam a douăsprezecea parte din greutatea de la plecare.

Grație masei relativ mici a lui *Hail Mary*, gândăceii bățăioși pot să îmi ofere, împreună, o propulsie de 1,5 g. Cu excepția faptului că nava nu a fost proiectată să primească un impuls mare de la o forță care împinge arbitrar în mânerile de AEV de pe carcasă la un unghi de 45°. Dacă pornim gândacii la putere maximă, o să smulgă mânerile și o să dispară în amurgul lui Tau.

Rocky a avut grijă la asta când ne-a adus la rotație zero. Acum avem situația sub control și pot să fac AEV-uri la gravitație zero, așa cum le-a lăsat Dumnezeu. Tipăresc un model 3D al scheletului intern al lui *Hail Mary* și i-l dau lui Rocky spre lectură. În mai puțin de o oră, nu numai că are o soluție, ci a și fabricat lonjeroanele din xenonit pentru implementarea ei.

Așa că mai fac o AEV. Adaug suporturile de xenonit pentru gândaci. De data asta, toate merg conform planului. Rocky mă asigură că nava poate să se descurce acum cu propulsia maximă din partea gândacilor, iar eu nu mă îndoiesc de el nici măcar o secundă. Tipul știe inginerie.

Introduc o grămadă de calcule într-o foaie Excel complicată, care probabil că are pe undeva erori. Durează șase ore să o scot la capăt. În cele din urmă, obțin ceea ce cred că este răspunsul corect. Cel puțin, ar trebui să

ne ducă suficient de aproape încât să îl vedem pe *Semnal-A*. De acolo putem să ne reglăm fin vectorii.

— Gata? Întreb de pe scaunul pilotului.

— *Gata*, zice Rocky din bulbul lui, ținând cele trei cutii de comandă în mâini.

— OK... John și Paul la 4,5 procente.

— *John și Paul, 4,5 procente, confirmat.*

Sigur, Rocky ar fi putut să facă niște comenzi pe care să le folosesc eu, dar așa este mai bine. Eu trebuie să urmăresc îndeaproape ecranul și să am grijă la vectorii noștri. Este mai bine ca altcineva să își dedice toată atenția gândacilor. În plus, Rocky este inginer de navă. Cine altcineva mai bun care să acționeze motoarele noastre improvizate?

— John și Paul la zero. Ringo la 1,1 procente, spun.

— *John și Paul la zero. Ringo la 1,1.*

Aducem numeroase ajustări vectorilor de propulsie, puțin câte puțin, pentru a orienta nava aproximativ în direcția pe care o doresc. În cele din urmă, obținem direcția – sper, cea corectă.

— Acum e acum, zic. Cu toată viteza înainte!

— *John, Paul, Ringo la 100 de procente.*

Sunt aruncat înapoi în scaun, în timp ce nava se azvârle înainte cu 1,5 g, luându-ne în stăpânire, în timp ce accelerăm în linie dreaptă (probabil) spre *Semnal A* (sper).

— Menține impulsul trei ore, spun.

— *Trei ore. Urmăresc motoare. Tu relaxează.*

— Mersi, dar n-am timp de odihnă. Vreau să folosesc gravitația cât pot.

— *Eu stau aici. Spune-mi cum merg experimente.*

— Așa o să fac.

Încerc un alt transfer cu durată de unsprezece zile. Pentru asta, este nevoie de 130 de kilograme de combustibil – cam un sfert din ce au gândacii la bord (dacă îl includem și pe George, care șade pe masa din laborator, plin cu astrofag). Ar trebui să ne rămână destul încât să corectăm eventuale greșeli prostești pe care le-am făcut în calculul traiectoriei.

O să ajungem la viteza de croazieră în trei ore, apoi o să glisăm aproape unsprezece zile. Nu vreau să am de-a face cu pornirea sau oprirea centrifugei. Da, se poate face – Rocky a dovedit-o când ne-a adus la zero mai devreme. Dar a fost un proces delicat, cu multe supoziții și multe

ocazii de învârtire scăpată sub control. Sau, mai rău, de încurcare a cablurilor.

Așa că, în următoarele trei ore, am 1,5 g cu care să lucrez. După asta, o vreme va fi gravitație zero. Este momentul să mă duc în laborator.

Cobor scara. Mă doare brațul. Dar mai puțin decât înainte. Mi-am schimbat bandajele în fiecare zi – sau, mai degrabă, mașinăria medicală minune a doctorului Lamai a făcut-o. Clar, sunt cicatrice peste tot pe piele. O să am un braț și un umăr urâte pentru tot restul vieții. Dar cred că straturile mai profunde ale pielii au supraviețuit. În caz contrar, probabil că până acum aș fi murit de cangrenă. Sau mașina lui Lamai mi-ar fi amputat brațul, când nu eram atent.

A trecut ceva vreme de când nu am mai avut de-a face cu 1,5 g. Picioarele mele nu sunt de acord. Dar deja m-am obișnuit cu soiul ăsta de plângeri.

Mă îndrept spre masa principală din laborator, unde experimentele cu taumibă sunt încă în curs. Fiecare componentă este montată ferm pe masă. Pentru cazul în care am mai avea și alte aventuri neașteptate cu accelerarea. Desigur, nu e ca și cum aș avea o rezervă limitată de taumibe. Am o grămadă *în locul în care țineam combustibilul*.

Întâi, verific experimentul de pe Venus. Mecanismul de răcire zumzăie ușor, păstrând temperatura interioară corectă pentru atmosfera superioară extremă de pe Venus. Inițial, intenționasem să las taumiba de acolo să incubeze doar o oră, dar apoi s-a luat curentul și am avut alte priorități. Așa că acum au trecut patru zile. Măcar a avut suficient timp să-și facă treaba.

Înghit în sec. Acesta este un moment important. Lama de sticlă dinăuntru avea un strat de astrofag de grosimea unei celule. Dacă taumibeze trăiesc și se ospătează cu astrofagi, lumina va trece prin lamă. Cu cât văd mai multă lumină pe partea cealaltă a lamei, cu atât mai puțini astrofagi trăiesc încă pe ea.

Mă îmbărbătez, inspir adânc și mă uit înăuntru.

Negru tuci.

Respirația mi se tulbură. Pescuiesc o lanternă din buzunar și o aprind din spate. Prin lamă nu trece niciun fel de lumină. Mă pleoștesc.

Mă mut alături, la experimentul cu taumibă pentru Lumeatrei. Arunc o privire lamei de aici și văd același lucru. Negru complet.

Taumiba nu supraviețuiește mediului de pe Venus ori Lumeatrei. Sau, în

orice caz, nu mănâncă. Simt o moleșeală în capul pieptului.

Atât de aproape! Eram atât de aproape! Avem răspunsul fix aici! Taumiba! Un prădător natural pentru ceea ce ne distruge lumile! Și încă unul viguros. Poate să supraviețuiască și, evident, îi priește în compartimentele mele de combustibil. Dar nu și în aerul de pe Venus sau Lumeatrei. De ce naiba nu?!

— *Ce vezi, întrebare?* face Rocky.

— Eșec, îi răspund. Amândouă experimentele. Taumibele sunt moarte.

Îl aud pe Rocky lovind în perete.

— *Mânie!*

— Toată munca asta! Toată, degeaba. Degeaba! dau cu pumnul în masă. Am renunțat la atâtea pentru asta! Am sacrificat atâta!

Aud carapacea lui Rocky lovindu-se de podeaua din bulbul său. Un semn al depresiei profunde.

O vreme suntem tăcuți amândoi; Rocky, cocoșat în bulb, iar eu, cu fața îngropată în mâini.

În cele din urmă, aud un hârjâit. Rocky își ridică de la podea carapacea.

— *Noi lucrăm mai mult, spune el. Noi nu cedeză. Noi lucrăm din greu. Noi suntem curajoși.*

— Mda, presupun că da.

Nu sunt omul potrivit pentru slujba asta. Sunt o înlocuire de ultimă clipă, fiindcă oamenii cu adevărat calificați au sărit în aer. Dar mă aflu aici. Poate că nu am toate răspunsurile, dar sunt aici. Trebuie să mă fi oferit voluntar, crezând la momentul acela că era o misiune sinucigașă. Nu ajută Pământul, dar tot e ceva.

•

Rulota lui Stratt era de două ori cât a mea. Privilegiile gradului, presupun. Deși, ca să fim corecți, avea nevoie de spațiul acela. Ședea la o masă acoperită cu hârtii. Pe documentele aflate în fața ei puteam să văd cel puțin șase limbi diferite în patru alfabete aparte, dar ea nu părea să aibă vreo problemă cu vreunul dintre ele.

Într-un colț al camerei se afla un soldat rus, în picioare. Nu chiar în poziția de drepti, dar nici relaxat. Lângă el, era un scaun, dar insul părea că alesese să rămână în picioare.

— Salut, doctore Grace! a spus Stratt fără să ridice ochii.

A arătat spre soldat.

— Acela este soldat Meknikov. Chiar dacă știm că explozia a fost un accident, rușii nu vor să își asume niciun risc.

M-am uitat spre soldat.

— Deci se află aici ca să se asigure că nu vă omoară teroriștii imaginari?

— Așa ceva, a ridicat ea ochii. Deci? Este ora cinci. V-ați hotărât? Vreți să fiți specialistul în științe de pe *Hail Mary*?

M-am așezat în fața ei. Nu puteam să o privesc în ochi.

— Nu.

S-a încruntat la mine:

— Înțeleg.

— Este... știți... e vorba despre copii. Ar trebui să rămân aici pentru copii, m-am foit pe scaun. Chiar dacă *Hail Mary* găsește răspunsul, o să avem parte de aproape treizeci de ani de suferință.

— Îhâm, a făcut ea.

— Și, ăă... ei bine, eu sunt profesor. Ar trebui să predau. Trebuie să creștem o generație puternică, solidă, de supraviețuitori. În momentul ăsta suntem moi. Dumneavoastră, eu, întreaga lume vestică. Suntem rezultatul creșterii într-un confort și o stabilitate fără precedent. Iar copiii de astăzi trebuie să facă să meargă lumea de mâine. Și o vor moșteni vraiște. Cu adevărat, pot să fac mai mult pregătind copiii pentru lumea care o să vină. Ar trebui să stau aici, pe Pământ, unde este nevoie de mine.

— Pe Pământ, a repetat ea. Unde-i nevoie de dumneavoastră.

— D-da.

— Spre deosebire de *Hail Mary*, unde ați putea fi esențial pentru rezolvarea întregii probleme, fiindcă sunteți complet antrenat pentru această sarcină.

— Nu-i așa, am spus. Adică e nițel așa. Dar, uitați ce, nu-s de niciun folos în echipaj. Nu sunt vreun explorator intrepid.

— Oh, știu! a spus ea.

Și-a încleștat pumnul și a lăsat ochii în lături, preț de o clipă. Apoi s-a uitat din nou la mine, cu o privire arzătoare pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Doctore Grace, sunteți un laș și mâncați căcat.

Am tresărit.

— Dacă v-ar fi păsat atât de mult de copii, ați fi urcat pe nava aia fără nicio ezitare. Ați putea salva miliarde de apocalipsă, în loc să pregătiți

câteva sute pentru ea.

Am scuturat din cap.

— Nu-i vorba despre asta...

— Credeți că nu vă cunosc, doctore Grace?! a țipat ea. Sunteți un laș și întotdeauna ați fost așa. Ați abandonat o carieră științifică promițătoare, fiindcă oamenilor nu le-a plăcut un articol pe care l-ați scris. V-ați retras în siguranța copiilor, care vă adoră fiindcă sunteți profesorul mișto. Nu aveți o parteneră, fiindcă asta ar însemna că ar fi posibil să suferiți din dragoste. Evitați riscul ca pe ciumă.

M-am ridicat.

— OK, e adevărat! Mi-e frică! Nu vreau să mor! Am muncit pe brânci la proiectul ăsta și merit să trăiesc! *Nu* merg și cu asta basta! Luați următoarea persoană de pe listă, chimista aia paraguayana. Ea *vrea* să meargă.

Stratt a dat cu pumnul în masă.

— Nu-mi pasă cine *vrea* să meargă. Îmi pasă de cine-i cel mai calificat! Doctore Grace, îmi pare rău, dar *o să mergi* în misiunea aia. Știu că ți-e frică. Știu că nu vrei să mori. Dar *o să mergi*.

— Nu ești în toate mințile, cucoană! Plec, am spus întorcându-mă spre ușă.

— Meknikov! a strigat ea.

Soldatul s-a interpus cu abilitate între mine și ușă. M-am răsucit spre Stratt:

— Cred că glumești.

— Ar fi fost mai simplu dacă spuneai da.

— Și ce plan ai? am făcut semn cu degetul mare spre soldat. Să mă ameninți cu arma preț de patru ani, pe toată durata călătoriei?

— Pe durata călătoriei o să fii în comă.

Am încercat să țâșnesc pe lângă Meknikov, dar soldatul m-a oprit cu brațele lui de fier. Nu a fost brutal. Era doar monumental de puternic față de mine. M-a prins de umeri și m-a întors cu fața spre Stratt.

— E o nebunie! am țipat. Yáo n-o să fie niciodată de acord cu asta! A spus explicit că nu *vrea* să fie nimeni pe navă împotriva voinței lui!

— Mda, asta a fost o surpriză neplăcută. Este enervant de cinstit.

Stratt a ridicat o listă de verificare pe care o scrisese în neerlandeză.

— Mai întâi, în următoarele câteva zile, până la lansare, o să fii ținut

într-o celulă. N-o să comunic cu nimeni. Exact înainte de lansare o să primești un sedativ foarte puternic, ce o să te adoarmă în vreme ce noi o să te instalăm în Soyuz.

— Nu crezi că Yáo o să fie nițel suspicios în legătură cu asta?

— O să le explic comandatului Yáo și specialistei Iliuhina că, din cauza pregătirii tale limitate ca astronaut, ai fost îngrijorat că o să te panichezi în timpul lansării, așa c-ai ales să fii inconștient pe durata ei. Odată la bordul lui *Hail Mary*, Yáo și Iliuhina o să te prindă de patul medical și o să înceapă procedurile pentru inducerea comei. O să aibă grijă de toată pregătirea de dinaintea lansării. O să te trezești la Tau Ceti.

Primele seminte ale panicii au început să încolțească. Sminteala asta ar fi putut să meargă.

— Nu! Nu poți să faci una ca asta! N-o s-o fac! E o nebunie!

S-a frecat la ochi.

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, doctore Grace, îmi placî întrucâtva. Nu te respect prea tare, dar cred, în fond, că ești un om bun.

— Îți vine ușor s-o zici când nu ești tu cea care va muri! Mă *ucizi!* am rostit în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe față. Nu vreau să mor! Nu mă trimite să mor! Te rog!

Arăta îndurerată.

— Nu-mi place chestia asta așa cum nu-ți place nici ție, dr. Grace. Dacă te consolează cu ceva, o să fii aclamat ca un erou. Dacă Pământul supraviețuiește, o să ai statui peste tot.

— N-o s-o fac! m-am înecat de furie. O să zădărnicesc misiunea! Mă omori?! Foarte bine! O să-ți omor și eu misiunea! O să sabotez nava!

A scuturat din cap.

— Nu, n-o s-o faci. Blufezi. Cum am spus, în fond, ești un om cumsecade. Când o să te trezești, o să fii foc și pară. Sunt sigură că Yáo și Iliuhina o să fie și ei destul de supărați pentru ce ți-am făcut. Dar, în cele din urmă, voi trei o să vă aflați acolo și o să vă faceți treaba. Fiindcă omenirea depinde de asta. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că o să faceți ceea ce trebuie.

— Pune-mă la încercare! am răcnit. Hai! Pune-mă la încercare și vezi ce se întâmplă!

— Dar nu mă pot baza pe nouăzeci și nouă la sută, nu-i așa? a aruncat ea din nou o privire către hârtie. Întotdeauna am presupus că CIA-ul

american are cele mai bune droguri pentru interogatorii. Dar știi că, de fapt, francezii le au? E adevărat. DGSE^[21]-ul lor a perfecționat un drog care provoacă amnezie retrogradă ce durează mult timp. Nu doar câteva ore sau zile, ci câteva săptămâni. L-au folosit în timpul diverselor operațiuni antiteroriste. Poate fi util ca un suspect să uite că a fost interogat.

Am privit-o oripilat. Mă durea gâtul de la atâta țipat.

— Patul duminical medical o să-ți dea o doză zdravănă de drog înainte să te trezești. Dumneata și colegii duminical de echipaj o să presupuneți că-i un efect secundar provocat de comă. Yáo și Iliuhina o să-ți explice misiunea și o să te apuci direct de treabă. Francezii m-au asigurat că drogul nu șterge abilitățile învățate, limbajul sau altele de genul ăsta. Când o să-ți treacă amnezia, este posibil ca voi să fi trimis deja gândacii înapoi. Iar, dacă nu, presupun că o să fii prea implicat în proiect ca să renunți.

I-a făcut semn lui Meknikov. Acesta m-a târât pe ușă afară și m-a împins pe cărare, ținându-mi brațele la spate.

Mi-am lungit gâtul către ușă și-am țipat:

— Nu poți să faci una ca asta!

— Gândește-te la copii, Grace, a spus ea din ușă. Toți acei copii pe care o să-i salvezi. Gândește-te la ei.

CAPITOLUL 24

Oh!

În regulă.

Înțeleg cum vine treaba.

Nu sunt vreun explorator întreprinzător care și-a sacrificat viața în mod nobil ca să salveze Pământul. Sunt un bărbat îngrozit, care a trebuit să fie, la propriu, târât în cadrul misiunii, în timp ce țipa și dădea din picioare.

Sunt un laș.

Mi-am reamintit toate astea într-o clipă. Stau pe scaun și mă holbez la masa de laborator.

Am trecut de la aproape isteric la... asta. E mai rău. Sunt amorțit.

Sunt un laș.

Știu de ceva vreme că nu am reprezentat cea mai bună speranță pentru salvarea omenirii. Sunt doar un ins cu genele potrivite ca să supraviețuiască stării de comă. M-am împăcat cu asta acum ceva timp.

Dar n-am știut că sunt un laș.

Mi-amintesc sentimentele. Mi-amintesc senzația aceea de panică. Acum mi le amintesc pe toate. Groaza pură, autentică. Nu pentru Pământ, omenire sau pentru copii. Pentru mine. Panică totală. Blestemată să fii, Stratt! murmur.

Cel mai mult mă scoate din sărite faptul că a avut dreptate. Planul ei a mers perfect. Mi-am recăpătat memoria, iar acum sunt atât de implicat în misiune, încât o să continui să fac tot ce pot. În plus, să fim serioși, bineînțeles că aveam să fac tot ce pot. Ce altceva aș fi putut face? Să las șapte miliarde de oameni să moară ca să-i fac în ciudă lui Stratt?

La un moment dat, Rocky a venit prin tunel către laborator. Nu știu de când se află aici. Nu trebuia să vină – poate să „vadă” totul din camera de comandă, cu simțul lui de sonar. Și totuși se află aici.

— *Ești foarte trist, spune.*

— Mda.

— *Și eu trist. Dar noi nu triști multă vreme. Tu ești om de știință. Eu sunt inginer. Împreună rezolvăm.*

Îmi ridic brațele în aer, frustrat.

— Cum?!

Clincăne prin tunel până la cel mai apropiat punct de deasupra mea.

— *Taumibă ți-a mâncat tot combustibil. Deci taumibă supraviețuiește și înmulțește în mediu din compartiment combustibil.*

— Și?

— *Majoritate viață nu poate trăi în afară aer său. Eu mor dacă nu în aer Erid. Tu mori dacă nu în aer Pământ. Dar taumibă supraviețuiește când nu în aer Adrian. Taumibă mai puternică decât forme de viață de pe Erid, decât forme de viață de pe Pământ.*

Îmi lungesc gâtul ca să mă uit în sus la el.

— Adevărat. Iar astrofagul e și el destul de dur. Poate trăi în vid și pe suprafața stelelor.

Și-a ciocnit doi clești laolaltă.

— *Da, da. Astrofag și taumibă din aceeași biosferă. Probabil evoluție din strămoș comun. Forme de viață de pe Adrian sunt foarte puternice.*

Mă îndrept pe scaun.

— Mda. OK.

— *Ai deja idee. Nu întrebare. Cunosci tu. Ai deja idee. Spune idee.*

Oftez:

— Păi... Venus, Lumeatrei și Adrian au toate mult dioxid de carbon. Zona de reproducere a astrofagului din toate trei este unde presiunea atinge 0,02 atmosfere. Deci poate că o să încep cu o cameră plină cu dioxid de carbon pur la 0,02 atmosfere și o să văd dacă taumiba supraviețuiește în asta. Apoi o să adaug alte gaze pe rând, ca să văd care-i problema.

— *Înțeleg*, zice Rocky.

Mă ridic în picioare și-mi scutur combinezonul.

— Am nevoie să-mi faci o cameră de testare. Xenonit transparent cu supape, ca să pot să introduc și să extrag aer. Și am nevoie să îi pot seta temperatura la minus 100° Celsius, minus 50° Celsius sau minus 82° Celsius.

Aș putea să-mi folosesc propriul echipament, dar de ce să nu beneficiaz de material și îndemânare superioare?

— *Da, da. Fac acum. Noi suntem echipă. Noi rezolvăm asta. Nu tristețe.*

O zbughește în josul tunelului, spre dormitor.

Mă uit la ceas.

— Impulsul principal se încheie în treizeci și patru de minute. După ce se termină, hai să folosim gândacii ca să ne punem în modul Centrifugă!

Rocky face o pauză.

— *Periculos.*

— Mda, știu. Dar avem nevoie de gravitație pentru laborator și nu vreau să aștept unsprezece zile. Vreau să profit de timpul ăsta.

— *Gândaci aranjați pentru propulsie, nu pentru rotație.*

Este adevărat. Propulsia noastră în acest moment este rudimentară, ca să fiu delicat. Nu avem servomotoare sau cardane care să o direcționeze. Suntem ca o navă maritimă din secolul al XVI-lea, dar folosim gândaci în loc de pânze. De fapt, îmi retrag cuvintele. Nava maritimă putea măcar să-și controleze unghiul pânzelor. Noi suntem, mai degrabă, ca o navă cu zbaturi, având cârma ruptă.

Totuși, nu este chiar atât de rău. Avem o ușoară stăpânire a poziției, grație controlului impulsului fiecărui motor. Așa ne-a adus Rocky mai devreme la rotație zero.

— Merită riscul.

Aleargă înapoi prin tunel ca să ne vedem.

— *Navă va roti în afară axă. Nu poți derula cabluri centrifugă. Se vor încurca.*

— O să creăm mai întâi rotația necesară, apoi oprim gândacii și derulăm cablurile.

Se trage înapoi.

— *Dacă nava nu derulată, forță prea mare pentru om.*

Asta este o problemă. Vreau gravitație de 1 g pentru laborator când nava este complet derulată în două jumătăți. O inerție de rotație atât de mare când nava este într-o singură bucată înseamnă o rotire a ei *foarte* rapidă. Ultima dată când am făcut asta, eu am leșinat în camera de comandă, iar Rocky aproape c-a murit salvându-mă.

— OK... Ce zici de asta: mă culc în camera de depozitare de sub dormitor. Ți-a locul cel mai apropiat de centrul navei în care pot să ajung. Acolo, forța o să fie mai mică. O să fiu bine.

— *Cum acționezi comenzi centrifugă din cameră de depozitare, întrebare?*

— O să... ăă... o să aduc aici jos ecranul de comandă al laboratorului. O să trag cabluri de date și de alimentare din laborator în camera de depozitare. Mda. Așa o să meargă.

— *Și dacă inconștient și nu poți acționezi comenzi, întrebare?*

— Atunci, anulezi tu rotația și eu mă trezesc.

Se clatină înainte și înapoi.

— *Nu place. Plan alternativ: așteptăm unsprezece zile. Ajungem la nava mea. Curățăm compartimente combustibil navă tu. Sterilizăm, asigurăm nu taumibă. Umplem cu combustibil de pe navă mea. Apoi putem folosi toate funcțiile navă tu din nou.*

Scutur din cap.

— Nu vreau să aștept unsprezece zile. Vreau să lucrez acum.

— *De ce, întrebare? De ce nu așteptăm, întrebare?*

Are perfectă dreptate, firește. Îmi risc viața și poate chiar integritatea structurală a lui *Hail Mary*. Dar nu pot, pur și simplu, să stau vreme de unsprezece zile când e atâta treabă de făcut. Cum îi explic „nerăbdarea” cuiva care trăiește șapte sute de ani?

— E o chestie omenească, îi spun.

— *Înțeleg. Nu înțeleg cu adevărat, dar... înțeleg.*

•

Rotirea a mers după cum planificasem. Rocky l-a ales pe Ringo să facă rotirea, lăsându-i pe John și pe Paul în repaus. George este în continuare în siguranță la bordul navei, în caz că am nevoie de el.

Forțele gravitaționale din timpul rotirii au fost dure – n-o să mint. Dar am rămas treaz suficient timp ca să mă ocup manual de etapele pornirii centrifugei. Încep să mă descurc din ce în ce mai bine la asta. De atunci avem un nivel plăcut de 1 g.

Da, a fost nerăbdare și nițel risc, dar, mulțumită lor, am acum la activ șapte zile de știință înverșunată.

Rocky a livrat aparatura de testare, după cum a promis. Ca de obicei, totul funcționează ca uns. În locul unei camere din sticlă mici și enervante, am ceva ce seamănă cu un acvariu mare. Xenonitului nu-i pasă dacă are de-a face cu presiune atmosferică pe un panou întins și plat. „Bagă mare”, zice xenonitul.

Am, să zicem, o rezervă nesfârșită de taumibă. În acest moment *Hail Mary* este autobuzul de petreceri al taumibei. Când vreau mai multă, tot ce trebuie să fac este să deschid conducta de combustibil care ducea către generator.

•

— Hei, Rocky! îl chem din laborator. Uită-te cum scot o taumibă din

pălărie!

Rocky coboară în tunel din camera de comandă.

— *Presupun că asta e idiom de pe Pământ.*

— Da! Pământul are un divertisment numit „televiziune” și...

— *Nu explica, te rog. Ai descoperiri întrebare?*

Mai bine. Mi-ar fi luat ceva timp să explic unui extraterestru desenele animate.

— Am niște rezultate.

— *Bun, bun, rostește așezându-se pe ciuci într-o poziție confortabilă.*

Spune descoperiri!

Încearcă să o ascundă, dar vocea îi este puțințel mai înaltă decât de obicei.

Fac semn spre aparatura din laborator.

— Apropo, asta funcționează perfect.

— *Mulțumire. Spune despre descoperiri.*

— Primul meu experiment a fost mediul de pe Adrian. Am adăugat taumibă și o lamă acoperită cu astrofag. Taumiba a supraviețuit și l-a mâncat pe tot. Nicio surpriză aici.

— *Nicio surpriză. Este mediul lor nativ. Dar dovedește echipament funcționează.*

— Exact. Am făcut mai multe teste ca să aflu limitele taumibei. În aerul de pe Adrian, poate să trăiască de la minus 180° Celsius la 107° Celsius. În afara acestui interval, moare.

— *Interval impresionant.*

— Da. Și pot să supraviețuiască și aproape în vid.

— *Ca rezervoarele tale de combustibil.*

— Da, dar nu un vid *total*, spun încruntându-mă. Au nevoie de dioxid de carbon. Măcar puțințel. Am făcut un mediu ca pe Adrian, dar am pus argon în loc de dioxid de carbon. Taumibele n-au mâncat nimic. Au rămas inactive. În cele din urmă, au murit de foame.

— *De așteptat. Astrofag are nevoie de dioxid de carbon. Taumibă din aceeași ecologie. Taumibă, de asemenea, nevoie dioxid de carbon. Cum au primit dioxid de carbon în compartiment de combustibil, întrebare?*

— Aceeași întrebare am avut-o și eu! zic. Așa că am făcut o spectrografie a noroiului din compartimentul pentru combustibil. Există mult CO₂ dizolvat în lichid.

— *Astrofag probabil are înăuntru dioxid de carbon. Sau descompunere*

creează dioxid de carbon. Un procent a murit în timp în compartimente de combustibil. Nu toate celule perfecte. Defecte. Mutații. Unele mor. Astrofag acela mort pus dioxid de carbon în compartimente.

— De acord.

— *Bune descoperiri*, spune el.

Începe să se urce înapoi.

— Stai așa! Mai am. Multe.

Se oprește:

— *Multe, întrebare? Bun.*

Mă aplec peste masa de laborator și bat cu palma în rezervor.

— Am făcut Venus în rezervor. Dar nu chiar Venus. Aerul lui Venus este 96,5 la sută dioxid de carbon și 3,5 la sută azot. Am început doar cu dioxidul de carbon. Taumibeles erau bine. Apoi am adăugat azot. Iar taumibeles au murit toate.

Își saltă carapacea:

— *Toate moarte, întrebare? Dintr-odată, întrebare?*

— Da, spun. În câteva secunde. Toate moarte.

— *Azot... neașteptat*

— Da, foarte neașteptat! Am repetat experimentul cu aerul de pe Lumeatrei. Numai dioxid de carbon: taumibeles au fost bine. Am adăugat dioxid de sulf: taumibeles au fost bine. Am adăugat azot: pac! Toate taumibeles au murit.

Bate absent cu un clește în peretele tunelului.

— *Foarte, foarte neașteptat. Azot inofensiv pentru forme de viață Erid. Azot necesar pentru multe forme de viață Erid.*

— La fel și pe Pământ, zic. Aerul de pe Pământ conține 78 la sută azot.

— *Derutant.*

Nu este singur. Și eu sunt la fel de nedumerit ca el. Amândoi ne gândim la același lucru: dacă toate formele de viață au evoluat dintr-o singură sursă, cum poate azotul să fie vital pentru două biosfere și toxic pentru o a treia?

Azotul este complet inofensiv și aproape inert în starea lui gazoasă. De obicei, este mulțumit să fie N₂, care abia dacă reacționează cu ceva. Corpurile omenești îl ignoră, în ciuda faptului că fiecare respirație este 78 la sută azot. Cât despre Erid, cea mai mare parte din atmosfera lor este amoniac – un compus al azotului. Cum ar fi putut un eveniment de

panspermie să însămânțeze cândva Pământul și Erid – două planete pline de azot – dacă o cantitate minusculă de azot ucide acea formă de viață?

Ei bine, răspunsul la asta e simplu: indiferent de forma de viață care a cauzat panspermia, aceasta nu a avut nicio problemă cu azotul. Taumiba, care a evoluat mai târziu, are.

Carapacea lui Rocky se lasă.

— *Situație rău. Aer Lumeatrei este opt la sută azot.*

Mă așez pe un taburet de laborator și-mi încruciesc brațele.

— Aerul lui Venus conține 3,5 la sută azot. Aceeași problemă.

Se lasă și mai jos, iar vocea îi scade cu o octavă.

— *Fără speranță. Nu putem schimba aer Lumeatrei. Nu putem schimba aer Venus. Nu putem schimba taumibă. Fără speranță.*

— Ei bine, nu putem schimba aerul de pe Lumeatrei sau de pe Venus. Dar poate putem schimba taumiba.

— *Cum, întrebare?*

Înhaț tableta de pe bancul de lucru și îmi frunzăresc notițele despre fiziologia eridiană.

— Eridienii au boli? Suferințe înăuntrul corpului?

— *Unele. Foarte, foarte rău.*

— Unde omoară corpul vostru bolile?

— *Corp eridian închis, explică el. Deschidere doar când mănâncă sau depune ouă. După sigilare deschidere, zonă înăuntru făcută foarte fierbinte cu sânge fierbinte, mult timp. Omoară orice boală. Boală poate intra în corp doar prin rană. Atunci este foarte rău. Corp închide zona infectată. Încălzește cu sânge fierbinte ca să omoare boală. Dacă boală rapidă, eridian moare.*

Niciun sistem imunitar. Doar fierbințeală. Ei bine, de ce nu? Sistemul circulator fierbinte al unui eridian fierbe apa ca să facă mușchii să se miște. De ce să nu îl folosească pentru a găti și a steriliza și mâncarea care intră? Iar cu oxizi grei – practic, pietre – pe post de piele nu au parte de multe tăieturi sau zgârieturi. Nici măcar plămânii lor nu fac schimburi cu exteriorul. Dacă intră vreun patogen, corpul sigilează zona și o fierbe. Un corp eridian este o fortăreață aproape impenetrabilă.

Dar un corp uman este mai degrabă ca un stat fără poliție la graniță.

— Oamenii sunt foarte diferiți, zic. Facem boli tot timpul. Avem sisteme imunitare foarte puternice. Și găsim remedii pentru boli în natură. Cuvântul

este „antibiotice”.

— *Nu înțeleg*, spune el. *Remedii pentru boli în natură, întrebare? Cum, întrebare?*

— Alte forme de viață de pe Pământ au dezvoltat o apărare împotriva acelorași boli. Emit chimicale care omoară boala, fără să facă rău altor celule. Oamenii mănâncă chimicalele acelea, iar ele omoară boala, dar nu și celulele noastre omenești.

— *Uimire. Erid nu are asta.*

— Totuși, nu e un sistem perfect. Antibioticele funcționează foarte bine la început, dar apoi, peste ani, devin din ce în ce mai puțin eficiente. În cele din urmă, aproape că nu mai funcționează.

— *De ce, întrebare?*

— Bolile se schimbă. Antibioticele omoară aproape toată boala din corp, dar unele boli supraviețuiesc. Prin folosirea antibioticelor, oamenii învață accidental bolile cum să supraviețuiască acelor antibiotice.

— *Ah! face Rocky, ridicându-și nițel carapacea. Boală dezvoltă apărare împotriva chimicală care o omoară.*

— Da, spun și arăt spre rezervor. Acum, gândește-te la taumibă ca la o boală, iar la azot ca la antibiotic.

Face o pauză, apoi își saltă carapacea la locul ei normal.

— *Înțeleg! Faci mediu aproape letal. Înmulțești taumibă care supraviețuiește. Faci mai letal înmulțești supraviețuitori. Repeți, repeți, repeți!*

— Da, zic. Nu trebuie să înțelegem de ce sau cum omoară azotul taumiba. Trebuie doar să înmulțim taumiba rezistentă la azot.

— *Da!*

— Bun! lovesc cu palma în capacul rezervorului. Fă-mi zece din astea, dar mai mici. Și găsește-mi și un mod de a scoate mostre de taumibă fără să întrerup experimentul. Fă un sistem de injectare a gazului foarte precis, trebuie să controlez exact cantitatea de azot din rezervor.

— *Da! Fac! Fac acum!*

O zbughește în jos spre dormitor.

•

Verific rezultatele spectrografului și scutur din cap.

— Degeaba. Eșec complet.

— *Trist*, zice Rocky.

Îmi reazem bărbia în mâini.

— Poate că reușesc să filtrez și să scot toxinele.

— *Poate că reușești concentrezi pe taumibă.*

Rocky scoate un tril anume când e sarcastic. Trilul acela este extrem de prezent în clipa asta.

— Ies bine, spun aruncând un ochi către rezervoarele de taumibă aranjate de-a lungul unei laturi a laboratorului. N-avem altceva de făcut decât să așteptăm. Am avut rezultate bune. Sunt deja la 0,01 la sută azot și supraviețuiesc. Generația următoare s-ar putea să urce până la 0,015.

— *Asta este consum de timp. Și consum din hrana mea.*

— Trebuie să știu dacă pot să-ți mănânc mâncarea.

— *Mănâncă-ți mâncarea ta.*

— Mai am mâncare adevărată doar pentru câteva luni. Tu ai destulă la bord cât să hrănești un echipaj de douăzeci și trei de eridieni vreme de ani de zile. Formele de viață de pe Erid și cele de pe Pământ folosesc aceleași proteine. E posibil să pot mânca mâncarea ta.

— *De ce spui „mâncare adevărată”, întrebare? Ce este mâncare neadevărată, întrebare?*

Verific din nou afișajele. De ce trebuie hrana eridiană să aibă atâtea metale grele în ea?

— Mâncarea adevărată este mâncarea care are gust bun. Mâncare plăcută la gust.

— *Ai mâncare neplăcută, întrebare?*

— Mda. Suspensie pentru comă. Nava m-a hrănit cu ea pe drumul înapoi. Mai am destulă cât să-mi ajungă aproape patru ani.

— *Mănâncă aia.*

— Are gust rău.

— *Experiență mâncare nu așa importantă.*

— Hei! arăt spre el. Pentru oameni, experiența de a mânca este foarte importantă.

— *Oamenii ciudați.*

Arăt spre afișajul spectrometrului:

— De ce are hrana eridiană atâtea talii în ea?

— *Sănătos.*

— Taliul omoară oamenii!

— *Atunci, mănâncă hrană omenească.*

— Îh.

Mă duc la rezervoarele de taumibă. Rocky s-a depășit pe sine. Pot să controlez conținutul de azot până la o parte per milion. Și, deocamdată, lucrurile arată bine. Sigur, generația asta poate să se descurce cu doar o fărâmbă de azot, dar este o fărâmbă mai mult decât putea generația anterioară.

Planul funcționează. Taumibele noastre dezvoltă rezistență la azot.

Vor fi vreodată în stare să se descurce cu cele 3,5 procente necesare pentru Venus? Sau cu cele 8 procente pentru Lumeatrei? Cine știe? Nu putem decât să așteptăm și să vedem.

Folosesc procentaje pentru urmărirea azotului. Pot să fac asta pentru că în toate cazurile înmulțirea astrofagului are loc la altitudinea unde aerul are presiunea de 0,02 atmosfere. Deci, din moment ce presiunea este mereu aceeași în toate experimentele, pot să urmăresc doar procentul de azot.

Modul *corect* de a o face ar fi fost să urmăresc „presiunea parțială”. Dar este enervant. Aș ajunge doar să împart cu 0,02 atmosfere și apoi să înmulțesc din nou cu valoarea asta mai târziu, când mă ocup de date.

Bat ușurel în capacul rezervorului trei. A fost rezervorul meu cu noroc. Din douăzeci și trei de generații de taumibe, rezervorul trei a făcut de nouă ori cea mai puternică tulpină. Destul de bine, având în vedere faptul că ea are de concurat cu alte nouă rezervoare.

Da, rezervorul trei este o ea. Nu mă judecați.

— Cât mai avem până ajungem la *Semnal-A*?

— *Șaptesprezece ore până la manevră de inversare a tracțiunii.*

— În regulă, să oprim centrifuga acum. În caz că se întâmplă ceva și avem nevoie de timp suplimentar ca să reparăm ceva.

— *De acord. Mă duc în camera de comandă acum. Tu mergi în dulap de depozitare și întinde-te. Nu uita panou de control cu prelungiri cabluri.*

Arunc un ochi prin laborator. Totul este fixat bine.

— Da, OK. S-o facem.

•

— *John, Ringo, Paul opriți, zice Rocky. Viteza este orbitală.*

Într-un sistem solar nu există „staționar”. Întotdeauna te miști în jurul a ceva. În cazul acesta, Rocky ne-a redus viteza de croazieră ca să ne așeze pe o orbită stabilă la distanță de cam 1 ua față de Tau Ceti. Acolo l-a lăsat pe *Semnal-A*.

Rocky se relaxează în bulbul lui din camera de control. Prinde cutiile pe suporturile lor de pe perete. Acum, când motoarele sunt oprite și ne-am

întors la gravitație zero, ultimul lucru pe care îl dorim este ca butonul „dă impuls nave” să plutească primprejur, nesupravegheat.

Se prinde de două mânere și-și centrează carapacea deasupra monitorului texturat. Ca de obicei, îi afișează monitorul meu central, culorile fiind reprezentate prin texturi.

— *Tu la comandă acum.*

Și-a făcut treaba lui. Acum e rândul meu.

— Cât mai e până la următoarea sclipire? întreb.

Rocky ia un ceas eridian de pe perete.

— *Următoarea sclipire peste trei minute, șapte secunde.*

— OK.

Rocky nu e nătâng. Și-a lăsat nava programată să pornească motoarele preț de o fracțiune de secundă la fiecare douăzeci de minute sau așa ceva, oferindu-ne o baliză binemeritată. Este destul de ușor să calculezi unde *ar trebui* să se afle nava. Dar gravitația altor planete, măsurarea inadecvată a ultimelor viteze, incorecta estimare a gravitației lui Tau Ceti... toate se adună și produc o ușoară eroare. Iar o ușoară eroare în ce privește poziția unui obiect care orbitează în jurul unei stele reprezintă o distanță destul de mare.

Așa că, în loc să sperăm că putem vedea lumina lui Tau reflectată de navă când ajungem unde ar trebui să se afle aceasta, el a programat-o pur și simplu să pornească motoarele din când în când. Tot ce am de făcut este să urmăresc cu petrovascopul. O să fie o strălucire *extrem* de puternică.

— *Care este toleranță curentă la azot, întrebare?*

— Astăzi rezervorul trei a avut câțiva supraviețuitori la 0,6 la sută azot. Acum îi înmulțesc.

— *Ce spațiere, întrebare?*

Este o conversație pe care am avut-o în mai multe zeci de rânduri. Dar este normal să fie curios. Specia lui depinde de asta.

„Spațierea”, cum am ajuns să-i spunem, este diferența dintre cantitățile de azot pe care le primește fiecare dintre cele zece rezervoare. Nu fac același lucru în fiecare rezervor. Cu fiecare generație nouă, încerc zece procente noi, diferite, de azot.

— Sunt agresiv, creșteri de câte 0,05 procente.

— *Bun, bun*, spune el.

În toate cele zece rezervoare crește taumibă-06 (numită după procentul

de azot pe care îl suportă). Rezervorul unu este proba martor, ca de obicei. Are în aer un procent de 0,6 la sută azot. Taumiba-06 ar trebui să nu aibă nicio problemă acolo. Dacă are, înseamnă că a existat o eroare în lotul anterior și trebuie să revin la o tulpină anterioară.

Rezervorul doi are 0,65 la sută azot. Rezervorul trei are 0,7. Și așa mai departe, până la rezervorul zece, cu 1,05 la sută. Supraviețuitorii cei mai viguroși o să fie campionii și o să fie mutați în runda următoare. Aștept câteva ore doar ca să mă asigur că se pot reproduce cel puțin două generații. Taumiba are o viteză de dublare absurdă. Din întâmplare, suficient de mare încât să-mi mănânce tot combustibilul în câteva zile.

Dacă ajungem la procente de azot de pe Venus sau Lumeatrei, o să fac testări mult mai detaliate.

— *Strălucire este curând*, spune Rocky.

— Înțeles.

Afișez petrovascopul pe monitorul central. În mod normal, îl am în lateral, dar centrul este singurul pe care Rocky poate să îl „vadă”. După cum era de așteptat, pe frecvența Petrova este doar lumina de fundal prin amabilitatea lui Tau Ceti. Panoramez și înclin camera. Ne-am așezat intenționat mai aproape de Tau Ceti decât ar trebui să se afle *Semnal-A*. Așa că mă uit, mai mult sau mai puțin, în direcția opusă stelei. Asta ar trebui să micșoreze la minimum infraroșul de fundal și să-mi ofere o bună vizibilitate a sclipirii.

— OK. Cred că am ațintit-o cam spre nava ta.

Rocky se concentrează la monitorul lui texturat.

— *Înțeles. Treizeci și șapte de secunde până la strălucire.*

— Hei, chiar, cum se cheamă nava ta?

— *Semnal-A*.

— Nu, vreau să știu cum îi spui tu.

— *Navă*.

— Nava ta n-are niciun nume?

— *De ce ar avea navă nume, întrebare?*

Ridic din umeri.

— Navele au nume.

Arată spre scaunul meu de pilot.

— *Cum se numește scaun tu, întrebare?*

— N-are niciun nume.

— *De ce are navă nume, dar scaun nu are nume, întrebare?*

— Lasă. Nava ta este *Semnal-A*.

— *Asta am spus și eu. Strălucire în zece secunde.*

— Înțeles.

Rocky și cu mine rămânem tăcuți și ne uităm fiecare la ecranele noastre. Mi-a luat mult timp să observ subtilitățile, dar acum îmi dau seama când Rocky este atent la ceva anume. Are tendința să-și încline carapacea spre lucrul acela și să pivoteze foarte ușor înainte și înapoi. Dacă urmăresc linia pe care pivotează, de obicei, găsesc lucrul pe care îl examinează.

— *Trei... doi... unu... acum!*

La fix, câțiva pixeli de pe ecran sclipesc în alb.

— Am prins-o, zic.

— *Eu nu observat.*

— A fost slabă. Probabil suntem departe. Stai așa...!

Comut la ecranul Telescop și panoramez spre direcția din care a venit strălucirea. Baleiez înainte și înapoi cu mișcări mici până ce prind o decolorare ușoară în întuneric. Lumina lui Tau reflectată de *Semnal-A*.

— Mda, suntem destul de departe.

— *Gândaci au mult combustibil rămas. Este OK. Spune-mi modificare unghi.*

Verific afișajele din partea de jos a ecranului. Tot ce trebuie să facem este să o aliniem pe *Hail Mary* cu unghiul curent al telescopului.

— Girație plus 13,72°. Tangaj minus 9,14°.

— *Girație plus unu trei cu șapte doi. Tangaj minus nouă cu unu patru.*

Ia comenzile gândacilor din suporturi și se apucă de treabă. Pornind și oprind pe rând gândacii, îndreaptă nava spre *Semnal-A*.

Aduc telescopul la zero și măresc pentru confirmare. Diferența dintre fundalul spațiului și navă este atât de mică, încât abia se percepe. Dar există.

— Unghi corect.

Se concentrează tare asupra ecranului texturat.

— *Eu detectez nimic pe ecran.*

— Diferența de lumină este foarte, foarte mică. E nevoie de ochi omenești pentru a o observa. Unghiul este bun.

— *Înțeleg. Care este distanță, întrebare?*

Comut la ecranul Radar. Nimic.

— Prea departe pentru radarul meu ca să vadă. Cel puțin zece mii de kilometri.

— *Accelerez la ce viteză, întrebare?*

— Ce zici de... trei kilometri pe secundă? O să ajungem la *Semnal-A* în vreo oră.

— *Trei mii de metri pe secundă. Viteză de accelerare standard este acceptabilă, întrebare?*

— Da. Cincisprezece metri pe secundă pe secundă.

— *Impuls de două sute de secunde. Începe acum.*

Mă pregătesc pentru gravitație.

CAPITOLUL 25

Am reușit!

Chiar am reușit!

Salvarea Pământului se află într-un rezervor mic de pe podea.

— *Fericit!* zice Rocky. *Fericit, fericit, fericit!*

Sunt atât de năucit, încât s-ar putea să vărs.

— Da! Dar încă n-am terminat.

Mă leg de pat. O pernă încearcă să se îndepărteze plutind, dar o înhaț la timp și o îndes sub cap. Sunt complet în priză, dar, dacă nu adorm curând, Rocky o să înceapă să mă sâcăie. Doamne, aproape că distrugi o misiune *o dată* și, brusc, te alegi cu o oră de culcare impusă de un extraterestru!

— *Taumibă-35!* zice Rocky. *A durat multe, multe generații, dar în fine succes!*

Succesele științifice provoacă o senzație ciudată. Nu există un moment în care strigi „Evrica!”, ci doar un progres lent, constant, spre un țel. Dar, pfuiii, ce bine te simți când ajungi la țelul ăla!

Acum câteva săptămâni am conectat navele. Rocky a fost destul de entuziasmat să aibă din nou acces la nava lui, mult mai mare. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să configureze un tunel direct din secțiunea lui de pe *Hail Mary* la *Semnal-A*. Asta a însemnat o altă gaură în carcasa mea, dar, în momentul ăsta, am încredere în Rocky pentru orice sarcină inginerască. La naiba, dacă ar vrea să-mi facă o operație pe cord deschis, probabil că l-aș lăsa! Tipul e uimitor la chestiile astea!

Cum navele sunt conectate, nu mai pot acționa centrifuga pe *Hail Mary*, ceea ce înseamnă că ne-am întors la gravitație zero. Dar acum, când creștem taumiba în rezervoare, pot să trăiesc, deocamdată, fără echipamentul meu de laborator dependent de gravitație.

În decursul săptămânilor, am observat generație după generație de taumibe devenind din ce în ce mai rezistente la azot. Iar acum, astăzi, avem în sfârșit taumiba-35: o tulpină de taumibă care poate supraviețui la un procent de 3,5 la sută azot la o presiune generală de aer de 0,02 atmosfere – situația de pe Venus.

— *Tu. Fii fericit acum,* zice Rocky de la bancul lui de lucru.

— Sunt, sunt. Dar trebuie să ajungem la opt la sută, ca să poată supraviețui pe Lumeatrei. Până atunci, n-am terminat.

— *Da, da, da. Dar acesta este moment. Moment important.*

— Mda, zâmbesc.

El își face de lucru cu un fel de dispozitiv nou. Întotdeauna lucrează la una sau la alta.

— *Acum tu faci exact atmosferă Venus într-un rezervor și teste detaliate pe taumibă-35, întrebare?*

— Nu. Continuăm până ajungem la taumiba-80. Ar trebui să funcționeze pe Venus și pe Lumeatrei. O să testez totul atunci.

— *Înțeleg.*

Mă întorc spre partea lui de cameră. Nu mă mai sperie povestea cu „observatul când dorm”. Ba chiar este reconfortant.

— La ce lucrezi?

Dispozitivul este prins de bancul de lucru, ca să nu plutească. Lucrează la el din mai multe unghiuri, cu multe mâini care țin multe scule.

— *Asta este unitate de electricitate Pământ.*

— Faci un convertor de curent electric?

— *Da. Convertesc de la amplitudine electrică cu secvență primară, eridiană, în sistem de curent direct ineficient, Pământ.*

— Secvență primară?

— *Ar dura mult explic.*

Îmi fac o notiță în minte să îl întreb mai târziu despre asta.

— OK. La ce o să-l folosești?

Lasă jos două scule și ia altele trei.

— *Dacă toate planuri merg, facem taumibă bună. Eu dau ție combustibil. Tu mergi Pământ și eu merg Erid. Spunem la revedere.*

— Mda, presupun, mormăi.

Ar trebui să fiu mai bucuros că voi supraviețui unei misiuni sinucigașe, că mă voi întoarce acasă ca un erou și că-mi voi salva întreaga specie. Dar să-i spun rămas-bun pentru totdeauna lui Rocky o să fie greu. Îmi alung asta din minte.

— *Ai multe mașini gânditoare portabile. Cer favoare: îmi dai una drept cadou, întrebare?*

— Un laptop? Vrei un laptop? Sigur, am o grămadă.

— *Bun, bun. Și mașină gânditoare are informații, întrebare? Informații știință de pe Pământ, întrebare?*

Ah, desigur! Reprezint o rasă avansată de extraterestri, cu cunoștințe mult peste știința eridiană. Cred că laptopurile au unități de disc de capacitatea terabyților. Aș putea să-i copiez întregul conținut al Wikipediei.

— Da. Pot să fac asta. Dar nu cred că un laptop o să funcționeze în aerul eridian. Prea fierbinte.

Arată spre dispozitiv:

— *Asta este doar o componentă a sistemului de menținere a vieții pentru mașină gânditoare. Sistem o să dea energie, o să păstreze temperatură Pământ, înăuntru aer Pământ. Multe rezerve redundante. Asigur mașină gânditoare nu strică. Dacă strică, niciun eridian nu poate repara.*

— Ah, înțeleg! Cum o să citești afișajul?

— *Cameră dinăuntru convertește din afișaj luminos Pământ în afișaj texturat eridian. Precum cameră din cameră de comandă. Înainte să plecăm, tu explici mie limbaj scris.*

Cu siguranță, știe suficientă engleză încât să caute orice cuvinte pe care nu le cunoaște.

— Da, sigur. Limba noastră scrisă e ușoară. Destul de ușoară. Sunt doar douăzeci și șase de litere, dar multe moduri ciudate de a le pronunța. Mă rog, presupun că, de fapt, sunt cincizeci și două de simboluri, pentru că literele mari arată diferit de cele mici chiar dacă le pronunți la fel. Ah, și mai e și punctuația...

— *Învățații noștri o să rezolve. Doar arăți început.*

— Da, o să fac asta. Vreau și eu cadou de la tine: xenonit. Forma solidă și forma lichidă, prexenonit. Oamenii de știință de pe Pământ o să vrea asta.

— *Da, dau.*

Casc.

— O să adorm curând.

— *Eu observ.*

— Noapte bună, Rocky.

— *Noapte bună, Grace.*

Adorm mai repede decât am făcut-o în ultimele săptămâni. Am taumiba care poate salva Pământul.

Să modifici o formă de viață extraterestră. Ce-ar putea să meargă prost?

•

Când eram puști, ca majoritatea puștilor, mi-am imaginat cum ar fi fost

să fiu astronaut. Mi-am închipuit că zbor prin spațiu într-o rachetă, că mă întâlnesc cu extratereștri și, în general, că sunt grozav. Ce nu mi-am închipuit a fost că o să curăț compartimente de deșeuri.

Dar cam cu asta o să mă ocup astăzi. Să fim înțeleși, nu-mi curăț treaba mea mare. Ci treaba mare de taumibă. Mii de kilograme de treabă mare de taumibă. Fiecare dintre cele șapte compartimente pentru combustibil care mi-au rămas trebuie curățat de toată murdăria aia înainte să pun combustibil nou în el.

Așadar, pe de o parte, dau la lopată excremente. Pe de alta, măcar sunt într-un costum de AEV cât o fac. Am mai mirosit chestia asta înainte. Nu-i grozavă.

Mâzga de metan și celulele în descompunere nu sunt o problemă. Dacă doar cu astea aș avea de-a face, le-aș ignora, pur și simplu. Douăzeci de mii de kilograme de mâzgă într-un compartiment de două milioane de kilograme? Abia dacă merită să-i acorzi atenție.

Problema aici este posibilitatea existenței în interior a taumibelor supraviețuitoare. În urma contaminării, tot combustibilul disponibil a fost mâncat în urmă cu niște săptămâni, așa că majoritatea au murit de foame până acum. Cel puțin, așa spun probele verificate recent. Dar câteva din nenorocitele alea mici probabil că sunt încă în viață. Și ultimul lucru pe care îl doresc este să le alimentez cu două milioane de kilograme de astrofag proaspăt.

— *Progres, întrebare?* se aude Rocky prin radio.

— Aproape am terminat cu compartimentul trei de combustibil.

Vârât complet în compartiment, râcâi mâzga neagră de pe pereți cu o spatulă artizanală și o arunc printr-o gaură de un metru din perete. De unde provine gaura de un metru? Eu am făcut-o.

Compartimentele pentru combustibil nu au trape de dimensiunea unui om. De ce ar avea? Au supape și conducte care intră și ies, dar cea mai mare dintre ele este lată de doar câțiva inch. Nu am nimic cu care să clătesc compartimentele – mi-am lăsat acasă colecția de „zece mii de galoane de apă”. Așa că, pentru fiecare compartiment, a trebuit să decupez o gaură, să dau mâzga afară și apoi să îl resigilez.

Trebuie să spun totuși, autogenul pe care mi l-a făcut Rocky merge ca uns. Nițel astrofag, lumină IR, niște lentile și am în mână o rază mortală dată naibii. Șmecheria este să păstrez debitul redus. Dar Rocky a adăugat și

niște elemente de siguranță suplimentare. S-a asigurat că lentilele au ceva impurități și *nu* sunt făcute din xenonit transparent. Sunt din sticlă transparentă pentru IR. Dacă lumina produsă de astrofagul dinăuntru devine prea puternică, lentilele se vor topi. Atunci, raza se va defocaliza, iar tăietorul va deveni inutilizabil. Ar trebui să-i cer spăsit lui Rocky să-mi facă altul, dar măcar nu mi-aș tăia un picior.

Deocamdată, nu s-a întâmplat una ca asta. Dar nu aș ignora posibilitatea.

Râcâi de pe perete o crustă deosebit de încăpățânată de mîzgă. Se îndepărtează plutind și folosesc racleta ca pe o bâtă de baseball ca să lovesc crusta și s-o scot prin gaură.

— Starea rezervoarelor din crescătorie? întreb.

— *Rezervor patru încă are taumibe vii. Rezervor cinci și peste moarte toate.*

Mă mut în față în compartiment. Este destul de îngust încât să-mi păstrez poziția rezemându-mi ambele cizme pe o parte a cilindrului și o mână pe partea opusă. Asta îmi lasă o mână liberă ca să râcâi nămolul.

— Rezervorul patru era 5,25 la sută, corect?

— *Nu corect. Cinci virgulă doi zero la sută.*

— OK. Deci am ajuns la taumiba-52. Merge bine.

— *Cum e progres, întrebare?*

— Încet și sigur, zic.

Azvârl în vid un ghemotoc de noroi. Aș vrea să pot să spăl compartimentele cu azot și să pun punct. Până la urmă, taumiba asta nu are deloc rezistență la azot. Dar n-ar merge. Mîzga este groasă de câțiva centimetri. Indiferent cât azot aș pompa înăuntru, tot ar mai exista niște taumibă la care nu ar ajunge, căci e protejată de un perete gros de un centimetru din confracți de-ai ei.

Este suficient un singur supraviețuitor ca să înceapă o infestare atunci când o să reumple compartimentele cu rezerva de astrofag a lui Rocky. Așa că trebuie să curăț cât de bine pot mizeria din compartimente înainte să le purific cu azot.

— *Compartimente combustibil tu sunt mari. Ai destul azot, întrebare? Pot să dau amoniac din sistem de menținere a vieții de pe Semnal-A, dacă ai nevoie.*

— Amoniacul nu merge, zic. Taumiba n-are nicio problemă cu compușii amoniacului. Doar cu azotul elementar. Dar nu te îngrijora, sunt bine. N-am

nevoie de atâta azot cât crezi. Știm că 3,5 la sută la 0,02 atmosfere o să omoare taumiba naturală. Asta-i o presiune parțială mai mică de un pascal. Compartimentele astea de combustibil au doar 37 de metri cubi fiecare. Tot ce trebuie să fac este să stropesc câteva grame de azot gazos înăuntru și o să omoare tot. E uimitor de letal pentru taumibe.

Îmi pun mâinile în șolduri. O poziție ciudată în costumul de AEV și care mă face să plutesc și să mă desprind de perete, dar corespunde situației.

— OK. Gata cu compartimentul trei de combustibil.

— *Vrei petic xenonit pentru gaură acum, întrebare?*

Plutesc afară din compartimentul pentru combustibil, în spațiu. Trag de pripon ca să revin pe carcasă.

— Nu, mai întâi o să curăț peste tot, iar apoi o să le închid în altă AEV.

Folosesc mânerul ca să ajung la compartimentul pentru combustibil patru, mă ancorez în loc și aprind astroautogenul eridian.

•

Xenonitul este al naibii de bun drept container de gaz presurizat.

Compartimentele mele de combustibil sunt proaspăt curățate și resigilate. Le-am dat cam de o sută de ori atâta azot cât este necesar pentru a omorî orice taumibă naturală care mai rămăsese. Și îl las așa o vreme. Nu îmi asum niciun risc.

După câteva zile de sterilizare, este momentul pentru un test. Rocky îmi dă câteva kilograme de astrofagi cu care să lucrez. Mi-amintesc când „câteva kilograme de astrofagi” ar fi fost o mană cerească pentru toți cei de pe *Copaia lui Stratt*. Dar acum sunt: „Oh, hei, iată câteva cvadrilioane de jouli de energie, spune-mi dacă ai nevoie de mai mult!”

Împart astrofagul în mai multe grămăjoare aproximativ egale, purjez azotul și împrăsc câte o grămăjoară în fiecare compartiment pentru combustibil. Apoi, aștept o zi.

În acest timp, Rocky se află la bordul navei lui, trudind la un sistem de pompare care să transfere astrofag din compartimentele lui într-ale mele. Mă ofer să-l ajut, dar refuză foarte politicos. Oricum, n-aș avea niciun rost la bordul lui *Semnal-A*. Costumul meu de AEV nu poate să reziste la mediul de acolo, deci Rocky ar trebui să-mi construiască un întreg sistem de tuneluri... nu merită.

Chiar *vreau* să merite! Este o navă spațială extraterestră, la naiba! Vreau s-o văd pe dinăuntru! Dar, mda... trebuie să salvez omenirea și așa mai

departe. Asta-i prioritatea.

Verific compartimentele pentru combustibil. Orice taumibă vie ar fi găsit astrofagul și s-ar fi înfruptat din el. Deci, dacă mai am astrofag înăuntru, compartimentul este steril.

Ca să n-o mai lungesc: două dintre compartimentele pentru combustibil nu erau sterile.

— Hei, Rocky! strig din camera de comandă.

Se află undeva la bordul lui *Semnal-A*, dar știu că poate să mă audă. Întotdeauna poate să mă audă.

După câteva secunde, radioul cârâie și prinde viață:

— *Ce, întrebare?*

— Două compartimente de combustibil încă mai au taumibă.

— *Înțeleg. Nu bun. Dar nici rău. Celelalte cinci sunt curate, întrebare?*

Mă țin de un mâner din camera de comandă. E ușor să începi să plutești când te concentrezi pe conversație.

— Da, celelalte cinci par în regulă.

— *Cum a supraviețuit taumibă în două rezervoare rele, întrebare?*

— Probabil că nu le-am curățat suficient de bine. A mai rămas ceva noroi care a protejat taumibele vii de azot. Eu asta cred.

— *Plan, întrebare?*

— Mă întorc la cele două, le mai râcăi nițel și le sterilizez din nou. Pe celelalte cinci o să le las sigilate deocamdată.

— *Bun plan. Nu uita să descarci conductele de combustibil.*

Cu toate compartimentele infectate, este lesne de presupus că și conductele de combustibil (în prezent sigilate) au fost infectate.

— Da. O să fie mai ușor decât cu compartimentele. Trebuie doar să suflu prin ele azot la presiune ridicată. O să îndepărteze bucățile mari și o să sterilizeze restul. Apoi o să le testez la fel ca pe compartimentele de combustibil.

— *Bun, bun, spune el. Care este stare rezervoare crescătorie, întrebare?*

— Încă evoluează bine. Am ajuns la taumiba-60 acum.

— *Cândva o să aflăm de ce a fost azot problemă.*

— Da, dar asta-i pentru alți oameni de știință. Noi avem nevoie doar de taumiba-80.

— *Da. Taumiba-80, Poate taumiba-86. Siguranță.*

Când gândești în baza șase, este normal să adaugi arbitrar șase la diverse lucruri.

— De acord, spun.

Intru în ecluză și mă cațăr în costumul Orlan de AEV. Înhaț astroautogenul și mi-l atașez la centura de scule. Pornesc radioul din cască și spun:

— Încep AEV.

— *Înțeleg. Radio dacă problemă. Pot să ajut cu robot de carcasă de pe navă dacă ai nevoie.*

— N-ar trebui să am nevoie, dar o să-ți spun.

Sigilez ușa în urma mea și încep depresurizarea ecluzei.

•

— Dă-l încolo! zic.

Apăs butonul de confirmare finală ca să ejectionez compartimentul pentru combustibil cinci.

Mecanismul pirotehnic este acționat, iar compartimentul gol plutește în neantul spațiului.

Oricât l-am râcâit, l-am curățat, l-am limpezit cu azot și toate cele, nimic n-a scos taumibeale din compartimentul cinci pentru combustibil. Indiferent ce-am făcut, au supraviețuit și mi-au halit astrofagul de testare pe care l-am pus acolo ulterior.

La un moment dat, pur și simplu, trebuie să renunți.

Îmi încrucișez brațele și mă afund în scaunul pilotului. Nu există gravitație, ca să mă pot afunda cum trebuie, așa că sunt nevoit să fac un efort conștient de a mă împinge în scaun. Mă îmbufnez, la naiba, și intenționez s-o fac cum se cuvine. Îmi lipsesc un total de trei din cele nouă compartimente originale de combustibil. Două din aventura de pe Adrian, iar un altul de adineauri. Asta înseamnă o capacitate de stocare a combustibilului cam de 666 000 de kilograme, pe care nu o mai am.

Am destul combustibil ca să ajung acasă? Sigur. Orice cantitate de combustibil care mă poate face să scap de gravitația lui Tau Ceti este suficientă pentru ca, *în cele din urmă*, să ajung acasă. Aș putea să ajung acasă cu doar câteva kilograme de astrofagi dacă nu m-ar deranja să aștept un milion de ani.

Nu este vorba despre ajunsul acolo. Este despre cât va dura.

Fac o tonă de calcule și obțin răspunsuri care nu-mi plac.

Călătoria de la Pământ la Tau Ceti a durat trei ani și nouă luni. Și a fost făcută cu o accelerație constantă de 1,5 g, tot timpul – asta a hotărât dr.

Lamai că este maximul de forță gravitațională susținută la care poate fi expus un om vreme de aproape patru ani. În timpul ăsta, pe Pământ au trecut vreo treisprezece ani, dar dilatarea timpului a funcționat în favoarea noastră, a echipajului.

Dacă fac lunga călătorie înapoi spre casă cu doar 1,33 de milioane de kilograme de combustibil (care este cantitatea maximă pe care o pot depozita în compartimentele rămase), cursul cel mai eficient este o accelerație de 0,9 g. Aș merge mai încet, ceea ce înseamnă o dilatare a timpului mai redusă, ceea ce înseamnă că o să experimentez mai mult timp. În total, o să am parte de o călătorie de cinci ani și jumătate.

Și ce dacă? Este doar un an și jumătate în plus. Care-i marea brânză?

Nu am atâta mâncare.

Asta a fost o misiune sinucigașă. Ne-au dat hrană cât să ne ajungă câteva luni și asta-i tot. Am avansat prin rezervele de mâncare cu o viteză rezonabilă, dar, în continuare, va trebui să mă bazez pe suspensia pentru comă. N-o să aibă gust bun, dar măcar este echilibrată nutrițional.

Dar, repet, aceasta a fost o misiune sinucigașă. Nu ne-au dat nici suficientă pastă ca să ajungem acasă. Singurul motiv pentru care am cantitatea pe care o am este pentru că specialistul Iliuhina și comandantul Yáo au murit pe drum.

În total, mi-a mai rămas mâncare adevărată cât pentru trei luni și cam patruzeci de luni de suspensie pentru comă. Asta se dovedește a fi de-abia suficientă pentru a supraviețui în călătoria spre casă cu tot combustibilul; și îmi mai rămâne nițică. Dar nu e nici pe departe îndeajuns pentru cinci ani și jumătate de călătorie mai lentă.

Mâncarea lui Rocky îmi este inutilă. Am testat-o de nenumărate ori. Este înțesată de metale grele, de la „toxice” la „foarte toxice”. Există acolo și proteine, și zaharuri utile, de care biologia mea s-ar servi cu drag, dar, pur și simplu, nu ai cum să separi otrava de mâncare.

Și nu pot să cultiv nimic aici. Toată mâncarea mea este congelată sau deshidratată. Nicio sămânță viabilă, nicio plantă sau altceva. Pot să mănânc ceea ce am și asta-i tot.

Rocky clincăne de-a lungul tunelului său până în bulbul din camera de comandă. Acum intră și iese din *Semnal-A* atât de frecvent, încât adesea nu știu pe ce navă se află.

— *Scoți sunet supărat. De ce, întrebare?*

— Îmi lipsește o treime din compartimentele de combustibil. Călătoria spre casă o să dureze mai mult și nu am mâncare suficientă.

— *Cât de la ultimul somn, întrebare?*

— Ha? Vorbesc despre combustibil aici! Fii atent!

— *Ursuz. Supărat. Amețit. Cât de la ultimul somn, întrebare?*

Ridic din umeri.

— Nu știu. Am lucrat la rezervoarele-crescătorie și la compartimentele de combustibil; am uitat când am dormit ultima dată.

— *Tu dormi. Eu observ.*

Fac un gest violent spre consolă:

— Am o problemă serioasă aici! N-am destul spațiu de stocare a combustibilului ca să supraviețuiesc pe drumul spre casă! Sunt 600 000 de kilograme de combustibil. Înseamnă 135 de metri cubi de stocare! N-am atâta spațiu!

— Fac eu compartiment de stocare.

— N-ai suficient xenonit pentru asta!

— *Nu trebuie xenonit. Orice material dur este de ajuns. Am mult metal pe nava mea. Topesc, formez, fac compartiment pentru tine.*

Clipesc de câteva ori.

— Poți să faci asta?

— *Evident că pot să fac asta! În momentul ăsta ești amețit. Dormi. Eu observ și proiectez compartiment de înlocuire. De acord, întrebare?*

Pornește în josul tubului, spre dormitor.

— Heh...

— *De acord, întrebare?* zice mai tare.

— Mda... mormăi. Mda, în regulă...

•

Am făcut o mulțime de AEV-uri până acum. Dar niciuna atât de obositoare pe cât s-a dovedit aceasta.

Mă aflu afară de șase ore. Orlanul este un costum vechi și de nădejde și rezistă. Dar nu pot spune același lucru și despre mine.

— Instalez ultimul compartiment de combustibil acum, șuier.

Aproape gata. Rămâi concentrat.

Compartimentele *ad-hoc* ale lui Rocky sunt perfecte, firește. Tot ce a trebuit să fac a fost să detașez unul din compartimentele existente și să i-l dau pentru analiză. Mă rog, i l-am dat robotului lui de pe carcasă. Indiferent

cum folosește robotul acela ca să măsoare lucruri face o treabă bună. Toate conexiunile supapelor sunt la locul potrivit și de dimensiunea potrivită. Fiecare filet de șurub se află la distanța perfectă.

În total, a făcut trei copii perfecte ale compartimentului de combustibil pe care i l-am dat. Singura diferență este materialul. Compartimentele mele originale erau din aluminiu. Cineva din echipa lui Stratt sugerase o carcasă din fibră de carbon, dar ea a respins ideea. Numai tehnologie bine testată. Omenirea a testat navele spațiale cu carcasă din aluminiu vreme de vreo șaizeci de ani.

Noile compartimente sunt făcute dintr-un... aliaj. De care aliaj? Habar n-am. Nici măcar Rocky nu știe. Este un amestec de metale din sistemele noncritice aflate la bordul lui *Semnal-A*. În cea mai mare parte, fier, spune el. Dar sunt cel puțin douăzeci de elemente diferite topite la un loc. Practic, e o „tocăniță de metal”.

Dar e în regulă. Compartimentele de combustibil nu trebuie să reziste la presiune. Trebuie doar să păstreze astrofag la bord, nimic altceva. Trebuie să fie suficient de rezistente încât să nu se rupă sub greutatea combustibilului atunci când nava accelerează. Dar asta nu-i greu. Ar putea fi făcute din lemn, la propriu, și ar fi la fel de eficiente.

— *Ești lent*, spune el.

— Ești rău.

Strâng clichetul curelelor care țin cilindrul mare în poziție.

— *Scuze. Sunt entuziasmat. Rezervor nouă și zece!*

— Da! exclam. Țin pumnii!

Am ajuns la taumiba-78, generația cea mai recentă. Tulpina aceea crește în rezervoare, în timp ce eu muncesc la compartimentele astea de combustibil.

Spațierea este de 0,25 la sută, ceea ce înseamnă că, pentru prima dată, unele rezervoare crescătore au înăuntru 8 la sută sau chiar mai mult azot.

Cât despre instalarea rezervoarelor... Iisuse! Am învățat că primul șurub este cel mai greu. Compartimentul pentru combustibil are multă inerție și este greu să-l păstrezi aliniat cu orificiul. În plus, sistemul original de montare a compartimentului s-a dus. Au avut grijă de asta mecanisme pirotehnice. Nu s-a gândit nimeni că o să adaug compartimente noi după ce le ejectionez pe cele vechi. Mecanisme pirotehnice nu desfac, pur și simplu, o clemă. Rup șuruburile direct. Și pagubele produse punctelor de montare

nu contează.

Petrec o grămadă de timp făcând în așa fel, încât misiunea asta să nu mai fie sinucigașă.

Chiar dacă orificiile de montare filetate sunt în stare rezonabilă, fiecare dintre ele are câte un șurub retezat de care trebuie să mă ocup. Fără capăt al șurubului, sunt o adevărată pacoste de deșurubat. Am descoperit că abordarea cea mai bună este să aduc vergele de oțel de sacrificiu și astroautogenul. Topesc nițel șurubul, topesc nițel vergeaua și le sudez împreună. Rezultatul este hidos, dar îmi oferă o pârghie cu suficient cuplu încât să scot șurubul. De obicei.

Când nu pot să scot șurubul, încep, pur și simplu, să topesc chestii. Dacă e lichid, nu mai e înțepenit.

După trei ore am reușit, în fine, să am instalate toate compartimentele noi pentru combustibil... întrucâtva.

Presurizez ecluza, ies din costumul Orlan și intru în camera de comandă. Rocky se află în bulbul lui, așteptându-mă.

— *A mers bine, întrebare?*

Dau din mână înainte și înapoi – un gest, în mod interesant, comun atât oamenilor, cât și eridienilor și care are aceeași semnificație.

— Poate. Nu sunt sigur. O parte din orificiile șuruburilor nu sunt utilizabile. Deci compartimentele nu-s conectate pe cât de bine ar trebui să fie.

— *Pericol, întrebare? Nava ta accelerează la 15 metri pe secundă pe secundă. O să reziste compartimente, întrebare?*

— Nu sunt sigur. Inginerii de pe Pământ deseori dublează cerințele pentru siguranță. Sper că au făcut-o și de data asta. Dar o să testez, ca să fiu sigur.

— *Bun, bun. Destulă vorbă. Verifică rezervoare crescătorie, te rog.*

— Da, da. Stai să-mi iau mai întâi niște apă.

Saltă și o zbughește în josul tubului, spre laborator.

— *De ce oameni au atâta nevoie de apă, întrebare? Forme de viață ineficiente!*

Dau pe gât un litru întreg din punga cu apă pe care am lăsat-o în camera de comandă înainte de AEV. Munca m-a făcut să-mi fie sete. Mă șterg la gură și las punga să plutească. Mă împing în perete ca să plutesc în josul tunelului, spre laborator.

— Și eridienii au nevoie de apă, știi?

— *Ținem înăuntru. Sistem închis. Unele ineficiențe înăuntru, dar luăm toată apa care ne trebuie din mâncare. Oamenii picură. Scârbos!*

Râd în timp ce plutesc în laboratorul în care mă așteaptă Rocky.

— Pe Pământ avem o creatură înspăimântătoare, letală, numită păianjen. Arăți ca unul din ăia. Ca să știi.

— *Bun. Mândru. Sunt monstru spațial înspăimântător. Tu ești masă amorfă spațială din care picură.*

Arată spre rezervoarele-crescătorie.

— *Verifică rezervoare!*

Lovesc cu picioarele în perete și plutesc spre crescătorie. Acesta este momentul adevărului. Ar trebui să le verific unul câte unul, începând cu rezervorul unu, dar la naiba cu asta! Mă duc direct la rezervorul nouă.

Luminez rezervorul cu o lanternă și mă uit bine la lama de sticlă care fusese anterior acoperită cu astrofag. Verific afișajul rezervorului, apoi verific din nou lama.

Rânjesc la Rocky:

— Lama din rezervorul nouă e curată. Avem taumibă-80!

Pur și simplu, explodează în sunete! Brațele i se vântură, mâinile îi clămpănesc pe pereții tunelului. Nu scoate decât note aleatorii, fără vreo ordine ușor de recunoscut. După câteva secunde se calmează.

— *Da! Bun! Bun, bun, bun!*

— Ha-ha, uau! OK. Ia-o ușurel.

Verific rezervorul zece.

— Hei, și rezervorul zece e curat. Avem taumiba-82,5!

— *Bun, bun, bun!*

— Bun, bun, bun, într-adevăr! zic.

— *Acum faci multă testare. Aer Venus. Aer Lumeatrei.*

— Da. Absolut...

Se clatină înainte și înapoi, de la un perete al tunelului la celălalt.

— *Exact aceleași gaze în fiecare test. Aceeași presiune. Aceeași temperatură. Aceeași „radiație” mortală din spațiu. Aceeași lumină de la steaua apropiată. Aceleași, aceleași, aceleași.*

— Da. O să fac asta. O să fac toate astea.

— *Fă acum.*

— Am nevoie de odihnă! Tocmai am fost într-o AEV de opt ore!

— *Fă acum!*

— Of! Nu!

Plutesc până la tunelul său și mă uit direct la Rocky, prin xenonit.

— Mai întâi, o să mai înmulțesc taumiba-82,5. Ca să mă asigur că avem destulă pentru testare. Și o să fac mai multe colonii stabile din ea în containere sigilate.

— *Da! Și unele și pe nava mea!*

— Da. Cu cât mai multe rezerve, cu atât mai bine.

Mai saltă de câteva ori înainte și înapoi.

— *Erid o să trăiască! Pământ o să trăiască! Toată lumea trăiește!*

Își strânge ghem cleștele unei mâini și îl apasă pe xenonit.

— *Pumnește-mă!*

Îmi apăs încheieturile degetelor pe xenonit.

— E „bate pumnul”, dar da!

•

Trebuie să existe băutură pe undeva. Nu mi-o imaginez pe Iliuhina plecând într-o misiune sinucigașă fără să insiste pentru niște băutură. Sincer să fiu, nu mi-o pot imagina trecând strada fără ceva băutură. Și, după ce m-am uitat în fiecare cutie din compartimentul de depozitare, în fine, le găsesc – trusele personale.

Cutia are trei genți cu fermoar. Fiecare este etichetată cu numele câte unui membru al echipajului. „Yáo”, „Iliuhina” și „DuBois”. Presupun că n-au mai înlocuit trusa personală a lui DuBois, pentru că eu n-am avut nicio șansă să o alcătuiesc pe a mea.

În continuare, sunt nițel furios pentru cum s-au desfășurat lucrurile. Dar poate că o să am șansa de a-i spune lui Stratt ce simt în legătură cu asta.

Trag trusele în dormitor cu mine și le fixează cu arici pe perete. Efecte extrem de personale ale celor trei oameni, care acum sunt morți. Prieteni care acum sunt morți.

S-ar putea ca mai încolo să am un moment sumbru și să petrec ceva timp uitându-mă la tot ce au de oferit aceste genți. Dar, deocamdată, este vremea să sărbătorim. Vreau ceva de băut.

Deschid geanta Iliuhinei. Înăuntru sunt tot felul de mărunțișuri. Un pandantiv cu ceva scris în rusă, un ursuleț uzat, pe care probabil că l-a avut de când era copil, un kilogram de heroină, câteva din cărțile ei favorite și iată! Cinci pungi de câte un litru cu un lichid limpede, etichetate водка.

Este cuvântul rusesc pentru vodcă. De unde știu asta? Pentru că am

petrecut luni de zile pe un portavion cu o grămadă de savanți ruși țicniți. Am văzut cuvântul ăla de foarte multe ori.

Închid la loc geanta ei și o las fixată pe perete. Zbor în laborator, unde Rocky așteaptă în tunelul lui.

— Am găsit-o! zic.

— *Bun, bun!*

Combinezonul lui obișnuit și banduliera cu unelte au dispărut. Are o costumație pe care nu i-am mai văzut-o.

— Măi, măi, măi! Ce avem noi aici?

Își saltă mândru carapacea. Este acoperită cu un strat de bază care susține ici-colo forme rigide simetrice. Aproape ca o armură, dar nu la fel de acoperitoare și nu cred că sunt de metal.

Gaura de deasupra, unde are orificiile de ventilație, este încercuită cu geme brute. Cu siguranță, bijuterii de vreun fel. Sunt fațetate, cam la fel cum se taie pietrele prețioase pe Pământ, dar calitatea este oribilă. Sunt pătate și decolorate. Dar sunt cu adevărat mari și pun pariu că, pentru un sonar, sună foarte bine.

Mânecele care continuă din cămașă se opresc pe la jumătatea brațelor lui și au manșetele ornamentate la fel. Fiecare umăr este conectat la ceilalți prin găitane lejere. Și, pentru prima dată de când îl știu, are mănuși. Toate cinci mâinile îi sunt acoperite cu un material aspru, ca pânza de sac.

Costumația aceasta i-ar limita drastic lui Rocky posibilitatea de a se mișca liber, dar, hei, moda nu este despre confort sau comoditate.

— Arăți grozav! zic.

— *Mulțumire! Aceasta este costumație specială pentru sărbătorire.*

Ridic un litru de votcă:

— Acesta este lichid special pentru sărbătorire.

— *Oameni... mănâncă pentru a sărbători?*

— Mda. Știu că eridienii mănâncă în privat. Știu că tu crezi că e scârbos la vedere. Dar așa sărbătoresc oamenii.

— *Este OK. Mănâncă! Sărbătorim!*

Plutesc spre cele două experimente montate pe masa din laborator. Într-unul se află echivalentul de atmosferă de pe Venus. În celălalt se află atmosfera de pe Lumeatrei. Le-am făcut pe amândouă cât de precis am putut. Am folosit cele mai bune date de referință de care dispun, aflate într-o cantitate substanțială, grație colecției mele care cuprinde orice carte de

referință tipărită vreodată pe Pământ, precum și cunoștințelor lui Rocky despre propriul lui sistem.

În ambele cazuri, taumiba nu doar că a supraviețuit, ci a înflorit. Se reproduc mai rapid decât oricând și chiar și cea mai mărunță cantitate de astrofagi injectată în oricare dintre experimente este mâncată imediat.

Ridic punga de votcă.

— Pentru taumiba-82,5! Salvatoarea a doua lumi!

— *O să dai lichidul ăla la taumibă, întrebare?*

Desfac clema de pe pai.

— Nu, e doar un lucru pe care-l zic oamenii. Onorez taumiba-82,5.

Iau o înghițitură. Parcă aş avea foc în gură. Se pare că Iliuhinei îi plăcea vodca tare și brută.

— *Da. Multă onorare!* spune el. *Om și eridian lucrează împreună, salvează pe toată lumea!*

— Ah! zic. Ceea ce mi-amintește: am nevoie de un sistem de menținere a vieții pentru taumibă – ceva care s-o alimenteze cu suficient astrofag încât să țină colonia în viață. Trebuie să fie complet automatizat, să funcționeze autonom vreme de câțiva ani și să cântărească mai puțin de un kilogram. Am nevoie de patru din astea.

— *De ce așa mici, întrebare?*

— O să pun câte una în fiecare gândac. În caz că se întâmplă ceva cu *Hail Mary* în drumul spre casă.

— *Bun plan! Ești deștept! Pot să fac astea pentru tine. În plus, astăzi termin dispozitiv de transfer combustibil. Pot să îți dau astrofag acum. Apoi amândoi mergem acasă!*

— Mda, îmi pier zâmbetul.

— *Este fericire! Deschizătură de pe fața ta este în modul trist. De ce, întrebare?*

— O să fie o călătorie lungă și o să fiu complet singur.

Încă nu m-am hotărât dacă vreau să risc să intru în comă în drum spre casă. S-ar putea să am nevoie, pentru sănătatea mea mintală. Solitudinea absolută și lipsa mâncării, cu excepția suspensiei cretoase, scârboase, pentru comă, s-ar putea să fie prea mult. Cel puțin, în prima parte a călătoriei plănuiesc să rămân, cu siguranță, treaz.

— *O să-ți lipsesc, întrebare? O să-mi lipsești. Tu ești prieten.*

— Da. O să-mi lipsești, mai iau o înghițitură de votcă. Ești prietenul

meu. La naiba, ești cel mai bun prieten al meu! Și, în curând, o să ne luăm rămas-bun pentru totdeauna.

Bate din doi clești înmănușați. Aceștia scot un sunet înăbușit, în locul clicului obișnuit care însoțește acest gest de respingere.

— *Nu pentru totdeauna. Salvăm planete. Apoi avem tehnologie astrofag. Ne vizităm.*

Rânjesc crispat.

— Putem să facem toate astea în cincizeci de ani pământeni?

— *Probabil că nu. De ce așa iute, întrebare?*

— Mai am doar cincizeci de ani de trăit sau pe-acolo. Oamenii nu...

Sughiț, apoi reiau:

— ... nu trăiesc mult, nu ți-aduci aminte?

— *Oh!*

Tace un moment.

— *Atunci, ne bucurăm de timp rămas împreună, apoi mergem salvăm planete. Apoi suntem eroi!*

— Da!

Mă îndrept de spate. Sunt nițel amețit acum. Niciodată n-am băut mult și m-am cam înfipt în votcă mai tare decât ar fi trebuit.

— Suntem cei ma' importanți oameni din galaxie! Suntem nemaipomeniți!

Înhață și el o cheie din apropiere și o ridică cu una din mâini.

— *Pentru noi!*

Ridic vodca:

— *Pentru noi!*

•

— Ei bine, asta e, spun de pe partea mea a peretelui de legătură.

— *Da*, zice Rocky de pe partea lui.

Vocea îi este joasă, în ciuda eforturilor lui de a păstra tonalitatea înaltă. *Hail Mary* are plinul făcut: 2,2 milioane de kilograme de astrofagi. Mai mult cu 200 000 de kilograme decât avea când a părăsit Pământul. Compartimentele de înlocuire ale lui Rocky au fost, desigur, mai eficiente și au avut un volum mai mare decât originalele.

Îmi frec ceafa.

— Presupun că ai noștri o să se întâlnească. Știu că oamenii o să dorească să afle totul despre Erid.

— *Da. Mulțumesc pentru laptop. Secole de tehnologie omenească*

despre care să afle savanții noștri. Ai oferit popor meu cel mai grozav cadou din istorie.

— L-ai testat în sistemul ăla de menținere a vieții pe care l-ai construit, da?

— *Da. Asta este întrebare prostească.*

Se prinde de un mâner de pe partea lui ca să se țină în loc. Rocky a îndepărtat tunelul lui de conectare directă și a resigilat carcasa lui *Hail Mary*. A pus la loc conectorul ecluză-la-ecluză ca să termine de împachetat.

La cererea mea, lasă pereții și tunelurile din xenonit în *Hail Mary*, dar cu găuri de câțiva metri prin ele, din loc în loc, ca să pot folosi spațiul. Mă gândesc că pentru oamenii de știință o să fie cu atât mai bine cu cât au mai mult xenonit de studiat.

Nava încă miroase puțin a amoniac. Cred că nici măcar xenonitul nu este complet impermeabil pentru gaze. Probabil că o să mai miroasă așa o vreme.

— Și fermele tale? întreb. Le-ai verificat din nou pe toate?

— *Da. Șase colonii redundante de taumibă-82,5, fiecare în rezervoare separate, cu sisteme separate de menținere a vieții. Fiecare cu atmosferă de Lumeatrei simulată. Ferme tale funcționează, întrebare?*

— Da, zic. Mă rog, sunt doar cele zece rezervoare crescătorie. Dar acum le-am configurat pe toate cu atmosfera de pe Venus. Oh, și mersi pentru minifirme, apropo! O să le instalez în gândaci în timpul călătoriei. Altceva n-o să prea am ce face.

Aruncă o privire către un caiet de notițe.

— *Numerele astea pe care mi le-ai dat. Ești sigur că ăștia sunt timpii pentru mine să mă întorc și să ajung la Erid, întrebare? Sunt așa curând. Așa iute.*

— Da. Asta-i dilatarea timpului pentru tine. O chestie ciudată. Dar alea sunt valorile corecte. Le-am verificat de patru ori. O să ajungi la Erid în mai puțin de trei ani pământeni.

— *Dar Pământ este la aproape aceeași distanță de Tau Ceti și o să dureze patru ani pentru tine, întrebare?*

— O să simt patru ani, da. Trei ani și nouă luni. Pentru că timpul n-o să fie la fel de comprimat pentru mine cât o să fie pentru tine.

— *Ai mai explicat înainte, dar, din nou... de ce, întrebare?*

— Nava ta accelerează mai repede decât a mea. O să ajungi mai repede,

căci ești mai aproape de viteza luminii.

Își leagă carapacea.

— *Așa complicat.*

Arăt spre nava lui.

— Toate informațiile despre relativitate sunt în laptop. Pune savanții tăi să se uite.

— *Da. O să fie foarte mulțumiți.*

— Nu și când o să afle despre fizica cuantică. Atunci o să fie cu adevărat enervați.

— Nu înțeleg.

Râd:

— Nu-ți face griji în legătură cu asta.

Rămânem amândoi tăcuți o vreme.

— Cred că asta e, zic.

— *E vremea*, spune el. *Trebuie să mergem să salvăm lumi acum.*

— Mda.

— *Față tu picură.*

Mă șterg la ochi.

— Chestie omenească. Nu te îngrijora.

— *Înțeleg.*

Se împinge prin ușa ecluzei lui. O deschide și se oprește acolo.

— *La revedere, prieten Grace!*

Fac cu mâna slab.

— La revedere, prieten Rocky!

Dispare în navă și închide ușa ecluzei în urma lui. Mă întorc pe *Hail Mary*. După câteva minute, robotul de pe carcasă al lui *Semnal-A* desprinde tunelul.

Ne pilotăm navele aproape în paralel, dar cu câteva grade diferență între cursuri. Asta garantează că nu ne vaporizăm unul pe celălalt cu evacuările de la motoarele noastre cu astrofag. Odată ce avem câteva mii de kilometri între noi, putem să ne îndreptăm spre orice direcție dorim.

Câteva ore mai târziu, șed în carlingă cu motoarele rotative oprite. Vreau să arunc o ultimă privire. Urmăresc cu petrovascopul punctul de lumină IR. Ăla-i Rocky, îndreptându-se înapoi spre Erid.

— Drum bun, amice! zic.

Introduc cursul pentru Pământ și pornesc motoarele rotative.

Mă întorc acasă.

CAPITOLUL 26

Stăteam în celula mea, holbându-mă la perete.

Nu era o celulă jerpelită sau ceva de genul. Dimpotrivă, arăta cam ca un dormitor de cămin din colegiu. Pereți din cărămidă vopsită, birou, scaun, pat, baie proprie și așa mai departe. Dar ușa era de oțel, iar ferestrele aveau grilaje. Nu plecam nicăieri.

De ce avea oare structura de lansare de la Baikonur o celulă de închisoare? Nu știu. Întrebați-i pe ruși.

Lansarea urma să aibă loc în acea zi. În curând, niște paznici musculoși aveau să intre pe ușa aceea, împreună cu un doctor. Acesta urma să-mi facă o injecție cu ceva, iar apoi avea să fie ultima dată când vedeam Pământul.

Aproape ca la un semnal, am auzit clinchetul ușii descuiate. O persoană mai curajoasă ar fi putut considera asta drept o oportunitate. S-ar fi năpustit asupra ușii și poate ar fi trecut de paznici. Dar eu renunșasem de mult la orice speranță de a scăpa. Ce aș fi putut să fac? Să alerg prin deșertul Kazahstanului și să-mi încerc norocul?

Ușa s-a deschis și Stratt a intrat înăuntru. Paznicii au închis ușa în urma ei.

— Hei! a rostit.

M-am uitat urât la ea, din pat.

— Lansarea merge conform programului, a zis. În curând o să pleci.

— Ura.

S-a așezat pe scaun.

— Știu că nu mă crezi, dar nu mi-a fost ușor să-ți fac așa ceva.

— Da, ești cu adevărat sentimentală.

A ignorat înțepătura.

— Știi ce am studiat în colegiu? În ce mi-am dat licența?

Am ridicat din umeri.

— Istorie. M-am specializat în istorie.

A răpăit cu degetele pe birou și a continuat:

— Majoritatea oamenilor presupun că am specializare în știință sau în managementul afacerilor. Comunicare, poate. Dar nu. Este în istorie.

— Nu pare genul tău, am replicat ridicându-mă în capul oaselor în pat.

Nu petreci mult timp privind în urmă.

— Aveam optsprezece ani și habar n-aveam ce să fac cu viața mea. M-am specializat în istorie fiindcă n-am știut ce altceva să fac, a rânjit. Nu ți-e lesne să-ți imaginezi că eram așa, este?

— Mda.

S-a uitat pe fereastra zăbreliță, spre rampa de lansare din depărtare.

— Dar am învățat multe. De fapt, chiar mi-a plăcut. Oamenii din ziua de azi... habar n-au ce bine le e. În trecut, majoritatea oamenilor sufereau constant. Și, cu cât mergi mai departe înapoi în timp, cu atât era mai rău.

S-a ridicat și s-a plimbat prin cameră.

— Vreme de cincizeci de mii de ani, până la revoluția industrială, civilizația umană se învârtea în jurul unui singur lucru: hrana. Fiecare cultură care a existat și-a dedicat majoritatea timpului, a energiei, a forței de muncă și a resurselor pentru hrană. Vânătoarea, culesul, cultivarea, creșterea animalelor, stocarea, distribuția – totul era despre mâncare. Chiar și Imperiul Roman. Toată lumea știe despre împărați, armate și cuceriri. Dar ceea ce au inventat *cu adevărat* romanii a fost un sistem foarte eficient de obținere a pământului agricol și de transport al alimentelor și al apei.

S-a dus în celălalt capăt al camerei.

— Revoluția industrială a mecanizat agricultura. De atunci, am putut să ne canalizăm energia asupra altor lucruri. Dar asta s-a întâmplat abia în ultimele două sute de ani. Înainte de asta, majoritatea oamenilor își petreceau majoritatea vieții având de-a face direct cu producerea hranei.

— Mersi pentru lecția de istorie, am zis. Dar, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea ca ultimele mele momente pe Pământ să fie nițel mai plăcute. Deci... știi... ai putea să pleci?

M-a ignorat.

— Nuclearele lui Leclerc din Antarctica ne-au câștigat nițel timp. Dar nu mult. Și nu mai putem arunca bucăți din Antarctica în ocean decât de câteva ori înainte ca nivelul mării să crească, iar moartea biomului din ocean să ducă la mai multe probleme decât astrofagul. Amintește-ți ce ne-a spus Leclerc: jumătate din populația globului o să moară.

— Știu, am murmurat.

— Nu, nu știi. Fiindcă o să fie mult mai rău.

— Mai rău decât moartea a jumătate din omenire?

— Bineînțeles. Estimarea lui Leclerc presupune că toate națiunile din

lume o să conlucreze ca să împartă resursele și să raționalizeze hrana. Dar crezi că așa o să se întâmple? Crezi că Statele Unite, cea mai puternică forță militară care a existat vreodată, o să șadă nepăsătoare în timp ce jumătate din populația lor moare de foame? Dar China, o nație de 1,3 miliarde de oameni, care în perioadele cele mai bune s-a aflat în pragul foametei? Crezi că o să-și lase în pace vecinii slabi, din punct de vedere militar?

Am scuturat din cap:

— O să fie războaie.

— Da. O să fie războaie. Purtate din același motiv pentru care erau purtate în vremurile străvechi: hrană. Au folosit pe post de scuză religia, gloria și orice altceva, dar întotdeauna a fost vorba despre hrană. Terenuri agricole și oameni care să le lucreze. Dar distracția nu se oprește aici. Fiindcă odată ce țările disperate, flămânde, încep să se invadeze reciproc pentru hrană producția de hrană o să *scadă*. Ai auzit vreodată de rebeliunea Taiping? A fost un război civil din China, în timpul secolului al XIX-lea. Au murit patru sute de mii de soldați în luptă. Și *douăzeci de milioane* de oameni ca urmare a foametei rezultate. Războiul a perturbat agricultura, înțelegi? Atât de masivă este scala acestor lucruri.

Și-a strâns brațele în jurul ei. N-o văzusem niciodată atât de vulnerabilă.

— Malnutriție. Distrugere. Foamete. Toate elementele de infrastructură orientate spre producția de hrană și război. Întreaga țesătură a societății o să se destrame. O să apară și molime. Multe. Peste tot în lume. Fiindcă sistemele de asistență medicală o să fie copleșite. Epidemii, altă dată ținute ușor în frâu, o să fie de nestăpânit.

S-a întors spre mine.

— Război, foamete, molimă și moarte. Astrofagul este, *ad litteram*, apocalipsa. *Hail Mary* este tot ce avem acum. O să fac orice sacrificiu ca să îi pot oferi orice șansă suplimentară de succes, oricât de mică.

M-am culcat în pat și m-am uitat în altă parte.

— Orice îți ușurează conștiința.

S-a dus înapoi la ușă și a ciocănit în ea. Un paznic i-a deschis.

— În orice caz, am vrut să știi de ce fac asta. Îți eram datoare.

— Du-te dracului!

— Oh, o să mă duc, poți să fii sigur! Voi trei vă duceți la Tau Ceti. Restul ne ducem în iad. Mai exact, iadul vine peste noi.

•

Mda? Ei bine, iadul se întoarce după tine, Stratt. Sub forma mea. Eu sunt iadul.

Adică... nu știu ce o să-i spun. Dar, cu siguranță, plănuiesc să-i spun lucruri. Lucruri *rele*.

Mă aflu de optsprezece zile în călătoria mea, care va dura aproape patru ani. Abia acum ajung la heliopauza lui Tau Ceti – marginea puternicului câmp magnetic al stelei. Cel puțin, marginea unde este suficient de puternică încât să respingă radiațiile interstelare cu deplasare rapidă. De acum încărcarea cu radiații a carcasei o să fie mult mai mare.

Pentru mine nu contează. Sunt înconjurat de astrofag. Dar este interesant să văd valorile senzorilor externi pentru radiații crescând și tot crescând. Măcar este un progres. În marea schemă a lucrurilor, am început o lungă călătorie, iar starea mea actuală este „tocmai am ieșit pe ușa din față a casei”.

M-am plictisit. Sunt singur într-o navă spațială și nu am mare lucru de făcut.

Curăț și inventariez din nou laboratorul. Aș putea să fac niște cercetări experimentale pe astrofag sau pe taumibă. La naiba, aș putea chiar să scriu niște articole în drum spre casă! Oh, și mai este și forma inteligentă de viață extraterestră cu care am petrecut ultimele două luni. Aș putea să scriu câte ceva și despre el.

Am o colecție uriașă de jocuri video. Am tot software-ul care a fost disponibil când am construit nava. Sunt sigur că mă pot ține ocupat o vreme.

Verific fermele de taumibă. Toate zece sunt bine mersi. Le hrănesc din când în când cu astrofag, ca să le țin sănătoase și să le înmulțesc. Fermele simulează atmosfera de pe Venus, așadar, cu cât trec mai multe generații de taumibă, cu atât mai adaptate vor fi la viața venusiană. După patru ani de așa ceva, când o să le arunc în dreptul planetei, o să fie ideale pentru ea.

Și, da, am hotărât deja că o să le arunc. De ce nu?

Habar n-am în ce fel de lume mă întorc. Pe Pământ au trecut treisprezece ani de când am plecat și o să mai aibă parte de încă treisprezece până ajung eu înapoi. Douăzeci și șase de ani. Toți elevii mei vor fi adulți. Sper că o să supraviețuiască toți. Dar trebuie să recunosc, probabil că unii nu o să reușească, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

În orice caz, odată ce ajung înapoi în sistemul meu solar, pot la fel de bine să trec pe la Venus și să las taumibă acolo. Nu sunt sigur cum s-o însămânțez, dar am câteva idei. Cel mai simplu mod ar fi să fac o minge de astrofag infestat cu taumibă și să o arunc spre Venus. Astrofagul o să absoarbă căldura intrării în atmosferă, iar taumiba va fi eliberată. Apoi o să aibă o zi plină. Până acum, Venus trebuie să fi devenit stația principală a astrofagului – și Dumnezeu știe că taumibele pot să se apuce imediat de treabă, odată ce-și găsesc prada.

Verific proviziile de alimente. Sunt încă în grafic. Mai am pachete de mâncare adevărată, comestibilă, pentru încă trei luni, iar după aceea o să fie suspensia pentru comă.

Sunt reticent să intru înapoi în comă. Am genele pentru a-i supraviețui, dar așa au avut și Yáo, și Iliuhina. De ce să risc să mor dacă nu este nevoie?

În plus, nu pot să fiu sigur sută la sută că am reprogramat corect cursul de navigare. Cred că este corect și, de fiecare dată când fac câte o verificare, mă aflu încă pe drum spre casă. Dar dacă se întâmplă ceva cât timp sunt în comă? Dacă mă trezesc și am ratat sistemul solar cu un an-lumină?

Dar între izolare, singurătate și mâncare dezgustătoare s-ar putea să-mi asum în cele din urmă riscurile astea. O să vedem.

Că veni vorba de singurătate, mă gândesc din nou la Rocky. Acum, singurul meu prieten. Serios. Este singurul meu prieten. N-aveam mare viață socială nici când lucrurile erau normale. Uneori, luam cina cu colegii sau personalul de la școală. Beam ocazional câte o bere sâmbătă seara cu prieteni vechi din facultate. Dar, mulțumită dilatării timpului, când o să ajung acasă, toți oamenii ăia o să fie cu o generație mai în vârstă decât mine.

Mi-a plăcut Dimitri. Cred că a fost favoritul meu din toată gașca Proiectului *Hail Mary*. Dar cine știe cu ce se ocupă acum? La naiba, s-ar putea ca Rusia și Statele Unite să fie în război! Sau s-ar putea să fie aliate într-un război. Habar n-am.

Urc scara în camera de comandă. Mă așez în scaunul pilotului și afișez ecranul Navigație. N-ar trebui să fac asta, dar a devenit un fel de ritual. Opresc motoarele rotative și glisez. Gravitația dispare imediat, dar abia dacă observ. M-am obișnuit cu asta.

Cu motoarele rotative oprite pot să folosesc în siguranță petrovascopul. Baleiez nițel prin spațiu – știu unde să mă uit. Îl găsesc rapid. Punctulețul de lumină pe frecvența Petrova. Motoarele lui *Semnal-A*. Dacă m-aș afla la o sută de kilometri de lumina aceea, întreaga mea navă ar fi vaporizată.

Mă aflu de o parte a sistemului, iar el, de cealaltă. La naiba, până și Tau Ceti însăși arată ca un bec îndepărtat! Dar tot pot să văd limpede lumina motorului lui *Semnal-A*. Folosirea luminii drept carburant eliberează o cantitate, pur și simplu, absurd de mare de energie.

Poate că este ceva ce-am putea folosi în viitor. Poate că Pământul și Erid ar putea comunica prin eliberarea de cantități masive de lumină Petrova, grație astrofagului. Mă întreb cât ar dura să faci o strălucire vizibilă de pe 40 Eridani. Am putea vorbi în cod Morse sau ceva. Acum au o copie după Wikipedia. Și-ar da seama ce facem când ar vedea strălucirile.

Cu toate astea, „conversația” noastră ar fi lentă. 40 Eridani se află la șaisprezece ani-lumină distanță de Pământ. Așa că, dacă trimitem un mesaj ca „Hei, ce mai faceți?”, ar trece treizeci și doi de ani până am primi răspunsul.

Mă uit lung la punctulețul de lumină de pe ecran și oftez. O să pot să-l mai urmăresc ceva vreme. Știu unde o să se afle nava lui în orice moment. O să folosească exact planul de zbor pe care i l-am dat. Are la fel de multă încredere în știința mea pe câtă am eu în ingineria lui. Dar, după câteva luni, petrovascopul nu o să îi mai poată vedea lumina. Nu pentru că va fi prea slabă – este un instrument foarte sensibil. N-o s-o mai poată vedea pentru că vitezele noastre relative vor cauza o deplasare spre roșu a luminii care iese din motoarele lui. Când va ajunge la mine nu va mai avea lungimea de undă Petrova.

Ce? Aș fi dispus să fac un număr ridicol de mare de calcule relativiste pentru a socoti viteza noastră relativă în orice moment dat, așa cum este percepută de cadrul meu inerțial de referință, și apoi aș face transformări Lorenz ca să-mi dau seama când o să iasă lumina de la motoarele lui în afara intervalului de percepție al petrovascopului? Doar ca să știu câtă vreme mai pot să îl văd pe prietenul meu în depărtare? N-ar fi cam jalnic?

Mda.

În regulă, micul meu ritual zilnic s-a încheiat. Opresc petrovascopul și pornesc din nou motoarele rotative.

•

Îmi verific proviziile diminuate de mâncare adevărată. Mă aflu „pe drum” de treizeci și două de zile. După calculele mele, peste cincizeci și una de zile o să mă bazez exclusiv pe suspensie pentru comă.

Mă duc în dormitor.

— Calculator, dă-mi o mostră de substanță pentru hrănit în comă.

Brațele mecanice se întind în zona lor de provizii și se întorc cu o pungă de pudră albă pe care o lasă să cadă pe pat.

Ridic punga. Bineînțeles că este o pudră. De ce ar include lichid în stocarea pe termen lung? Sistemul pentru apă de pe *Hail Mary* este un circuit închis. Apa intră în mine, iese din mine în diferite moduri, iar apoi este purificată și refolosită.

Iau pachetul în laborator, îl deschid și torn niște pudră într-un flacon.

Adaug un pic de apă, amestec și se transformă într-o suspensie albă lăptoasă. O amușin. Nu prea miroase a nimic. Așa că iau o înghițitură.

E nevoie de efort, dar rezist impulsului de a o scuipa. Are gust de aspirină. Gustul ăla neplăcut de pilulă. O să trebuiască să mănânc această Pilulă-de-Haleală-Amară™ la fiecare masă, vreme de câțiva ani.

Poate că nu-i așa de rea coma.

Pun flaconul deoparte. O să mă ocup de nefericirea asta când o să-i vină timpul. Deocamdată, o să lucrez la gândaci.

Prin amabilitatea lui Rocky, dețin patru ferme mici de taumibe. Fiecare este o capsulă ca din oțel, nu mai mare decât mâna mea. Spun „ca din oțel” pentru că este un aliaj eridian de oțel pe care oamenii nu l-au inventat încă. Este mult mai dur decât aliajele noastre de metal, dar nu este mai dur decât sculele cu diamant.

Ne-am gândit și ne-am răzgândit în legătură cu carcasa minifermei. Prima alegere evidentă era să le facem din xenonit. Problema este: cum ar avea acces în ele oamenii de știință de pe Pământ? Niciuna dintre sculele noastre nu ar putea s-o taie. Singura opțiune ar fi căldura foarte ridicată. Iar asta riscă să distrugă taumibe dinăuntru.

Am sugerat un container din xenonit cu capac. Ceva care putea fi prins strâns, ca o ușă etanșă. Aș fi lăsat instrucțiuni pe stick-ul USB pentru deschiderea în siguranță. Rocky a respins imediat ideea aceea. Indiferent cât de bună era etanșarea, nu avea să fie perfectă. În cei doi ani de care urma să aibă parte ferma în timpul călătoriei, s-ar fi putut scurge suficient aer încât taumiba dinăuntru să se asfixieze. A insistat ca întreaga fermă să fie un

container unic, complet etanșat. Probabil, o idee bună.

Așa că ne-am hotărât asupra oțelului eridian. Este rezistent, nu se oxidează ușor și este foarte durabil. Cei de pe Pământ îl pot deschide cu un disc cu diamant. Și, hei, probabil că o să-l analizeze ca să învețe cum să-l producă și ei. Toată lumea are de câștigat!

Abordarea lui Rocky pentru fermele în sine a fost simplă. Înăuntru se află o colonie activă de taumibă și o atmosferă ca pe Venus. În plus, există o bobină de tubulatură foarte fină, ca din oțel, plină cu astrofag. Taumibecele nu pot să ajungă decât la stratul din exterior, așa că trebuie să-și croiască drum prin tub, care are o lungime totală de aproape douăzeci de metri. Niște experimente elementare ne spun că astrofagul o să-i ajungă micii populații de taumibe vreme de câțiva ani. Cât despre produsele reziduale – o să se scalde în propria treabă mare. În timp, capsula va câștiga metan și va pierde dioxid de carbon, dar asta nu contează. Deși este un volum mic după standardele omenești, reprezintă o cavernă vastă, gigantică pentru microbii mititei dinăuntru.

Gândacii au fost o prioritate pentru mine. Vreau să fie pregătiți pentru lansare în orice clipă. În cazul în care apare o problemă catastrofală cu *Hail Mary*. Dar nu vreau să-i trimit dacă nu există o problemă critică pentru misiune. Cu cât îi lansez mai aproape de Pământ, cu atât au mai multe șanse să ajungă acolo în siguranță.

Pe lângă instalarea minifermelor, am și realimentat micile insecte. Le-am folosit aproape jumătate din combustibil când au servit drept motoare *ad-hoc* pentru *Hail Mary*. Dar fiecare are nevoie de doar șaiszeci de kilograme de astrofag ca să fie plin. O nimica toată față de rezerva mea de astrofag de import, făcut de eridieni.

Partea cea mai grea este deschiderea micului compartiment pentru combustibil al gândacului. Ca toate lucrurile care mă înconjoară, n-au fost proiectați pentru reutilizare. E ca și cum ai pune butan proaspăt într-o brichetă Bic. Pur și simplu, nu este proiectată pentru așa ceva. Gândacul este complet sigilat. Trebuie să-l prind în menghină și să folosesc un burghiu de șase milimetri ca să capăt acces... e o poveste întreagă. Dar încep să mă descurc.

Ieri am terminat cu John și Paul. Azi lucrez la Ringo și, dacă timpul o să-mi permită, la George. Cu George o să fie cel mai ușor. Nu trebuie să-l realimentez – nu l-am folosit niciodată ca motor. Trebuie doar să-i atașez

miniferma.

O altă problemă a fost să-mi dau seama unde să pun miniferma. Chiar și având dimensiuni atât de mici, este prea mare ca să încapă în sonda mititică. Așa că am lipit-o cu epoxid sub șasiu. Apoi am sudat punctual o contragreutate mică în partea de sus a gândacului. Calculatorul din interior are opinii foarte ferme în legătură cu poziția centrului de greutate al sondei. Este mai ușor să adaugi o contragreutate decât să reprogramezi complet un sistem de ghidaj.

Ceea ce ne aduce la problema greutateii.

Greutatea suplimentară a fermei face gândacii să cântărească cu un kilogram mai mult decât ar trebui. Este în regulă. Mi-amintesc de nenumăratele întâlniri cu Steve Hatch în care am discutat despre design. Este un tip micuț și ciudat, dar un inginer de rachete al naibii de bun. Gândacii își stabilesc locul în spațiu examinând stelele, iar, dacă au mai puțin combustibil decât ar trebui să aibă, își micșorează accelerația după nevoie.

Pe scurt: o să ajungă acasă. Doar că va dura mai mult. Fac niște calcule și constat că este o diferență nesemnificativă pentru timpul de pe Pământ. Chiar dacă gândacii vor experimenta câteva luni în plus de călătorie față de planul original.

Mă duc la dulapul cu materiale și scot MCCA-ul (Marele Container Cu Astrofag). Este o ladă din metal, cu roți, în care este întuneric complet. În ea se află câteva sute de kilograme de astrofagi, iar eu sunt la o gravitație de 1,5 g. Din cauza asta, am adăugat roțile. O să fiți uimiți să descoperiți câte puteți să faceți cu un atelier mecanic și o dorință fermă de a nu căra greutate.

Țin mânerul cu o cârpă, pentru că este fierbinte. Trag de ladă până la masa de laborator, mă așez pe scaun și mă pregătesc pentru procesul metodic de realimentare. Țin seringă din plastic pregătită. Cu ea pot să împrăsc câte 100 de mililitri de astrofag odată prin orificiul acela de 6 milimetri. Asta înseamnă cam 600 de grame. Una peste alta, trebuie să o fac de vreo două sute de ori per gândac.

Deschid MCCA-ul și...

— Îhh! tresar și mă dau înapoi de lângă container.

Miroase oribil.

— Ăăă... zic. De ce miroase așa?

Apoi îmi pică fisa. Știu mirosul ăsta. Este mirosul de astrofag mort, în putrefacție.

Iarăși au scăpat taumibele.

CAPITOLUL 27

Sar de pe scaun, dar nu am niciun plan.

— În regulă, nu te panica, îmi spun. Gândește limpede. După aia acționează.

MCCA-ul este încă fierbinte. Asta înseamnă că în el se află încă mulți astrofagi vii. Am descoperit din vreme. Asta-i bine. Nu pentru MCCA – asta e pierdut. N-o să pot niciodată să separ taumibele de astrofagii dinăuntru. Dar înseamnă că, indiferent cum naiba au ajuns taumibele înăuntru, s-a întâmplat de curând și sper că nu au ajuns și la combustibilul navei.

Da. Asta este prioritatea numărul unu. Să nu las taumibele în compartimentele pentru combustibil. Ultima dată când au ajuns înăuntru a fost din cauza diverselor pierderi microscopice din sistem. Dar ajunseseră acolo din compartimentele pentru echipaj, când le adusesem la bord.

Între sistemul pentru combustibil și compartimentul pentru echipaj nu sunt suprapuneri foarte mari. Există un singur loc posibil vinovat pentru transfer.

Sistemul de menținere a vieții. Dacă nava este prea rece, acesta face să circule aer prin niște serpentine pline cu astrofag ca să o încălzească. O fisură într-una din acele serpentine ar fi de ajuns.

Din fericire pentru mine, am avut o cantitate mare de astrofagi la 96° Celsius în laborator, care a ținut compartimentul pentru echipaj atât de cald, încât nava a fost nevoită să folosească sistemul de aer condiționat.

În regulă, acum am un plan.

Alerg pe scară în camera de comandă. Afișez ecranul Sisteme vitale și mă uit la înregistrări. După cum am presupus, încălzirea n-a mai fost pornită de peste o lună. O dezactivez complet. Afișează că este dezactivată, dar nu am încredere.

Mă duc la cutia principală de siguranțe. Se află sub scaunul pilotului. Găsesc siguranța pentru sistemul de încălzire și o comut.

— OK, zic.

Mă întorc pe scaun și verific panoul Combustibil. Compartimentele pentru combustibil par a fi toate în bună regulă. Temperatura este corectă.

Taumibei nu i-ar trebui mult ca să-și facă de cap și să mănânce tot ce se află într-un compartiment de combustibil – știu asta cu siguranță, la naiba! Dacă ar fi afectate, ar fi mai reci de atât.

Afișez comenzile motoarelor rotative și le opresc. Podeaua îmi fuge de sub picioare în timp ce revin la imponderabilitate. Probabil că nu era nevoie să le opresc, dar, deocamdată, vreau ca tot combustibilul să nu facă *nimic*. Dacă există taumibă în vreo conductă de combustibil, vreau să rămână acolo, nu să ajungă pompată prin toată nava.

— OK..., zic din nou. OK...

Să ne mai gândim.

Cum de-a scăpat? Am *sterilizat* cu azot fiecare bucată din nava asta înainte să capăt vreun gram de astrofagi de la Rocky. Singurele taumibe de la bord sunt în minifermele etanșe de pe gândaci și în rezervoarele-crescătorie etanșe de *xenonit*.

Nu. Nu este timp pentru întrebări științifice. Pot să speculez mai târziu asupra cauzei. În momentul ăsta, am o problemă de inginerie. Aș vrea ca Rocky să fie aici.

Mereu vreau ca Rocky să fie aici.

— Azot, spun.

Nu știu cum au ieșit taumibele, dar trebuie să le omor. Taumiba-82,5 se descurcă cu 8,25 la sută azot la 0,02 atmosfere. Poate, un pic mai mult. Dar, cu siguranță, nu se descurcă cu sută la sută azot în cele 0,33 atmosfere din compartimentul echipajului. Asta înseamnă o valoare de *două sute de ori mai mare* decât doza ei letală de azot.

Plutesc la panoul electric și opresc tot ce este legat de menținerea vieții. Imediat pornesc sunetele de alarmă și se aprind lumini roșii. Traversez camera de comandă către panoul electric al sistemului de urgență și îl opresc și pe acela, pe toate.

Alarma principală este enervantă, așa că o opresc din ecranul principal al interfeței.

Zbor jos, în laborator, și deschid larg dulapul unde se află rezervele de cilindri cu gaz. Am cam 10 kilograme de azot gazos într-o singură canistră. Din nou, îi datorez viața metodei preferate de sinucidere a lui DuBois.

Nu-mi amintesc toate detaliile despre sistemul de menținere a vieții, dar știu că are supape de suprapresiune manuale. Nava, pur și simplu, nu permite mai mult de 0,33 atmosfere. Dacă orice altceva eșuează (ceea ce se

va întâmpla, deoarece am oprit sistemele de urgență), va evacua în spațiu presiunea în exces.

Nu pot, pur și simplu, să eliberez azot și să sper că totul va fi bine. Întâi, vreau să scap de oxigenul existent. Ajunge cu joaca. Vreau sută la sută azot aici. Vreau să fac nava asta atât de toxică pentru taumibă, încât să nu aibă nicio șansă de supraviețuire. Chiar dacă se ascunde sub vreo mângă pe undeva – vreau ca azotul să treacă prin ea. Azot peste tot. Peste tot!

Înhaț cilindrul cu azot, lovesc cu picioarele în podea și mă întorc plutind în camera de comandă. Deschid larg ușa interioară a ecluzei și mă bag în costumul Orlan mai iute decât am făcut-o vreodată. Pornesc toate sistemele și nici măcar nu mă deranjez cu autoverificarea. Nu este timp.

Las deschisă ușa interioară a ecluzei și deschid supapa de siguranță de pe ușa exterioară. Aerul din navă șuieră în spațiu. Sistemele de menținere a vieții, cel principal și cel de urgență, sunt oprite. Nu pot să înlocuiască gazul pierdut.

Acum aștept.

Durează surprinzător de mult ca nava să piardă tot aerul. În filme, dacă apare vreo fisură mică pe undeva, toată lumea moare imediat. Ori eroul musculos astupă gaura cu bicepșii lui sau altceva. Dar, în viața reală, aerul nu se mișcă atât de repede.

Supapa de siguranță de pe ecluză are un diametru de patru centimetri. Pare o gaură destul de mare pentru o navă spațială, corect?

Durează douăzeci de minute ca presiunea aerului din navă să scadă la zece procente din valoarea inițială. Iar acum scade foarte lent. Cred că este o funcție logaritmică. Așa că, în mijlocul acestei urgențe, eu trebuie, pur și simplu, să aștept, cu rezervorul în mână.

— OK. Zece procente e suficient, zic.

Închid supapa de siguranță a ecluzei, ca să etanșez din nou nava. Apoi deschid rezervorul de azot.

Așadar, acum, în loc să ascult șuieratul ecluzei, ascult șuieratul rezervorului de azot.

Nu e mare diferență între ele.

Trebuie să aștept o vreme. Din nou. Dar, de data asta, nu tot atâta timp. Probabil pentru că presiunea din rezervorul acela de azot era mult mai mare decât presiunea din navă. Nu contează. Important este că, în scurt timp, nava se află din nou la o presiune de 0,33 atmosfere. Dar, de data asta, este

aproape în întregime azot.

O chestie nostimă – m-aș simți perfect confortabil dacă aș scoate costumul ăsta de AEV. Aș respira fără nicio problemă. Chiar până în momentul morții. Nu am nici pe departe suficient oxigen ca să supraviețuiesc.

Vreau ca azotul să pătrundă peste tot pe unde poate. Vreau să intre în toate crăpăturile. Pretutendeni unde taumibele stau la pândă, vreau să le găsească și să le omoare. Dați-i drumul, ciracii mei de azot, distrugeți!

Mă îndrept spre laborator și verific MCCA-ul. Am plecat într-o grabă atât de mare, încât am uitat să etanșez cazanul. Din fericire, astrofagul este lipicios. Tensiunea de suprafață și inerția l-au ținut înăuntru. Închid capacul și îl aduc la ecluză. Ejectez toată socoteala.

Probabil că aș fi putut să salvez astrofagul supraviețuitor din ladă. Aș fi putut să barbotez azot prin nămol ca să mă asigur că ajunge la toate micile taumibe rămase la pândă înăuntru. Dar de ce să risc? Am peste două milioane de kilograme de astrofagi. Nu are rost să risc întreaga misiune doar ca să salvez câteva sute.

Aștept trei ore. Apoi activez din nou siguranțele. După o perioadă de panică, sistemul de menținere a vieții aduce aerul înapoi la valorile normale, grație rezervelor copioase de oxigen ale navei.

Trebuie să izolez toate sursele de taumibă de pe această navă. De preferat, înainte ca sistemul de menținere a vieții să pompeze azotul afară. De ce să n-o fac înainte de a reveni la aerul normal? Pentru că o să fie mult mai ușor și mai rapid dacă nu port costumul de AEV. Am nevoie de mâini ca să fac asta, dar nu de mâini în mânuși masive.

Mă cațăr afară din Orlan și zbor în jos, spre laborator, cu cilindrul de azot în mână.

Înainte de orice: fermele-crescătorie.

Pun fiecare dintre cele zece ferme în câte o cutie mare din plastic. Instalez câte o mică valvă pe fiecare cutie (epoxidul poate face orice) și pompezi azot înăuntru. Dacă vreuna din ferme are vreo scurgere, azotul o să intre în ea și o să omoare tot. Toate fermele care se comportă corespunzător – sunt etanșe – o să scape fără probleme.

Cutiile sunt etanșe de la început, dar le sigilez oricum cu bandă izolatoare și le suprapresurizez puțin, intenționat. Lateralele și capacul se umflă. Acum se va vedea cu ochiul liber dacă vreo fermă are pierderi,

pentru că umflăturile vor dispărea.

În continuare: gândacii și minifermele lor.

John și Paul au minifermele instalate deja. Îi pun în cutii de izolare, exact cum am făcut și cu fermele-crescătorie. Lucram la Ringo când s-a împutit treaba, așa că miniferma lui și cea alocată lui George nu sunt încă instalate. Le pun împreună într-o altă cutie de izolare.

Lipesc totul de pereți cu bandă adezivă. Nu vreau să plutească primprejur vreuna dintre cutii. S-ar putea lovi de ceva ascuțit.

Laboratorul este un dezastru. Eram la jumătatea dezasamblării lui Ringo când am oprit motoarele rotative. Scule, componente ale gândacilor și tot felul de alte prostii plutesc prin încăpere. Va trebui să curăț toate astea fără ajutorul gravitației, și încă înainte să pot face vreo pauză.

— Ei bine, asta-i o porcărie! bombăn.

CAPITOLUL 28

Au trecut trei zile de la Marea Evadare a taumibei. Nu mi-am asumat niciun risc.

Am oprit manual toate compartimentele pentru combustibil – separându-le complet pe fiecare față de sistemul de alimentare. Apoi, câte un rezervor pe rând, le-am deschis, am colectat o mostră de astrofag din conductă și am verificat-o la microscop pentru prezența taumibei.

Din fericire, toate cele nouă rezervoare au trecut testul. Am pornit din nou motoarele rotative și călătoresc din nou la 1,5 g.

Am încropit o „alarmă de taumibă” care să mă anunțe dacă se întâmplă din nou așa ceva. Ar fi trebuit să fac asta de la început, dar mintea cea de pe urmă...

Este o lamă cu astrofag – aceeași pe care am folosit-o la fermele de taumibă – cu lumină pe o parte și un senzor de lumină pe cealaltă. Întregul sistem este expus la aerul deschis din laborator. Dacă taumiba pune laba pe astrofagul acela, o să îl mănânce, lama va deveni transparentă, iar senzorul de lumină va începe să emită bipuri. Deocamdată, niciun bip. Lama rămâne neagră tuci.

Acum, că lucrurile s-au potolit și problema este sub control, pot să încep să pun întrebarea de un milion de dolari: cum a scăpat taumiba?

Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit lung la zona de carantină.

— Care dintre voi a făcut asta? întreb.

Nimic nu are sens. Fermele au funcționat luni întregi fără niciun semn de pierdere. Minifermele sunt capsule de oțel ermetice.

Poate vreo taumibă rebelă pândește pe navă de la ultima epidemie – de la Adrian. Cumva nu a găsit astrofagul decât acum?

Nu. Din experimentele noastre, Rocky și cu mine am aflat că taumiba poate să reziste numai aproximativ o săptămână fără hrană, înainte de a muri de foame. Și nu se dă în vânt după moderație. Ori se înmulțește sălbatic și consumă tot astrofagul pe care îl găsește, ori nu există deloc.

Unul dintre aceste containere are probabil scăpări. Nu pot să ejectionez totul – am nevoie de taumibele astea ca să salvez Pământul –, deci ce mă fac? Trebuie să îmi dau seama care este cel cu probleme.

Verific fiecare fermă cât de bine pot. Din moment ce se află în cutii, nu pot să acționez nicio comandă, dar nu am nevoie. Sunt complet automate. Este un sistem destul de simplu – Rocky are tendința de a găsi soluții elegante la probleme complexe. Ferma monitorizează temperatura aerului dinăuntru. Dacă scade sub $96,415^{\circ}$ Celsius, înseamnă că nu mai există astrofag, pentru că taumiba l-a mâncat. Deci se pompează înăuntru nițel mai mult astrofag. Atât de simplu. Iar sistemul începe să urmărească frecvența cu care este necesară hrănirea. Din asta face o estimare foarte aproximativă a populației de taumibe dinăuntru. Ajustează viteza de hrănire cu astrofag după cum este necesar ca să controleze acea populație și, desigur, are un afișaj care ne spune starea curentă.

Verific afișajul fiecărei ferme. Toate arată $96,415^{\circ}$ Celsius, cu o populație estimată de zece milioane de taumibe. Exact cât ar trebui să arate.

— Hm, fac.

Presiunea aerului dinăuntru acestor ferme este mult mai scăzută decât presiunea azotului dimprejurul lor. Dacă vreuna dintre ferme ar avea scăpări, azotul ar pătrunde înăuntru și, în curând, toate taumibe ar muri. Dar nu s-a întâmplat așa. Și au trecut trei zile.

Fermele-crescătorie nu au pierderi. Înseamnă că sunt miniferme. Dar cum naiba își croiește un microb drum prin jumătate de centimetru de oțel eridian? Rocky știe ce face și știe totul despre oțelul eridian. Dacă nu era bun pentru reținut microbi, ar fi știut. Nu au taumibe pe Erid, dar, cu siguranță, au alți microbi. Nu este nimic nou pentru ei.

Toate astea mă conduc la o idee pe care în mod normal aș considera-o imposibilă: Rocky a făcut o greșală.

Dar el nu face *niciodată* greșeli. Nu când este vorba despre construirea unor lucruri. Este unul dintre cei mai talentați ingineri de pe planeta lui! *N-ar fi putut* să o zbârcească.

Nu-i așa?

Am nevoie de o dovadă definitivă.

Fac mai multe lame de test cu astrofag. Sunt extrem de practice pentru detectarea taumibe și ușor de făcut.

Încep cu cutia care conține cele două miniferme – cele destinate lui George și Ringo. Cu siguranță *par* etanșe. Sunt doar niște bucăți de metal în formă de capsulă. Înăuntru se petrec tot felul de lucruri, dar, pe dinafară, sunt din oțel eridian neted.

Jupoi banda adezivă de pe un colț al cutiei, desfac nițel capacul și arunc o lamă cu astrofag înăuntru, apoi resigilez totul. Experimentul numărul unu: să ne asigurăm că n-am crescut accidental vreo supertaumibă care poate să trăiască în azot pur.

Altă chestie interesantă pe care am descoperit-o: odată ce taumiba ajunge la o lamă cu astrofag, o poate goli în câteva ore. Așa că aștept câteva ore și lama este în continuare neagră. În regulă, bun. Supertaumiba nu există.

Desigilez cutia, îi deschid capacul și o las să se aerisească un minut. Apoi o reetanșez. Conținutul de azot dinăuntru va fi acum nominal. Mult mai puțin decât îi trebuie taumibei-82,5 ca să se îngrijoreze. Dacă există vreo scăpare de la una din minifirme, lama o să indice asta.

O oră, niciun rezultat. Două ore, niciun rezultat.

Iau o mostră din aerul din cutie, doar ca să fiu sigur. Nivelul azotului este aproape zero. Așa că asta nu-i o problemă.

O etanșez din nou și mai aștept o oră. Nimic.

Minifirmele nu au pierderi. Cel puțin, cele destinate lui George și Ringo nu au. Poate că pierderea a fost la una dintre minifirmele pe care le-am instalat deja.

Sunt, pur și simplu, lipite pe exteriorul lui John și Paul. Nu sunt protejate de carcasa gândacilor sau altceva. Repet experimentul de detectare a taumibei cu cutiile lui John și Paul.

Obțin același rezultat: nici urmă de taumibă.

— Hm.

În regulă, este momentul pentru testul suprem. Îi scot pe John, Paul și cele două minifirme neinstalate din carantină. Le pun pe masa mea de laborator, lângă alarma de taumibă. Sunt destul de sigur că sunt curate. Dar, dacă nu sunt, vreau să aflu imediat.

Îmi întorc atenția spre vinovații și mai puțin probabili: fermele-crescătorie.

Dacă taumiba nu poate să evadeze din oțelul eridian, cu siguranță, nu poate să treacă prin xenonit. Un centimetru din chestia aia rezistă fără efort la presiunea de 29 de atmosfere a lui Rocky! Este mai dur decât diamantul și, de asemenea, cumva necasant.

Dar trebuie să fiu conștiincios. Repet testul lamei cu astrofag cu toate cele zece cutii ale fermelor-crescătorie. Nu are rost să le fac pe rând. Am sistematizat întregul proces. Acum toate cele zece ferme se află în cutii

etanșe, pline cu aer normal, și au fiecare câte o lamă cu astrofag înăuntru.

A fost o zi lungă. Este un moment bun să iau o pauză și să dorm. O să le las așa peste noapte, să văd ce se întâmplă. Îmi aduc așternutul din dormitor în laborator. Dacă îmi pornește alarma detectorului de taumibă, vreau să fiu al naibii de sigur că mă trezește. Sunt prea obosit ca să pun la cale o soluție mai gălăgioasă. Așa că, pur și simplu, o să-mi aduc urechile mai aproape de masa de laborator și încheiem pentru ziua de azi.

Ațipesc. Nu-i în regulă să dormi fără să te observe cineva.

•

Mă trezesc peste șase ore.

— Cafea.

Dar brațele de doică se află jos, în dormitor. Firește că nu primesc niciun răspuns.

— Oh, corect..., mă ridic în capul oaselor și mă întind.

Mă ridic și îmi târșâi picioarele spre zona de carantină. Să vedem ce fac testele alea din fermele de taumibe.

Verific lama cu astrofag din prima fermă. Este complet transparentă. Așa că mă mut la următoarea...

Stai așa! E transparentă?

— Ăă...

Încă nu sunt sută la sută treaz. Mă frec la ochi și mă mai uit o dată.

Este în continuare transparentă.

Taumiba a ajuns pe lamă. A ieșit din ferma-crescătorie!

Mă răsucesc spre alarma de taumibă de pe masa de laborator. Nu sună, dar alerg acolo și mă uit. Lama cu astrofag din ea este în continuare neagră.

Inspir adânc și expir.

— OK..., zic.

Revin la zona de carantină și verific celelalte ferme. Fiecare dintre ele are o lamă transparentă. Fermele au scăpări. *Toate au scăpări*. Minifermele sunt bine. Se află pe masa de laborator, chiar lângă alarma de taumibă.

Îmi masez ceafa.

Am găsit problema, dar nu o înțeleg. Taumibele ies din ferme. Dar cum? Dacă ar fi existat o fisură în xenonit, azotul la suprapresiune ar fi pătruns înăuntru și ar fi omorât tot. Toate cele zece ferme au populații fericite și sănătoase de taumibe. Deci care-i treaba?

Cobor scara în dormitor și îmi iau micul dejun. Mă uit lung la peretele

de xenonit care adăpostea cândva atelierul lui Rocky. Peretele se află în continuare acolo, dar cu o gaură decupată în el, unde am cerut. Folosesc zona în principal pentru depozitare.

Mestec un *burrito* de mic dejun, încercând să ignor faptul că mă apropii de suspensia pentru comă cu încă o masă. Mă uit la gaură. Îmi închipui că sunt o taumibă. Sunt de milioane de ori mai mare decât un atom de azot. Dar pot să trec printr-o gaură prin care un atom de azot nu poate. Cum? Și de unde provine gaura?

Încep să am o presimțire rea. O suspiciune, de fapt.

Și dacă taumiba poate, în lipsa unei descrieri mai adecvate, să își croiască drum pe lângă moleculele de xenonit? Dacă nu există nicio gaură?

Avem tendința de a ne gândi la materialele solide ca la niște bariere magice. Dar, la scară moleculară, nu sunt așa. Sunt șiruri de molecule sau rețele de atomi sau amândouă. Când cobori în domeniul foarte, foarte mic, obiectele solide sunt, mai degrabă, jungle dense, nu pereți de cărămidă.

Pot să avansez într-o junglă, nu-i o problemă. Va trebui să sar peste tufișuri, să mă strecur pe lângă copaci sau să mă aplec pe sub crengi, dar voi reuși.

Închipuiți-vă o mie de lansatoare de mingi de tenis aflate la marginea acelei jungle, ațintite în direcții aleatorii. Cât de adânc în junglă o să ajungă mingile de tenis? Majoritatea nu o să treacă de primii arbori. Unele pot să aibă parte de ricoșeuri norocoase și să ajungă mai în adâncime. Și mai puține pot să aibă parte de mai multe ricoșeuri norocoase. Dar, în curând, chiar și celei mai norocoase mingi de tenis i se termină energia.

V-ar fi greu să găsiți vreo minge de tenis la 50 de picioare adâncime în jungla aceea. Acum, să zicem că jungla are lățimea de o milă. Eu pot să ajung pe partea cealaltă, dar o minge de tenis, pur și simplu, nu are nicio șansă.

Asta este diferența dintre taumibă și azot. Azotul, pur și simplu, se mișcă linear într-o direcție și ricoșează, precum o minge de tenis. Este inert. Dar taumiba este ca mine. Are capacitate de răspuns la stimul. Își simte mediul și întreprinde acțiuni direcționate, pe baza acelor informații senzoriale. Știm deja că poate să găsească astrofagul și că se poate îndrepta spre el. Cu siguranță, are simțuri. Dar atomii de azot sunt conduși de entropie. Nu vor „depune eforturi” ca să facă ceva. Eu pot să urc pe un deal. Dar o minge de tenis aruncată nu poate decât să urce un pic, de unde o să se

rostogolească înapoi.

Toate astea par cu adevărat bizare. Cum ar putea taumiba de pe planeta Adrian să știe cum să navigheze cu atenție prin xenonit, o invenție tehnologică de pe planeta Erid? Nu are sens.

Formele de viață nu dezvoltă caracteristici fără motiv. Taumiba trăiește în atmosfera superioară. De ce și-ar dezvolta capacitatea de a-și croi drum prin structuri moleculare dense? Ce motiv evolutiv ar putea exista ca să...

Îmi scap *burrito*-ul.

Știu răspunsul. Nu vreau să admit asta față de mine. Dar știu răspunsul.

•

Mă întorc în laborator și fac un experiment chinuitor. Experimentul în sine nu este chinuitor. Dar sunt îngrijorat că rezultatele vor fi cele la care mă aștept.

Încă mai am astroautogenul lui Rocky. Este singurul lucru de pe navă care se poate încălzi suficient încât să disocieze xenonitul. Am la îndemână pe navă o mulțime de xenonit, grație sistemului de tuneluri al lui Rocky. Tai peretele despărțitor din dormitor. Nu pot să tai decât câte puțin o dată, apoi trebuie să aștept ca sistemul de menținere a vieții să răcească lucrurile. Astroautogenul face *multă* căldură.

În cele din urmă, obțin patru discuri brute, fiecare cu diametrul de câțiva inch.

Da, *inch*. Când sunt stresat, mă întorc la unitățile imperiale. E greu să fii american, OK?

Le duc în laborator și pun la cale un experiment.

Mânjesc unul dintre discuri cu niște astrofag și pun alt disc deasupra lui. Sandvici cu astrofag. Delicios, dar numai dacă poți să treci prin „pâinea” de xenonit. Lipsește cele două jumătăți cu adeziv epoxidic. Mai fac un sandvici identic.

Iar apoi fac alte două sandviciuri similare, dar, în loc de xenonit, folosesc niște discuri de plastic obișnuit pe care le-am tăiat din niște rezerve pentru strung.

În regulă. Patru mostre cu astrofag ermetice – două cu discuri de xenonit, două cu discuri de plastic, toate patru sigilate cu adeziv epoxidic.

Iau două containere transparente, etanșabile, și le pun pe masa din laborator. Pun câte un sandvici cu xenonit și unul cu plastic în fiecare container.

În dulapul cu mostre am câteva flacoane cu taumibă naturală. Cea de pe Adrian, originală, nu versiunea de taumibă-82,5. Pun flaconul într-unul dintre containere, îl deschid și-l etanșez repede. Am apucat pe un drum foarte periculos, dar măcar știu cum să controlez o epidemie de taumibă, dacă survine. Atâta timp cât am azot, sunt în siguranță.

Mă duc la rezervorul-crescătorie unu din zona de carantină. Folosesc o seringă ca să iau aer infectat cu taumibă din cutie, apoi inund imediat cu azot cutia. Pun bandă adezivă peste orificiul făcut de seringă.

Mă întorc la masa de laborator, închid celălalt container și folosesc siringa ca să injectez în el taumibă-82,5. Din nou, sigilez orificiul cu bandă adezivă.

Îmi las bărbia în palme și privesc concentrat cele două cutii.

— OK, pramatii viclene! Să vedem ce puteți să faceți...

Durează două ore, dar în cele din urmă văd rezultate. Sunt exact ceea ce mă așteptam și opusul a ceea ce speram.

Scutur din cap.

— Fir-ar!

Astrofagul acoperit cu xenonit din experimentul cu taumiba-82,5 a dispărut. Astrofagul acoperit cu plastic a rămas neschimbat. Între timp, în celălalt experiment, ambele mostre de astrofag sunt neatînse.

Ceea ce înseamnă: discurile de „control” (cele din plastic) demonstrează că taumiba nu trece prin epoxid sau plastic. Dar mostrele din xenonit spun altceva. Taumiba-82,5 poate să-și croiască drum prin xenonit, însă taumiba naturală nu.

— Cât de prost sunt! Îmi dau una peste cap.

Am crezut că eram, oh, atât de deștept! Tot timpul ăla petrecut în rezervoarele-crescătorie. Generație după generație de taumibe. Am folosit evoluția în avantajul meu, corect? Fac taumibă rezistentă la azot! Sunt atât de fenomenal! Spuneți-mi când pot să-mi ridic premiul Nobel!

Îh!

Da, am făcut o tulpină de taumibă care poate să supraviețuiască cu azot. Dar evoluției nu-i pasă ce vreau eu. Și nu face un singur lucru odată. Am crescut niște taumibe care au evoluat pentru a supraviețui... în rezervoare crescătorie din xenonit.

Sigur, au rezistență la azot. Dar evoluția are un mod parșiv de a se ocupa de o problemă din toate unghiurile. Așa că nu numai că au căpătat

rezistență la azot, ci și-au dat seama și cum să se ascundă de azot, furișându-se în xenonitul însuși! De ce n-ar fi făcut-o?

Xenonitul este un lanț complicat de proteine și chimicale pe care n-am nicio speranță să-l înțeleg. Dar presupun că taumiba a găsit un mod de a se infiltra în el. În ferma-crescătorie are loc o apocalipsă cu azot. Dacă poți să te ascunzi suficient de adânc în pereții de xenonit încât azotul să nu te ajungă, supraviețuiești!

Taumiba nu poate să treacă prin plasticul obișnuit. Nu poate să treacă prin rășina epoxidică. Nu poate să treacă prin sticlă. Nu poate să treacă prin metal. Nici măcar nu știu dacă ar putea să treacă printr-o pungă cu fermoar. Dar, mulțumită mie, taumiba-82,5 poate să treacă prin xenonit.

Am luat o formă de viață despre care nu știam nimic și am folosit tehnologie pe care nu o înțelegeam ca să o modific. *Desigur* că au apărut consecințe nedorite. A fost o aroganță prostească din partea mea să presupun că pot să prevăd totul.

Trag aer adânc în plămâni și îl las să iasă.

În regulă, nu este sfârșitul lumii. De fapt, este chiar opusul. Taumiba asta poate trece prin xenonit. Nicio problemă. O să o stochez în altceva. În continuare, este rezistentă la azot. Nu are *nevoie* de xenonit ca să supraviețuiască. Am testat-o amănunțit în sticlăria mea de laborator când am izolat prima dată tulpina. O să-și facă în continuare treaba pe Venus și Lumeatrei.

Arunc o privire în spate, către fermele-crescătorie.

Mda. Bine. O să fac o fermă mare din metal. Nu este greu. Am un strung și toate materialele brute de care am nevoie. Și Dumnezeu știe că am la îndemână tot timpul. O să recuperez echipamentul operațional de la o fermă pe care a făcut-o Rocky. Doar carcasa este din xenonit. Restul este din metal și alte alea. Nu trebuie să reinventez roata. Trebuie doar să o pun pe altă mașină.

— Mda, mă liniștesc singur. Mda, este în regulă.

Trebuie doar să fac o cutie care poate să mențină atmosfera de pe Venus. Toată partea grea este deja făcută, grație lui Rocky.

Rocky!

Simt un val brusc de greutate. Trebuie să mă așez pe podea și să-mi las capul între genunchi. Rocky are aceeași tulpină de taumibă la bordul navei lui. Este depozitată în ferme din xenonit, la fel ca a mea.

Toți pereții despărțitori importanți din nava lui, inclusiv rezervoarele de combustibil, sunt făcuți din xenonit. Între taumibă și combustibilul lui nu se află nimic.

— Oh, Doamne...

CAPITOLUL 29

Am făcut noua fermă de taumibă. Foaie de aluminiu și ceva prelucrare elementară la strungul CNC. N-a fost o problemă.

Nava lui Rocky este problema.

În ultima lună, i-am urmărit strălucirea motorului în fiecare zi. Acum a dispărut.

Plutesc în camera de comandă. Motoarele rotative sunt oprite, iar petrovascopul este setat la sensibilitate maximă. Există ceva lumină aleatorie cu lungimea de undă Petrova care vine de la Tau Ceti însăși, ca de obicei. Dar chiar și aceasta este slabă. Steaua, aproape la fel de strălucitoare ca Soarele Pământului, arată acum ca un punct mai gras decât de obicei de pe cerul nopții.

Dar în afară de asta... nimic. Sunt prea departe ca să detectez linia Petrova dintre Tau Ceti și Adrian, iar *Semnal-A* este de nezărit.

Și știu exact unde ar trebui să se afle. Până la milisecunda de arc. Iar, de acolo, motoarele lui ar trebui să lumineze cât să-l văd cu petrovascopul...

Fac mereu calcule. Deși am demonstrat deja că formulele mele sunt corecte, prin observarea zilnică a progresului său. Acum, acolo nu este nimic. Niciun semnal de la *Semnal-A*.

Rocky este al nimănui, undeva acolo. Taumibele lui au scăpat din împrejmuire și și-au croit drum în rezervoarele de combustibil. De acolo au mâncat tot. Milioane de kilograme de astrofagi dispărute în câteva zile.

Este isteț, cu siguranță are combustibilul în mai multe compartimente. Dar compartimentele acelea sunt din xenonit, corect? Mda.

Trei zile.

Dacă nava ar fi stricată, ar repara-o. Nu există ceva ce Rocky să nu poată repara. Și lucrează rapid. Cinci brațe robotind în jur, deseori făcând lucruri necorelate. S-ar putea să aibă de-a face cu o infestare masivă cu taumibă, dar cât ar putea să îi ia? Are suficient azot. Poate să colecteze oricât dorește din atmosfera lui de amoniac. Să presupunem că a făcut asta de îndată ce a observat contaminarea.

Cât i-ar lua să repornească nava?

Nu atât de mult.

Indiferent ce s-a întâmplat, dacă *Semnal-A* ar fi putut fi reparată, ar fi reparat-o până acum. Singura explicație pentru faptul că nu este vizibil în spațiu este că nu mai are combustibil. Rocky n-a putut să oprească taumiba la timp.

Îmi las capul în mâini.

Pot să mă duc acasă. Chiar pot. Să mă întorc și să-mi petrec restul vieții ca un erou. Statui, parade și așa mai departe. Și o să mă aflu într-o nouă ordine mondială, în care toate problemele energetice sunt rezolvate. Peste tot, energie ieftină, simplă și regenerabilă, grație astrofagului. Pot să dau de Stratt și să-i spun să și-o vâre undeva.

Dar, în cazul ăsta, Rocky moare. Și, cel mai important, poporul lui Rocky moare. Miliarde de inși.

Sunt *atât de aproape*. Trebuie doar să supraviețuiesc patru ani. Mda, o să mănânc suspensia aia scârboasă pentru comă, dar o să *trăiesc*.

Mintea mea enervant de logică indică cealaltă opțiune: lansarea gândacilor – a tuturor patru. Fiecare cu propria minifermă de taumibe și un stick USB plin cu date și descoperiri. Oamenii de știință de pe Pământ o să se ocupe mai departe de asta.

Apoi o întorc pe *Hail Mary*, îl găsesc pe Rocky și îl duc înapoi pe Erid.

O singură problemă: asta înseamnă că o să mor.

Am suficientă hrană ca să supraviețuiesc voiajului Pământ. Sau am suficientă ca să supraviețuiesc voiajului Erid. Dar chiar dacă eridienii realimentează imediat nava *Hail Mary* nu o să am suficientă hrană ca să supraviețuiesc călătoriei de pe Erid înapoi pe Pământ. În acel moment, o să mai am mâncare doar pentru câteva luni.

Nu pot să cultiv nimic. Nu am nicio sămânță viabilă sau fragmente de plante vii. Nu pot să mănânc hrana eridiană. Prea multe metale grele și alte toxine majore.

Așadar, la asta am ajuns. Opțiunea 1: mă întorc acasă erou și salvez toată omenirea. Opțiunea 2: mă duc pe Erid, salvez o specie extraterestră și, la scurt timp după aceea, mor de foame.

Îmi smulg părul din cap.

Plâng în pumni. Este cathartic și istovitor.

Tot ce văd când închid ochii este carapacea de tont a lui Rocky și mânuțele lui neastâmpărate care mereu făceau câte ceva.

Sunt șase săptămâni de când am luat hotărârea. Nu a fost ușor, dar mă țin de ea.

Am oprit motoarele rotative pentru ritualul meu zilnic. Afișez petrovascopul și mă uit în spațiu. Nu văd nimic.

— Îmi pare rău, Rocky! spun.

Apoi observ o fărâmbă de lumină Petrova. Măresc și caut în zona aceea. Pe monitor se află în total patru puncte mici, abia vizibile.

— Știu că ți-ar plăcea să ai un gândac pe care să-l demontezi, dar nu pot să mă dispensez de niciunul.

Gândacii, care au motoare rotative mult mai mici, nu vor fi vizibili mult timp. Mai ales că au șters-o spre Pământ, iar eu mă îndrept în direcția aproape opusă, spre *Semnal-A*.

Serpentinele de astrofag din minifirme o să protejeze taumiba de radiații și am făcut teste meticuloase ca să mă asigur că atât fermele, cât și formele de viață dinăuntru suportă accelerația masivă pe care o folosesc gândacii. Aceștia se vor întoarce pe Pământ în doi ani, din punctul lor de vedere. Cam treisprezece ani, din punctul de vedere al timpului de pe Pământ.

Pornesc din nou motoarele rotative și îmi continui cursul.

Găsirea unei nave spațiale „unde va la marginea sistemului Tau Ceti” nu este un fleac. Închipuiți-vă că primiți o barcă cu vâsle și vi se spune să găsiți o scobitoare „unde va în ocean”. Cam așa este, dar nici pe departe atât de ușor.

Știu cursul lui Rocky și știu că l-a urmat. Dar nu știu când i-au cedat motoarele. L-am verificat doar o dată pe zi. În acest moment, mă aflu fix în centrul „cele mai bune presupuneri” pe care o am pentru poziția lui și mi-am setat viteza la cea mai bună variantă pe care am presupus-o în legătură cu viteza lui. Însă asta este abia începutul. Mă așteaptă o căutare îndelungată.

Îmi doresc să-l fi urmărit mai des. Pentru că nu știu exact când i-au cedat motoarele, marja de eroare pentru presupunerea mea este cam de 20 de milioane de kilometri. Asta înseamnă cam o optime din distanța dintre Pământ și Soare. Este o distanță atât de mare, încât lumina are nevoie de un minut întreg ca să o străbată. Mai mult de atât nu pot să fac, în baza informațiilor pe care le dețin.

Sincer, sunt norocos că marja de eroare este atât de mică. Dacă taumiba ar fi evadat peste o lună, ar fi fost exponențial mai rău. Și toate acestea se

întâmplă la marginea sistemului Tau Ceti. Abia începutul călătoriei. Distanța dintre Tau Ceti și Pământ este de peste *patru mii de ori* lățimea întregului sistem Tau Ceti.

Spațiul este mare. E... atât de mare!

Așa că da. Sunt foarte norocos că am de căutat în doar 20 de milioane de kilometri.

— Hmm..., murmur.

Atât de departe de Tau Ceti, nava lui nu va reflecta multă lumină de la Tau. Nu am nicio șansă să observ *Semnal-A* cu telescopul.

Notă aparte: o să mor.

— Încetează, îmi zic.

De fiecare dată când îmi vine în minte moartea mea iminentă, mă gândesc, în schimb, la Rocky. El trebuie să fie cuprins de deznădejde chiar acum. *Vin, amice!*

— Stai nițel...

Sunt sigur că este trist, dar nici nu e genul care să fie abătut mult timp. O să lucreze la o soluție. Ce ar putea să facă? Întreaga lui specie este în pericol, iar el nu știe că vin. Doar n-o să se sinucidă, corect? Ar face orice lucru la care s-ar putea gândi, chiar dacă ar avea doar un procent minuscul de șansă de a reuși.

În regulă. Sunt Rocky. Nava mea e distrusă. Poate c-am salvat niște astrofag. Taumiba nu avea cum să-l consume pe *tot*, corect? Deci am ceva. Pot să-mi fac propriul gândac? Ceva de trimis înapoi spre Erid?

Scutur din cap. Ar avea nevoie de un sistem de ghidare. Chestii cu calculatoare. Mult peste știința eridiană. De-asta au avut, de la bun început, un echipaj de douăzeci și trei de oameni pe o navă masivă. În plus, a trecut o lună și jumătate. Dacă ar fi construit o navă mai mică, ar fi terminat-o până acum și i-aș fi văzut lumina motorului. Rocky se mișcă repede.

În regulă. Niciun gândac. Dar are energie. Sistem de menținere a vieții. Hrană suficientă cât să-i ajungă mult, mult timp (echipaj original de douăzeci și trei și fusese prevăzută o călătorie dus-întors).

— Radio? întreb.

Poate că o să facă un semnal radio. Ceva suficient de puternic încât să fie auzit pe Erid. E o șansă mică de detectare, dar tot e ceva. Eridienii au o durată lungă de viață. Să aștepți o decadă sau așa ceva ca să fii salvat nu ar fi mare lucru. Mă rog, nu pe scara „viață sau moarte”. Dacă m-ați fi întrebat

acum câțiva ani, aș fi zis că nu este posibil să trimiți un semnal radio la zece ani-lumină. Dar vorbim despre Rocky și s-ar putea să aibă niște astrofag salvat cu care să alimenteze ceea ce creează.

Nu trebuie să conțină informații. Trebuie doar să fie observat.

Dar... nu. Pur și simplu, nu se poate. Niște calcule simple, pe colțul mesei, îmi spun că și cu tehnologia radio de pe Pământ (care este mai bună decât cea de pe Erid) puterea aceluia semnal ajuns la Erid va fi mult mai mică decât zgomotul de fond.

Rocky știe și el asta. Deci n-are rost.

— Hmm.

Aș vrea să am un radar mai bun. Al meu funcționează la câteva mii de kilometri. Evident că asta nu înseamnă nici pe departe că e suficient de bun. Probabil că, dacă ar fi aici, Rocky ar putea încropi ceva. Este ușor paradoxal, dar aș vrea ca Rocky să fie aici ca să mă ajute să-l salvez pe Rocky.

— Un radar mai bun..., murmur.

Ei bine, am o grămadă de energie. Am un sistem radar. Poate că pot să rezolv cumva.

Dar nu poți să adaugi, pur și simplu, energie unui emițător și să te aștepți ca lucrurile să meargă bine. Cu siguranță, o să-l ard. Cum pot să transform energia astrofagului în unde radio?

Sar din scaunul meu de pilot.

— Pff! Bună dimineața!

Am tot ce-mi trebuie pentru cel mai bun radar inventat vreodată! La naiba cu sistemul meu radar integrat, cu emițătorul și senzorii lui pirpirii! Am motoare rotative și un petrovascop! Pot să arunc *900 de terawați* de lumină infraroșie pe la coada navei și să văd dacă se reflectă ceva din ea, cu ajutorul petrovascopului – un instrument proiectat cu grijă pentru a detecta și cele mai mici urme din lumina cu exact acea frecvență!

Nu pot să pornesc simultan petrovascopul și motoarele. Dar e în regulă! Rocky se află la cel mult un minut-lumină distanță!

Mă apuc să stabilesc o grilă de căutare. Este destul de simplu. Mă aflu fix în mijlocul locației pe care am estimat-o pentru Rocky. Așa că trebuie să caut în toate direcțiile.

Destul de ușor. Pornesc motoarele rotative. Trec comenzile pe manual, ceea ce, ca de obicei, implică să răspund „da”, „da”, „da” și „suprascriere”

la o grămadă de ferestre de dialog de avertisment.

Accelerez la maximum și întorc nava complet spre babord, cu ajutorul comenzilor de girație. Forța mă împinge în scaun și în lateral. Acesta este echivalentul din astronavigație al cerculețelor făcute în parcare de la 7-Eleven.

Strâng cât pot – îmi ia treizeci de secunde să fac o rotație completă. M-am întors cam de unde am plecat. Probabil la câteva zeci de kilometri distanță, dar nu contează. Opresc motoarele.

Acum urmăresc petrovascopul. Nu este omnidirecțional, dar poate acoperi un arc zdravăn de 90° de spațiu odată. Panoramez lent prin spațiu în aceeași direcție în care au strălucit motoarele mele și cu aceeași viteză. Nu este perfect; aș putea să folosesc o sincronizare greșită. Dacă Rocky este foarte aproape sau foarte departe, n-o să meargă. Dar asta este doar prima încercare.

Termin un cerc complet cu petrovascopul. Nimic. Așa că mai fac un tur. Poate că Rocky este mai departe decât am crezut.

Al doilea tur nu dezvăluie nimic.

E bine, încă n-am terminat. Spațiul este tridimensional. Am căutat doar într-o felie plată din zonă. Înclin nava în față cu 5°.

Efectuez din nou același model de căutare. Dar, de data asta, planul modelului meu de căutare este cu 5° diferit față de ultima dată. Dacă nu nimeresc nici de data asta, o să înclin nava cu alte 5° și o să încerc din nou. Și așa mai departe, până ce ajung la 90°, iar atunci voi fi căutat în toate direcțiile.

Și, dacă nici asta nu merge, o iau de la început, dar cu o viteză de panoramare a petrovascopului mai mare.

Îmi frec mâinile, iau o înghițitură de apă și mă apuc de treabă.

•

O strălucire!

În fine, văd o strălucire!

La jumătatea panoramării Petrova pe planul de 55°. O strălucire!

Surpriza mă face să tresar necontrolat, ceea ce mă aruncă din scaun. Țopâi prin camera de comandă la zero g și mă agăț de ce reușesc să apuc pentru a reveni în poziție. Până acum, a mers lent. Am fost cât se poate de plictisit. Dar gata!

— Fir-ar! Unde eram? OK! Relaxează-te! Calmează-te. *Calmează-te!*

Pun degetul pe ecran în locul în care am văzut sclipirea. Verific relevmentul petrovascopului, fac niște calcule pe ecran și aflu unghiul. Este un viraj de 214° în planul meu curent, ceea ce înseamnă 55° față de orbita ecliptică Tau Ceti – Adrian.

— Te-am prins!

Este momentul pentru o citire mai bună. Apuc cronometrul acum uzat și ciocănit. Gravitația zero n-a fost prietenoasă cu micuțul, dar încă mai funcționează.

Apuc comenzile și orientez nava direct în sensul opus față de contact. Pornesc cronometrul, accelerez în linie dreaptă vreme de zece secunde, întorc și opresc motoarele. Mă îndepărtez cu vreo 150 de metri pe secundă față de contact, dar nu contează. Nu vreau să aduc la zero viteza pe care tocmai am adăugat-o. Vreau petrovascopul.

Mă uit la ecran cu cronometrul ticăindu-mi în mână. Curând, văd din nou sclipirea. Douăzeci și opt de secunde. Punctul de lumină durează zece secunde, apoi dispare.

Nu pot să garantez că este *Semnal-A*. Dar, indiferent ce este, cu siguranță, reflectă motoarele mele rotative. Și se află la paisprezece secunde-lumină distanță (paisprezece secunde ca să ajungă acolo, paisprezece secunde ca să se întoarcă, egal douăzeci și opt de secunde). Asta înseamnă vreo patru milioane de kilometri.

Nu are rost să calculez viteza obiectului prin mai multe citiri. Cu abordarea mea de tip „deget pe ecran” n-am o astfel de precizie. Dar am obținut un curs.

Pot să acopăr patru milioane de kilometri în nouă ore și jumătate.

Ridic pumnul în aer:

— Da! Cu siguranță, o să mor!

Nu știu de ce am spus asta. Cred că... mă rog, dacă n-aș fi putut să-l găsesc pe Rocky, aș fi stabilit cursul pentru Pământ. De fapt, sunt surprins că am depus atâta efort în asta.

Nu contează. Stabilesc cursul pentru locul în care am văzut sclipirea și pornesc motoarele. În cazul ăsta nici măcar nu trebuie să iau în considerare relativitatea. Este doar fizică de școală generală. O să accelerez până la jumătate, apoi o să decelerez cealaltă jumătate.

•

Petrec următoarele nouă ore făcând curat. O să am din nou un musafir!

Sper.

Rocky va trebui să astupe toate găurile pe care le-a făcut în pereții de xenonit. Dar n-ar trebui să fie o problemă.

Asta presupune ca acel contact pe care l-am găsit să fie *Semnal-A*, și nu doar un reziduu oarecare din spațiu.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Păstrez speranța vie și toate cele.

Îmi mut toate catrafusele afară din zonele de xenonit.

Odată ce termin, mă foiesc mult. Vreau să încetez și să mai baleiez o dată, ca să-mi confirm cursul, dar rezist tentației. Pur și simplu, o să aștept.

Privesc lung ferma de aluminiu pentru taumibă din laboratorul meu. Și lama de sticlă cu astrofag de lângă ea, din alarma de taumibă. Totul este în regulă. Poate că reușesc să...

Sună cronometrul. Am ajuns la locul cu pricina!

Mă îngrămădesc în sus pe scară spre camera de comandă și opresc motoarele rotative. Afișez ecranul Radar chiar înainte să ajung pe scaun. Fac o căutare activă, la putere maximă.

— Haide... haide...

Nimic.

Mă așez mai bine pe scaun și îmi prind centura. Mă gândeam că este posibil să se întâmple asta. Acum sunt mult mai aproape de contact, dar încă nu îl am în raza radarului. Tocmai am călătorit patru milioane de kilometri. Radarul bate la mai puțin de o miime din atât. Așa că precizia mea nu este de 99,9 la sută. Nicio surpriză.

Este momentul pentru o nouă baleiere cu petrovascopul. Dar, de data asta, nu am luxul unui întreg minut-lumină între mine și contact, oriunde s-ar afla. Dacă mă aflu, să zicem, la 100 000 de kilometri distanță, o să am mai puțin de o secundă până ce lumina se va întoarce la mine. Și nu pot să folosesc petrovascopul cu motoarele rotative pornite.

Și acum ce fac?

Trebuie să creez niște lumină de astrofag *fără* să opresc petrovascopul. Mă uit prin opțiunile din meniu și nu găsesc nimic. Nu există nicio modalitate de a avea petrovascopul pornit cu motoarele rotative în funcțiune. Trebuie să existe pe undeva vreun dispozitiv de blocare fizică. Undeva la bordul acestei nave există un cablu care duce de la comenzile motoarelor rotative la petrovascop. Aș putea să-mi petrec tot restul vieții căutându-l și tot nu l-aș găsi.

Totuși, motoarele principale nu sunt singurele motoare rotative pe care le am.

Motoarele de ajustare a poziției sunt niște motoare rotative mici, care se află pe lateralele lui *Hail Mary*. Sunt cele care mă lasă să exercit asupra navei acțiuni de girație, tangaj și ruluu. Nava se mișcă, iar petrovascopul rămâne activ! Mă întreb dacă petrovascopul este afectat de ele.

Țin telescopul pornit și efectuez o răsucire spre stânga. Nava execută comanda și telescopul rămâne activ!

N-ai cum să nu iubești cazurile-limită! Deși sunt sigur că a existat cineva în echipa de proiectare care s-a gândit la un astfel de caz. Au decis probabil că emisia comparativ mică a motoarelor pentru poziție nu ar avea cum să facă rău petrovascopului. Și, luând în considerare conceptele globale, are sens. Motoarele principale și cele de poziție sunt îndreptate toate în afara navei și, ca urmare, în direcția opusă petrovascopului. Motivul pentru care acesta se oprește când sunt pornite motoarele principale este lumina reflectată de cantitățile mici de praf cosmic. Lumina reflectată de la motoarele de ajustare mult mai puțin puternice a fost considerată acceptabilă.

Dar motoarele acelea de ajustare tot scot destulă lumină încât să evapore oțelul. Poate că vor fi suficiente pentru a-l lumina pe *Semnal-A*.

Orientez petrovascopul paralel cu propulsorul de girație de la babord. De fapt, pot chiar să văd propulsorul în partea de jos a imaginii, în modul cu lumină vizibilă. Îl pornesc.

În spectrul Petrova, apare evident o strălucire vizibilă. O pâclă lângă propulsor, ca atunci când aprinzi o lanternă în ceață. Dar, după câteva secunde, pâcla scade. Se află în continuare acolo, dar nu mai este atât de evidentă.

Probabil, praf și gaze reziduale chiar de la *Hail Mary*. Particule minuscule care se îndepărtează de navă. Odată ce propulsorul le-a evaporat pe toate cele apropiate, lucrurile s-au liniștit.

Țin propulsorul pornit și las nava să se rotească pe axa ei de girație, în timp ce urmăresc petrovascopul. Acum am o lanternă. Viteza de rotire a navei crește din ce în ce mai mult. Nu pot să permit asta. Așa că activez și propulsorul de girație de la tribord. Calculatorul se plânge o grămadă. Nu există niciun motiv rațional pentru a-i comanda navei să se rotească în sensul acelor de ceas și în sens invers în același timp. Ignor avertismentele.

Fac o rotire completă și nu observ nimic. În regulă. Nimic nou. Fac o ajustare a înclinării cu 5° și încerc din nou.

La a șasea rotire, la 25° față de ecliptica lui Adrian, observ contactul. În continuare, este prea departe ca să decelez vreun detaliu. Dar este o strălucire luminoasă ca răspuns la propulsorul meu de girație. Pornesc și opresc de câteva ori propulsorul ca să măsoz timpul de răspuns. Este aproape instantaneu – aș zice la mai puțin de un sfert de secundă. Mă aflu la mai puțin de 75 000 de kilometri.

Mă orientez spre contact și pornesc motoarele. De data asta, nu mă mai reped la întâmplare. O să mă opresc la fiecare 20 000 de kilometri și o să fac o nouă măsurătoare.

Zâmbesc. Merge.

Acum mai rămâne doar să sper că n-am fugărit toată ziua un asteroid.

•

Cu un zbor grijuliu și măsurători repetate, în fine, am obiectul pe radar! Este fix aici, pe ecran. „SEMNAL-A”.

— Oh, corect, zic.

Am uitat că așa și-a căpătat numele.

Mă aflu la 4 000 de kilometri distanță – chiar la marginea razei radarului. Afișez imaginea de pe telescop, dar nu pot să văd nimic, nici măcar mărin la maximum. Telescopul a fost făcut pentru a găsi corpuri celeste cu dimensiuni de sute sau mii de kilometri, nu o navă spațială lungă de câteva sute de metri.

Vin un pic mai aproape. Viteza obiectului față de Tau Ceti este cam cea pe care ar trebui să o aibă nava lui Rocky. În mare, viteza la care ar fi ajuns cam pe când l-au lăsat motoarele.

Aș putea să fac o sumă de observații și de calcule ca să îi aproximez cursul, dar am un plan mai simplu.

Acționez propulsoarele câteva minute ici, câteva minute colo, încetinind și accelerând până ce mă aliniez cu viteza obiectului. Se află în continuare la 4 000 de kilometri distanță, dar acum viteza lui relativă față de mine este aproape zero. De ce asta? Pentru că *Hail Mary* se pricepe foarte bine să-mi spună despre propriul curs.

Afișez consola Navigație și îi cer să calculeze orbita mea curentă. După ceva observații ale stelelor și alte socoteli, calculatorul îmi spune exact ce voiam să aud. *Hail Mary* se află pe o traiectorie hiperbolică. Asta înseamnă

că nu sunt deloc pe orbită. Sunt pe un vector de ieșire, părăsind complet influența gravitațională a lui Tau Ceti.

Și asta înseamnă că obiectul pe care îl urmăresc se află, de asemenea, pe un vector de ieșire. Știți ce *nu* fac obiectele dintr-un sistem solar? Nu scapă de gravitația stelei. Tot ce se deplasează suficient de rapid încât să scape a făcut asta cu miliarde de ani în urmă. Indiferent ce este acest obiect nu este un asteroid.

— Da, da, da..., zic.

Dau brânci motoarelor rotative și mă îndrept spre contact.

— Vin acuși, amice. Ținte bine!

Când mă aflu la 500 de kilometri, obțin, în fine, ceva claritate a obiectului. Tot ce văd este un triunghi foarte pixelat. Are lungimea de patru ori mai mare decât lățimea. Nu este mare informație, dar este suficient. E *Semnal-A*. Îi știu bine profilul.

Am la îndemână o pungă cu votcă de-a Iliuhinei, exact pentru o astfel de ocazie. Iau o gură cu paiul. Tușesc și şuier. La naiba, chiar că-i plăceau alcoolurile brute!

•

Nava lui Rocky se află la 50 de metri de tribordul meu. Mă apropiu cu multă grijă – nu vreau să fi traversat un întreg sistem solar ca să-l transform pe Rocky în vapori cu motoarele mele. Am potrivit vitezele noastre cu o marjă de câțiva centimetri pe secundă.

Sunt aproape trei luni de când ne-am despărțit. Din afară, *Semnal-A* arată la fel ca întotdeauna. Dar, cu siguranță, există o problemă.

Am încercat totul ca să comunic. Radio. Sclipiri ale luminii motoarelor rotative. N-am primit niciun răspuns.

Am un presentiment urât. Dacă Rocky a murit? A fost complet singur aici. Dacă toată nenorocirea s-a întâmplat când era într-un ciclu de somn? Eridienii nu se trezesc decât când corpurile le sunt pregătite. Dacă, în timp ce el dormea, sistemul de menținere a vieții s-a oprit, iar Rocky, pur și simplu... nu s-a mai trezit?

Dacă a murit de la expunerea la radiații? Tot astrofagul acela care îl proteja de radiații s-a transformat în metan și taumibă. Eridienii sunt foarte sensibili la radiații. S-ar fi putut întâmpla atât de ușor, încât să nu aibă nicio șansă să reacționeze.

Scutur din cap.

Nu. E Rocky. E isteț. Ar fi avut planuri de rezervă. Un sistem de menținere a vieții separat, pentru când doarme – pun pariu. Și ar fi luat în considerare radiațiile – doar i-au omorât întregul echipaj.

Dar de ce nu dă niciun semn?

Nu poate să vadă. Nu are ferestre. Ar trebui să caute în mod activ cu echipamentul cu senzori de pe *Semnal-A* ca să constate că sunt aici. De ce ar face-o? Consideră că este pierdut în spațiu, fără speranță.

A venit momentul pentru o AEV.

Mă cațăr în Orlan pentru a milioana oară și depresurizez ecluza. Am un pripon lung, ancorat chiar de interiorul ecluzei.

Mă uit afară, la pustiul vast din fața mea. Nu pot să-l văd pe *Semnal-A*.

Tau Ceti este prea departe ca să lumineze ceva. Știu unde se află nava numai pentru că blochează lumina stelelor din fundal. Mă aflu, pur și simplu... afară, în spațiu, iar o mare parte din el nu are niciun grăunte de lumină.

Nu există niciun mod bun în care să fac asta. O să trebuiască, pur și simplu, să aproximez. Izbesc cu picioarele în carcasa lui *Hail Mary* cât de tare pot, orientându-mă spre *Semnal-A*. Este o navă mare. E suficient să mă lovesc de oricare parte a ei. Și, hei, dacă ratez, priponul o să mă aducă înapoi, după primul bungee jumping interstelar din galaxie.

Plutesc prin spațiu. Bezna din fața mea crește. Din ce în ce mai multe stele dispar până ce nu mai văd nimic. Nici măcar nu am vreo senzație de mișcare. Știu, rațional, că am aceeași viteză ca atunci când m-am desprins de navă. Dar nimic nu o dovedește.

Apoi observ o pată cafenie cu o strălucire slabă, drept în față. În fine, mă aflu atât de aproape de *Semnal-A*, încât luminile de pe casca mea luminează o parte din navă. Devine din ce în ce mai strălucitoare. Acum văd mult mai clar carcasa.

Acum e momentul. Am doar câteva secunde în care să găsesc ceva de care să mă prind. Știu că această carcasă are șine peste tot ca să circule robotul. Sper să ajung suficient de aproape de una pe care să o apuc.

Ochesc o șină drept în față. Întind mâna.

Zbang!

Lovesc *Semnal-A* mult mai tare decât ar trebui s-o facă un costum de AEV. N-ar fi trebuit să mă pornesc de pe *Hail Mary* cu atâta zvac. Bâjbâi pe carcasă, încercând să mă prind de ceva. Planul meu de a apuca o șină a

eșuat mizerabil. Am avut una sub mână, însă n-am reușit să mă țin de ea. Ricoșez și încep să mă îndepărtez. Priponul se încurcă în spatele și în jurul meu. O să am parte de un drum lung până înapoi la nava mea ca să mai încerc o dată.

Apoi ochesc o protuberanță ciudată, zimțată, aflată pe carcasă, la câțiva metri distanță. O antenă, poate? Este prea departe ca să ajung cu mâna, dar poate reușesc s-o agăț cu priponul.

Mă îndepărtez de carcasă cu o viteză lentă, dar constantă, și nu am niciun fel de propulsoare. Acum sau niciodată.

Fac repede un laț din pripon și îl arunc spre antenă.

Și, să fiu al naibii, îl nimeresc! Tocmai am arcănit o navă extraterestră. Strâng lațul. Preț de o clipă mă tem că s-ar putea să rup antena, dar apoi îi văd textura cafenie pătată. Antena (dacă asta este) e făcută din xenonit. Nu pleacă nicăieri.

Mă trag de-a lungul priponului spre carcasă. De data asta, cu antena și priponul în ajutor, reușesc să mă prind de o șină apropiată de-a robotului.

— Slavă! zic.

Stau o clipă să-mi trag răsuflarea. Iar acum să-i punem auzul lui Rocky la încercare.

Scot din centura de scule cea mai mare cheie pe care o am. Mă dau înapoi și lovesc în carcasă. Tare.

O izbesc iar și iar. *Poc! Poc! Poc!* Aud sunetul prin propriul costum de AEV. Dacă Rocky este în viață înăuntru, asta o să-i atragă atenția.

Împing un capăt al cheii în carcasă și mă ghemuiesc pentru a-mi pune casca în contact cu cel aflat la celălalt capăt. Întind gâtul în cască și îmi împing bărbia în vizieră.

— Rocky! strig cât pot de tare. Nu știu dacă poți să mă auzi! Dar sunt aici, amice! Sunt pe carcasa navei tale!

Aștept câteva secunde.

— Am radioul de pe costumul de AEV pornit! Aceași frecvență ca de obicei! Zi ceva! Spune-mi dacă ești bine!

Dau radioul mai tare. Nu aud decât paraziți.

— Rocky!

Un cârâit. Ciulesc urechile.

— Rocky?!

— *Grace, întrebare?*

— Da!

N-am fost niciodată mai fericit să aud câteva note muzicale!

— Da, amice! Eu sunt!

— *Ești aici, întrebare?*

Are vocea atât de ascuțită, încât abia dacă pot să-l înțeleg. Dar acum pricep eridiana destul de bine.

— Da! Sunt aici!

— *Ești... chițăie el. Tu...*

Chițăie din nou:

— *Ești aici!*

— Da! Pune tunelul dintre ecluze!

— *Avertisment! Taumiba-82,5 este...*

— Știu! Știu. Poate să treacă prin xenonit. De-asta sunt aici. Știam c-o să ai belele.

— *Mă salvezi!*

— Da. Am prins taumiba la timp. Încă mai am combustibil. Pune tunelul. Te duc pe Erid.

— *Mă salvezi și salvezi Erid! chițăie el.*

— Așază naibii tunelul!

— *Treci înapoi în navă tu! Dacă nu vrei să te uiți la tunel de-afară!*

— Oh, corect!

•

Aștept nerăbdător lângă ușa ecluzei, încercând să văd prin ferestruică tot ce se petrece afară. S-a mai întâmplat o dată – Rocky atașează tunelul ecluză la ecluză cu robotul de pe carcasă. Dar, de data asta, este nițel mai dificil. A trebuit s-o așez pe *Hail Mary* în poziție, pentru că *Semnal-A* nu se poate mișca deloc. Totuși, am reușit.

Un zdrăngănit final, apoi un șuierat. Recunosc sunetul ăsta! Plutesc în ecluză și mă uit pe hublou. Tunelul este la locul lui. L-a păstrat tot timpul ăsta. De ce nu? Este un artefact de la primul contact al speciei lui cu o formă de viață extraterestră. Și eu l-aș fi păstrat!

Deschid supapa de siguranță. Aerul din nava mea umple jumătatea mea de tunel. Odată ce presiunea se egalizează, deschid larg ușa și zbor în tunel.

Rocky mă așteaptă de cealaltă parte. Hainele îi sunt murdare. Acoperite cu bine cunoscutul reziduu mâzgos de taumibă. Are arsuri de-a lungul unei laturi a combinezonului, iar două brațe arată cam rău. Se pare c-a trecut prin

niște momente dificile. Dar limbajul lui corporal este de pură bucurie.

Saltă de pe un mâner pe altul.

— *Sunt foarte, foarte, foarte fericit!* spune pe un ton înalt.

Arăt spre brațele lui.

— Ești rănit?!

— *O să mă vindec. Încercat multe lucruri ca să opresc infestare cu taumibă. Toate eșuate.*

— Eu am reușit, zic. Nava mea nu-i făcută din xenonit.

— *Ce petrecut, întrebare?*

Oftez.

— Taumiba a evoluat ca să reziste la azot. Dar a evoluat și ca să intre în xenonit pentru a se ascunde de azot. Efectul secundar este că, în timp, taumiba-82,5 poate să-și croiască drum prin xenonit.

— *Uimit și acum, întrebare?*

— Încă mai am două milioane de kilograme de astrofag. Adu-ți lucrurile la bord. Mergem pe Erid.

— *Fericit! Fericit, fericit, fericit!*

Face o pauză, apoi reia:

— *Trebuie făcut spălare cu azot. Asigurat nicio taumibă-82,5 nu intră în Hail Mary.*

— Da. Am încredere completă în capacitățile tale. Fă un sterilizator.

Se mută de pe un set de bare pe altul. Brațele arse îl dor, îmi dau seama.

— *Cum rămâne cu Pământul, întrebare?*

— Am trimis gândacii cu minifermele. Taumiba-82,5 nu poate să treacă prin oțelul eridian.

— *Bun, bun, zice. Mă asigur că ai mei o să te îngrijească bine. O să facă astrofag poate pentru tine ca să te duci acasă!*

— Mda..., fac. Că veni vorba de asta... nu mă duc acasă. Gândacii o să salveze Pământul. Dar eu n-o să-l mai văd niciodată.

Se oprește din țăpăiala fericită.

— *De ce, întrebare?*

— Nu am destulă mâncare. După ce te duc pe Erid, o să mor.

— *Tu... tu nu poți muri, îi coboară vocea. Nu las tu muri. Te trimitem acasă. Erid o să fie recunoscător. Tu salvezi pe toată lumea. Noi facem tot ca să te salvăm.*

— Nu poți să faci nimic, spun. Nu există hrană. Am destulă cât să ajungem pe Erid și încă vreo câteva luni după aceea. Chiar dacă guvernul

tău mi-ar da astrofagul ca să ajung acasă, n-aș supraviețui călătoriei.

— *Mănânci hrană Erid. Am evoluat din aceeași formă de viață. Folosim aceleași proteine. Aceleași chimicale. Aceleași zaharuri. Trebuie meargă!*

— Nu, nu pot să mănânc mâncarea ta, nu ții minte?

— *Spui că rea pentru tine. Aflăm.*

Ridic mâinile.

— Nu doar că e rea pentru mine. O să mă omoare. Toată ecologia voastră folosește metale grele peste tot. Majoritatea sunt toxice pentru mine. Aș muri imediat.

Tremură.

— *Nu. Tu nu poți muri. Tu ești prieten.*

Plutesc mai aproape de peretele despărțitor și rostesc blând:

— E în regulă. M-am hotărât. Asta e singura modalitate de a salva ambele lumi.

Se dă înapoi.

— *Atunci, tu mergi acasă. Mergi acasă acum. Eu aștept aici. Erid poate trimite altă navă cândva.*

— Asta-i ridicol. Chiar vrei să riști supraviețuirea întregii tale specii făcând o presupunere?

Tace câteva momente, apoi răspunde, în cele din urmă:

— *Nu.*

— OK. Ia mingea aia pe care o folosești drept costum spațial și hai încoace! Învață-mă cum să peticesc pereții de xenonit. Dup-aia poți să-ți muți lucrurile în...

— *Stai, zice. Nu poți să mănânci forme de viață de pe Erid. Nu ai forme de viață de pe Pământ de mâncat. Dar forme de viață de pe Adrian, întrebare?*

Pufnesc:

— Astrofag? Nu pot să mănânc chestia aia! Are 96° tot timpul. O să mă ardă de viu. În plus, mă îndoiesc că enzimele mele digestive o să funcționeze măcar asupra membranei ăleia celulare ciudate.

— *Nu astrofag. Taumibă. Mănânci taumibă.*

— Nu pot să mănânc..., fac o pauză. Nu... Ce?

Pot să mănânc taumibă?

Trăiește. Are ADN. Are mitocondrii – centrala energetică a celulei. Stochează energia sub formă de glucoză. Are ciclul Krebs. Nu este astrofag. Nu are 96°. Este doar o amibă de pe altă planetă. N-o să aibă metale grele,

aşa cum au căpătat formele de viaţă eridiene în urma evoluţiei – acestea nici măcar nu sunt prezente în atmosfera lui Adrian.

— Nu... nu ştiu. Poate că reuşesc.

Arată spre nava lui.

— *Am 22 de milioane de kilograme de taumibă în compartimentele pentru combustibil. Cât vrei, întrebare?*

Fac ochii mari. Pentru prima dată, după mult timp, simt cu adevărat speranţă.

— S-a făcut!

Pune cleştele pe peretele despărţitor.

— *Bate-mi pumnul.*

Râd şi-mi pun încheieturile degetelor pe xenonit.

— Bate pumnul. E doar „bate pumnul”.

— *Înţeleg.*

CAPITOLUL VI

Termin ultima îmbucătură din euburger și dau pe gât sucul îmbogățit cu vitamine. Îmi pun vasele în chiuvetă și verific ceasul de pe peretele bucătăriei. Uau, e deja VIIλλ? Ar fi bine să mă grăbesc.

Primii mei ani de pe Erid au fost delicați. Taumiba m-a ținut în viață, dar am ajuns să sufăr de malnutriție. Microbii mi-au oferit kaloriile, dar nu reprezentau o dietă echilibrată.

Au fost zile dureroase. Am avut scorbut, beri-beri și o serie de alte maladii. A meritat? Încă nu știu. S-ar putea să nu aflu niciodată. Nu am cum să comunic cu Pământul. Se află la șaisprezece ani-lumină distanță.

Din ce știu, este posibil ca gândacii să se fi defectat sau să-și rateze ținta. Nici măcar nu știu dacă climatologii ca Leclerc au avut dreptate cu modelele lor despre ce ar fi urmat să se întâmple. Este posibil ca *Hail Mary* să fi fost lipsită de orice speranță chiar de la început. Este posibil ca Pământul să fie deja un deșert înghețat, plin de milioane de cadavre.

Dar încerc să rămân optimist. Ce altceva aș putea să fac? Dacă are vreo importanță, eridienii sunt niște gazde fantastice. Nu au un guvern în sine, dar toate entitățile importante s-au pus de acord să facă tot ce se poate ca să mă țină în viață. În fond, am jucat un rol esențial în salvarea planetei lor. Și, chiar dacă n-aș fi făcut-o, sunt un extraterestru viu, în carne și oase. Bineînțeles că o să mă țină în viață. Prezint un interes științific extrem.

Trăiesc într-un dom mare, în mijlocul unuia dintre „orașele” lor. Deși „oraș” nu este chiar cuvântul potrivit. O descriere mai bună ar fi „grup”.

Am terenuri și toate cele. Treizeci de eridieni din afara domului întrețin sistemele mele de menținere a vieții; sau, cel puțin, așa mi s-a spus. Iar domul meu se află foarte aproape de unul dintre centrele de știință mai mari. Multe dintre mințile cele mai luminate de pe Erid se adună acolo și țin ritmul. Asta înseamnă un fel de cântat și discutat simultan. Dar toți vorbesc în același timp și nu o fac conștient. Cumva zdrăgănitul conduce la concluzii și decizii. Zdrăgănitul în sine este mult mai isteț decât orice eridian din cadrul lui, luat separat. Într-un fel, eridienii pot deveni neuroni *ad-hoc* într-o minte de grup. Dar vin și pleacă, după cum poftesc.

Prezint interes pentru ei în mod special, așa că aproape fiecare savant de pe planetă a venit ca să zdrăngănească moduri în care să fiu ținut în viață. Mi s-a spus că a fost cea de-a doua cea mai mare zdrăngăneală științifică efectuată vreodată. (Cea mai mare, desigur, a fost când au fost nevoiți să facă un plan pentru a se descurca cu astrofagul.)

Grație jurnalelor mele științifice de pe Pământ, îmi cunosc toate nevoile nutriționale și modul de sintetizare a diferitelor vitamine în laborator. Odată ce au rezolvat asta, grupuri mai mici și mai puțin concentrate s-au ocupat să le facă să aibă gust mai bun. De fapt, asta depinde, mai mult sau mai puțin, de mine. Multe degustări. Glucoza, comună atât biomului eridian, cât și celui uman, apare deseori.

Cel mai bun lucru totuși este că au reușit să-mi cloneze țesutul muscular și îl cresc în laboratoare. Pentru asta pot să mulțumesc științei pământene. Atunci când am apărut, eridienii nu se aflau nicidecum aproape de această tehnologie. Dar asta se întâmpla acum șaisprezece ani – țin pasul destul de bine.

În orice caz, înseamnă că pot să mănânc, în fine, carne. Da, așa e, este carne de om. Dar, deși este carnea mea, nu mă simt rău în legătură cu asta. Petreceți voi o decadă întreagă nemâncând nimic altceva în afară de niște cocktailuri de vitamine cu gust bizar și vag îndulcite și dup-aia mai gândiți-vă dacă ați refuza un burger.

Sunt topit după eurgeri. Mănânc câte unul în fiecare zi.

Îmi iau bastonul și mă îndrept spre ieșire. Nu mai sunt un tinerel, iar gravitația ridicată de pe Erid n-a făcut decât să-mi determine oasele să se degradeze mai repede. Cred că am cincizeci și trei de ani acum, dar nu sunt sigur. Am călătorit mult în timp dilatat. Pot să spun, cu siguranță, că, de când m-am născut, au trecut șaptezeci și unu de ani pe Pământ, dacă mai contează.

Ies prin ușa de la intrare și traversez terenul. Nu există plante sau altceva – sunt singurul lucru de pe planeta asta care poate să supraviețuiască mediului meu. Dar există câteva stânci de bun-gust și foarte plăcute din punct de vedere estetic. A devenit un hobby al meu: să fac terenul cât mai drăguț cu putință. Eridienii văd doar o grămadă de pietre, dar eu văd toate culorile.

Au instalat lumini în partea de sus a domului, a căror intensitate crește și scade într-un ciclu de douăzeci și patru de ore. Am explicat că este vital

pentru dispoziția mea, iar ei m-au crezut pe cuvânt. Deși a trebuit să explic acestei specii de călători interstelari cum să facă becuri.

Îmi croiesc drum de-a lungul potecii cu pietriș spre una dintre multele camere de „conferință” aflate lângă peretele domului. Eridienii prețuiesc comunicarea față în carapace la fel de mult pe cât o fac și pământenii, iar asta este un compromis bun. Partea mea are mediul din bula mea. Iar de partea cealaltă a xenonitului transparent, gros de un centimetru, se află o încăpere deschisă spre atmosfera naturală de pe Erid.

Intru, șchiopătând. Este una dintre camerele de conferință mici, potrivită, de fapt, doar pentru o conversație unu la unu. Dar a devenit locul nostru preferat de întâlnire.

Rocky mă așteaptă pe partea eridiană.

— *În fine! Aștept de 11 minute! Ce ți-a luat atâta?*

Acum înțeleg fluent eridiana, desigur. Iar Rocky este la fel de fluent în înțelegerea englezei.

— Sunt bătrân. Mai scutește-mă. Dimineața îmi ia ceva până sunt gata.

— *Oh, a trebuit să mănânci, corect?* face Rocky cu o undă de dezgust în voce.

— Mi-ai zis să nu vorbesc despre asta într-o companie civilizată.

— *Eu nu sunt companie civilizată, prietene!*

Chicotesc.

— Deci care-i treaba?

Se unduiește și se scutură. Aproape că nu l-am mai văzut atât de entuziasmat.

— *Tocmai am luat legătura cu cei de la stupul de astronomie. Au vești!*

Îmi țin respirația.

— Sol? E vorba de Sol?!

— *Da! chițăie el. Steaua ta a revenit la luminanța integrală!*

Mi se taie respirația.

— Ești sigur? Adică într-un procent de 111?

— *Da. Datele au fost analizate de o zdrăgăneală de 115 astronomi. Se verifică.*

Nu pot să mă mișc. Abia dacă pot să respir. Încep să tremur.

S-a terminat.

Am câștigat.

Pur și simplu.

Sol – Soarele Pământului – a revenit la strălucirea de dinainte de apariția astrofagului. Există un singur mod în care s-a putut întâmpla asta: astrofagul a dispărut. Sau măcar populația lui a fost redusă atât de mult, încât nu mai contează.

Am câștigat.

Am reușit!

Rocky își înclină carapacea.

— *Hei, îți picură fața! N-am mai văzut asta de hăt! Adu-mi aminte: înseamnă că ești fericit sau trist? Că poate să însemne oricare din astea, corect?*

— Sunt fericit, normal! suspin.

— *Mda, m-am gândit eu. Voiam doar să mă asigur.*

Ridică pe xenonit un clește strâns.

— *Asta-i o situație de bătut pumnul?*

Îmi apăs și eu încheieturile degetelor pe xenonit.

— *Asta-i o situație monumentală, fantastică de bătut pumnul.*

— *Presupun că savanții tăi s-au descurcat, zice. Dacă iei în considerare cât a trecut până au ajuns gândacii acolo și cât îi ia luminii să ajungă de la Sol la Erid... cred c-a durat mai puțin de un an de-al vostru ca să rezolve.*

Aprob din cap. Încă asimilez informația.

— *Deci acum o să te duci acasă? Sau o să rămâi aici?*

Acele... entități care iau deciziile majore pe Erid s-au oferit cu mult timp în urmă să o realimenteze pe *Hail Mary*. Nava se află în continuare pe o orbită stabilă în jurul lui Erid, de când Rocky și cu mine am ajuns prima dată aici, cu mulți ani în urmă.

Eridienii ar fi putut s-o umple cu hrană și provizii, m-ar fi ajutat să mă asigur că totul este în regulă și m-ar fi lăsat să plec. Dar, deocamdată, nu le-am acceptat oferta. Este o călătorie lungă, singuratică, și până acum un minut nici măcar n-am știut dacă Pământul mai este locuibil. Erid nu este planeta mea natală, ce-i drept, dar măcar aici am prieteni.

— Eu... nu știu. Îmbătrânesc, iar drumul e lung.

— *Vorbind dintr-o perspectivă egoistă, sper să rămâi. Dar e doar părerea mea.*

— Rocky... vestea asta despre Sol... îmi... dă sens întregii vieți. Știi? Încă nu pot... nu pot...

Încep din nou să suspin.

— *Da, știu. De-asta am vrut să ți-o transmit eu.*

Îmi verific ceasul. (Da, eridienii mi-au făcut un ceas de mână. Fac orice le cer. Încerc să nu profit de asta.)

— Trebuie să plec. Am întârziat. Dar... Rocky...

— *Știu, zice, înclinându-și carapacea într-un gest pe care am ajuns să-l identific drept zâmbet. Știu. O să mai vorbim despre asta mai încolo. Oricum trebuie s-ajung acasă. Adrian se duce la culcare în curând, așa că trebuie să fiu acolo ca să îl observ.*

Ne îndreptăm fiecare spre ieșirea lui, dar el se oprește.

— *Hei, Grace! Te întrebi vreodată? Despre viața cealaltă de-acolo?*

Mă sprijin în baston.

— Sigur, tot timpul.

Intră, din nou, în cameră.

— *Eu mă tot gândesc la asta. Teoriile sunt destul de dificil de contestat. Un strămoș al astrofagului a însămânțat Erid și Pământul cu viață, acum niște miliarde de ani.*

— Da, zic. Și știu unde bați cu asta.

— *Da?*

— Mda.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt. Încheieturile încep să îmi fie cuprinse de artrită. Gravitația mare nu este grozavă pentru oameni.

— Sunt mai puțin de cincizeci de stele la fel de apropiate de Tau Ceti cum suntem noi. Dar două dintre ele au ajuns să aibă viață. Înseamnă că viața, cel puțin cea pe care o oferă Tau Ceti, poate să fie mult mai comună în galaxia noastră decât credem.

— *Crezi că o să mai găsim și altele? Specii inteligente?*

— Cine știe? Noi doi ne-am găsit unul pe altul. Asta e ceva.

— *Mda, chiar e ceva. Du-te fă-ți treaba, bătrâne!*

— Pe curând, Rocky!

— *Pe curând!*

Ies șontâc-șontâc din încăpere și o pornesc de-a lungul perimetrului domului. Au făcut toată povestea din xenonit transparent pentru că au crezut că asta îmi doresc. Dar nu contează. Afară e tot timpul beznă. Sigur, pot să aprind o lanternă și să observ câte un eridian care-și vede de treburi. Dar nu am parte de priveliști mărețe cu munți sau alte alea. Este doar negru ca de cerneală.

Zâmbetul îmi pălește un pic.

Cât de rău au ajuns lucrurile pe Pământ? Au conlucrat ca să supraviețuiască? Sau milioane dintre ei au murit în război și foamete?

Au putut să colecteze gândacii, să citească informațiile mele și să implementeze o soluție. O soluție care ar fi însemnat trimiterea unei sonde pe Venus. Așadar, cu siguranță, încă mai există niște infrastructuri avansate.

Pun pariu că au conlucrat. Poate că este doar optimismul meu copilăresc, dar omenirea poate fi destul de impresionantă când își pune mintea la contribuție. În definitiv, toată lumea a conlucrat ca să construiască nava *Hail Mary*. Iar ăla n-a fost puțin lucru.

Țin capul sus. Poate că într-o zi o să mă întorc acasă. Poate o să aflu cu siguranță.

Dar nu în clipa asta. În clipa asta, am de lucru.

Continui de-a lungul cărării până la ușile mari, duble, care conduc spre un alt spațiu de întâlniri. Și trebuie să spun că ăsta este favoritul meu.

Intru în cameră. Cam o cincime din ea este reprezentată de mediul meu de pe Pământ. De cealaltă parte a peretelui despărțitor, se află vreo treizeci de eridieni mici, care țopăie în jur ca nățărăii. Fiecare are cel mult treizeci de ani pământeni. Procesul de selecție pentru cei care pot să participe la... mă rog... în fine, procesul din cultura eridiană este complicat.

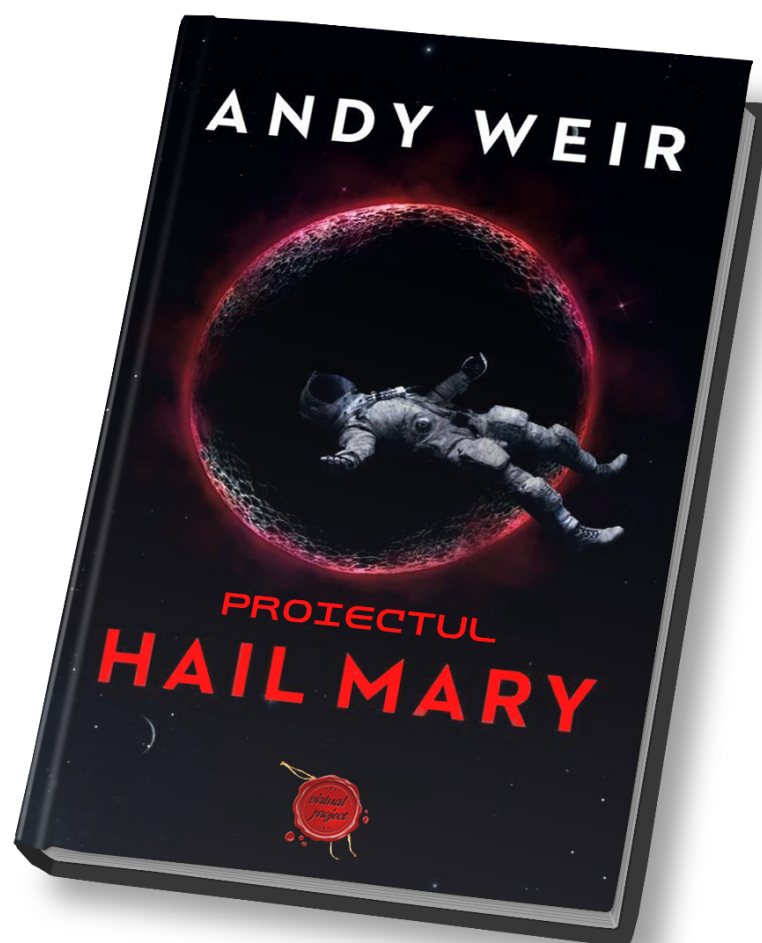
În centrul zonei mele, se află o tastatură asemănătoare unei orgi pământene, orientată astfel încât organistul să fie cu fața spre copii. Orga are mult mai multe opțiuni decât o tastatură obișnuită de pe Pământ. Pot să aplic inflexiuni, tonuri, dispoziții și toate celelalte mici complexități ale limbajului vorbit. Mă așez în scaunul confortabil, îmi trosnesc încheieturile degetelor și încep ora.

— *În regulă, în regulă, cânt. Potoliți-vă cu toții și așezați-vă la locurile voastre.*

O zbughesc în băncile lor și se așază în liniște, pregătiți să înceapă lecția.

— *Cine poate să-mi spună care e viteza luminii?*

Doisprezece puști ridică cleștii.

virtual-project.eu

- ^[1] European Space Agency (ESA) – Agenția Spațială Europeană. (n. red.).
- ^[2] Departament of Energy – Ministerul Energiei din SUA. (n. tr.).
- ^[3] Japan Aerospace Exploration Agency JAXA) – Agenția Aerospațială Japoneză. (n. red.).
- ^[4] *The Blitz* – bombardarea continuă a Regatului Unit de către Germania nazistă, în perioada 7 septembrie 1940-10 mai 1941. (n. tr.).
- ^[5] Zona Goldilocks – zona locuibilă circumstelară. (n. tr.).
- ^[6] *Hail Mary* este denumirea în limba engleză a rugăciunii catolice *Ave Maria*, către Sfânta Fecioară Maria. În limbaj colocvial, atunci când se referă la un proiect, desemnează unul lipsit de speranță, care doar cu ajutor divin mai poate fi dus la îndeplinire. În fotbalul american, *a Hail Mary pass* este o pasă hazardată, menită să aducă, printr-o minune, victoria. (n. red.).
- ^[7] Centers for Disease Control and Prevention – Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor. (n. tr.).
- ^[8] În limba engleză, numele formației The Beatles se pronunță la fel ca *the beetles*, „gândaci”. (n. tr.).
- ^[9] Acid adenozintrifosforic (n. tr.).
- ^[10] O unitate astronomică (ua) este echivalentă cu aproximativ 150 de milioane de kilometri. (n. tr.).
- ^[11] Acronim provenind de la Solid State Drive, care desemnează un dispozitiv de stocare a datelor folosind microcipuri cu memorie nevolatilă. (n. red.).
- ^[12] Memoria ROM este un tip de memorie nevolatilă, care poate fi accesată doar pentru citire. (n. red.).
- ^[13] Acronim pentru „activitate extravehiculară”, *extravehicular activity* (EVA), în limba engleză. (n. tr.).
- ^[14] Simplified Aid For EVA Rescue (SAFER) – sistem cu rucsac de propulsie care poate fi folosit în caz de urgență în timpul activităților extravehiculare. (n. tr.).
- ^[15] Pare, denumirea colocvială a Închisorii Auckland, vine de la numele original al acesteia și al satului în care se află, Paremoremo. (n. tr.).
- ^[16] Acronimul provine de la vechea denumire în limba franceză Conseil européen pour la recherche nucléaire și reprezintă Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară, care se ocupă cu cercetarea particulelor elementare. (n. red.).
- ^[17] Abreviere folosită frecvent pentru domeniile de studiu: *Science, technology, engineering, and mathematics* (STEM), știință, tehnologie, inginerie și matematică. (n. tr.).
- ^[18] Neutral Buoyancy Laboratory (NBL), în lb. engleză. (n. red.).
- ^[19] „Get Back”, single lansat de The Beatles la 11 aprilie 1969. (n. tr.).
- ^[20] *It's been a hard day's night and I've been working like a dog* – primul vers din „A hard day's night”, melodia care dă și titlul celui de-al treilea album de studio al formației The Beatles. (n. tr.).
- ^[21] Direction Générale de la Sécurité Extérieure – Direcția Generală de Securitate Externă, agenția de spionaj extern a Franței. (n. tr.).

ANDY WEIR

PROJECT
HAIL MARY

